

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

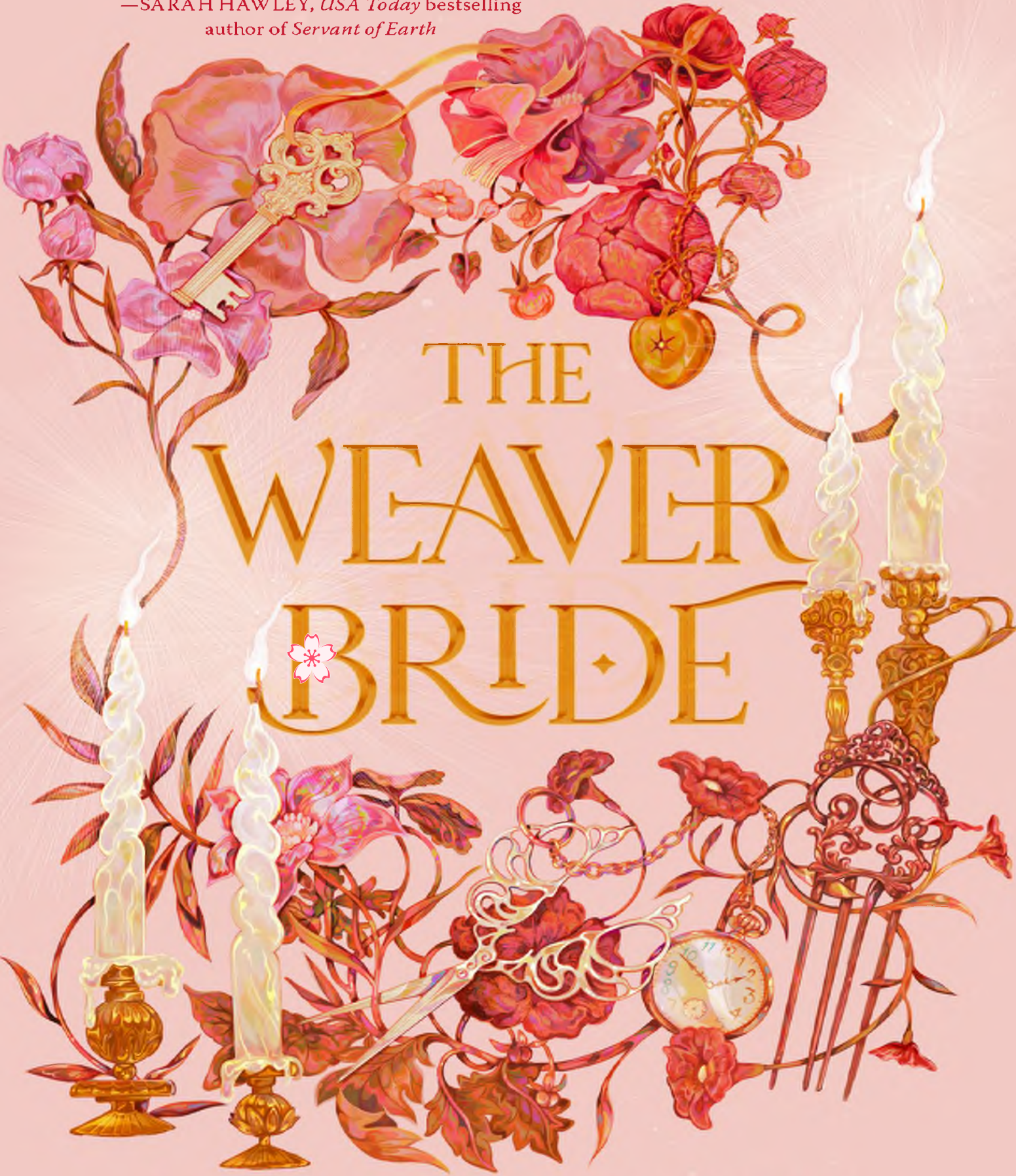
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"A STUNNING TALE OF FORBIDDEN LOVE."

—SARAH HAWLEY, *USA Today* bestselling
author of *Servant of Earth*

THE WEAVER BRIDE

LYDIA GREGOVIC

AUTHOR OF *THE MONSTROUS KIND*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

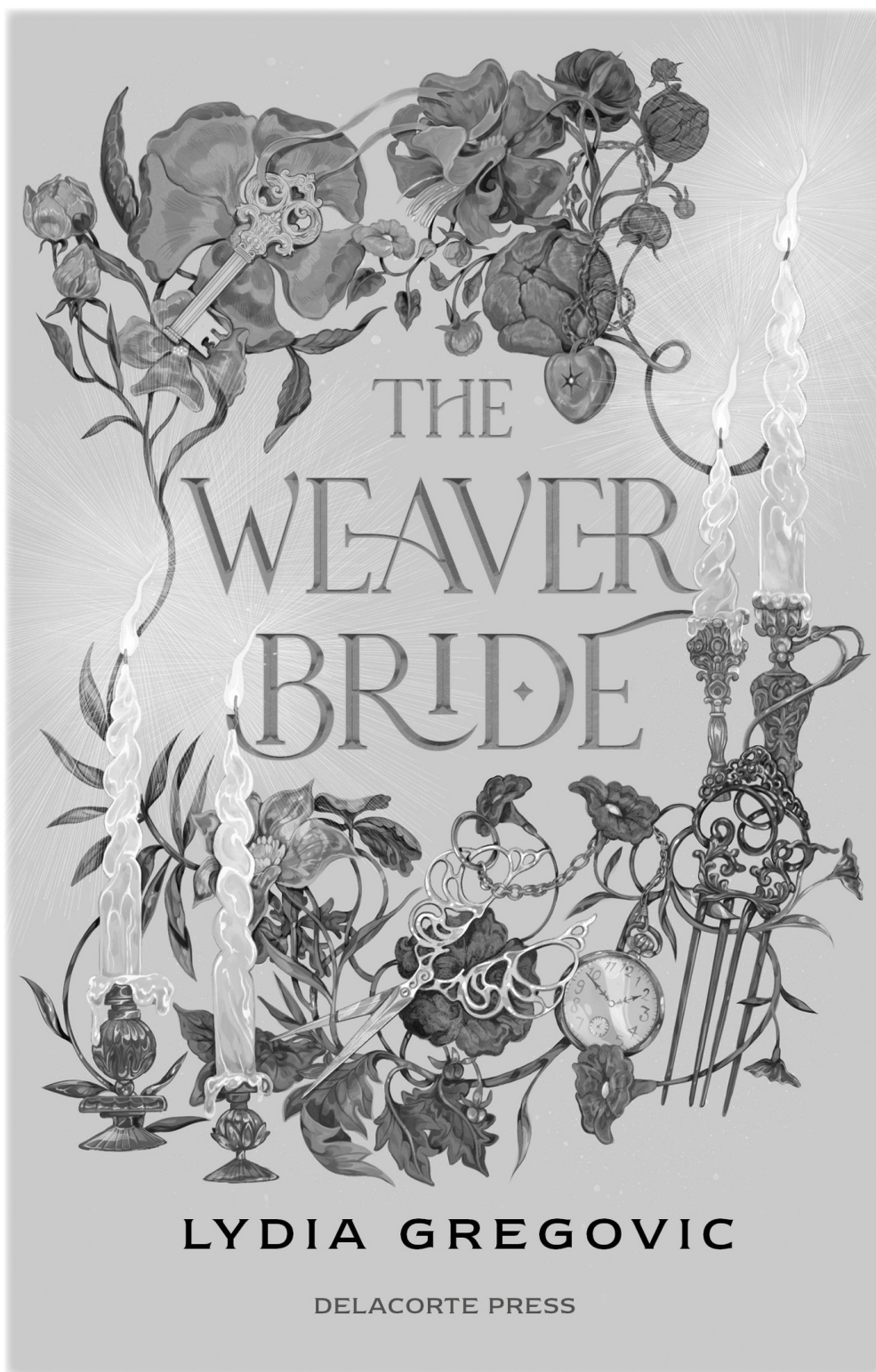
Çevirigiller Ekibi

LYDIA GREGOVIC'in kitapları

Canavarca Tür

Dokumacı Gelin

Delacorte Press
Random House Children's Books'un bir imtiyazı
Penguin Random House LLC'nin bir bölümü
1745 Broadway, New York, NY 10019
penguinrandomhouse.com
GetUnderlined.com

Metin telif hakkı © 2025 Lydia Gregovic, LLC Kapak
resmi telif hakkı © 2025 Christin Engelberth
İç medallion sanatı ve anahtar sanatı telif hakkı © 2025 Christin Engelberth
İç bölüm başlangıç kaydırma sanatı Christos Georghiou/stock.adobe.com

Penguin Random House telif hakkını değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve izinsiz olarak hiçbir bölümünü herhangi bir biçimde çoğaltmadığınız, taramadığınız veya dağıtmadığınız için telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Bu kitabın hiçbir bölümü, yapay zeka teknolojileri veya sistemleri eğitmek amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Delacorte Press tescilli bir ticari markadır ve kolofon Penguin Random House LLC'nin ticari markasıdır.

Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloglama Verileri istek üzerine temin edilebilir.
Ticaret ISBN 9780593572412
Kütüphane Ciltleme ISBN
9780593572429 E-kitap
ISBN 9780593572436

Kitap tasarımı Cathy Bobak, e-kitap için uyarlanmıştır

AB'de ürün güvenliği ve uygunluğu konusunda yetkili temsilci Penguin Random House Ireland, Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin D02 YH68, İrlanda, <https://eu-contact.penguin.ie>'dir.

Random House Children's Books, Birinci Yasa Değişikliğini destekler ve okuma hakkını savunur.

ep_prh_7.3a_153157671_c0_r0

İÇİNDEKİLER

İthaf Epigraf

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm On

Birinci Bölüm On

İkinci Bölüm On

Üçüncü Bölüm On

Dördüncü Bölüm

On Beşinci Bölüm

On Altıncı Bölüm

On Yedinci Bölüm

On Sekizinci

Bölüm On

Dokuzuncu Bölüm

Yirminci

Yirmi Birinci Bölüm

Yirmi İkinci Bölüm
Yirmi Üçüncü Bölüm
Yirmi Dördüncü Bölüm
Yirmi Beşinci Bölüm
Yirmi Altıncı Bölüm
Yirmi Yedinci Bölüm
Yirmi Sekizinci Bölüm
Yirmi Dokuzuncu
Bölüm Otuzuncu Bölüm
Otuz Birinci Bölüm
Otuz İkinci Bölüm Otuz
Üçüncü Bölüm Otuz
Dördüncü Bölüm Otuz
Beşinci Bölüm Otuz
Altıncı Bölüm Otuz -
Yedi Otuz -Sekiz Otuz -
Dokuz Otuz -Dört Otuz
-Beş Otuz -Altı Otuz -
Yedi Otuz -Sekiz Otuz -
Dokuz Otuz -On Otuz -
On Bir Otuz -Ön İki
Otuz -On Üç Otuz -On
Dört Otuz -On Beş Otuz
-On Altı Otuz

Teşekkürler Yazar

Hakkında

Daha fazlasını istediği için kendini acımasız bulan
herkese.

Ve kardeşlerime.
Eliot Lear gibi, ben de sizin için yalan söyler, hile
yapar ve çalarım.

Yırtıcı hayvanların açlığını ve avların bitmek bilmeyen korkusunu biliyorum; bir ayı gibi dünyayı dolaştım ve altımda toprağın büküldüğünü hissettim; bir farenin zihninin sınırları içinde uyudum ve düşüncelerinin sığ sonsuzluğunu deneyimledim. Yine de asla anlayamayacağım tek yaratık, ulusumuzun kalbinde yaşayanlar: kadınlarımız, özellikle de ipek cadılarımız.

—Arnaud Moreau, Moreau Weaver soyundan

Ona büyük bir sevgi diliyorum, çünkü başka hiçbir silah eşit bir ıstırap sağlayamaz.

—bilinmeyen Balmoorish generali, rakibi hakkında konuşurken

BİRİNCİ BÖLÜM

Başlangıçta beni ona çeken şey saat zinciri oldu. Balmoore'da çok sayıda yakışıklı erkek vardı, özellikle de denizle çevrili başkentimiz Isle d'Eylau'da. Ama ben zenginleri seçerek geçimimi sağlıyordum.

Zincir göze çarpmıyordu: ince, narin pembe altın halkaları olan, saatin takılı olduğu ucu yeleğinin cebinde kayboluyordu. Diplomat'ın yaldızlı lobisinde, şu anda oturduğum kozmopolit sahil oteli, çay saati kalabalığı içinde bu türden tek aksesuar değildi; barda bile tek değildi. Öğleden sonra yağmur dışarıda durmadan yağarken, porselen kahve fincanımdan yudumlarken oturduğum yerden, benzer işleve sahip iki tane daha saat zinciri görebiliyordum. Biri gümüşten ve işaret parmağım kadar kalın, papyonlu bir adamın gövdesinde parıldıyordu; adam birkaç bar taburesi ötedeki kadına aç gözlerle bakıyordu; diğeri ise, onunla sohbet eden genç beyefendinin parmakları arasında kayıyordu. Her iki aksesuarın da pahalı olduğunu anlayabiliyordum.

Yine de, bakışlarım her birinde sadece bir an durduktan sonra, daha az gösterişli olan kardeşlerine, yani ilk fark ettiğim zincire geri döndü. Onun sahibi de barın üzerine eğilmiş, iç mekanda olmasına rağmen melon şapkasının siperliği gözlerinin üzerine indirilmişti, böylece yüzünün büyük bir kısmı gölgede kalmıştı. O gün, dar kesim bir sabahlık ceket ve pantolon giymişti, ikisi de kaygan bir abanoz rengindeydi ve gevşek oturuş şekli, sanki kasları sıvıdan ibaretmiş gibi kambur duruşu

, onun da muhtemelen genç olduğunu düşündürdü. Onun yanından geçen neredeyse tüm bayanların, lobiye geçerken açıklanamayan bir şekilde durup, sanki eteklerinin kenarları görünmez bir çiviye takılmış gibi yarım saniye onun yanında asılı kaldıklarına bakılırsa, onun yakışıklı olduğunu da varsaydım.

Onun ima ettiği çekiciliği, en son moda kıyafetleri giymesi gibi hiçbir şey olağanüstü değildi. Diplomat, şık ve zengin insanların toplandığı bir yerdi, şık ve zenginlerin istila ettiği bir şehirde; bu nispeten erken saatte bile, lobideki insanlar görmek ve görülmek için oradaydılar. Hayır, bu konukta dikkatimi çeken şey, diğer erkekler koltuklarında hareket ettiklerinde, saat zincirlerinin donuk bir şekilde parıldayarak, tüm büyük salona soluk bir bira gibi yayılan soluk fırtına ışığını yansıtmasıydı. Ama pembe altın saat zincirinin sahibi hareket ettiğinde, zinciri... *parladı*.

Bu, dokunmuş bir şeydi — ışık metal halkalara çarptığında yıldız ateşi gibi parıldamalarının başka bir açıklaması yoktu, sanki cilalı yüzeylerinin altında erimiş beyaz bir çekirdek yatıyormuş gibi. Alevin kaynağını anlayamasam da, saatin şişkin gövdesini kırıp açarsam, içinde fosil gibi kaplanmış tek bir parlak mage ipek ipliği bulacağıma neredeyse emindim.

Aslında, bu isim biraz yanıltıcıydı. Onları ilk öğrendiğimde düşündüğümün aksine, Dokuma eşyalar malzemelerinden dolayı bu isimle anılmıyordu — metalden, kumaştan veya ikisinin karışımından yapılmış olabilirdi — aksine, onları güçlendiren ve Balmoore'un saygı duyulan ipek cadılarının saçlarından eğrilen ve benim gibi kızların vücutlarında taşan büyü'nün bir parçasını içeren büyücü ipeğinden dolayı bu isimle anılıyordu. saçlarımı standart zararlı karışımı kaynatılmış

ceviz kabuğu, incir yaprakları ve şaraptan oluşan karışım xml-ph-0006@deepl.internal xml-ph-0007@deepl.internal kaynatılmış

Muhtemelen, bu anahtarlığın içindeki magesilk ipliği, içindeki minik saatin akreplerinin çok yüksek sesle tik tak etmemesi, zamanı kaçırmaması veya durmaması için onu büyülüyordu. Açıkçası, bu şeyin ayrıntıları beni pek ilgilendirmiyordu.

Ben onu takan adamı önemsiyordum.

Balmoore'un tüm vatandaşlarının bildiği gibi, Dokunmuş bir nesneye sahip olmanın sadece birkaç yolu vardı. Parası olan bir kişi, böyle bir nesneyi satın alabilir veya hatta sipariş verebilirdi, ancak magesilk, bir büyü kaynağı olarak inanılmaz derecede güçlüydü ve bir ömür boyu büyü yapmak için tek bir iplik yeterliydi, ancak onu üretmek emek ve kaynak yoğun bir süreçti. Onu üretebilecek çok az kişi vardı; onu satın alabilecek çok daha az kişi vardı.

Daha büyük olasılıkla, böyle bir nesnenin sahibi bir Weaver'dı — kökleri ulusumuzun kuruluşundan daha eskiye dayanan erkek büyücü soylarından birinin torunu ve ailesinin zanaatkarları gece gündüz eğirme çarklarını çalıştırarak, silkwitches'in dökülen saçlarını büyülü saat zincirleri gibi özel yapım biblolar haline getiriyorlardı. Eğer durum böyleyse, gözümün takıldığı biblo, hedefimin koleksiyonundaki tek hazine olamazdı; üzerinde bir mühür taşıyor olmalıydı, genellikle yüzük şeklinde olan ve evlendiği ipek cadının verdiği ilk saçtan yapılan büyülü bir kalıntı. Ama genç kolye sahibi oturduğundan beri onu dikkatle izliyordum ve parmağında her zamanki gösterişli yüzüğü henüz görmemiştim.

Takım elbisesinde, tüm Dokumacılar'ın kendilerini diğerlerinden ayırmak için gururla taktıkları marka işareti olan dönen çark amblemi vardı.

Bu durumda geriye tek bir seçenek kalıyordu: Bu çocuk bir ipek cadısıyla evli değilse, yani kendisi de bir Dokumacı değilse, o zaman o da aynı derecede anlaşılması zor ve nadir bir yaratık olmalıydı.

İnanılmaz derecede bekar, inanılmaz derecede zengin bir adam. Mükemmel bir av.

Barın üzerinde asılı duran saate baktım. Saat şu anda dört çeyrek vardı, yani Diplomat'ın katlarına çıkıp yirmi üç numaralı odaya gitmem için tam on beş dakikam vardı. Orada Catherine Pierce'in uşağı, sert yüzlü Guillaume adında bir adam beni bekliyordu. Fazla zaman yoktu, ama verimli olursam, yapmam gereken işi yapmak için yeterliydi.

Kahve fincanımı kenara iterek, işlemeli çantamın sapını bileğime geçirdim ve sandalyemden kalktım. Saat zinciri sahibi oturduğu taburenin yanındaki tabureye neredeyse ulaşmıştım ki, o ayağa kalktı, ani bir hareketle döndü ve doğrudan bana çarptı.

"Tanrım, çok özür dilerim bayan."

Bir çift el belime dokundu, öne doğru kayarken beni dengeledi, sonra aniden geri çekildi. Düşeceğim korkusuyla yere bakarken gözlerimi kaldırdım ve kolalı gömlek giymiş, sağlam görünümlü bir göğüsle karşılaştım, sonra gözlerimi daha da yukarı kaldırdım, aşağıya doğru kıvrılmış kanat uçlu dik yakalı ve sıkı, safir mavisi ipek fularlı yakayı geçtim ve sonunda yüzüne ulaştım.

Çarpışmamızda hedefimin melon şapkası geriye doğru kaymış ve altındaki adamı tamamen ortaya çıkarmıştı. Ya da daha doğrusu çocuk... Yakından bakınca, tahmin ettiğimden daha genç görünüyordu, ergenlik ile yetişkinlik arasında bir yerde, benim on sekiz yaşım civarında. Ancak yaş olarak eksikliğini, ile telafi ediyordu.

boyu. Ben kendim özellikle kısa değildim, ama onun yapısı öyle bir şeydi ki, onu tam olarak görebilmek için çenemi yukarı doğru kaldırmam gerekiyordu. Bu durumdan anında hoşlanmadım, çünkü kendimi savunmasız hissettiriyordu, sanki avcısına boş boş bakan bir geyik gibi. Cildi açık kahverengi bir tondaydı, moda dergilerinin *fawn* dediği türden, parlak ve sağlıklı ve dayanıklı olduğunu gösteren, rüzgârlı bozkırlarda uzun yürüyüşler yapıp hiç yorulmadığını gösteren pembe bir alt tonu vardı. Melon şapkasının altında, kahverengi bukleleri, şapkanın ağırlığıyla hafifçe ezilmiş, kıvrım ve dalga arasında bir yerde duruyordu. Endişeli bir ifadeyle bana bakıyordu; gözleri meraklıydı, altın rengi çizgilerle kaplı ela yeşili, tıpkı çürümeye başlayan yapraklar gibi.

O tartışmasız, şüphesiz, *açıkça* yakışıklıydı ve onu içeri aldığımda yanaklarımda bir kızarıklık hissettiğimde şaşırdım — hafif bir sıcaklık hissi. Hızla, önceki değerlendirmelerimi revize ettim. Kendi görünüşümden emin değildim, ama bu tek başına yeterli olmazdı — önceki deneyimlerimden, bu tür durumlarda fiziksel bir avantajın her zaman en iyisi olduğunu öğrenmiştim. Sonuçta, avın hedefi onu yakalamak için uzanmak zorunda olduğunu hissederse, yem daha cazip olurdu. Hiçbir erkek kendi seviyesinde yüzen şeyi istemezdi.

Çocuğun kaşları arasında bir çizgi belirdi ve dehşetle fark ettim ki, benim ona cevap vermemi bekliyordu. Ne demişti? Aceleyle hafızamı taradım: *Özür dilerim*. Bana çarptığı için özür dilemişti. *Üç kız kardeş*. Keşke ondan gözlerimi kaçırabilseydim —güzelliği, yazın yüksek güneşinin parlaması gibi rahatsız edici ve kafa karıştırıcıydı.

Kendimi toparlayarak, dudaklarımı hafif bir gülümsemeye kıvırdım ve aramızdaki mesafeyi artırmak için bir adım geri attım. "Hiç de değil, efendim. Hata bendeydi." Tereddüt ettim ve bakışlarımı

endişeli barmenin kaşlarını çatarak bizi izlediği bara doğru çevirdim. Onun üzerindeki filigran saat, saat dörde sadece sekiz dakika kaldığını gösteriyordu; harekete geçmem gerekiyordu, hem de hemen. Guillaume gecikmelere tahammül etmezdi — küçük kafe masamda o kadar sağlam görünen planımın, artık eski bir ahşap köprü kadar çürümüş gibi görüldüğünden bahsetmiyorum bile. Nefes alıp, dikkatimi tekrar çocuğa çevirdim, nasıl devam edeceğimi düşünürken...

...Ve donakaldım, çünkü o, ben izlerken, ascot kravatını boş boş çekerek kumaşın kabarmasını sağladı ve altında, beyaz yakasının içine dikilmiş çark sembolünü ortaya çıkardı — şimdi bir taşın altındaki örümcek gibi aniden ortaya çıkmıştı.

Altın rengi bir eğirme çarkı.

Korku içimi ürpertti. Balmoore'da, o mührü kendilerine ait olduğunu iddia eden tek bir sınıf vardı. O yaldızlı bobinleri dolduran tek bir grup vardı.

Kendimi bir eksen üzerinde dönüyormuş gibi hissettim. Önümdeki çocuk bir Dokumacıydı — tam da son on iki aydır kaçındığım türden bir *büyücü*. Ve eğer onun gibilerden biri planımı öğrenirse, başıma gelecek cezayı tahmin edebiliyordum.

Manastırlar. Yirmi bir yaşına kadar koca bulamayan tüm ipek cadılarının sürgün edildiği kale benzeri kurumları düşününce titredim. Adanın doğu tarafından onları görmek mümkündü: Balmoore'un kayalıklarına inşa edilmiş kütük kütük taş yapılar, kıyı şeridinden bir dizi kasvetli yüz gibi dışarıya bakıyordu. O bulanık pencerelerin arkasında neler olup bittiği çoğunlukla bilinmiyordu, bu da söylentiler için verimli bir zemin oluştuyordu. Ancak genel hatları, hikaye ne olursa olsun tutarlı kalıyordu: Askerler gibi sıralanmış, loş karanlıkta dizilmiş iplik çarkları, insan gücüyle çalıştırılıyordu.

Benden sadece birkaç yaş büyük kızlar tarafından, ellerinde kanlar ve saatlerce kendi dökülen saçlarını bobine besleyerek geçirdikleri saatlerin izleri vardı. Tek bir magesilk oluşturmak için bir tutam silkwitch saçı gerektiği düşünülüyordu, eğirme zaman alıcı bir işti - bunu yapan kadınların bu konuda pek bir seçeneği yoktu. Benim gibi özel yeteneğe sahip kızlar için kader dar ve dolambaçlı bir yoldu; ya evlenip, büyümüşün kaçınılmaz olarak kaybolana kadar dokumacı kocalarımızın gözetimi altına girerdik ya da manastırlar bize bakardı.

En azından geçici bir düzenleme olmalıydı. Sahibiyle birlikte olgunlaşan ve ölümüne kadar süren Weaver büyüünün aksine, ipek cadıların kutsaması kısa ömürlü bir kıvılcımdı, genellikle ergenlik döneminde ortaya çıkıyor ve on yıl kadar sonra, kızın yirmili yaşlarının ortalarında, kadınlık gençliğinin soğuk küllerini silip süpürdüğünde sönüyordu. Depresif ve boyun eğmiş bir şekilde, bu yeteneklerinin kaybolmasının manastırlarda tutulan ipek cadıları için bir rahatlama olacağını varsayabiliriz — son kutsamaları tükendiğinde ve saçları artık büyücü ipeği üretemediğinde, tecritleri sona ermiş olmalıydı.

Ve yine de... işlerinin doğası ile birlikte, manastır kızları hakkındaki tüm hikayelerde başka bir tutarlılık daha vardı - defalarca kez doğru olduğu kanıtlanmış bir gerçek. Bir ipek cadısı o gölgeli kapılardan bir kez içeri girdiğinde, bir daha asla dışarı çıkmazdı.

Kendime gelince, gülümsememi koruyarak, hala önümde bekleyen çocuğa bir kez daha özür diledim. Belki de rolümü yeterince iyi oynarsam, planımı uygulayabilir ve ona gerçekte kim olduğumu hiç fark ettirmeden buradan ayrılabilirdim. Yine de, bir yıldan fazla bir süredir Isle d'Eylau'da yaşıyordum ve henüz Weaver soyunun dikkatini çekmemiştim.

Şimdi, sadece önemsiz bir hırsızlık, cebime atacağım birkaç kuruş için bu riski göze alamazdım...

Hayır, bu durumda en iyisi bir çıkış stratejisiydi.

Tam reverans yapmaya başlamıştım ki, dirseğime tüy kadar hafif bir dokunuş hissettim.

"Bekle, bir dakika bekle." Çocuğun parmakları koluma bastırdı, nazikçe kalkmamı istiyordu. *Kahretsin.*

"Az önce kahvenizi içerken sizi fark ettim," diye devam etti, ben isteksizce başımı ona doğru kaldırırken. "Son on dakikadır size yaklaşıp merhaba demek için cesaretimi toplamaya çalışıyordum, ama vücudumun bana bu kadar harfiyen itaat edeceğini beklemiyordum."

Pahalı takım elbisesinin içindeki esnek vücudunu göstererek, sanki kendini küçümsercesine gülümsedi. Onun bu tavrına sinirim daha da arttı. Bu tür erkekleri tanıyordum, çok iyi tanıyordum. Her zaman centilmen gibi davranırlar, ama bu sadece yüzeysel bir davranıştır, demir çubuğa sarılmış bir buket çiçek gibidir. Sadece tatlı sözler ve süslü hediyeler... Ta ki onlara, kucağına oturabilecekleri bir evcil hayvan olmadığınızı hatırlatana kadar, itaatsizlik etmeye çalışana kadar. O zaman havuç yerini sopaya bırakırdı.

İfademin zorlama olduğunu hissettim. "Çok naziksiniz, efendim." Ses tonum keskinleşmişti, ama elimde değildi. Her geçen saniye, barın üzerindeki saatin dakikalık ibresi dörde yaklaşırken, sanki bir cetvel bileğime vuruyormuş gibi hissediyordum.

Oğlan tekrar güldü, şapkasını çıkarıp parmaklarını buklelerine geçirdi. "Ve hiç de zeki değilsin, yoksa buna gülümseyebilirdin," diye cevapladı, gözleri eğlenceyle parıldıyordu. Bir kez daha gözleri benimkilere odaklandı, bakışları soğuk bir hava dalgası gibi, yoğunluğuyla beni sarsıyordu.

Nefes aldım. Göz bebeklerinin derinliklerinde, sanki beni delip geçiyormuş gibi, sanki düşüncelerimin acı gerçeğini biliyormuş ve bunlardan eğleniyormuş gibi, belli bir alaycılık sezdim. Bu beni sakinleştirdi, sanki güneşe karşı gelerek yanlış yöne düşen bir gölge görmek gibi, kişinin algıladığı gerçeklikte beklenmedik bir değişiklik gibi.

Sonra tekrar konuştu ve her şey yeniden düzene girdi. "Lütfen söyle," diye cesaretini topladı ve yanına yaklaşarak, "adın ne? Diplomat'ın tüm meleklerini uzun zaman önce sınıflandırdığımı sanıyordum, ama bir haftadır burada kalıyorum ve seni daha önce görmedim. Adaya yeni mi geldin?"

Dudaklarımı kıvırmamak için elimden gelen her şeyi yaptım. Henüz umutsuzluğa kapılmamış olan mantıklı dürtülerim, uzaklaşıp Guillaume ile randevuma güvenle devam etmem için beni dürtüyordu. Yine de... sanki iplerini ben çeken bir kukla gibiydi, sözleri benim asıl planımla, yani beni bu bara getiren planla o kadar uyumluydu ki. Tek yapmam gereken onu biraz daha itmektir, o da kendi ayağına tuzağı kapatacaktı.

İçimde küstahlık filizlendi. Bu çocuk zaten benim değerli dakikalarımı çalmıştı. Karşılığında ondan bir şey çalmak benim için o kadar haksızlık olur mu?

Kararımı verdikten sonra, kendimi yumuşatmaya karar verdim ve sanki onun sorusu gururumu okşuyormuş gibi çenemi eğdim. "Annemle birlikte bu sabah geldik, efendim," diye uysalca cevap verdim. "Ama özür dilerim, şu anda odamızda beni bekliyor, gerçekten gitmem gerek. Belki..." Dudaklarımı ısırdım. "Bilgilerinizi konsiyerje bırakırsanız, hizmetçimiz size bir mektup iletebilir. Annem ve ben bu hafta sonu operaya gitmeyi planlıyoruz ve henüz bir refakatçim yok."

Etkisi hemen görüldü: Çocuk geriye yaslandı, yüzünde zafer ifadesi belirdi. "Elbette." diye coşkuyla cevap verdi ve onaylayarak başını salladı. "Genç bir hanımefendiyi annesinden uzak tutmak doğru olmaz, değil mi? Victor Greaves'i sorabilirsiniz." Selam verirken sol bileğimi tuttu, ağzına götürdü ve kuru bir öpücük kondurdu. "Sizinle tanışmak bir zevk."

Cevap olarak tonusuz bir şekilde mırıldandım. Dikkatim yine saat zincirine takılmıştı, eğildiğinde ışıktaki parıldayan zincir her zamankinden daha parlak görünüyordu. *Greaves*. Çocuğun soyadını tanımadım; Weaver ailesinin hangi kolundan geliyordu acaba? İçimden gelen bir dürtüyle, metalin üzerine oyulmuş bir sembol, kökenini gösteren bir şey var mı diye baktım ama öyle bir şey bulamadım.

Oğlan tekrar dikleşti, bakışları benimkilere ulaştı —ben ona boyun eğdiğim için artık çekinmeden dikkatini bana verdi, sanki bir ödülü almak için öne çıkan bir adam gibi. O benim bakışlarımı yakalamadan önce başımı geriye doğru çevirdim.

Kısa bir vedalaşmanın ardından, lobiden geçip odanın ortasından yukarı doğru uzanan ana merdivene doğru koştum. Zümrüt rengi halı ayaklarımın altında yosunlu gibiydi, adımlarımı yumuşatıyordu; merdivenlerin yarısına kadar çıktığımda durup arkama baktım, bir çift gözün beni izlediğini hissettim.

Aşağıda, lobinin ekosistemi devam ediyordu; bayanlar, dişlerini fırırlı yelpazelerle kapatarak gülüyorlardı; siyah abanoz takım elbiseli beyler, şık siyah kediler gibi etraflarında dolaşıyorlardı. Yine de, bu kaostun ortasında, tek bir silüet göze çarpıyordu. Elleri ceplerindeydi, melon şapkası bir kez daha buklelerinin üzerine sıkıca çekilmişti ve başını geriye eğerek bana bakıyordu.

Neredeyse gülümsüyor gibi görünüyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

Her işe girdiğimde, bunun son işim olacağına emindim. Kendimi içinde bulduğum meslek çok garipti; aslında, tamamen tesadüfen bu mesleğe girmiştım — ya da, nasıl bakmak isterseniz, şans eseri. Kariyerim, tabiri caizse, bir yıl kadar önce, ailem gençliğimin geçtiği kırsal sınır köyü Verne'den babamın doğduğu ülke olan kuzeydeki Stravast'a taşınmaya karar verdikten sonra başlamıştı. İlk başta annem, gönülsüzce bana da onlarla gelmemi tavsiye etmişti, ama ikimiz için de üzücü bir şekilde, onun yüreğinin bu işte olmadığı belliydi ve benim tek bir reddetme sözümle bu tavrını tamamen bıraktı. Onun davranışından alınmamaya çalıştım; çoğunlukla alınmadım da, çünkü uzun zamandır ailemin beni ve cadılık yeteneğimi altın yumurtlayan tavuktan çok, komşuları korkutmaktan başka bir işe yaramayan tuhaf bir ördek olarak gördüğünü biliyordum.

Diğer şehirlerde, Weaver ailesiyle bağları olan zengin şehirlerde, ipek işçisi bir kızı olması, gizli bir aile mücevherini keşfetmek ya da daha önce kilitli bir kapının anahtarını almak gibi bir kutlama nedeniydi: Sonunda bir giriş yolu bulunmuştu. Ancak Verne, çoğunlukla babam gibi göçmenlerden ve kulaklarının arkasında sürekli yün toplayan koyun çiftçilerinden oluşan küçük bir topluluktı. Ergenlik çağımda kutsamam geldiğinde, kasabanın yarısı benim bir *mäzer*, bir Stravastian changeling çocuğu olduğumu düşündü; silkwitch masallarıyla büyümüş Balmoorish yarısı, sanki önümüzde bela vaat eden kara bir bulutmuş gibi ailemin evinden uzak durdu.

Açıkçası, Balmoorish hükümeti benim gibi kızları diğer tüm değerli kaynaklar gibi koruyordu: Evlenmemiş bir silkwitch'in yozlaşması, onun zarif kafasından tek bir saç telinin bile yasadışı olarak alınması olarak tanımlanıyordu ve uzun bir hapis cezası ile cezalandırılıyordu. Ancak benim gibiler nadirdi ve bizim büyümüz sonunda yok olsa da, halkın büyülu eşyalara olan açlığı hiç bitmedi. Riski göze almaya hazır olanlar için bolca para kazanma imkanı vardı ve bu yüzden, ülkenin altın kaplı temellerinin altında, karanlıkta sessizce atan, miselyal ve soluk, uğursuz bir mantar gibi yayılan, gelişen bir karaborsa vardı.

Maddi durumu iyi olan aileler, kızlarını evlenme çağına gelene kadar, hatta bazen ondan sonra bile, sessizce sakladılar ve Weaver'lı taliplileri, bir kasa odasına girenler gibi, ihtiyatla kabul ettiler; onlara içindeki hazineleri sadece bir anlık görmelerine izin verdikten sonra, tekrar dışarı çıkardılar. Ancak, zengin ailelerden doğmamış olanlarımız... Yeteneklerimiz ortaya çıkar çıkmaz, gizlenmeden ve zincirlenmeden, ama aynı zamanda tamamen korumasız olarak, kafessiz kuşlar haline geldik.

Savunmasız.

Cesurca dışarı çıkan kızlar, saçlarının korunması için önlemler aldı; sıkı örgülerle bağladılar ya da saç fileleriyle korudular — karaborsa satıcılarının saçlarını kesmesini engellemek için her şeyi yaptılar. Benim durumumda, annem ve babam ilk başta beni eve kapatmayı denediler. Bu taktik, en azından başlangıçta işe yaradı; on dört yaşında kutsanmışım ve sonraki altı ayı esaret altında, güvende, korunaklı ve son derece sıkıcı bir şekilde geçirdim. Kesinlikle sıkıcı bir hayattı, ev kedisi gibi bir hayattı, ama yine de o zamanlar bu monotonluğun ne kadar kıskanılacak bir şey olduğunu anlamamıştım.

Sonra amcamın ziyareti geldi.

Ailem dışarıdaydı, kardeşimle ilgili bir sorunu halletmek için gitmişlerdi. Bugüne kadar, amcamın onların yokluğunu planlayıp planlamadığını ya da zamanlamanın sadece şans eseri olup olmadığını bilmiyorum, ama her halükarda şafaktan beri yalnız kalmıştım ve kulübemizin kapısının ötesinden onun sesini duyduğumda çok sevindim. Babamın üç kardeşinden en sevdiğim oydu; en küçüğüydü ve felsefi, duyarlı bir mizacı vardı. Aynı zamanda sempatik biriydi; karısı, teyzem Vera, ölüm döşegindeydi.

O akşam ön kapıyı açtığımda, eşikten bana bakan sadece onun nazik gözlerini gördüm, sadece kederle donuklaşmış tanıdık gülümsemesini. O zamanlar trajedinin bir insanı nasıl değiştirebileceğini anlamamıştım. Bir şeftali çürüğü gibi, dışını yumuşatıp içini sertleştiren bir şey olduğunu. Sadece kenara çekilip onu içeri aldım.

Amcam kulübemize girdikten sonra benden özür diledi. Sonra bıçağını çıkardı.

Boş boş, ensemın arkasında, şu anda topuzumun altında gizlenmiş olan saç tutamını elledim. Dört yıl sonra bile, bıçağının saçlarımı kestiği yeri hala net olarak hatırlıyordum, bıçağın kenarının derimde bıraktığı izi hala hissedebiliyordum. Amcam merhametli davranmıştı; o yara, gitmeden önce bana verdiği tek yaraydı.

Diğer kızların çok daha kötüsünü yaşadığını biliyordum.

Elimi yanıma indirip, dikkatimi önümdeki merdivene ve önümdeki göreve geri çevirdim. Lobiden uzaklaştıkça Diplomat'ın merdiven basamakları daha az görkemli hale gelmişti; beşinci kata ulaşp merdivenden çıktığımda, merdiven binanın kalbine saplanmış bir vida gibi dar bir sarmal haline gelmişti. I was grateful for the contrast of the wide

halı kaplı koridorda, özellikle de nihayet hedefime ulaştığımda, yani yirmi üç numaralı odayı gördüğümde.

Eşiğin önünde durup, öğleden sonra dairemde çıkmadan önce çantama koyduğum küçük, bezle sarılmış paketi çıkardım, sonra yumruğumu kapıya kaldırıp kapıyı çaldım.

Rahatladım, çünkü görüşme kısa sürdü. Guillaume, geç kalmamdan dolayı duyduğu rahatsızlığı, avucumdaki kolyeyi görünce yerini sevince bıraktı. Kolyenin kalp şeklindeki madalyonunda, zarif bir büyük *E harfi* oyulmuştu. Bayan Pierce'ın kızının eski sevgilisinin dairesinden kolyeyi almak kolay bir iş olmamıştı, ama üstlendiğim işlerin hiçbirisi kolay değildi zaten. Benim dışındaki çoğu insan için bu işlerin imkansız olduğunu varsayıyorum.

Aslında bu varsayıma güveniyordum. İmkânsızlık ve ona karşı gelmem, beni ayakta tutan tek şeydi.

Verne'de amcamla karşılaştıktan sonra bile, onun saldırısından sonra ailemin evinde geçirdiğim bitmek bilmeyen yıllar boyunca, sönmek üzere olan bir fener gibi tutunduğum tek bir umutla geleceğe bakıyordum: sonunda evleneceğim umudu. Evimi terk edip, Isle d'Eylau'nun merkezine yakın, daracık dairesinde yaşayan ağabeyim Markham'ın yanına taşındığımda, aptalca bir şekilde, birkaç gece kalıp, zengin bir Weaver bekarının gelip beni alıp karısı yapacağını umduğumu itiraf etmeliyim. Sonuçta, benim yaşımdaki diğer ipek cadıları da böyle bir kadere sahipti. Minette Simon'ın Hugo Weaver ailesinden Claude Hugo ile nişanlanması, önceki yılın büyük bir bölümünde gazetelerin dedikodu sayfalarını doldurmuştu. Fantazi olarak ustaca gizlenmiş bir emir.

İpek cadılarının büyüsi büyük ölçüde 'da ham güç saçlarımızda sadece

Benim türümün varlığı, Balmoore vatandaşlarının çoğu, özellikle de erkekler tarafından bir muamma olarak görülüyordu. Dokuma ürünler tüm dünyada değer görüyordu, ancak dokumacılar gibi, ipek cadıları da sadece Balmoore'a özgüydü, bu da mage ipek tedarikinin her zaman kısıtlı olduğu anlamına geliyordu. Biz kızlardık, ama aynı zamanda ülkenin en değerli ihraç ürünü ve en değerli kaynağıydık; bizi serbestçe dolaşmamıza izin vermek uygun olmazdı.

Nesiller önce, Weavers bu bilmeceyi çözmek için devreye girmişti. Sıradan kardeşlerinden farklı olarak, Weaver erkekleri bizim ipek cadıları gibi doğaüstü yeteneklerle kutsanmıştı. Ancak bizim güçlerimiz çabuk alev alan ve hızla yanıp sönen bir kibrit kutusu gibiyken, Balmoore'un büyücülerinin büyüsü efsanevi bir şeydi. Elmont Drake gibi, tek bir kelimeyle çorak topraklardan hasat elde edebilen ya da Mael ve Arnaud Moreau kardeşler gibi, istedikleri zaman şekil değiştirebilen büyücüler gibi. Elbette, bu kadar yetenekli büyücüler için, ergenlik çağını yeni geçmiş bir kıızı idare etmek hiç de zor olmazdı ve böylece, yüzyıllar önce, evlilik fermanları doğdu.

Bir ipek cadısı reşit olduğunda, üç yıllık bir flört dönemi geçirerek bir Dokumacı damat bulup onunla evlenmesine izin verilirdi. Aksi takdirde, yirmi birinci yaş gününde manastırların vesayeti altına verilir. Koruma ve destek karşılığında, evlendiği Dokumacı, onun dökülen saçlarına erişim hakkı elde ederdi. Böylece, ülkedeki tek yasal mage ipek üreticilerinden biri olurdu. Balmoore'un Weaver soyu, büyülerini kullanarak zaten hatırı sayılır bir servet biriktirmişken, bu yeni düzenlemeyle daha da zenginleşti; buna karşılık, silkwitch'ler gelin oldular.

Bu, ülkemiz kadar eski bir anlaşmaydı ve uzaktan bakıldığında neredeyse bir romantizmle karıştırılabilirdi. Tecrit

Küçük köyümde, sadece hayal gücümle baş başa kaldığımda, kesinlikle öyleydim.

Sonra Verne'den ayrılıp başkente gittim ve bu yanılsama bir anda yok oldu.

Adaya geldikten sonra, hatamı anlamam iki haftadan az sürdü. Memleketimde benim gibi kızların olmaması beni en iyi ihtimalle bir merak konusu, en kötü ihtimalle bir yük haline getirmişti, ama başkentte benim gibi kızlar çok fazlaydı. Ve evlilik piyasasına yeni, daha önce bilinmeyen birinin sürpriz bir şekilde girmesi kutlama nedeni değildi; aksine, ben *bir rakiptim*. Bunun ötesinde, beni koruyacak bir ailem veya sponsorum olmayan bir rakiptim, bu da benim kolay bir av olduğumun çabucak anlaşılması anlamına geliyordu.

İstesem de, kız kardeşlerimi tamamen suçlayamazdım. vahşilikleri nedeniyle. Hepimiz, ne kadar romantik hayallerimiz olursa olsun, aynı amacı paylaşıyorduk: manastırları ve kocasız bir yirmi birinci yaş gününü ne pahasına olursa olsun önlemek. İpek cadıları nadirdi, ama dokumacılar daha da nadirdi — ve benim türümün aksine, büyücülerin yetenekleri miras kalıyordu, bizimki gibi Envies'in rastgele takdirine bağlı olarak bahşedilmiyordu, yani kavga edilecek dokumacı soyları çok azdı. Sonuç olarak, katılmaya çalıştığım ilk balodan itibaren tavuk kümesinden atılan tilki gibi kovuldum ve kendimi sergilemek için bu kadar hevesliysen, şehir pazarında mallarımı satmam söylendi.

O zaman Bayan Clemmens bana yaklaştı.

Benim gibi, Bayan Clemmens de benim kovulduğum galaya konuk olarak katılmıştı, ama benim aksime, o davet edilmişti. Utanç içinde caddede aceleyle yürürken, dantelli eldivenli eli kolumu tuttuğunda gerildim, çünkü onun cemaati tarafından kararlaştırılan bir cezayı uygulamak için beni takip ettiğinden emindim.

Ama öyle bir şey yapmadı. Bunun yerine bana bir iş teklif etti.

Beşinci kattan, yavaşça Diplomat'ın lobisine geri döndüm. Çok hızlı hareket edersem, bara geri döndüğümde Victor Greaves'in henüz ayrılmadığını fark etme ihtimalim vardı. Mümkünse bu karmaşayla uğraşmak istemiyordum. Ancak lobinin merdivenlerine ulaştığımda, eski arkadaşımın sırık gibi figürü aşağıdaki eğlencecilerin arasında yoktu. *İyi.*

Kalabalığın arasına karışarak, büyük salonun en sağında bulunan konsiyerj masasına doğru yürüdüm. Masanın arkasında, gözlüklü, kısa boylu ve kel bir adam, önünde yayılmış bir yığın kağıda gözlerini kısarak bakıyordu.

Yaklaşarak, eldivenli elimi masanın yağlı yüzeyine koydum ve adam başını kaldırdı. Gözlerime baktığında, "İyi akşamlar, efendim," dedim. "Sanırım burada benim için bir bilgi bırakılmış, Victor Greaves adında bir konuktan olmalı. Ne yazık ki ona karşılığında benim adımla veremedim, ancak..."

Sözlerim kesilirken, kendi öngörüsüzlüğümünden utanmışçasına dudakımı ısırdım. Umduğum nazik gülümseme yerine, konsiyerjin ağzı kaşlarını çatarak aşağı doğru kıvrıldı ve elini gözlüğüne götürerek beni daha net görmek istercesine sarsmaya başladı. Güneşin batışının ensemden hissettiğim, gördüğümünden daha fazla, avcının nefesi gibi cildimi ısıttığını hissettim; elimi uzatıp topuzumdan bir tutam saç çekip, onun kendine özgü ipeksi parlaklığının görünmediğinden emin olma dürtüsüne direndim.

Dur, Lovett. Daha yeni boyadın. Dikkatleri üzerine çekme.

Zorla endişelerimi bir kenara ittim. Geçtiğimiz bir yıl içinde, kendimi ipek cadılık özelliğimden ayırma sanatını ustaca öğrenmişim; illüzyonumu o kadar mükemmel bir şekilde örmüştüm ki, bazen ben bile onu göremez olmuştum. Ancak böyle anlarda, olduğum şeyin tehdidi bana net bir şekilde geri dönüyordu. Pencerede biriken buz gibi, tüm olası sonlarımı gördüm: bıçak, Dokumacılar, manastırlar.

"Endişelenmeyin hanımefendi," dedi konsiyerj ve paniğim yerini rahatlamaya bıraktı. "Bay Greaves, sizi gördüğümde tanıyacağımı söyledi. Size, 15 numaralı odaya mektup yazabileceğinizi ve haftalık programını bıraktığını iletmemi istedi." Masasında bir şeyler aradıktan sonra, siyah karalamalarla dolu kalın bir mektup kağıdı uzattı. "Hanımefendi isterse, Diplomat oteli adanın mutlaka görülmesi gereken yerleri önermekten memnuniyet duyar. Tiyatro bölgemiz ulusal gururumuzdur, bilirsiniz..."

Ondan kağıdı aldım ve onu kibarca kesip attım. "Gerek yok. Şu anda içeride mi?"

Kapıcı, gözlüklerinin arkasından kirpiklerini kırptırarak, benim açık sözlülüğümden açıkça şaşkınlık duyduğunu belli etti. "Ah, hayır," diye cevapladı bir saniye sonra, kendini toparlayarak. "Bay Greaves, akşam yemeği için on beş dakika önce dışarı çıktı. Döndüğünde ona mesaj bırakmak ister misiniz?"

Parmakları masasının üzerinde duran dolma kaleme doğru kaydım, ama ben başımı salladım. "Şimdilik gerek yok. Teşekkür ederim."

Daha fazla soru sormasını beklemeden, ona takdirle başımı salladım, sonra topuklarımı döndürdüm ve geldiğim yoldan geri, merdivenlere doğru yöneldim. Lobinin uzak tarafındaki devasa saksıdaki eğrelti otunun yanından geçerken, hızımı yavaşlattım ve konsiyerj masasına doğru kısa bir bakış attım. Gözlüklü adam şimdi başka bir misafire yardım ediyordu

konuğa yardım ediyordu; dikkatinin başka yerde olduğunu görünce, bana verdiği programı yumruğumda düzgünce buruşturup saksının içine attım.

Ona ihtiyacım olmayacaktı.

Envies'in bize ipek cadıları olarak sihir bahsettikten sonra, bu sihrin büyük bir kısmını kullanmamızı yasaklaması bana her zaman acımasız bir şaka gibi gelmişti. Sadece Dokumacılar, saçlarımızın magesilk'e dönüştürölme sürecini öğreniyorlardı. Evlendiğimiz güne kadar, gücümüz bizim için yeraltındaki bir kaynak kadar uzaktaydı; görevimiz onu saf tutmak, gelecekteki kocalarımızın kullanımı için korumaktı, ama asla kendimiz içmedik.

Yine de, sanki bize bir taviz veriyormuş gibi, Envies her silkwitch'e özel bir yetenek verdi. Her kıza özgü, tekil, büyüöl bir Wit, doğaüstü bir kart numarası kadar basit ama bazen yararlı olabilen bir yetenek. Halk arasında, bir silkwitch'in Wit'inin doğasının, onun içsel ruhunu, en derin benliğini yansıttığına inanılırdı. Isle d'Eylau'da geçirdiğim kısa süre içinde, Wit'i sayesinde ne kadar kaybolursa kaybolsun her zaman evinin yolunu bulabilen bir kızıdan ve gölgesinin renginden yalancıyı anlayabilen bir kızıdan bahsedildiğini duymuştum. Bu, basit, yüzeysel bir büyüydü, Dokumacıların yapabildiklerine hiç benzemiyordu, ama yine de ipek cadıları Wit'lerini hayatları pahasına değer veriyorlardı. Onlar, bizim ve sadece bizim olan kutsamamızın tek parçasıydılar.

Kendime gelince, Wit'imın benim hakkımda ne dediğini hep merak etmişimdir. Çünkü tanrıça tarafından bana bahşedilen yetenek şuydu: Kilitli ya da kilitsiz, her kapıyı açabilirdim.

Bu sefer dördüncü katta durdum. Pierce'ların süitine giden koridor gibi, bu koridor da ıssızdı, batan güneş duvarları parlak tonlarda boyuyordu turuncu gibi ince uğultusu mum ışığı.

Kolaylıkla yolun sonuna kadar ilerledim ve altın rengi 15 rakamının yazılı olduğu kapının önünde durdum.

Kalbim çarpıyordu, heyecan nabzımı hızlandırıyor du. İşimden kazandığım parayla, bu şekilde suç işlemeye gerçekten gerek yoktu. Zenginlerden, bana göz süzen erkeklerin ceplerinden çalmak zorunda *değildim*. Ama, kız kardeşlerim, bazen, poz verip flört edip güldüğüm bir günün ardından, güzel bir şey olmaktan yoruluyordum. Bakılmaktan yoruluyordum.

Bazen, o güzel şeyi sahiplenmek istiyordum.

Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirdim, sonra deneme amaçlı olarak seslendim: "Merhaba? Bay Greaves?"

Cevap yoktu. Emin olmak için bir kez daha seslendim; sonra kapı kolunu elime alıp yaklaştım ve çevirdim.

Kapı kolayca açıldı ve odanın içi çıplak bir şekilde ortaya çıktı.

Tek sorun, içeride zaten birinin olmasıydı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Koltuğa uzanmış, sabahlık ceketini koltuğun yüksek sırtına dikkatsizce atmış, melon şapkasını koltuğun kenarına asmıştı. Lüks olmasına rağmen, on beş numaralı oda oldukça küçüktü —ışılıtlı, kompakt bir hazine sandığı gibiydi—ve kapı doğrudan oturma odasına açılıyordu, bu yüzden ona bakmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Benim izinsiz girişimden korkmuş görünmüyordu; aksine, kapıya dönük duruyordu, uzun parmaklarını sabırla bekler gibi birbirine kenetlemişti. Sanki başından beri beni bekliyormuş gibi.

"Merhaba tekrar." Victor Greaves, zaferle dolu çarpık bir gülümsemeyle gülümsedi. Gözlerini benden ayırmadan, yeleğinin cebine uzandı ve daha önce fark ettiğim zinciri, bir çiçek soğanından çıkan kök gibi ucundan çıkan, bodur altın bir saat çıkardı. "Beş on beş." Saatine bakarak *tsk* diye *ses çıkardı*. "Seni daha önce bekliyordum."

Saatini keskin bir hareketle cebine geri koydu, sonra arkamdaki eşığe doğru başını salladı. "O kapı kilitliydi, biliyorsun."

Kafatasımın içinde, onu gördüğüm anda ulumaya başlayan tiz, telaşlı bir ses, onun sözleriyle daha da yüksek sesle çığlık attı. İçgüdülerim bana kaçmamı söylüyordu, ama bunu yapmaya çalıştığımda, uzuvlarımın tuhaf bir şekilde donmuş olduğunu fark ettim, yakalandığını anlayan ve artık savaşamayacağını bilen bir tavşan gibi. *Hareket et, Lovett*, kendime çaresizce fısıldadım. *Orada öyle durma, bir oyuncak bebek gibi sarkıtma, bir şeyler yap...*

Ama belki de beni tuhaf bir Weaver büyüyle yakalamıştı, çünkü ne kadar denersem deneyeyim, sadece hareketsiz kalıp

ve gözlemlenebiliyordum.

Bay Greaves koltuğundan kaşlarını kaldırdı. Bu ince hareket bir şekilde beni kendime getirdi ve beni ele geçirmiş olan felci parçaladı. "Öyle miydi?" diye cevap verdim aceleyle, sesimde sadece hafif bir titremeyle. "Ne garip. Ben gayet iyi açabildim."

O gülerek, "Eminim öyledir" dedi. O koltuğundan kalkıp aramızdaki mesafeyi kolayca kapatırken kalbim hızla çarpmaya başladı. Elleri ceplerinde gevşekçe duruyordu; bir elini cebinden çıkardığında ve parmakları arkamdaki kapı kolunu nazikçe kavradığında bir an panikledim.

"Sizin birçok kapıyı açabileceğinizi hissediyorum, Bayan Lovett Tamerlane," diye devam etti, bana bakarak. "Belki benim için de bir kapı açarsınız."

Tık. Kapı sertçe kapanırken keskin bir ses çıkardı, tahta yüzeyi sırtımı sıkıca, acımasızca ve sağlam bir şekilde bastırdı. Uzun bir nefes boyunca eli kapı kolunda kaldı, bakışları benimkilerle buluştu ve vücutlarımız o kadar yakındı ki, gözlerinde gördüğüm cesaret olmasaydı neredeyse dans ediyor olabilirdik. Sanki iki rakip dövüş ringine itilmiş gibi, araştırmacı bir merak vardı; sanki o, benim bir sonraki hamlemi bekliyor gibiydi.

Buna karşılık, gözlerimi kırptım, kalbim göğüs kafesine karşı çılgınca çarpmaya devam ediyordu. Korku dolu sersemliğim içinde, Bay Greaves'in arkamdan kapıyı kapattığını, ancak henüz kilitlenmediğini fark ettim - kilitleseydi de benim yeteneklerime sahip bir kız için bir önemi olmazdı - ve bir kez daha kaçma dürtüsü beni ele geçirdi, ciğerlerimi gölet suyu gibi doldurdu. Yine de... az önce benim adımı bildiğini kanıtlamıştı. Benim yeteneğimin doğasını biliyordu, ya da en azından biliyor gibi görünüyordu. Şimdi gidersem, beni bulmayacağını, yuvasından bir fareyi kovar gibi beni kovmayacağını kim söyleyebilirdi?

Bay Greaves aniden yanıma yaklaşınca düşüncelerim bir anda yok oldu, aramızdaki mesafe su giderinden akan su gibi hızla kayboldu. İçgüdüsel olarak kendimi kapıya yasladım, ama o kapı kolunu bırakıp benden uzaklaşınca kızardım. Dönüp oturduğu koltuğa doğru büyük adımlarla yürüdü, ayaklarının altında kalın halı olduğu için ayak sesleri boğuk çıkıyordu.

"Gözünü çeken bu muydu?" Otururken, saatini bir kez daha avucuna aldı ve şişman altın bir yumurta gibi elinin topuğunda zıplatmaya başladı. Ben yüzümü buruşturunca, sırıttı. "Öyle olacağını düşünmüştüm. Ben yokken hazinemden başka ne çalabileceğini görmeye mi geldin?"

Sevgiyle, başparmağıyla nesnenin yüzeyini okşayarak beni süzdü.

"Birçok beyefendiden hırsızlık yapar mısın?"

Onun bakışlarını karşıladım, geri çekilmesiyle artık daha cesur olmuştum, çıkış arkamda sağlam bir vaat olarak duruyordu. Başka her şey başarısız olsa da, kapılarım asla başarısız olmadı.

"Beyefendiler değil, hayır."

Ağzını hafifçe kaldırdı. "Ah. O zaman sadece onlar adına."

Diğer cebinden bir şey çıkardı — bronz bir zincirin parıltısını yakaladım, onu bana doğru fırlattı ve nesne yumuşak bir sesle yere düştü. Nesnenin bir kolye olduğunu görünce kanım dondu, madalyonun kapağı açılmıştı ve içinde kıvrılmış, tırnak kütüğü kadar beyaz bir tutam sarı saç vardı. Onu tutan kolyeyi fark etmeden önce soluk, kurumuş buğday rengini tanıdım; renk, Catherine Pierce'ın saç rengiyle tam olarak aynıydı.

Pierce hanımın değil, diye zihnimde kendimi düzelttim. Saç teli, kızı Emmeline Pierce'a aitti.

Ve bir saat önce bile, onun güvenli bir şekilde ona geri döneceğine yemin edebilirdim.

Gözlerimi Bay Greaves'e çevirdim. "O sizin değil." Hala sandalyesinde otururken başını eğdi. "Öyle değil mi?" diye karşılık verdi. "O benim elimde. Ve yakın zamana kadar, sizin elinizdeydi. Söyleyin bana, Bayan Tamerlane, bu onun size ait olduğu anlamına mı geliyor?"

Saat zincirini sağ işaret parmağına tembelce dolarken, bu hareket sessizlikte bir saatin tik takları gibi geliyordu. Kelime oyunları ve alaylar... Demek o, yemeğini yemeden önce onunla oynayan türden biriydi.

Peki. Belki onu kovalamaya teşvik edersem, oyunun bittiğini fark etmeden kaçabilirim. "Ne ilginç bir mülkiyet teorisi," diye sakın bir şekilde cevap verdim. "Bu otel odası, şu anda burada kaldığım için benim mi oluyor? Öyleyse, sizden odayı terk etmenizi rica etmek zorundayım."

Bay Greaves neşeyle güldü. "Pierce'lerin uşağı az önce kapımı çaldığında biraz hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim," diye devam etti, sanki ben hiç araya girmemişim gibi. "Sizin, herkesten daha fazla, çaresiz insanların ne kadar ucuza satın alınabileceğini anlayacağınızı düşünmüştüm."

Koltuğuna yaslanarak, beni merakla süzdü. "Catherine Pierce size kaç para ödedi ki

Kızının ilişkisini kanıtlamak için mi acaba? Yetmiş twill mi?

Seksen mi?" Diye tsk etti. "Eğer seksenin üzerinde olsaydı,

kesinlikle bundan daha güzel bir şey giyerek gelirdin."

gerildim , onun ellerinde ellerinde sertleşen

saat zinciri uğursuz bir şekilde hareketsiz kaldı. Demek ki o sadece benim zekâmı değil, geri kalan her şeyi de biliyordu.

Her şeyi. Yanağımın içini ısırdım, kendimi kendimi

öfkeyle Ben bunu Guillaume'a Guillaume'a

güvenmemem gerektiğini bilmeliydim, ama her zamanki gibi, işimin hassas doğasının onu dürüst tutacağını varsaymışım. Bu, yaşadığım aynı geçici anlaşmaydı.

Bayan Clemmens, ikimizin de katıldığı balodan atıldıktan sonra sokakta bana ilk kez yaklaşıp, kocasının zimmete para geçirme suçunun kanıtlarını şantajcının evinden çalarsam bana para ödeyeceğini teklif ettiğinden beri. Elbette başka yöntemler de denemişlerdi – müşterilerimin çoğu bana gelmeden önce her şeyi denerlerdi – ama adam istediği fiyattan daha az rüşvet almayı reddediyordu ve kilitleri sağlamdı. Anahtar olmadan kapılarını zorla açmak mümkün değildi.

İşte burada devreye ben girdim. Çünkü ben başkalarının giremediği yerlere girebiliyordum.

Ama şimdi, görünüşe göre eski müşterilerimden biri çökmüştü. Hangisi olmuştu acaba? Merak ettim. Ya da belki de beni ele veren Bayan Pierce'ın kendisiydi. Zihnimde onun ince dudaklarını, hoşnutsuzlukla sonsuza dek çarpılmış yüz hatlarını gördüm. Bu mantıklı olurdu; o, kendisinin ve çocuklarının günahlarını başkalarına yansıtmaya hevesli, bir tür kötü niyetli ayna gibi bir kadın gibi görünüyordu.

"Beni tutuklayacaksanız," dedim Bay Greaves'e sahte bir güvenle, "bunu bir an önce yapmanızı tercih ederim."

O eğik gülümseme geri dönmüştü, bu sefer daha da yukarı doğru, bir olta kancası gibi. "Seni tutuklamayacağım," dedi düz bir ses tonuyla. "Sadece seni tanımak istiyorum."

Nedense, bu cevabı daha da az beğendim. "Zaten benim hakkımda çok şey biliyorsunuz gibi görünüyor."

"Bu cümleyi tamamlamayacak mısın, 'Ama ben senin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum'?" Başını sola eğdi ve saatini yeğinin içine, görünmeyecek şekilde koydu. "Yoksa meraklı değil misin?"

Gözlerimi kısarak baktım. "Affedersiniz efendim, repliğimi unutmuşum galiba. Belki bana bir senaryo verirsiniz,

bu konuşmadaki rolümü daha iyi anlayabilirim."

Bunun üzerine, eğlenerek burnunu çekip kucağına doğru baktı. Bu hareket, sanki bir tür itiraf gibiydi, sanki katıldığımız tuhaf turnuvanın bir turunu bitirmiş ve o yenilgiyi kabul etmiş gibi. "Zekice," dedi sessizce. "Lobide de öyle düşünmüştüm."

Bir dakika sessizlik geçti: O düşüncelere dalmış gibiydi, ben ise onun iltifatıyla vücudumu saran şaşırtıcı memnuniyet dalgasından kurtulmaya çalışıyordum. Bay Greaves sandalyesinde öne doğru kayarken, ben zihnimi toparlamaya çalıştım.

"Bir arkadaşım var," diye yeniden başladı aniden, ve ben bu ani konuşma devamına gerildim. "Ona Evans diyelim. Biraz sorunlu bir adam, ama iyi bir dosttur, bilirsin. Annesi, içkiyi bıraktığına yemin ettikten sonra, nasıl içki içtiğine dair kanıt bulabildiğini hep merak ederdi. O kadar dikkatli davranmış ki, annesinin onu gözetlemek için bir casus göndermiş olması gerektiğini söylerdi." Bana gülümsedi, gülümsemesindeki duygu karanlıkta bir çift göz kadar soğuk ve bilgeceydi. "Arkadaşım elbette iddialarıyla bir şey kastetmemiştii... Eğer iddialarının bir dayanağı olduğunu öğrenseydi, tepkisini bir düşün."

Hareketsiz kaldım, bakışlarını karşılarken kalbim göğsümde çarpmaya devam ediyordu. Benden ne istiyordu? Arkadaşı Evans adına mı gelmişti? Bir tür intikam mı peşindeydi?

Ben hiçbir şey söylemeyince, Bay Greaves devam etti: "Daha önceki eleştirilerimi affetmelisin. Guillaume'a güvenme konusundaki talihsiz kararını bir kenara bırakırsak, seni bulmak oldukça zor bir kız olduğunu kanıtladın." Çenesini daha da yukarı kaldırarak, yeni bir düşünce aklına gelmiş gibi kaşlarını çattı.

"Bu arada, saçına ne kullanıyorsun? Mauveberry yaprakları mı?"

Konunun değişmesine şaşırarak gözlerimi kırptım.

"Haşlanmış ceviz." "Haşlanmış ceviz," he echoed contemplatively. He was

yine sırtıyordu ve bu beni rahatsız etti — sanki ben bir tür kurmalı oyuncakmışım gibi bana bakması, sanki tüm bunlar, benim varlığım bile, ona korkunç derecede eğlenceli geliyormuş gibi.

Sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi, yüzündeki ifade birdenbire kayboldu. "Isle d'Eylau'da ne kadar süredir kaldığını bilmiyorum," dedi sakın bir sesle. "Başkente lyrebird adında bir kuş türü var." Kaşlarını kaldırdı. "Biliyor musun?"

Onun benim cevabımı beklediğini fark edince, başımı bir kez salladım. *Hayır.*

"Lir kuşları taklit konusunda ustadır," diye yardımsever bir şekilde ekledi Bay Greaves. "Kendileri olmayan yaratıkları taklit ederek hayatta kalırlar. Sen açıkça bir ipek cadısın, ama yine de aksini iddia etmek için büyük çaba sarf ediyorsun; kendin için bir koca ya da prestij edinmedin." Dirseklerini dizlerine dayadı, çenesini ellerinin üzerine koydu. "Neden yalan söylüyorsun, lir kuşu?"

Onun ilgisi sinir bozucuydu, ama yüzünü çevirmek teslim olmak gibi geliyordu. "Belki de ben evlenecek tipte biri değilim, efendim."

Çenesi, birbirine kenetlenmiş parmaklarının üzerinde sallandı. "Belki de sandığın kadar iyi bir yalancı değilsindir."

Ateş gibi içimi kaplayan bu his, beklenmedik ve tam anlamıyla, sanki güneş ışığına çekilmiş gibiydim: açığa çıkmıştım. "Zengin bir ailede büyümedim," dediğimi duydum ve bir an sonra bunun doğru olduğunu fark edince şaşırdım. "Adaya taşındıktan sonra, sizin önerdiğiniz gibi davranmaya çalıştım; toplumun üst tabakasına girmeye, kendime bir Weaver kocası bulmaya çalıştım." Boğazımı temizledim. "Buradaki kadınlar beni yerime oturtmakta tereddüt etmediler."

Bay Greaves cevabımı tepki göstermeden kabul etti. "Peki ya kılık değiştirme?" diye sordu. "Senin gibi kızların çoğu evlenmeden önce saçlarını örter, ama senin gibi saçını değiştirmeye razı olanını hiç görmedim."

"Evlilik piyasasında benim için yer olmadığı anlaşıldıktan kısa bir süre sonra bunu benimsedim," diye cevapladım. "Bir ödülü korumak, onun değerini ima eder. Ben onu tamamen silmeyi ve onu kesmek isteyecekleri cezbetmemek için kaçınmayı tercih ediyorum."

Bunun üzerine Bay Greaves alçak sesle mırıldandı, onun sözlü sempati gösterisi - acıma gösterisi - o kadar rahatsız ediciydi ki, dişlerimi gıcırdatmak istedim. "Sanırım senin gibi diğerleriyle birlikte büyütölmedin, değil mi?" diye sordu. "Diğer ipek cadılarla mı?"

Bir dizi görüntü zihnimi kapladığında tereddüt ettim: sonsuz koyun sürüsü, yünlü sırtlarını soğukkanlılıkla izleyen dağların kasvetli kütlesi; kapıyı açtığımda beni özür dilercesine karşılayan amcamın suçlu gülümsemesi; annemle ikimiz yalnız kaldığımızda aramızda her zaman oluşan boşluk.

"Hayır," diye zorla cevap verdim.

Bir başka *hmm*, bu seferki ilkinden daha uzun ve daha ağırdı. "Ve size, bahsettiğiniz sözde toplum sıralarına katılmanın bir yolu olduğunu söylersem," dedi Bay Greaves dikkatlice, "şimdiye kadar gerçekleştiremediğiniz evliliği kendinize garanti altına almak için... Bunu kabul eder miydiniz?"

Gerildim, hala yanımda tuttuğum retikülü elimle sıkıca kavradım. *Sınıflarına katılmanın bir yolu*. Onun sözleriyle içimde kabaran arzuyu inkar etmek imkansızdı, ama yine de... Bu sözleriyle ne demek istiyordu? Müşterilerim adına işlediğim suçlar nedeniyle, bir katilin onların

Çay saatinde kek servis etmek için kanlı bir silah kullanmak... Bu çok suçlayıcı bir durumdu. Ve bir mucize eseri beni açıkça reddetmeseler bile, Balmoore'da çok az sayıda Dokumacı olduğu ve onlarla rekabet edecek çok fazla ipek cadısı olduğu gerçeği hala ortadaydı. Isle d'Eylau'ya geldiğimden beri hayatım hiçbir şekilde göz alıcı değildi, ama boyalı saçlarım ve duvar çiçeği gibi varlığımla, yirmi bir yaşına geldiğimde ve beni manastıra göndermek için zaman geldiğinde, hükümetin beni görmezden gelme ihtimali, ne kadar zayıf da olsa, vardı. Kılık değiştirmeyi bırakıp kendimi bir ipek cadısı olarak ortaya çıkarsam, bu ihtimal de ortadan kalkardı.

Bay Greaves koltuğundan konuşmadan beni izliyordu, koltuğuna yaslanmıştı. Karşılaştığımızdan beri on ikinci kez gibi hissettiğim bir anda, kaçmam gerekip gerekmediğini merak ettim, kapı arka tarafımda cazip bir şekilde duruyordu, sadece uzanıp kapıyı tutmamı bekliyordu. Ama onun tavırlarında beni duraksatan bir şey vardı. Parmakları, sanki cevabımı beklermişçesine kol dayama yerlerinin üzerinde kıvrılmıştı; yüzüne yapıştırmaya çalıştığı ince, umursamaz maskenin altında, ifadesi hayranlık dolu ve samimiydi.

Endişeli, hatta çaresiz görünüyordu. Sanki onun bir parçası da benim ondan korktuğum kadar benim cevabımdan korkuyordu.

"Emin değilim," dedim sonunda. "Teklif hakkında daha fazla bilgi sahibi olmam gerekir. Ve teklifi yapan kişi hakkında da."

Cevabım onu tatmin etmiş gibiydi—Bay Greaves'in omuzları gevşedi, sanki nefesini tutmuş gibi. "Oturur musunuz?" diye sordu hızlıca, solundaki duvara dayalı merlot rengi kadife kanepeyi işaret ederek. Tereddüt ettiğimde iç geçirdi. "Çekişme bitti, Bayan Tamerlane," dedi düz bir

Seni tutuklama niyetindeyim ve sen benden etkilenmişsin, aksi takdirde çoktan gitmiş olurdun. İkimiz de kartlarımızı gösterdik ve aksini iddia etmek yorucu olur. Yine kanepeye doğru başını salladı, bu sefer daha ikna edici bir şekilde. Lütfen.

Bir dakika daha eşikte durup, onu reddetmeyi mi yoksa kabul etmeyi mi tartıştım. Ama yine de, haklıydı. Kararlı duruşumun ifade edebileceği her ne varsa, kaçmak yerine orada *durduğum* gerçeği karşısında anlamsız kalıyordu.

İsteksizce kanepeye doğru yürüdüm ve oturdum. Yastıklar etrafımda çöktü, rahat ve inanılmaz derecede yumuşaktı. Saatlerce ayakta durduktan sonra, bu küçük lüks gösterisine, sanki yatıştırıcı bir merhem gibi, inlememeye çalıştım.

Ben rahatça oturduktan sonra Bay Greaves tekrar konuştu. "Soyadım Greaves değil," dedi koltuğundan. "Lear."

Onun sözleri üzerine, ben de dikleştım. İlk ve tek balomdan kovulduğumdan beri, Balmoore'un zengin ve güçlü kişilerinin isimlerini öğrenmeye zahmet etmemiştim; yine de, kaçınılması imkansız olan birkaç kişi vardı ve az önce bahsettiği kişi de onlardan biriydi. *Lear*. Yani...

"Reginald Lear gibi mi?" diye sordum yüksek sesle. "Weaver politikacı mı?"

O başını salladı. "Evet, babam," diye cevapladı, biraz acı bir şekilde, fark ettim. "Ve ben Eliot Lear'ım, onun oğlu."

Oğlu. Bu açıklama başımı döndürdü, sanki daha önce görmediğim bir uçurumun kenarını fark etmiş gibiydim. *Reginald Lear'ın, politikacının oğlu*. Balmoore'un en güçlü adamlarından birinin tek yaşayan çocuğunu soymaya çalışmışım, sanki dolandırabileceğim sıradan bir zampara gibi *saat zincirini* çalmak istemişim. *Lovett, seni aptal*.

Yanağımın içini sertçe ısırarak, yanımda oturan çocuğu yeniden gözlemledim. Artık neye bakmam gerektiğini bildiğim için, onda babasının izlerini görmek kolaydı: Ten rengi ve göz rengini annesinden almış olmalıydı, ama güçlü, düz burnu ve yüksek elmacık kemikleri, sayısız gazetede gördüğüm özelliklerle neredeyse birebir aynıydı. Daha önce onu gördüğümde yanında dokunmuş bir nesne taşımasına şaşmamalı. Bay Lear gibi bir adamın oğlu için böyle bir nesne, taşan bir sandıktan çıkan sihirli bir oyuncaktan başka bir şey olamazdı.

Balmoore'da şu anda aktif olan otuz kadar Weaver soyundan gelenlerin büyük çoğunluğu, değişken siyaset dünyasından uzak duruyordu. Moreaus gibi bazıları, buradaki insanların dalkavukluk yapmasını tatsız bulurken, diğerleri ise çok zengin oldukları için umursamıyorlardı. Yine de, ülkemizin kanunlarında büyücülerin yönetici olmasını engelleyen hiçbir hüküm yoktu ve kamu hizmetine çağrılan Weaver'lar arasında Reginald Lear kadar öne çıkan ve tartışmalı olan başka kimse yoktu. Annem bana hamile kalmadan önce bile Balmoore'un Erdemli Parlamentosu'nda Meclis Üyesi olarak görev yapıyordu, ancak bu durumun kendisi olağandışı değildi. Hayır, Lear'ları çevreleyen fısıltılar Reginald'ın açıkladığı gündemlerle pek ilgisi yoktu, daha çok bu gündemleri kimin belirlediği ile ilgiliydi.

Daha güçlü ve gizemli bir güç, Konsey üyesi sadece bir uzuv gibi hareket ediyordu, karanlıkta uzanan bir el gibi - vücudunun geri kalanını karanlıkta saklıyordu.

Ve Lear'ların kötü şöhretinin, benim de farkında olduğum başka bir yönü daha vardı. Daha yakın zamanda yaşanan ve çok daha trajik bir skandal.

"Bay Eliot Lear," diye tekrarladım, ismi dilimde yuvarlayarak. Onu yüksek sesle söylemek bile tehlikeli geliyordu, sanki onu söylediğim anda Reginald'ın büyük gözü şehri tarayarak oturduğum yere bakacakmış gibi. "Memnun oldum. Söyleyin bana, babanız, refakatsiz genç bayanları otel odalarına kilitleyip sizinle birlikte kalmalarını tercih ettiğinizi biliyor mu, Bay Lear?"

Bay Greaves — *hayır, Lear*, zihnimde kendimi düzelttim — soruma kaşlarını çattı. "O kapı kilitli değil," dedi, çenesiyle odanın girişini işaret ederek. "Her halükarda, kilitli olsa bile seni durduramayacağını ikimiz de biliyoruz. Ve hayır," kısa bir duraklamadan sonra devam etti. "O değil."

Yakışıklı yüz hatları birden karardı, ya da belki de bu sadece ışığın bir oyunuydu, çünkü akşamın ve öğleden sonra yağmurunun geri dönüşünün ikili hayaletiyle ışık gri ve hastalıklı bir hale gelmişti. Konuşurken, su damlacıkları pencere camlarına çarpmaya başlamıştı ve şimdi de yeni başlayan fırtına, içeri girmesine izin verilmesi için yalvarırcasına cama çarpıyordu. Bu, başkentimizde oldukça yaygın bir sesdi, o kadar ki, gök gürültüsü odayı salladığında neredeyse hiç irkilmedim. Yerel efsaneye göre, Isle d'Eylau bir zamanlar ada değildi, ta ki gökyüzü etrafındaki toprakları su altında bırakıp denize dönüştürene kadar.

"O zaman ailemi tanıyorsun?" Eliot, dikkatimi tekrar kendisine çekerek dedi. "Kim olduğumuzu?"

Başımı salladım, sonra onun daha fazlasını beklediği anlaşılınca konuşmaya başladım. "Babanız neredeyse yirmi yıldır Erdemli Parlamento'da görev yapıyor," diye cevap verdim Eliot'a yağmurun uğultusu arasında. "Ülkedeki en tanınmış soyadlarından birine sahipsiniz, elbette sizi tanıyorum."

Cevabım doğruydu, ama bunu kabul etmek yerine, Eliot güldü. "Bir politikacının oğlu için, bir politikacının cevabı," dedi, meydan okurc . "Yine de, orada var hayır ihtiyaç var sansürlemek

yourself on my account, Miss Tamerlane. I can tell by your expression you know far more than that—go on.”

Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım, sonra bıraktım, kendi çekingenliğimden rahatsız ve ona daha fazlasını göstermeye isteksizdim. Sansür bir yana, genç Lear'ın bir şeyleri araştırdığı belliydi — ama ailesinin tarihinden hangi parçayı ortaya çıkarmamı istiyordu? Yine, zihnim en son duyduğum dedikodulara, geçen yaz başkentte benim varlığımdan kısa bir süre sonra yayılan hikayelere kaydı. Yanımda oturan çocuk Reginald'ın oğluysa, bu *onun kardeşi* olduğu anlamına geliyordu... ama hayır. Elbette, bunu konuşmak istemezdi.

Sonunda, daha güvenli yolu seçtim. "Diyorlar ki... bazılarının, babanın, ailenin, Weaver Kralı olarak bilinen Bastian Alaire'e bağlı olduğunu söylediğini" itiraf ettim. "Babanın sadece onun kuklası olduğunu, halka çıkmak istediğinde taktığı maske olduğunu. Ve..." Bir an durdum. "Senin de Bastian'ın oğlu Noé Alaire ile birlikte büyüdüğünü duydum. Kasabadaki kızlar, sizin neredeyse kardeş olduğunuzu söylüyor."

Eliot, ben konuşurken sessizce beni izledi. Konuşmamı bitirince, onun öfkesini bekleyerek gerildim, ama o sadece yorgun bir ifadeyle başını salladı. "Hepsi doğru," diye cevapladı. "Ama bence babam kukla denilemeyecek kadar zayıf. Belki bir solucan denilebilir." Somurtarak, başparmağını koltuğunun tüylü kumaşına batırdı, sonra dikkatini tekrar bana verdi. "Peki ya diğer çocuğu, küçük kız kardeşim Ophelia?" diye ısrar etti. "Onun hakkında bir şey duydun mu?"

Gözümün önüne, katran siyahı ve uğursuz bir başlık belirdi: COUNCILLOR'S DAUGHTER LOST TO THE SEA. Images Ardından, keskin kayalıklar ve uçurumlara bakan büyük bir taş evin resimleri, mavi mürekkeple çizilmiş bir kızın güzel yüzü geldi. Tabloid gazeteler *ona okyanus gelini adını* vermişti.

O. Geçen yıl tüm müşterilerimin konuştuğu tek şey oydu. İdeal silkwitch, ibretlik bir hikayeye dönüştü.

Ve şimdi, görünüşe göre, kardeşi ile olan karşılaşmamın da merkezinde o vardı. *Ophelia*.

"O kadar değil, ama evet," diye cevapladım, konuşmanın nereye varacağını bilmeden. Loş ışıkta boyanmış, yaldızlı otel odası birdenbire kirli, dar ve kalabalık hissettirdi, sanki oktan ayrılmam gerekmiş gibi. "Korkunç bir kazaydı, gazetede okudum. Kaybınız için zgnm."

Eliot alaycı bir şekilde güldü. "Benim kaybım," diye tekrarladı, çenesini ovuşturarak. "Ne kadar hijyenik, teşekkürler. Hiçbirini tanımadığını iddia etsen de, diğer ipek cadılar gibi zarif konuşuyorsun."

Bu iğneleyici sz görmezden geldim. "Ophelia da bir ipek cadısıydı. O da benim gibi mi konuşurdu?" diye sordum, konuyu tekrar ana konuya döndürerek. Eliot'un keskin cevabında, önceki soğukkanlı tavrına kıyasla hoşuma gitmeyen bir değişkenlik vardı. Bu değişkenlik, kız kardeşi konusuyla birlikte ortaya çıkmış ve şimdi havada asılı kalmış, alev almaya hazır gibi görünüyordu.

O an geldiğinde orada olmak istemiyordum.

"Ophelia babamız gibi konuşurdu, bu yüzden hayır," diye cevapladı Eliot. "Neredeyse bir yıl önce öldü. Fortblanche'da, Bastian Alaire'in malikanesinde, oğlunun gelinini seçmeyi planladıkları sırada." Neredeyse tembelce bana doğru bakışlarını çevirdi. "Sanırım bahsettiğim konuyu biliyorsunuz. Vainglory olarak bilinen yarışma."

Cildimin altında iğne batması gibi bir acı hissettim. İçimde nabzımın hızlandığını hissetsem de, ifademi nötr tutmaya çalıştım. Son bir yıldır Isle d'Eylau'nun iyi toplumunun kenarlarında yaşıyor olsam da, bazı konular hala kulağıma kadar ulaşacak kadar dalgalanıyordu; özellikle bu konu, başkenti bir ateş gibi sarmıştı. Gazetelerde çıkan haberleri,

ve onlarca kişinin göz ardı edildiğini hatırladım.

"Öyleyim," diye cevapladım. "Ancak ben kendim davet edilme şansına sahip olamadım."

Eliot durakladı, sonra yavaşça bana baktı. "Peki ya şimdi ben sana bir teklifte bulunursam?"

Bir an için hiçbir şey söyleyemedim. "Anlamadım?"

"Vainglory'ye," diye sakın bir şekilde açıkladı, sanki önceki duyguları sadece geçici bir esintiymiş gibi, bir kez daha sakınleşmişti. "Geçen yıl katılmak için seçilmediğini söyledin. Ben de seni seçmeyi teklif ediyorum."

Kalbim çok hızlı atıyordu, kaçma düşüncelerim tamamen unutulmuştu. "Ben... Bu imkansız," diye cevap verdim tereddütle. "Yarışma çoktan bitti. Az önce kendiniz de söylediğiniz gibi, geçen yıl bir kazanan belirlenmeden, kız kardeşinizin anısına..." Bir nedenden dolayı, onun önünde Ophelia'nın ölümünden bahsetmeye çekindim, çünkü bu sözler söndüremeyeceğim bir yangını ateşleyebilirdi.

"Aynen öyle," diye Eliot kaşlarını çatarak sözümü kesti. "Gelin olmadan askıya alındı ve bu yüzden hiçbir zaman gerçekten sonuçlanmadı. Yarışma bu yıl yeniden başlayacak.

"Kız kardeşimin boşalan yerini doldurmak için bir silkwitch'e ihtiyaçları var," diye devam etti, ben daha fazla soru sormadan. "O kızın sen olacağını garanti edebilirim. Elbette sana bir takma ad vermemiz gerekecek ve hırsızlığa devam edemeyeceksin, en azından Fortblanche'da kaldığın sürece. Birkaç görgü dersi de fena olmaz..." Zihnindeki bir listeyi gözden geçirir gibi kaşlarını çattı.

Onu zar zor duyuyordum. Ben yönlendirmeden, çenem yağmurla ıslanan pencerelere doğru döndü, fırtına yüzünden karanlık aynalar kadar opak hale gelmişlerdi. Onları göremesem de

, onların ötesinde, Isle d'Eylau'nun zirvesinde yer alan, bize tepeden bakan, kuleli büyük bir ev olduğunu biliyordum: Efsanevi Dokumacı Kral'ın konutu, Fortblanche.

Teknik olarak konuşursak, elbette Alaire'ler benim kadar kraliyet ailesinden değillerdi. Güçlü olsalar da, diğerleri gibi dokumacıları; ancak gerçekte, bu gizemli aileyi çevreleyen efsaneler onları tamamen ayrı bir konuma getirmişti. *Alaire'lerin zanaatkarları, zamanı geri alan dokunmuş saatler yapabilirler. Alaire'ler karaborsadaki ürünlerin yarısını üretiliyorlardı; hayır, karaborsanın sahibiydiler. Bastian Alaire, bir insanın zihnini bir kuyu gibi görebiliyordu. Dokumacı Kral, en kirlili arzularınızı ve en sefil korkularınızı biliyordu.* Söylentiler boldu, ama yine de geçen yıl diğerlerini gölgede bırakan bir söylenti ortaya çıktı: Dokumacı Kral'ın kibri.

Bunu ilk kez duyduğum günü tam olarak hatırlayamıyorum; farkındalık, bahar erimesi gibi yavaş yavaş yayılmıştı, öyle ki haber bana ulaştığında olay çoktan başlamıştı. Geriye dönüp baktığımda, dedikoduların Noé Alaire'nin on sekizinci doğum gününden birkaç hafta önce başladığını biliyordum — Weaver Kralı'nın tek çocuğunun reşit olmasını kutlamak için vereceği, daha önce benzeri görülmemiş bir balo hakkında fısıltılar dolaşıyordu. Tartışmaların merkezinde, ülkenin en umut verici ipek cadıları için ayrılmış, herkesin imrendiği on bakire vardı. Her biri, tek bir ödül için rekabet etmek üzere özenle seçilmişti: gelecekteki varisin gelini olma şansı. Davetliler dışında herkes için ayrıntılar söylentiden ibaretti, ancak on gün boyunca seçilen genç kızların sınava tabi tutulacağı, birbirleriyle karşılaştırılarak sıralanacağı ve en heyecanlı an olan

O gecenin sonunda, aralarından sadece biri galip ilan edilecek ve No   Alaire'nin nişanlısı olacaktı.

Ülkenin en güç ailesine ayrılmaz bir şekilde bağlanma fırsatı. Zenginlik ve refah dolu bir hayat, parmağında bir yüzük, manastırların gözetleyen bakışları arasında bir mermi gibi. Bu, başka hiçbir şeye benzemeyen bir kaçış yoluydu; geçen yıl, sadece başkentte değil, tüm Balmoore'da her silkwitch'in kalbini ate  lemi  ti. On kızın seçileceği süreç, yarışmanın kendisi kadar gizemliydi ve ilk başta bu belirsizlik, sonsuz olasılıklar hissi uyandırdı. Herhangi bir eylem, pazara yürümek gibi sıradan bir görev bile, bir seçme olabilir; Bastian Alaire'in temsilcileri her yerde olabilir, en karanlık sokaklarda, karanlığın içinde bir inci parıltısı arayabilirlerdi. Onu ortaya çıkarmak için bekliyorlardı.

Ve sonra, histeri zirveye ulaşmak üzereyken: Ophelia'nın ölümünün ani         . Tek bir olayla, yarışma sona erdi, biz dışarıdakiler ba  lamasını beklerken bitti.

O zamandan bu yana, olayı çevreleyen gölgeler daha da derinleşti. Katıldıklarını iddia edenlerin olayla ilgili anlatımları ortaya çıktı, ancak bunlar kısa sürede diğerleri tarafından yalanlandı ya da yanlış olduğu ortaya   ıktı. Görünüşe göre, Dokumacı Kral'ın konukları, Ophelia'nın mezarına Vainglory'nin gerçeğini götürmeyi seçmişlerdi; bugüne kadar, hayatta kalan dokuz bakirenin kimlikleri gizli kaldı, halk onları resmetmeye çalışsa da bulanık bir tuval üzerinde boş yüzler olarak kaldılar.

Yine de şimdi, bir yıl önce benim gibi pek çok kişinin özlemle beklediği aynı davetiyeyi elimde tutuyordum. Başkalarının çözmek için yalan söyleyecek,   alacak, hatta öldürecek kadar değer verdiği gizemi kendim deneyimleme fırsatı.

Ama onunla sadece bir kez konuşmuş olmama rağmen, Eliot Lear bana hayırsever biri gibi gelmemiştir. Öyleyse neden bana bu teklifi yapıyordu? Ve tüm bunların içinde, söylentilerin kaynağı olan adamlar, Alaires ailesi neredeydi?

Eliot'a bunu sordum. Sorduğumda, koltuğuna yaslanarak sırttı.

"Gazetelerin sana ne anlattığını söyle," dedi, elini emir verircesine sallayarak. "Kız kardeşimin nasıl öldüğünü."

Yine Ophelia. "Weaver King'in malikanesi Fortblanche'in tepesinden düştüğünü söylediler," diye cevapladım. "Fırtına vardı, muhtemelen kayıp dengesini kaybetmiştir. Bazı cesur tabloid gazeteler onun sarhoş olduğunu iddia etti."

Eliot düşünceli bir şekilde başını salladı. "Düşmüş olduğu doğru," diye cevapladı. "Ama kayıp düşmedi. Ophelia öldürüldü."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı; dışarıda fırtına sanki yas tutuyormuşçasına şiddetle devam ediyordu. "Öldürüldü mü?" diye şüpheyi tekrarlardım. "Kim tarafından?"

"Ben de tam olarak bunu öğrenmeni istiyorum." Eliot aniden öne eğildi ve ellerini kucağında birleştirdi. Tavrında yeni, çılgın bir enerji, bir heves vardı, sanki bu ana kadar olan tüm konuşmamız onun gözünde sadece sıkıcı bir ön hazırlıkmış gibi, *buna* ulaşmak için gerekliymiş gibi.

"Kız kardeşimde senin gibi bir yetenek vardı," dedi hızlıca. "O buna sezgi diyordu; babam ise bunu taliplerine kehanet yeteneği olarak pazarlardı. O, başka birinin havada yağmur hissedebileceği gibi, olayların ne zaman olacağını *hissedebiliyordu*." Parmaklarını birbirine dolayarak, sanki bir anıyı zorluyormuş gibi esnetti. "Bastian'ın yarışmasına gitmeden önceki gece, ikisi kavga etti," diye devam etti. "Ophelia babama bir sezgisi olduğunu söyledi; Alaires'in salonlarına girerse, orada öleceğini kesin olarak bildiğini söyledi."

Dışarıda, gökyüzü kısa bir süre beyaz bir ışıkla aydınlandı: yıldırım, sanki onun sözlerini vurgulayan kalemin vurgulu vuruşu gibi. Yıldırım geçtikten sonra, otel odası öncekinden daha karanlık görünüyordu.

"Bu... uğursuz bir durum," dedim temkinli bir şekilde. Her kelime, sanki kışın donmuş buzlar eriyormuş gibi, uzun süre ağızımdan çıkmak için zaman aldı. "Ama ölüm, mutlaka cinayet anlamına gelmez. Daha önce de söylediğim gibi, gazeteler onun düştüğünü yazmış..."

"*Gazetelerin* ne yazdığı umurumda değil." Eliot'un sesi keskinleşti ve ben, onun öfkesi ya da reddi ya da her ikisi için kendimi hazırlayarak irkildim. Ancak, ortaya çıktığı kadar çabuk, bu duygu da kayboldu ve omuzlarındaki gerginlik azaldı.

"O gece oradaydım," dedi bir dakika sonra donuk bir sesle. "Fortblanche'da, o..."

Sessiz kaldı, gözleri benimkilerden kaçtı. Gözlerinde suçluluk vardı, hiç düzgün bir şekilde iyileşmemiş bir kemik gibi yorgun bir acı.

"Önceki akşamlara hiç katılmamıştım, ama babam beni katılmam için ısrar ediyordu ve ben de, ayrılmadan önce yaptığı iddialardan sonra, onun için endişeleniyordum," diye aynı düz tonda devam etti. "Mümkün olan en kısa sürede onu kenara çekip, yarışma başlamadan önce hissettiği şeyin hala doğru olduğuna inanıp inanmadığını sordum. Ve o da şöyle dedi..."

Konuşmasında bir başka kesinti, aniden son bulan bir yol. Bu konuyu açmanın onu fiziksel olarak rahatsız ettiğini hissettim — sanki bu anı, yanımdaki koltuğa konmuş, ölümü haber veren bir kuzgunmuş gibi, onu rahatsız ediyordu. "Bana Wit'inin onu yüzüstü bıraktığını söyledi," diye devam etti, sesi sertleşmişti. "Şimdi doğru olduğunu anladığı şeyi önceden tahmin edemediğini söyledi. Çok *korkmuş* görünüyordu." Başını salladı, çenesi gerildi. "Korkunç derecede korkmuştu ve daha da kötüsü, *yeteneğini* kazandığından beri görmediğim bir şekilde

. Uzun süre konuşmadık, babamın meclis arkadaşlarından biri onu uzaklaştırdı. Daha sonra onu tekrar bulmaya çalıştım ama hiçbir yerde yoktu. Ve sonra..."

Yine durdu; bu sefer kesin bir son vardı, sanki bir bıçağın düşmesi gibi. Endişe dolu parmaklar boynumda titriyordu, dışarıdaki yağmur bir şekilde tehditkar geliyordu.

Bana zekasının onu yüzüstü bıraktığını söyledi...

Eliot'a yan gözle bakarak, sessizliği bozdum. "Dediğin doğru olsa bile," dedim. "Kız kardeşin gerçekten öldürüldüyse, neden bana geldin? Neden onun ölümünün gizemini çözmek için diğerlerinden çok bana güvendin?"

"Çünkü," diye cevapladı kararlı bir sesle, "daha önce de söylediğim gibi, siz, Bayan Tamerlane, bir lir kuşusunuz. Bir hanımefendiye benziyorsunuz, ama içten içe, tam da son on iki aydır aradığım türden bir sahtekarsınız. Ophelia'nın geçen yıl vefatından sonra, hayatta kalan bakireler kendi evlerine dağıldılar. Şimdi, yarışma yeniden başladığına göre, onlar da Bastian'ın diğer konuklarıyla birlikte ilk kez Ophelia'nın öldüğü yere geri dönecekler. Ayrıca," diye ekledi, "yalnız kalmayacaksınız. Noé, bu sefer sizi değerlendirmek için beni de davet etti. Bu, geçen yaz yaşanan kaosun ardından babasının onun katılımını teşvik etmek için verdiği bir taviz. Vainglory'nin tamamı boyunca orada olacağım, emrinizdeyim, ama ben gidemeyeceğim yerlere, mecazi ve gerçek anlamda, gidebilirsiniz. Kız kardeşimi öldüren kişiyi bulabilirsiniz, buna eminim."

Gözleri benimkilere sabitlenmiş, sarsılmaz ve emindi. Yine de önceki sözleri hala havada asılı kalmış, zehirli bir koku gibi, hatıraları midemde kurşun gibi oturuyordu. *O biliyordu... Alaires'in salonlarına girerse, orada ölecekti.*

Ophelia'nın deniz kayalıklarına vurmuş parçalanmış bedenini hayal ettim. Tabloidlerin iddia ettiği gibi sarhoşluk mu, yoksa çok daha kötü bir güç mü, o gece onu uçurumdan aşağı iten *bir şey* vardı. O şeyin ne olduğunu gerçekten görmek istiyor muydum?

Sanki tereddütlerimi hissetmiş gibi, Eliot yanıma yaklaştı, kolonyasının narenciye kokusu burnuma çarptı. "Kaç yaşındasınız, Bayan Tamerlane?"

Sessizce konuşuyordu; sesini duyunca kendimi gergin hissettim. Kulaklarımda, hiç kaybolmayan hayali bir saat sesi giderek yükseliyordu: *tik, tik*. Suçlayıcı ibre yirmi bire doğru hızla yaklaşıyordu.

"Bence," diye cevap verdim, aynı yumuşaklıkla, "bir hanımefendiye böyle hassas bir konuyu açmamak gerektiğini bilmen gerekir."

Gözlerini kırpmadı, kedinin gözleri gibi sarı-altın rengi ve parıldayan gözleriyle. "En az on sekiz yaşında olmalısın," diye devam etti, beni görmezden gelerek. "O zaman üç yılın kaldı. Sonunda seni bekleyen şeyden korkmuyor musun?"

Onun benim tedirginliğimi görmesine izin vermek istemediğimden bakışlarımı sertleştirdim. "Üç yıl hala uzun bir süre."

"Ah." Soluk bir gülümsemeyle, beni şaşırtan bir hareket yaptı, sanki birdenbire kirpiklerini kırpmış gibi. "Ama bu süre yeterli mi?"

Tüylerim diken diken oldu, sanki üşümüşüm gibi. Eliot bakışlarını benden ayırıp koltuğuna yaslandı.

"Manastırlara gönderilen ipek cadıları hakkındaki hikayeleri duydum." Eliot tekrar konuştu ve düşüncelerim kayboldu. "Onların bakımına emanet edilenlerin bir daha asla kaçamadığını biliyorum." Başını eğdi, ifadesi sakinleşti, bir hikaye anlatıcısının gibi, hiçbir şey belli etmiyordu. "Senin onlardan biri olmayacağını garanti edebilirim."

Soru, durduramadan dudaklarımdan döküldü. "Nasıl?"

Onun zafer dolu sırtışına, oltasına balık takıldığını hisseden bir balıkçı gibi tiksinti duydum. Bir kez daha öne doğru eğildi, hareketleri yağlanmış, kaslı bir zarafetle yavaştı.

"Yarışmaya katıl," dedi. "Benimle Fortblanche'a gel. Kız kardeşimi öldüren kişiyi bulmama yardım et, kazanan sen ol ya da olma, seni şimdiye kadar küçük düşüren tüm çevrelerin sana kucak açmasını sağlayacağım. Bu iş bittiğinde, ailemin elindeki tüm bağlantıları kullanarak sana bir koca bulacağım ve emin ol ki, aralarından seçim yapabileceğin çok sayıda bağlantı var."

Gözleri benimkilere sabitlendi, arkasında yağmurun ritmi sessizliği dolduruyordu.

"İyi bir oyun oynuyorsun, ama kazanabileceğin bir oyun değil," diye devam etti alçak sesle. "Ya hırsızlık yaparken yakalanıp yirmi bir yaşına gelmeden manastıra götürüleceksin, ya da yaşlanacaksın ve onlar seni yine de alacaklar. Kız kardeşim bir ipek cadısıydı, Bayan Tamerlane. Sizin gibilere ayrılan yolu ilk elden gördüm ve sadece iki son olduğunu biliyorum. Tabii..." Tereddüt etti, sanki tartışıyormuş gibi. "Kim bilir? Belki de sizi kurtarabilecek, siyasi açıdan çok önemli bir akrabanız vardır. Bir erkek kardeşiniz olabilir mi?"

Ben irkildiğimde, gözleri memnuniyetle parladı.

"Seni bulmanın zor olduğunu söyledim, bulamadığımı değil," diye devam etti Eliot. "Markham, kardeşinin adı bu değil mi? Sanırım o senin... şeyini bilmiyor." Eliot'un eli, cep saatinin saklı olduğu yeleğinin cebine doğru kaydı. "...ekstra derslerini." Eliot, onaylamadığını belirtmek için dilini şaklattı. "Yine de, belki senin davanı savunabilir, ne zaman o o o o yetkililer kaçınılmaz olarak

seni yakalarlar. Hatırlat bana, onun işinin niteliği neydi?"

O zaman onu nefret ettim. Benden itiraf ettirmeye çalıştığı için, daha çok da sorusundan anladığım şey için, içimden kaynayan bir öfkeyle onu nefret ettim. Kardeşimin mesleğini zaten bildiğinden emindim. Sadece benim ona boyun eğmemi, bunu ağzımdan duymak istiyordu.

Hem kendime hem de ona, durumumun ne kadar umutsuz olduğunu itiraf etmemi istiyordu.

"Markham iş evlerinde çalışıyor," diye tükürdüm. "On yıllık bir sözleşme imzaladı. Karanlık basmadan onu nadiren görüyorum."

Eliot memnuniyetle uzaklaştı. "Ne yazık," dedi yavaşça. "Eğer biz arkadaş olsaydık, onu oradan çıkarmaktan mutluluk duyardım." Çenesini sağa eğdi, tek bir koyu kaşını kaldırdı. "Sempati duyduğumda çok cömert olabileceğimi göreceksiniz, Bayan Tamerlane."

Senden nefret ediyorum, diye düşündüm. *Keşke geçen yıl Bastian Alaire'in terasından düşen sen olsaydın, kız kardeşin değil. Keşke okyanus seni tamamen yutmuş olsaydı.* "Peki."

Eliot sertleşti, alaycı gülümsemesi bir anda kayboldu. "Peki mi?"

Çenem kaskatı kesilmişti. "Yapacağım," diye tısladım. "Onuncu bakire olacağım."

Rahatladığını sesli olarak ifade etmedi, ama ben yine de bunu fark ettim — bir nefes veriş gibi gevşeme, stoik görünüşünde bir çatlak. Bu hissin içimde uyandırdığı sempati dalgasını zorla uzaklaştırdım. Zalimler bile kardeşlerine değer verirler, diye kendime hatırlattım. Kendi kanının akışını durdurma dürtüsü hiçbir şey ifade etmiyordu.

Sonunda, "harika" diye yanıtladı, sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti.

Ona başka bir cevap vermedim. Bir an daha birbirimizi izledik; sonra, çekerek

Cep saatini çıkardı ve cilalı yüzüne bir göz attı. "Peki o zaman," Eliot daha kararlı bir şekilde devam etti. "Maalesef akşam yemeği randevum var, izin verirsiniz gitmem gerek. Ama emin olun, yakında sizinle iletişime geçeceğim. Konuşacak çok şeyimiz var."

Eliot eğildi, ben elimi çekemedi onu tuttu ve sıktı. Eli soğuk ve kuruydu; Eliot elini çektiğinde, avucumun içinde bir nesne olduğunu fark edince şaşkınlıkla gözlerimi kırdım. Nesnenin yuvarlak yüzü fırtına ışığında parlıyordu. *Saatti*. Zinciri parmaklarımın üzerine bir kuyruk gibi sarkıyordu.

"Bunu hak ettin," dedi Eliot başımın üstünden.

"Dolandırıcılığın iyiydi, ama görünüşüne fazla güveniyorsun. Vainglory için seçilen her kız senin kadar güzel olacak, Bayan Tamerlane. Kendini farklı kılmayı öğrenmen gerekecek."

Kolunu girişe doğru uzattı ve konuşmamızın bittiğini işaret etti. Ona sert bir bakış attım, ayağa kalktım, sonra durup omzumun üzerinden geriye baktım. "Bu şehirdeki tek şanssız ipek cadı ben değilim, Bay Lear, ama yine de beni aramaya geldiniz," diye kısa bir cevap verdim. "Bu beni

Yeterince farklı mı?

Benim cevabım üzerine kedimsi gözleri kısıldı, ama o cevap veremedi ben arkamı döndüm ve çıkışa doğru yöneldim.

Çıkarken saati kapının yanına düşürdüm.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hırsızlık hayatımın başlarında, bir erkeğin beni takip etmesini istiyorsam, asla arkama dönüp onu aramam gerektiğini öğrendim. Güç, kovalamacada yatıyordu; bir kez yakalanma arzusunu kabul ettiğinde, artık bir ödül olmaktan çıkıp bir tuzağa dönüşüyordu. Bunu çok iyi biliyordum, ama bir hafta sonra yine Diplomat'a geri dönmüştüm.

"*Solunuzdaki* balık çatalı, Bayan Tamerlane... Hayır, *hayır*, o değil; o *et* çatalı. Dişlerin uzunluğundaki farkı görmediniz mi? İkisi pratikte farklı aletlerdir."

Eliot Lear'ın eli kahve masasının kenarına sertçe indi, parmakları orada duran, benim tuttuğum çatalın sadece birkaç santim uzağında bulunan, aksi takdirde sıradan olan gümüş çatalın ince metal sapını kavradı. Onun varlığı etrafımı sararken, aletimi daha sıkı kavradım ve onu havaya kaldırıp çatalın *dişlerini* onun yumruğunun arkasına saplama dürtüsüne direndim.

"Ne kadar aptalım," dedim onun yerine. "Ben de onların sadece bir çift çatal olduğunu düşünmüştüm."

Eliot'un gözleri, çatalımın parıltısında yakalandı, daraldı ve sitemkâr bir ifadeye büründü. Meydan okurcasına çenemi çevirerek, çatalı yerine bıraktım, bu öğleden sonra sahte masa düzenimizin geçici merkez süsü olarak görev yapan, kenarı kırık beyaz tabağın en yakın yerine. Etrafımızda, Eliot'un süiti — on beş numaralı oda, yedi gün önce beni köşeye sıkıştırdığı oda — günün faaliyetlerinden dolayı zaten birkaç dağınık iz taşıyordu. Yarım düzine kitap, oturduğum kanepenin etrafında

ve aynı sayıda kitap şöminenin yanında, sanki infazlarını beklermişçesine düzgünce dizilmişti.

Yatak odasından çıkarılmış ve şimdi karşımdaki duvara yaslanmış olan büyük oval aynaya göz attım ve orada gördüğüm yansımayı inceledim. Normalde en sevdiğim özelliğim olan koyu renkli gözlerim yorgun görünüyordu, sanki büyük bir istismara tanık olmak zorunda kalmışlar gibi, bana kötü bir ifadeyle bakıyorlardı. Başımın arkasına sabitlenmiş, bir zamanlar gurur duyduğum topuzum sarkmıştı, birkaç kahverengi bukle boynuma değiyordu. Geçen hafta uyguladığım boya çoktan solmaya başlamıştı; sabah erkenden dairemden çıktığımda saçlarım güneşte mat bir bakır para gibi parlıyordu.

Sonuç olarak, mutlu görünmüyordum.

İçimden bir iç çekiş geldi. Şafak sökmeden hemen sonra Diplomat'a varmıştım ve şimdi güneş ufka doğru yavaşça alçalıyordu, benim kadar bu günü bitirmek için sabırsız olduğu belliydi. Saatlerce, Eliot kahvaltıda otururken kullanılması gereken uygun selamlama şekli, akşam yemeğinde konuşulması uygun konular ve asla gündeme getirilmemesi gereken, ancak karmaşık bir dizi imayla utangaçça değinilmesi gereken konular hakkında durmadan konuşurken, ben hareketsiz oturmak zorunda kaldım. Onun öğretilerini özümsemek için elimden geleni yaptım, gerçekten. Yine de, altıncı dersimizin sonuna gelmiştik ve benim kılık değiştirmişliğimi ortaya çıkarmak için tek gereken sıradan bir yemek çatalıydı.

Beni bir yalancı, bir sahtekar olarak ifşa etmek için.

Son zamanlarda yemek yemediğim için zaten boş ve öfkeli olan midem kasıldı. Eliot'un teklifini kabul ederek korkunç bir hata yapıp yapmadığımı ilk kez değil, ikinci kez merak ettim. Şu anki performansıyla, Noé Alaire'yi, yarışmanın ilk gecesinden sonra da kalmaya değer bir kız olduğuma nasıl ikna edebilirdim ki?

İlk geceden sonra da kalmaya değer bir kız olduğuma nasıl ikna edebilirdim? Kendimi bile ikna edemiyordum.

Aynada bir şekil değişti — sağımdaki sehpanın başında duran Eliot, bıraktığım çatalı düzeltmek için eğildi. Bana başka bir talimat vereceğini ya da farkında olmadığım bir tikim hakkında eleştiri yapacağını düşündüm, ama o sadece işini bitirdikten sonra sessizce doğruldu ve beklermiş gibi kollarını kavuşturdu.

Oyuna gelerek ona doğru döndüm. Bakışlarımız buluştuğunda, düzgün ve koyu renkli kaşlarını kaldırdı. Bu kadar uzun süre yakın mesafede geçirdikten sonra, onun güzelliğinin azalmamış olmasına rağmen, artık onu başım dönmeden izleyebileceğim kadar sönükleştiğini görmekten memnun oldum. Birkaç kez daha böyle pratik yaparsam, onu gerçekten sıradan bulacağımı umuyordum.

Eliot boğazını temizledi. "Devam etmeden önce bıçaklar hakkında herhangi bir yorumun var mı diye sormak istedim," dedi, masadaki bıçaklara başını sallayarak. "Yoksa sadece çatallara mı kızgınsın?"

Kaşlarımı çattım. "Korkarım ki yorumum yok. Ama bıçaklarla ne yapacağımı soruyorsanız, aklıma birkaç fikir geliyor." Gözlerimi ondan ayırmadan, parmaklarımı tabağın sağ tarafına doğru kaydırdım, orada bir çift bıçak parıldıyordu.

Ben onlardan biriyle temas kurmadan önce, Eliot tüm seti bir kenara süpürerek avuçlarını kılıçların kabzalarına kapattı. Başını sallayarak, altta kalan bıçağın düz kısmını diğer avucuna vurdu, böylece bıçak derisine çarptı. "Zeka yararlı bir araçtır, ama anahtar değildir, Bayan Tamerlane," dedi, sesi soğuk ve telaşsızdı. "Alaires'in sınavlarında başarılı olmak istiyorsanız, rakiplerinizin tercih ettiği silahları kullanmayı öğrenmelisiniz."

Belinden eğilerek kahve masasına yaklaştı. Gölgesi omuzlarıma bir şal gibi örtündü; onu is tozu gibi silkelemek istedim.

"Salata çatalı, balık çatalı, et çatalı." Eliot, bıçaklarının uçlarıyla tabağın sol tarafındaki üç çatalı işaret etti, en dıştan içe doğru ilerleyerek bıçakları tek tek yerine koydu. "Kızartma ve tereyağı bıçakları," diye devam etti, her birini sırayla tıklatarak. "Sonra çorba kaşığı ve en son olarak istiridye çatalı." Sofranın ucundaki küçük, iki uçlu aleti işaret etti. "Bunları öğrenin, yoksa ilk gecenizde sahtekar olduğunuz ortaya çıkar. Lear olarak, ben itibarımı kaybetmeme rağmen hayatta kalacağım. Ama siz kalamayabilirsiniz."

O masadan uzaklaşırken, ben de sinirlerim gergin bir şekilde ellerimi kucağımda yumrukladım. Tavsiyesi mantıklı olsa da, seanslarımız boyunca onun tavırlarında beni buna karşı çıkmak istemeye iten bir şey vardı.

"Belki de haklısınız," diye karşılık verdim, kendimi tutamadan. "Ama görüldüğünüz kadar yenilmez değilsiniz, efendim. Unutuyorsunuz, bunu sizin için yapıyorum. Ben düşersem, kız kardeşiniz için adalet umudu da benimle birlikte yok olur."

Eliot bana dönüp baktığında gözleri soğuk, yakıcı bir yeşil renkte parladı. "Aslında, bunu kendin için yaptığını düşünüyorum," diye cevapladı. "Böylece, daha az şanslı kız kardeşlerinin başına gelen kaderden kendini kurtarabilirsin. İstedğin bu değil mi?" diye ısrar etti. "Düğün gününde dik durup, bir zamanlar kendilerini senden üstün gören tüm kızlara tepeden bakmak mı? *Kazanmak mı?*"

Bakışları sert ve değerlendirciydi ve bu bakışlar kalbimin atışını hızlandırdı. *Sen de bunu istemiyor musun? Kazanmak?* Sorusu boğazımda bir kemik gibi takıldı. Nasıl bilebilirdi? O toplum balosundan reddedildiğim gün içime ekilen acı, kıskançlık tohumunu, kendimi kanıtlama arzusunu nasıl görebilirdi?

kendimi kanıtlama arzusunu görebiliyordu?

Kendimi daha iyi kanıtlamak için...

Beni reddeden herkesi, sonuncusuna kadar yenmek?

Ben rahatsız bir şekilde yer değiştirdiğimde, Eliot sırtıttı. "İkimiz de kendi bencil amaçlarımız doğrultusunda hareket ediyoruz, Bayan Tamerlane," diye devam etti. "Ben, görevimin ahlaki bir nedeni olduğunu kendime inandırmayı çoktan bıraktım ve size de aynısını yapmanızı öneririm. İkimiz de iyi insanlar değiliz. Bu yüzden birbirimize çok yakışıyoruz."

Bir an daha yanımda durdu, bakışları çenemi sıkı bir el gibi kavradı. Sonra, ben kendimi toparlamaya başlarken, dönüp odanın ortasına doğru hızlıca yürüdü.

"Sanırım dansa geçmeye hazırız."

Uzatılan avucuna doğru geri çekildim. "Dans etmeyi biliyorum."

Kotoran Waltz? The Harvest March? The—"

"Hepsini biliyorum." O sözünü bitirmeden araya girdim. Bana kaşlarını çatınca, dudaklarımı büzdüm ve sanki onunla yüz yüze gelmekten utanıyormuş gibi başımı çevirdim. "Isle d'Eylau'ya geldiğimde öğrendim," dedim utangaç bir şekilde. "Bunun bana... uyum sağlamama yardımcı olacağını düşündüm."

Yalan. Başkente geldiğimde böyle bir şey yapmamıştım; buna gerek olduğunu düşünmemiştim. Ama Eliot'un parmaklarının beni kendine çekip orada tuttuğunu düşünmek... Düşündükçe cildim kaşınmaya başladı. İşaretlerimin böyle davranmasına izin vermek bir şeydi; onlarla, her flörtleşmede, her okşamada, aramızda her zaman bir cam levha gibi bir ayrılık vardı. Dokundukları bir maskendi, onları kandırmak için yapılmış güzel bir maske; *gerçek* değildi.

Eliot ... görmüştü çok çok çok çok çok
Ona daha fazlasını izin vermek... Eh,
bu kesinlikle olmaz.

Ben bekliyordum ona onun protestoama öyle
bana benim taktik işe yaradı, çünkü o sadece
salladı salladı salladı. "Peki," diye razı oldu —
biraz isteksizce, fark ettim. "O zaman çekil." Ben itiraz
etmeden, kanepenin karşısına geçti, sehpayı geçerek yanıma
oturdu. Aceleyle yana kayarak, o pantolonunun cebinden
katlanmış bir kağıt parçası çıkarırken bacağımı ondan
uzaklaştırdım. Şüpheyle, üst kenarında uzanan sivri uçlu el
yazısını inceledim: Tanıdık gelmiyordu, dikenli bir dal gibi
dikenli bir dal gibi şiddetli çıkıntılarla doluydu.

Eliot bir süre durakladıktan sonra, kağıdın katlanmış
kenarını başparmağıyla okşayarak, "Öyleyse," diye başladı,
"Vainglory. Onun hakkında ne biliyorsun?"

Canlandım. Nihayet, bir haftalık sıkıcı günlerin ardından,
sonsuz kurallar ve dersler listesini geride bırakıp, önemli bir
konuya geçiyorduk. "Bir yarışma olduğunu biliyorum," diye
yavaşça cevap verdim, hevesimle onu şaşırtıp yolunu değiştirip
dans konusunu tekrar gündeme getirmesinden çekinerek. "Noé
Alaire'nin elini almak için."

Eliot bana yan gözle baktı, bekleyiş içindeydi. "Ve?" diye
sabırsızca sordu. "Geçen yıl başkentin gündemindeydi. Eminim
söylentiler bundan daha öteye gitmiştir?"

"Bana ne duyduğumu değil, ne bildiğimi sordun," diye daha
keskin bir şekilde cevap verdim. "Bunlar farklı sorular.
Toplumun bir üyesi olarak, dedikodu ile gerçek arasındaki farkı
anlamasını beklerdim. Ama tamam. Ayrıca, on silkwitch'in
etkinliğe katılmak üzere seçildiğini ve etkinlik sona erdiğinde
sadece dokuzunun kaldığını da biliyorum."

Eliot'un benim itirazım karşısında geri adım atıp atmayacağını merak ettim, ama kız kardeşine yapılan atıf onu daha da sertleştirmiş gibiydi — benim tarafıma doğru çenesini sıktı. "Hepsi doğru," diye cevapladı ben bitirdiğimde. "Gizlilikle ilgili nedenlerden dolayı, Alaires ailesi geçen yaz bu ilişkinin ayrıntılarını oldukça... belirsiz... tutmak için ellerinden geleni yaptılar. Açıkçası, Bastian'ın böyle bir gösteri fırsatını geri çevireceğini sanmıyorum, ama Noé başka türlü olmasını tercih etti. Bahsettiğiniz ipek cadıları Bastian'ın kendisi tarafından özenle seçildi ve seçim süreci en azından zorluydu. Çevremizdeki aileler, yarışmadan haber alır almaz Bastian'a rüşvet vermeye başladılar, çoğu durumda kızlarının isteği olsun ya da olmasın." Diye iç geçirdi. "Bundan kurtulduğuna şükret," dedi sert bir şekilde. "Korkunç bir sirk gibiydi..."

"Ama neden bu kadar alışılmadık bir eşleştirme planıyla uğraşıyorsun ki?" diye kaşlarımı çatarak sözünü kestim. "Hep merak etmişimdir. Alaire Weavers, tartışmalı olsalar da, ülkedeki en ünlü büyücüler ve açık ara en zenginler. Weaver King gibi bir adamın oğlu, ortam ne olursa olsun, kesinlikle silkwitch'lerin elini kapmak için savaşırdı, değil mi?"

Eliot kaşlarını kaldırdı. "Noé'ye de aynı şeyi sordum," diye cevapladı. "O kadarını söylemedi, ama... arkadaşım her zaman biraz romantik olmuştur. Bence babası, eş seçimi ona bırakılırsa, aklından çok kalbini dinleyeceğinden korkuyordu. Evlilik sürecini daha resmi hale getirmek, Bastian'ın damadının şartlarına göre değil, kendi şartlarına göre müstakbel gelinleri belirlemesini sağladı. Ve..." Durdu. "Senin dediğin gibi. Senin türün ve benim türüm için, evlilik yüzüğüne giden yol her zaman bir savaştır. Rekabet bunu sadece... somutlaştırdı."

Ne demek istediğini anlıyordum. Beni evlilik piyasasından dışlayan sosyete annelerini ne kadar hor görsem de

, bir yanım da, durumumuz tersine olsaydı, benim de aynısını yapacağımı kabul ediyordu. Sonuçta, zenginlik bir yana, hiçbir para daha fazla Dokumacı üretemezdi. Ülkemizde herhangi bir zamanda evlenme çağında yaklaşık üç düzine büyücü varsa, muhtemelen iki katı kadar ipek cadısı vardı - başka bir ölçüyle bakıldığında çok küçük bir sayı, ancak her uygun erkeğin sadece bir eş alabileceğini düşünürsek, yine de çok fazla. Ve Bastian Alaire'in aksine, manastırlar rüşvetle etkilenmiyordu.

Bu açıdan bakıldığında, Weaver Kralı'nın düzenlediği turnuvanın, ne kadar riskli olursa olsun, daha adil bir mücadele gibi görüneceğini anladım.

Dikleştım. "Devam et."

"Bildiğiniz gibi, geçen yaz bir galip taç giymedi.

—Kazanan açıklanmadan önce kız kardeşim vefat etti ve onun vefatından sonra Alaires ailesi onun anısına yarışmayı sonlandırdı. Eliot bir süre düşündükten sonra cevap verdi. "Bu karar, en azından birkaç etkili ipek cadısı ailesinin hoşuna gitmedi ve bu yüzden bu yıl hayatta kalan dokuz kız tekrar davet edildi. Dokuz eski yarışmacı... ve onuncu ve son yeri dolduracak yeni bir yüz. Gözleri benimkilere odaklandı. "Sen."

Sesindeki saygı dolu ses tonu, sanki ben onun için bir anahtar gibiydim, tüylerimi diken diken etti, ama bakışlarını karşıladım. "Bu şüpheli görünmeyecek mi?" diye sordum. "Sen, kız kardeşinin yerine geçmesi için, birdenbire, hiç bilinmeyen bir ipek cadısını ortaya çıkarmak mı?"

Elini küçümseyerek salladı. "Noé'ye, senin büyük amcamın, Bay Elio James'in yetim velisi olduğunu söyledim. Geçen yıl malikanesi yangında yanarak öldü ve ondan önce de, herkesin bildiği gibi, inzivaya çekilmiş biriydi. Bekardı. Birkaç yaz önce seyahat ederken onunla iki hafta kaldım, ama ondan önce, ailemden kimse

Ölümünden önceki beş yıl boyunca kimse onu görmemişti. Babam bile benim iddialarımı yalanlayamaz, ancak Elio amcanın bu kadar hayırsever olabileceğine şüpheyile yaklaşıyor.”

Alnında hafif bir kırışıklık belirdi ve kaşlarının arasında bir çizgi oluştu.

Noé'nin bana anlattığına göre, Bastian başlangıçta Ophelia'nın yerine daha tanınmış bir aileden gelen, daha köklü bir silkwitch seçmem için ona baskı yapmıştı, ama söz konusu olan Noé'nin evliliği; son sözü o söylüyor ve benim seçimimi destekleyeceğine söz verdi. Bence...”

Aniden durdu, gün batımı profilinin eğimli hatlarını izleyerek yüz hatlarını sıcak turuncu bir renkle kapladı.

"Sanırım bu, bana olan borcunu ödemenin bir yolu," diye itiraf etti bir saniye sonra. Konuşmasının isteksiz tavrı iç organlarımı sarsmıştı: neredeyse sempati gibi, kullanılmayan bir kas.

İkimiz de iyi insanlar değiliz. Onun daha önce söylediği sözleri zorla kalbime bastırdım. Ona acımak, onunla empati kurmak bana bir fayda sağlamazdı — kim olduğunu zaten söylemişti ve rollerimiz tersine dönseydi, kendini de yukarı çekmek için kullanamayacağı sürece bana yardım eli uzatacağını sanmıyordum. Dudaklarımın içini ısırarak, akşamın çökmeye devam ettiği pencerelere doğru baktım.

"Diğer ipek cadıları senin varlığından hoşnut olmayacaklar, ama buna itiraz edemeyecekler, Noé'de kendilerine ikinci bir şans verildiğinde," diye devam etti Eliot, bir kez daha sakinleşerek. "Yine de, eğitimsiz olarak gitmek doğru olmaz."

Sonunda elindeki kağıdı açtı ve önümüze, masanın üzerine yaydı. Kağıdın ortasında bir isim listesi vardı ve üstünde kısa bir mesaj yazıyordu: *Lear—Ben*

Babanızdan tam listeyi alın, böylece kızınızın kiminle karşılaşacağını bilirsiniz. Ophelia dışında hepsi geri dönüyor. İyi seçin, başka bir sıkıcı kişiye tahammül edemem.

Notu okurken tüylerim diken diken oldu: İmzasıydı, ama yine de sanki önümde durup kalemi tutan eli görebiliyormuşum gibi, arkasında duran eli hissettim. Noé Alaire, Dokumacı Kral'ın oğlu, bu sözleri yazmıştı. Bir an için onu hayal ettim: babası gibi siyah saçlı, masanın üzerine eğilmiş, sayfaya bu harfleri karalayan. Bastian'ın zihin okuma yeteneğini paylaşp paylaşmadığını bilmiyordum; şimdi onunla yüz yüze gelirsem, babası gibi benim düşüncelerimi de okuyabilir miydi? Onların içindeki aldatmacayı bulabilir miydi?

Gözüm mesajın sonuna takıldı. *İyi seç.*

Nefes alıp, gözlerimi tekrar isimlere çevirdim.

Toplamda dokuz tane vardı, düzgünce üst üste dizilmişlerdi. *Nathalie Moreau. Delphine Barbier. Mireille Laurent. Elspeth Winn.* Sırayı gözden geçirirken boğazım düğümlendi. Bu başkentte kaç kişi, geçen seferki yarışma bittikten sonra bu kızları bilinmezlikten kurtarmak için günler, haftalarca uğraşmıştı? Bu listeden tek bir isim için bile küçük bir servet ödeyecek kaç tane tabloid vardı?

Ve çok geçmeden ben de onlardan biri olacaktım.

"Yarışacağın tüm kızlar daha önce Alaires'in oyununu oynamış." Yanımda duran Eliot konuştu, varlığını aniden hatırlatması beni şaşırttı. "Daha da önemlisi, hepsi bir kez kaybettiler, yani hatalarını tekrarlamamak için çaresiz olacaklar. Hiçbirini küçümsemek aptalca olur, ama özellikle birkaç tanesi var..."

İşaret parmağı sayfayı aşağı doğru kaydırды ve listenin ortasına yakın bir girişte durdu.

"Anais Tremblay," diye okudu yüksek sesle. "No   ve benim gibi Weaver soyundan geliyor. B  y  kbabasına Eylau'nun Kukla Ustası derlerdi. Sihirli gücü sayesinde, uyurken başkalarının bedenlerine girebilirdi." Dudakları kıvrıldı. "Anais, büyükbabasının manipülasyon yeteneğini ve başkalarının mahremiyetine hiç saygı duymama özelliğini miras almıştı."

Rahatsız olan ben, kağıda daha yakın eğildim ve Eliot gözlerimi yakalamak için dönünce gerildim.

"Zekası, dudaklarını hafif   dokundurarak herhangi bir kişiyi gerçeği söylemeye zorlamasına izin veriyor," dedi. Sesi alçaktı, sanki benim yakınlığımı beklemiyormuş gibi; bakışları bir anlığına ağzıma kaydđ, sonra tekrar önümüzdeki kağıda odaklandı.

"Ona karşı dikkatli ol," diye sert   devam etti. "O dedikodu yapar ve başkalarının günahlarını yaymaktan zevk alır, ama sadece bir kişiyeye sadıktır, *sadece bir kişiyeye*."

Bakışları daha da aşağıya kaydđ, parmağı Anais'in birkaç satır altındaki isminde durdu. "Manon Blanc," dedi. "Blanc nakliye imparatorluğunun varisi ve Anais'in en yakın sırdaşı... aynı zamanda avcısının köpeği. Zek  ları da dahil olmak üzere her yönden birbirlerini tamamlıyorlar." Burun delikleri tiksinti ile genişledi. "Manon, onun duyularını etkiliyor; özellikle, fiziksel nesneler ya da sırlar gibi gizli şeylerin kokusunu alabiliyor."

Eliot çenesini bana doğru çevirdi. "  kisi etrafında özellikle dikkatli olmalısın," diye talimat verdi. "Manon senin içinde bir aldatma kokusu alırsa, Anais onu ortaya çıkarır."

Kaşlarımı çattım, dudaklarımı açarak ona daha fazla soru sormak istedim, ama o   oktan listede bir sonraki maddeye geçmişti, beni fark etmemişti bile.

"Clio Lavoie de geçen yıl katılan Dokumacılar arasında en sevilenlerden biriydi, Marie-Louise Rochefort da   yle.

"Daha az derecede," dedi, isimleri sırayla işaret ederek. "Rochefortlar bir Weaver soyundan geliyor; Lavoie'ler değil, ama Clio'nun Wit'i geçen yıl Noé'nin kendisi de dahil olmak üzere büyük ilgi gördü. O, kendi deyimiyle mükemmel hedefleme yeteneğine sahip — aradığı nesnenin zihninde yeterli bir görüntüsü olduğu sürece her şeyi bulabilir."

"Marie-Louise daha tuhaf bir vaka." Eliot, kanepede yer değiştirerek devam etti, bacağı yine benim bacağıma doğru kaydı ve ben yine hızla kendimi daha uzağa çekerek uzaklaştım. "Onun yeteneği... Güçlü, ama onu ve Marie'yi rahatsız edici bulanlar da var," dedi. "Onun Wit yeteneği, aynaları pencerelere dönüştürür, ama sadece kendisi için. Birini işaretlediğinde, ağındaki diğer herhangi bir aynadan onu izleyebilir, karşı tarafta kimse onun izlediğini fark etmeden." Eliot hafifçe gülümsedi. "Büyürken, Noé ve ben ona Her Şeyi Gören Göz derdik."

Her Şeyi Gören Göz. Bu takma adı duyunca, öne doğru eğildim ve avucumu kağıdın kenarına dayadım. İsimlerin listesi şimdi zorlu görünüyordu, çömelmiş, düzenli sıralar halinde, benimle savaşılmaya hazır bir asker müfrezesi gibi bekliyordu.

Isle d'Eylau'ya geldiğimden beri, diğer ipek cadılarından uzak, tek başıma çalışıyordum. Kendimi karşılaştırabileceğim başka bir cadı olmadığı için, Wit'immin gücüne güvenmek, onun gücüyle kendimi güvende hissetmek kolaydı. Ama şimdi, benim gibi yeteneklere sahip diğer kızların listesiyle karşı karşıya kaldığımda, merak etmeye başladım...

Belki de ben olağanüstü değildim. Belki de sadece yalnızdım.

Dikkatimi başka yöne çekmek için sır a d a n başka bir isim seçtim. "Peki ya o? Sybil Dabos. Kesinlikle akrabam değildir..."

"Ah, ama öyle." Eliot, yanağında hafif bir seğirmeyle yüzünü buruşturdu. "Lucie Dabos'un kızı."

Kaşlarım kısmen skandal, kısmen de şaşkınlık nedeniyle kalktı. Lucie Dabos — bu ismi daha önce duymuştum. Reginald Lear, Eliot'un babası gibi, Lucie de Balmoore'un Erdemli Parlamentosu'nun bir üyesi ve danışmanıydı —ancak politik açıdan Daboslar ve Learlar birbirinden daha farklı olamazdı. İlkinin Weaver karşıtı tiradları gazetelerde sık sık yer alıyordu; ancak ailesiyle ilgili kapsamlı haberlerin hiçbirinde bir kızından, hele ki bir ipek cadıdan bahsedildiğini görmemiştim. Dabos adının Alaire'lerin adının karşısında yer almasına, onların salonlarında misafir olarak hoş karşılanmamasına alışkındım.

Haberlerde okuduğum Dabos ailesi hakkındaki birkaç bilgi parçasını toplayarak kafamı yordum. Lucie'nin anne tarafından dedesi zamanından beri uzun süredir siyasetle uğraşan bir aileydi, bundan oldukça emindim, ve her nesilde platformları aynı kalmıştı. Dokumacılara getirilen kısıtlamalar: güçlerine, büyülerine getirilen sınırlamalar.

"Sybil, uzak durulması gereken bir kız." Eliot, alnını kırıştırarak düşüncelerimi böldü. "Annenin parlamentodaki konumunu biliyordur herhalde. Dabos ailesi, Dokumacıların yaşam tarzının tamamına karşı çıkıyor. Ailenin reisinin kızının geçen yıl Vainglory'ye katılmış olması, hatta ikinci kez katılmayı kabul etmesi, en azından... alışılmadık bir durum." Başını salladı, yüzünde dalgın bir ifade belirdi. "Noé onun isyan ettiğini düşünüyor, ama..."

Arkanıza yaslanın, Sybil'in adının altında, tırnağımın kağıda batırdığı yerde bir hilal şekli oluşmuştu. "Onun Wit'i nedir?"

Bir tereddüt, nefesini tutmuş gibi. Eliot nefes verirken, elini buklelerine geçirirken ona bir göz attım. "Emin değilim," diye itiraf etti ve başını salladı. "Sybil kutsanmış olduğundan beri, Lucie onu bir sır gibi saklıyor; nadiren konuşuluyor, daha da nadiren görülüyor. Babam ve Balmoore'daki uygun yaştaki dokumacıların yarısı, onu saklandığı yerden çıkarmak için açıkçası saçma sapan meblağlar harcadılar, ama geçen yılki yarışmadan önce kimse başarılı olamadı." Gözleri bana doğru kaydı, siyah kirpiklerinin altında uyanık bir bakışla. "Noé'nin ilk Vainglory'sinden sonra bunu ondan öğrenmeye çalıştım, ama o hiç konuşmadı, bunun Sybil'in kutsaması olduğunu, onun istediği gibi paylaşacağını söyledi. Ama oyun sırasında öğreneceğiz. Noé'ye jüri olarak yardım ederken, geçen yıl sahip olmadığım bilgilere ulaşacağım."

"Bizi sadece sen ve Noé mi değerlendireceksiniz?" diye sordum. "Ve bir kişi daha var: Dorian Drake," diye cevapladı Eliot. Hayal mi görüyordum, yoksa diğer jüri üyesinin adını söylerken ağzı kısa bir süre seğirip, yüzünde bir grimasa mı dönüştü? "Babası Gerard Drake'dir, ama senin daha çok tanıdığın kişi amcası Adélard'dır." Bir süre durakladı ve boğazını temizledi.

"Manastırların Efendisi."

Midem altüst oldu. Gizemli Manastır Efendisi, yönettiği araf hapishanesi kadar gizemli biriydi, ama yine de onu tanıyordum. Zihnimde, manastırların görüntüleri saklandıkları yerlerden birdenbire ortaya çıktı ve boş gri bakışları bir kez daha görüş alanımı doldurdu. O duvarların arkasında mahsur kalan kızlara ne olduysa, Adélard Drake, bunu yapan kişi olmasa da, bunu emreden kişiydi.

Ve ben, yeğeninin yargısına razı olmaya hazırlanıyordum.

"Dorian, iki yıldır ipek cadısı Lou Martin ile nişanlı, ama bu pek bir işe yaramadı.

onun başka ilgi alanlarını keşfetmesini engellemek." Eliot hafifçe öksürdü, burnu alaycı bir şekilde kırıştı. "O, istediğini elde etmek için acımasızdır ve sadakatin arındırıcı gücünü, onu elde ettikten sonra anlayacak kadar zekidir. Alaire'ler onun için birçok günahı örtbas etmişlerdir ve bunu tekrar yapmaktan çekinmeyeceklerdir — ancak Noé'nin gözünde, onun dokunduğu her şey ya da herkes lekelenir."

Konuşurken kağıda düşen bakışları, benimkilerle buluşmak için yükseldi.

"Alaires'in gözünde kalmak istiyorsan, Dorian'ın seni istememesini sağlamak için elinden geleni yap," diye bitirdi.

Onun uyarısıyla aniden yükselen endişemi bastırarak bir kez başımı salladım. "Peki ya Noé?" diye sordum. "O nasıl biri?"

Eliot'un yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Noé... kaypak biridir," diye cevapladı bir süre sonra. "Onun konumunda böyle olmak zorundadır. Bastian'ın oğlu olması, herkesin onu istemesi anlamına gelir, bu yüzden gerçek kişiliğini çok az kişiye gösterir. Ama iyi bir kalbi vardır," diye devam etti Eliot. "Onunla güvende olursun."

Konuşurken bana doğru eğildi, sanki kendini bu gerçeğe ikna etmek istercesine bakışlarını yavaşça vücudunun üzerinde gezdirdi. Onun metodik izleri ve açık sözlü ifadesinin basitliği karşısında, ensemdeki tüyler diken diken oldu. *Güvenli*. Bu, düşünmeden edemediğim, tuhaf bir kelime seçimi idi. Weavers ile sınırlı ilişkilerimde bile, onların nadiren akranlarının iyiliğini veya ellerindeki silkwitch'lere gelebilecek tehlikeyi düşündüklerini anlamıştım. Elbette çalınabilir, tuzağa düşürülebiliriz, ama evlilik için özgürce verilen bir ipek cadısı... Peki, mutlu bir müşteriye bir inci kolyeyi verirken, onun *güvenliğini* düşünür müydü? O satın alınmıştı. O bir eşyaydı, birine *aitti*.

Onunla güvende olacaksın. Verilmesi çok kolay, anlamsız bir söz, ama yine de...

Yine de yarım saniye boyunca ona inandım.

Eliot dikleşerek tekrar konuşmaya başladı ve dikkatimi tekrar kendisine çekti. "No  ve Dorian ile birlikte, siz bakirelerin denemelerini denetlemekle görevlendirildim. Bu denemeler, zekanızı ve zihninizi ölçmek için tasarlanmış toplam beş testten oluşuyor. Kuralların çoğu yarışma başladığında ayrıntılı olarak   açıklanacak, ama şimdilik bilmeniz gereken tek şey, on günün sonunda en layık görülen silkwitch'in kazanan ilan edileceği ve No 'nin karısı olacağı."

Ayağa kalktı, kağıdı kapıp cebine geri koydu. Ani hareketi, bir tokmak vuruşu gibiydi ve konuyla ilgili daha fazla tartışmayı kesip attı. "Fortblanche'a girdiğimizde, bana gelen bilgileri sana aktarmak için elimden geleni yapacağım," dedi Eliot  st mden. "Ancak bu konuda dikkatli olmamız gerekecek. Diğer bakireler ve bu konuda benim yargıç arkadaşlarım da, yarıştaki tek yeni at olarak seni yakından izleyecekler. Ayrıcalık gösterilmesine hoşgörüyle yaklaşmayacaklardır."

Yere dağılmış birkaç kitabı kenara iten Eliot, sehpanın etrafından dolaşarak oturma odasının ortasına doğru geri döndü. Konuşurken akşam kararmış ve şimdi Eliot'un silueti mor ışıkta beliriyor, duvardaki aynadaki yansıması ise indigo rengi bir gölgeye dönüşmüştü. "Yarışa girdikten sonra ailenin gereksiz yere sorun ıkarmayacağından emin misin?" diye sordu, aynada kendini daha iyi görebilmek için eğilerek. "Peki ya kardeşin? Senin seçildiğini duyarsa olay çıkaracak türden biri mi?"

Kardeşimden bahsedilmesi ortamı gerginleştirdi, şaraba sirke katılmış gibi, ama ben yüzümü nötr tutmaya çalıştım. "O sorun çıkarmaz," diye cevap verdim basitçe. "Gündüz saatlerinin çoğunu işiyle geçiriyor ve ona, önümüzdeki iki haftayı sahildeki bir arkadaşımın yazlığında geçireceğimi söyledim bile." Dudaklarımı ısırarak, başımı eğip elbisenin eteğini çekiştirdim. "Pahalı zevklerimi karşılayanların arkadaşlarım olduğunu düşünüyor."

Markham hırsızlığı hor görür, dedim. Benim ahlaki karakterim hakkında ne kadar kötü düşünürse düşünsün, Eliot'a bu ayrıntıyı açıklamak, Isle d'Eylau'da geçirdiğim kısa sürede ne kadar alçaldığımı göstermek için fazla gururluydum. O kadar lekelenmişim ki, kardeşim gerçeği görse beni çamurdan çıkarmakta tereddüt ederdi.

"İyi." Eliot memnuniyetle başını salladı. "Onun seni takip etmesinden dolayı dikkatinin dağılmaması daha iyi. Kız kardeşime ne olduğunu bulmak için herhangi bir umudumuz varsa, yarışma sırasında mümkün olduğunca odaklanmana ihtiyacımız var."

Oynadığım eteği bıraktım. "O zaman, onun ölümünden Noé'nin sorumlu olabileceğini düşünmedin mi? Ya da babası Bastian'ın?" Dikkatlice sordum. Bu, ilk tanışmamızdan beri içimde sakladığım bir soruydu; ancak bu gece, alacakaranlığın samimi sessizliği içinde, bunu söylemeye cesaret edebildiğim ilk andı. "Ophelia, Fortblanche'daki birinden korkuyorsa, doğal olarak bu kişilerden biri olduğu varsayılabilir, değil mi?"

Karanlıklaşan aynanın camında Eliot'un vücudu kaskatı kesildi, ama hareket ettiğinde bana değil, pencerelere doğru yöneldi. "Evet, ama... kız kardeşim Fortblanche'ın batı tarafındaki Beyaz Teras'tan düştü," dedi. Parmağı yükseldi, sanki görünmez bir

fırtına vardı — terasta onun kayıp düştüğünü gören kimse yoktu — ama alt surlarda dolaşan birkaç misafir onun yanlarından düşüşünü gördü ve alarm verdiler. Bastian o sırada babamla konuşuyordu ve Noé evin diğer ucundan olay yerine geldi.

—Ophelia'nın düşüşüyle ilgili haberler yayılmaya başladığında, birçok tanık onu doğu balo salonunda gördüğünü söyledi. Eliot'un parmağı düz bir çizgi halinde yana kaydı ve aniden durdu. "Bu kadar kısa sürede kalenin bir ucundan diğer ucuna gitmesi imkansızdı, yol boyunca kimse tarafından görülmeden gitmesi ise hiç mümkün değildi."

Kolunu indirip omzunun üzerinden bana baktı. "Alaires'in diğer konukları ile birlikte, yarışmanın yarışmanın ilk aşamalarında elenen bakireler de etkinliğin doruk noktası olan Fortblanche'a davet edildi. Vainglory'nin yeniden başlamasıyla, bir yıl sonra ilk kez tüm katılımcılar bir araya gelecek." Boğazı titredi, tavırları ciddileşti. "Gerçeği ortaya çıkarmak için tek şansımız bu."

Sözlerinde, ses tonunda bir acımasızlık vardı ve bunlar üzerime bir gölge gibi çöktü. Yapabileceğim tüm pazarlıklar arasında, bunun son derece kişisel ve bu nedenle daha da değişken bir pazarlık olduğunu hatırlamam gerekiyordu. Eliot'un intikamı bir yara izi kadar derin ve kalıcıydı; kolay kolay silinmeyecekti. Gerekirse, kız kardeşinin katilini adalete teslim etmek için uçurumdan atlayacağını şimdiden söyleyebilirdim.

Beni de kendisiyle birlikte aşağı çekecekti.

Sanki tereddütlerimi hissetmiş gibi, Eliot yumuşadı. "Bayan Tamerlane... bunu yapmak istediğinizden emin misiniz?" diye sordu, yaklaşarak. "Fortblanche'a vardığımızda, geri dönüş yok."

Gözlerimi kapattım, yaklaşan silüetini görmemek için.
arrival of my blessing, the nature of my Wit

Bu, her zaman bir kaçış yolum olduğu anlamına geliyordu — kendimi çok zor bir durumda bulursam, gizlice çıkabileceğim bir arka kapı. Ancak, bu ittifakı sürdürürsem, Dokumacı Kral'ın sarayına girersem... orada, kaçamayacağım bir tehlike olduğunu korkuyordum. Açamayacağım bir kapı.

Büyüm yok olana ve Wit'imden yaşlanana kadar, hizmetlerim için para ödemeye istekli daha fazla endişeli anne, aldatabileceğim daha fazla saf erkek olacaktı. En azından geçici olarak, parmağımda bir yüzük olmadan da hayatta kalabilirdim. Ama her silkwitch'in öğrenmek zorunda olduğu gibi, ben de zamanı alt edemezdim. On sekiz yaş, yirmi bir yaşına ve manastıra kadar üç yıl daha demekti. Bunların bir göz açıp kapayıncaya kadar geçeceğinden emindim.

"Eminim," diye cevap verdim Eliot'a.

Onun rahatlamasını, pencere açılıp iç mekânın bayat havası dışarı atılmış gibi hissettim. "Güzel," dedi Eliot. "Öyleyse..."

Pantolonunun cebine uzandı, kare şeklinde beyaz bir zarf çıkardı ve bileğini bir hareketle masanın üzerine attı. Şüpheyile baktım, gözlerim üzerinde yazılı olan tanıdık olmayan yazıyı takip etti: *Bayan Cecilia Lovett*.

"Davetiyen," dedi Eliot başını sallayarak. "Kendine Lovett Tamerlane demeye devam edebileceğini düşünmüyordun, değil mi?" Oturduğum yere geri dönerek zarfı hafifçe vurdu, sonra bana göz kırptı. "Biraz dinlen, Cecilia," dedi yumuşak bir sesle. "Oyunlar gelecek hafta başlıyor."

BÖLÜM BEŞ

Fortblanche'ye giden yol dar, güneşten solmuş ve bir ipek perinin saçı kadar kıvrımlıydı. Arabamın penceresinden görebildiğim ince şeridin ötesinde, Isle d'Eylau'nun kayalıkları kesintisiz bir şekilde okyanusa doğru uzanıyordu, neredeyse dikey bir düşüş, bir erkeğin burnunun bıçak sırtı gibi. Dalgalar kayalıkların dibinde köpürüyordu, durmak bilmeyen dalgalar, sanki benim ayrılışımdan öfkelenmiş gibi, her metre ilerledikçe daha da şiddetli, daha da çılgınlaşıyor gibiydi.

Aşağıda, beyaz köpüklü dalgaların bir kayayı yuttuğunu, sonra yavaş yavaş geri çekilip geride tuzlu bir dantel örtü bıraktığını izledim. Henüz göremiyor olsam da, vagonumun çatısının üzerinde bir yerlerde, Fortblanche'ın Beyaz Terası'nın bir kuş kanadı gibi uçurumların üzerinde ağırlıksız bir şekilde uzandığını ve aşağıdaki okyanusun çekimine karşı gururla gelgitleri izlediğini biliyordum. Yerel efsanelere göre, bu yapı sadece Weaver büyüyle havada tutuluyordu. Fortblanche yüzyıllar önce ilk inşa edildiğinde, Balmoore'daki en güzel doksan dokuz ipek cadısı saçlarını vererek katı graniti büyülü hale getirmişlerdi. Öğle vakti, duvarlarına dokunmuş büyücü ipeği sayesinde granitin beyaz altın renginde parladığı söyleniyordu. Efsanelere göre, Alaire kanından bir adam Fortblanche'ın kalbinde yaşadığı sürece taş asla ufalanmayacak, asla çatlamayacaktı.

Ne yazık ki bu büyü, büyük evin koridorlarında yürüyenleri korumaya kadar uzanmamıştı. Pencereamin camından hızla geçen bir şekil hayal ettim,

Ophelia Lear'ın düşüşü o kadar hızlı, sonu o kadar kesin olacaktı ki. Zihnimi bulanıklaştırırsam, rüzgarda çığlığının yankısını neredeyse duyabiliyordum — uzun bir kuyruk gibi peşinden yuvarlanıyor, kayalara çarpmadan önce ağzından zar zor çıkıyordu.

Dilim ağzımda kalın ve ağır duruyordu. Deniz açık bir mezardı; onunla dolmazdı. Bana da yeterince yer kalırdı.

Hayal ettim: akıntıya karşı *çarpışmak*.

Ve sonra bedenimin yavaşça batışı, hiçliğe doğru, dünyanın en derin noktasına.

Eldivenli ellerimi kucığımda bükerek, başka yere baktım, hareketim koltuğumun yanındaki kişinin gözlerinin bana doğru kaymasına neden oldu. Eliot'un arabası verdiğim adrese vardığında kısa bir konuşma dışında, yolculuğumuz boyunca benimle hiç konuşmamıştı. Sabah erkenden arabası kapımın önüne geldiğinde, benim tek ve eski seyahat çantama yardım etme zahmetine bile girmede. Bunun yerine, koçunun kapısını araladı ve gölgesi, siyah kadife bir pelerin gibi boşlukta süzülürken şöyle seslendi:

"Kardeşin evde mi?"

Ben başımı salladım, o da onaylayarak homurdandı ve kapıyı daha fazla açtı.

"İyi," dedi. Sonra daha keskin bir ses tonuyla, "Getirdiğin tek şey bu mu? Çeyizin nerede?"

Konuşurken, sanki çantamın fermuarını açıp içindeki başka bir çantayı ortaya çıkaracağımı beklermişçesine bagajımı dikkatle inceledi. Ben de buna karşılık olarak çantamın sapını daha sıkı tuttum. "Çeyizim yok."

"Sen..." Bu kelime inanılmaz, bir suçlamaydı. "Çeyizsiz nasıl bir koca bulmayı umuyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok," diye masumca cevap verdim. "Sanırım, anlaşma yapabileceğim yakışıklı bir yabancı bulup sorunu ona devredeceğimi düşündüm."

Ben sırtıttığımda, refleks gibi anında bana sert bir bakış attı. O sırada bavulumu benden almış ve aracın arkasından çıkıntı yapan tahta bir bagaj desteğine bağlamaya hazırlanan şoföre Eliot, "Kız kardeşlerimizin hatırı için, o şeyi bizimle getirme, Davis. Sadece markası bile onu hemen ele verecektir, içinde saklı olduğuna emin olduğum kalıntılar ise cabası." Burun delikleri genişleyerek, otobüsün en uzak köşesine çekilmiş, şapkasının siperliğini alnına doğru indirmişti. "Hiçbir şey giymese daha iyi olur."

Şimdiki zamana dönersek, Eliot bana şüpheyile bakıyordu, sanki beni bir otobüste kapana kısılmış vahşi bir hayvanmışım gibi, bana saldırmayacağından emin olamadığı bir canavar gibi. Daha önceki konuşmamızdan beri hiç konuşmamıştık, ama yolculuğumuz boyunca alıştığımdan daha da sinirliydi, sanki nefes almam bile onu kıskırtıyormuş gibi, birkaç dakikada bir bana sert bakışlar atıyordu. İlk kez yanındaki koltuğa oturduğumda, bakışları giysilerimi öfkeyle süzdü—belimi saran lacivert etek, önü fırfırlı beyaz gömlek ve üzerine uyan lacivert ceket— ilk kez yanına oturduğumda, sanki elinde olsa giysilerimi yırtıp atacak ve valizimle birlikte fırlatacakmış gibi bir izlenim bıraktı, tabii çıplak kalmam onun için daha aşağılayıcı olmasaydı.

Önümüzde bizi bekleyen görev yüzünden mi, yoksa ittifakımızla ilgili endişelerinden mi bu kadar huysuz olduğunu bilmiyordum; açıkçası, onun dikenli tavırlarıyla uğraşıp sormak istemiyordum.

Sonunda Eliot konuştu. "Her şey yolunda mı?"

Yakışıklı yüz hatları soğuktu, sinirlenmesi yüz hatlarını keskinleştirmiş ve keskinleştirmişti, kesilmiş cam parçaları gibi. Cevap olarak burnumu kırıştırdım ve uçuşuma doğru baktım, hoşnutsuzlukla enseme kaşıyarak.

"İyiyim. Ama neden gelmeden önce bunu giymem gerektiği konusunda emin değilim. Çok rahatsız edici."

Eliot'un gözleri başımın arkasına kaydı. Normalde saçlarım sırtımın ortasına kadar uzanan gevşek kahverengi dalgalar halinde sarkarken, şimdi omuzlarımın üzerinde zıplıyordu, balıkçı ağına benzeyen ince gümüş bir örgüyle toplanmıştı. Ağın üst kısmına dikilmiş örgülü bir kayış başımın tepesini sarıyor ve kafa derime sabitliyordu. Bazıları için bu etki zarif görünebilirdi.

Bu aleti henüz bir saat kadar takmıştım, ama şimdiden tamamen nefret etmeye başlamıştım.

Eliot soğukkanlılıkla yine benden uzaklaştı. "Buna alışmak zorundasın," dedi, sesi sert ve hiç de anlayışlı değildi. "Çeyizinin olmaması yeterince kötü; üstüne üstlük kaynatılmış ceviz kokusuyla Fortblanche'a giremezsin. Diğer rakiplerin yıllardır başörtüsü takıyor olacaklar. Senin gibi iyi yetiştirilmiş hanımlar için bu uygun bir moda olarak kabul edilir."

Onun kesin emrine öfkelen dim. Çoğu ipek cadısı için saçlarını korumak, namuslarını ve gelecekteki kocalarının yatırımlarını korumakla eşdeğerdi. Tek bir magesilk üretmek için çok sayıda ipek cadısı saç teli gerektiğinden, tek bir telin kaybı bile potansiyel gelird e belirgin bir düşüş anlamına geliyordu. Bu açığı kapatmak için, benim gibi çoğu kız, kutsanma töreninden evlenme gününe kadar dökülen her saç telini özenle toplardı.

düğün hediyesi olarak dokumacı eşlerine sunulacaktı.

Saçımı boyamanın yanı sıra, Isle d'Eylau'ya taşındıktan kısa bir süre sonra, evlilik piyasasında hiç şansım olmadığını anladığımda stokladığım eşyaları da attım. Eliot'un Vainglory'ye katılma teklifini kabul etmenin, uzun zaman önce terk ettiğim alışkanlıkları yeniden benimsemek anlamına geleceğini biliyordum — bunlardan biri de kaftan giymekti. Ama onun açıkça gösterdiği küçümseme... İşte bu, dayanamayacağım bir cezaydı.

"Elbette," dedim gülümseyerek. "Ama eminim ki, diğer iyi yetiştirilmiş ipek cadılarının çoğu, işkencelerinden dikkatlerini başka yöne çekecek daha hoş arkadaşların avantajına sahiptir."

Eliot kaşlarını çattı — ağzının ani bir hareketiyle soğuk ve sakın ifadesini bozdu. Bu duygu bir rahatlamaydı ve zihnimde onun lehine eğilmeye başlayan teraziyi dengeledi. Erkeklerle olan tüm ilişkilerimde, daha önce hiç Weaver soyundan birini hedef almamıştım. Bu ilişkilerde, ben her zaman güzel olan, sihirli güçlere sahip olan kişiydim ve bu, statümün bana veremediği özgüveni bana vermişti.

Buna karşılık, Eliot, Balmoore sınırları içinde bir tanrıya en yakın kişi olan Reginald Lear'ın oğluydu. Ama o da bir çocuktı. Belki de bunu hatırladığım sürece, bu dansımızda dengemi koruyabilirdim.

"Seninle benim boş boş konuşmaya ihtiyacımız yok," dedi Eliot alaycı bir şekilde. "Aramızdaki herhangi bir samimiyet, zaten devamıza zarar verecektir. Diğerleri sevgi gösterilerini fark edecek ve bunları sana karşı kullanacaktır."

O, ipek şapkasından koyu renkli frakına kadar her bir parçası tam bir kibirle dolu bir şekilde, ilk karşılaşmamızda giydiği rahat siluetten daha resmi olan giysileriyle, benden uzaklaştı.

kemiklerime kadar işledi. "Samimiyeti sevgiyle karıştırmadım hiç," diye cevap verdim, sesi sıcak, o penceresine tamamen dönmeden önce. "Ama peki. Sadece işten bahsetmek istiyorsan, bu akşam ve önümüzdeki on gün boyunca ne giyeceğimi söyler misin?" Kollarımı kavuşturdum, sinirimi bastırmaya çalışarak. "Şoförün bütün kıyafetlerimi attı."

En azından bu konuda Eliot utanmış gibi görünüyordu. "Dün akşam babamın hizmetçilerinden birine Ophelia'nın eski giysilerini bir sandığa koymasını söyledim," dedi, boynundaki ascotun üstünde cildi kızarıyordu. "Fortblanche'a vardığımızda odanıza teslim edilecek." Bakışları benimkilerle buluştu, sonra hemen başka yere çevirdi. "Terzimiz bedeninizi tahmin etti."

Yine Ophelia. Görünüşe göre, kendi giyinme odamda bile Eliot'un kız kardeşinin hayaleti beni rahat bırakmayacaktı. Onun itirafı beni rahatsız edeceğini düşünmüştüm, ama sadece içimi bir tür sıkıcı bir acıma duygusu kapladı ve hazırlıksız yakalandım. Tozlu, hiç giyilmemiş, en kaliteli dantellerle süslenmiş ve askıda çürümeye terk edilmiş elbiselerin görüntüleri zihnimde canlandı.

Altımdaki yastıklı bankta rahatsız bir şekilde kıpırdadım. "Oturduğumda bu gerçeği benimle paylaşıydın, gardırobumu aşağılamadan ve önümüzdeki haftalarda rakiplerimin sırtından elbise çalmak zorunda kalıp kalmayacağımı merak etmek zorunda bırakmadan," diye Eliot'a cevap verdim. "Bu yolculuk boyunca senden nefret etmek zorunda kalmazdım."

Yan tarafa bakınca, Eliot'un yüzündeki kızıl kızarıklığın yanaklarına da yayıldığını ve çenesinin şaşkınlık gibi gergin olduğunu görmekten memnun oldum. Sanırım, benim karşılık vereceğimi beklemiyordu.

Memnuniyetle devam ettim. "Bana sadece kız kardeşinin kıyafetleri mi verildi?"

Kaşları çatıldı, şaşkınlığı yerini belirsizliğe bıraktı. "Ne demek istediğini anlamadım."

"Az önce odalardan bahsettin," diye sakın bir şekilde cevap verdim. "Fortblanche gibi görkemli bir evde bile, misafir odalarının sayısı sınırlıdır herhalde. Ben de Ophelia'nın eski odasında mı kalacağım?"

Eliot kaşlarını çatı, yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Bunu düşünmemiştim," dedi, "ama... sanırım öyle. Diğer kızlar oldukça titizdirler, muhtemelen geçen yılki odalarda kalmak isteyeceklerdir." Bakışları benimkilere kaydı ve bir süre öyle kaldı. "Öyle olsa bile, orada ondan geriye hiçbir şey kalmamış. Noé öldükten sonra eşyalarını ailemin evine gönderdi."

Mırıldandım ama cevap vermedim, dikkatim içime döndü. Eliot, sessizliğim karşısında kaşlarını daha da çatarak, sanki beni inceliyormuş gibi profilimin hatlarını izlediğini hissettim.

"Bir şey düşünüyorsun," dedi bir süre sonra keskin bir sesle. "Ne düşünüyorsun?"

Tereddüt ettim, sessizliğin bir saniye daha uzamasını ve uğultuyu dinledikten sonra ona dönerek yüzümü ona çevirdim. "Bizimki bir ortaklık, Bay Lear. Ve bu yarışmada başarılı olmak için sizin *sevginize* ihtiyacım yok, ama bundan sonra sizinle iletişim halinde olmam gerekiyor, yoksa ikimiz de başarısız olacağız."

Bakışlarımız kilitlendi. Eliot hemen cevap vermedi, ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı; otobüsün camlarına yapışan ince, ıslak gri sisin içinde oturduk, ikimiz de diğerinin tekrar konuşmasını bekliyorduk. Sağ elinin orta ve işaret parmakları, sanki sigaradan düşen külü silkeliyormuş gibi, pantolonunun paçasına vuruyordu.

Aniden, sert bir sarsıntı beni vagonun duvarına fırlattı, aracımız aniden durduğunda gerginlik dağıldı. Döndüm ve pencereden dışarı bakmak için başımı çevirdim. Vagonun benim tarafımda, aynı sürekli yol ve onun ötesinde aç bir okyanus dışında hiçbir şey yoktu, ama Eliot'a dönünce yeni bir şey gördüm: kayalıkların bir uzantısı gibi üzerimizde yükselen, arduvaz rengi bir taş alanı. Onun ötesinde, uzanan beyaz bir el gibi, avuç içi yukarıya doğru uzanan, uzak dalgaların üzerinde yükselen, narin, iskelet gibi bir payanda kafesi ve yüksek kuleler gördüm.

Bunu görünce Eliot sırttı. "Başardık," dedi, bana bakmak için dönerek. Sesi neşeliydi, ekşi ve kasvetli mizacının tüm izleri artık yoktu.

"Hoş geldiniz, Bayan Lovett, Fortblanche'a."

ALTINCI BÖLÜM

Weaver King'in konağı, Isle d'Eylau'nun zirvesinin tamamını kaplayan, birbirine bağı geniş taş yapılardan oluşuyordu. Dışli dış duvarlar, arkalarındaki çıkıntılı kuleleri koruyordu.

Bunların en büyüğü, mülkün merkezindeki kuleden gökyüzüne doğru uzanan zafer dolu bir parmak gibi uzanıyordu. Pencerelele yerleştirilmiş vitraylar parıldıyordu; bu, mülkün solgun yüzündeki tek renkli unsurdu. Etkilemek ve korkutmak için tasarlanmış, görkemli bir binaydı; ancak onu izlerken, orijinalini seyrettiğim gibi tuhaf bir izlenim kapladı beni. Sanki Balmoore'daki diğer tüm büyük evler, bu evin zayıf bir taklidiymiş gibi; sanki tarihinin en eski günlerinden beri var olan, diğerlerinin hepsinin ortaya çıktığı merkezi bir efsaneymiş gibi.

Evin girişine yaklaşırken, arkamda uzanan uzun ve çirkin Isle d'Eylau'nun geri kalan kısmına bakmak için dönmek için kendimi zor tuttum. Bu sabaha kadar yaşadığım kirli, dar sokaklar buradan ne kadar önemsiz görünecekti acaba, merak ettim — tabii onları görebilmek mümkünse? Belki de çözülmesi gereken karışık bir düğüm gibi, güzel bir duvar halısında çirkin bir leke gibi.

Önemli değil, diye kendime hatırlattım. Artık orada yaşamıyordum. Ve kartlarımı iyi oynarsam, bir daha geri dönmek zorunda kalmayacaktım.

Sonunda ön kapıya vardığımızda —ağır meşe ve siyah demir şeritlerle çaprazlanmış, bir askerin göğsündeki tüfek kayışları gibi— Eliot tereddüt etti. Parmakları havada asılı kaldı.

kapı tokmağının üzerinde, birkaç saniye sessizlik içinde kararsızlıkla mücadele eder gibi durdu, sonra geri adım attı ve elini yumruk yaptı.

"Bayan Tamerlane."

Onun gerçek adımı kullanması beni hazırlıksız yakaladı ve dikkatinin zaten bana odaklandığını fark edince donakaldım. Yüzündeki ifade, omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti geçiren bir hüznü içeriyordu — bir maskenin çekilip çıkarılması gibi bir dürüstlük.

"Arabada söylediklerimde ciddiydim. Bu kapıdan geçtikten sonra sana karşı nazik davranmam," dedi basitçe. "Nazik davranırsam senin için daha kötü olur."

Ben cevap veremedim, kapı tokmağını sıkıca eline aldı ve ahşaba vurdu. Sanki bir ip ile çekiliyormuş gibi, çift kapı onun dokunuşuyla hemen açıldı ve rüzgarı yakalayan bir yelken gibi içe doğru yumuşak bir şekilde gıcırdadı. Kapının arkasında beyaz saçlı, üniformalı bir adam duruyordu. Mavi iç mekanın loş ışığı yüzündeki ifadesini gizliyordu, ama giydiği temiz takım elbise ve yakasına dikilmiş rozetinden (üzerinde büyük A harfi bulunan altın bir iğne) onun uşak olduğunu tahmin ettim.

"Efendi Lear." Adam derin bir reverans yaptı. "

her zamanki gibi sizi ağırlamak bizim için bir onurdur."

Yanımda Eliot kıkırdadı. Kendini yeniden toparlamıştı, dönüşümü o kadar tamdı ki, sözlerinin şekli hala tenimde baskı hissetmeseydim, bana yaptığı uyarıyı hayal mi ettim diye sorgulardım.

"Aferin, Bernard," dedi çenesini kaldırarak. "Bu konuda çok daha iyiye gidiyorsun. Birkaç deneme daha yaparsan, bunun bir tehdit gibi gelmemesini sağlayabilirsin."

Uşak, Eliot'un iğneleyici sözlerine tepki göstermeden dinledi. Boğazını temizledi ve dikkatini bana çevirdi. "Ve

bu da senin adayın olmalı, Bayan Cecilia Lovett, hatırladığım kadarıyla," dedi ve yine belinden eğildi.

Cevap olarak sert bir gülümsemeyle karşılık verdim. Yeni lakabımı duymak kafamı karıştırdı — ilk adım garip bir şekilde arkaya itilmiş, önüne sahte bir isim eklenmişti — sanki bir kitabı aynaya tutmuş, metni ters çevrilmiş olarak görmüş gibiydim.

"Fortblanche'a hoş geldiniz, genç hanım," diye devam etti uşak, tekrar ayağa kalkarak. Eliot'a dönerek ekledi, "O bir hayaldir, efendim. İyi bir seçim yapmışsınız, babanız çok memnun olacaktır."

Dudaklarımı kıvırmamak için uğraştım ama başaramadım. Gözümün ucuyla Eliot'un ağzının eğildiğini gördüm, sanki eğlenmiş gibi.

"Babam geldi mi?" diye uşaklara sordu. Adamın iltifatını görmezden geldiğini fark ettim, ama bunun benim için olduğunu sanmıyordum; büyük olasılıkla, bana karşılık olarak iltifat etmekten kaçınmak istemişti.

Uşak başını salladı. "Kütüphanede efendiyle çay içiyorlar," diye cevapladı. "Sizi ve genç hanımı oraya götürüyem mi? Bay Reginald onunla tanışmak için sabırsızlanıyor." Bizi içeriye götürmek için harekete geçti, ama Eliot başını salladı.

"Bayan Lovett'ın bu akşamki kutlamalar başlamadan önce yerleşmesi için zamana ihtiyacı olacak."

Pantolonunun cebine elini soktu ve kararmış bronz bir saat çıkardı. Diplomat'ta yem olarak kullandığından çok daha sade bir saat olduğunu fark ettim ve onun daha göz alıcı kuzeninin dokunmuş parlaklığı yoktu. Merakla dudaklarımı sıktım. Şimdi düşününce, bir hafta önce onun teklifini kabul ettikten hemen sonra bana zorla vermek istediğinden beri o saati görmemiştim. Belki de, hediyesini reddettiğim için utanmış ve kasıtlı olarak benim yanımda onu göstermiyordu.

Saatine kaşlarını çatarak, Eliot uşaklara işaret etti. " 'u direkt ona odasına Bernard?

İhtiyacı olan her şeyin hazır olduğundan emin olun. Bildiğiniz gibi, Noé onların konaklamaları sırasında kendilerini rahat hissetmelerini istiyor.

Onlar. Bu kelime, istemediğim halde bileğime bir tokat gibi acıttı. Eliot veda etmeden kapıdan geçip gölgeli giriş salonuna doğru yürürken, ben de onu bekleyen uşakla baş başa kalmıştım. Aramızdaki mesafeyi kapatacak ortak bir bağımız olmadığı için, birbirimize şaşkın geyikler gibi garip garip baktık.

"Peki o zaman, hanımefendi," dedi uşak, boğazını temizleyerek. "Gelin."

Elini uzatarak beni çağırdı. Eldivenli parmakları renksizdi, süt beyazı renkleriyle neredeyse hayalet gibiydi ve bir an için donakaldım, sadece onlara bakabildim. Aniden, önümdeki soğuk ve bilinmeyen aksine, arkamdaki tanıdık açık havanın farkına vardım. Bir şekilde, bir çocuk masalından alınmış bir benzetme gibi, bir seçim gibi hissettim: Eşiği geçip soğuğa, karanlığa gir ya da geri dön, ışığa doğru. Güvenliğe.

Geri dönmedim.

Nefesimi tuttum ve içeri girdim.

YEDİNCİ BÖLÜM

Uşak, benim onu takip etmemi beklemedi. Giriş salonunu geçtikten sonra, hızlı ve sessiz adımlarla Fortblanche'ın içinden geçerek, sadece beyaz saçları görünür kalana kadar karanlıkta kayboldu. Geri çekilen sırtına bakışlarımı sabit tutmak ve yolumu kaybetmemek için elimden gelen tek şey buydu, etrafımdaki evin ihtişamı her iki yanımda bulanık bir görüntüye dönüştü.

Bazı şeyleri yakalamayı başardım. Dış cephesi gibi, Fortblanche'ın içi de çoğunlukla taştan yapılmıştı, zeminleri sonsuz gibi görünen geniş granit bloklardan oluşuyordu ve o kadar pürüzsüzdü ki dokunulduğunda yumuşak gibi geliyordu. İnce sivri pencereler, koridorlara uyumlu gri bir ışık perdesi gibi düşerken, bunların üzerinde daha büyük vitray süslemeler, sadece Alaire ailesinin tarihinden sahneler olduğunu tahmin edebileceğim resimler gösteriyordu. Kuzgun saçlı, keskin hatlı erkeklerin oluşturduğu alayda Bastian Alaire'in heybetli silüetini gördüğümü sandım, ancak bunu kesin olarak söylemek zordu, çünkü nesiller boyu Weavers ailesi üyeleri, bir temanın farklı varyasyonları gibi bana bakıyorlardı.

Gözlerimi, salonun ilerisindeki bir pencerenin üzerinde parlak bir şekilde korunmuş, özellikle sert görünümlü bir figür üzerinde gezdirdim. El işçiliği şaşırtıcıydı, sergilenen portrelerin sayısını düşündüğümde ise daha da şaşırtıcıydı, heykellerin bir sıra gibi bilinmeyene doğru uzanıyordu. Böyle bir koleksiyonu finanse etmek için ne kadar servet gerekir acaba? Bastian Alaire'ye neden Weaver King lakabının neden verildiğini anladım — bu salonlar, bu ev, böyle bir unvanı hak ediyor gibiydi.

Eğer daha zayıf bir adam olsaydı, duvarlarının ağırlığı altında ezilirdi.

Koridorda bir esinti hissettim ve bir an için bunun onun nefesi olduğunu hayal edebildim, yumuşak ve alçak bir sesin fısıldadığını duyabiliyordum. *Seni görüyorum.*

Hizmetçi daha da hızlanarak beni evin derinliklerine, dar bir merdivenden yukarı, uzun, galeri tarzı bir koridora götürdü, orada bana kısa bir veda edip beni bıraktı, sonra malikaneye geri döndü.

Yalnız kaldığımda durup etrafımı inceledim. Durduğum koridorun sol tarafı açıktı ve tamamen, çok aşağıda bulunan kapalı bir bahçenin yeşil manzarasına bakan gururlu bir çift kemer sırasından oluşuyordu. Koridorun diğer duvarı boyunca, soluk sarı kapılar bir sıra halinde koridorun sonuna kadar uzanıyordu.

Kemerlerden sızan nemli sisin içinde titreyerek, kapıların sıralandığı yere doğru ilerledim. Bana ait olanı kolayca ayırt edebildim — uşak kaçmadan önce en azından nezaket gösterip onu işaret etmişti, ama daha da belirgin olan, kapı koluna asılı, yeni adımın işlendiği püsküllü kadife keseydi: *Cecilia Lovett*, kıvrımlı gümüş iplikle işlenmişti. Boyut ve şekil olarak diğer kapılarda asılı olanlarla aynıydı. Belki de bir hoş geldin hediyesiydi?

Adımımı atarak, keseyi kapı kolundan çıkardım ve onu kapalı tutan kadife kurdeleyi çözdüm. İçinde, başka bir kadife kumaş parçasıyla bağlanmış sıkı bir kağıt rulosu vardı. Yanında bir dolma kalem duruyordu, ucu zehirli bir diken gibi karanlık bir şekilde parlıyordu.

Şimdi endişeli bir şekilde, keseyi tekrar kapı koluna astım ve parşömenin bağını çözdüm, içeriğini kısaca gözden geçirdim.

Aşağıda imzası bulunan yarışmacı, konaklama süresince ev sahibinin gizlilik şartlarına uymayı kabul eder... Aşağıda imzası bulunan kişi, ev sahibinin mülkiyet sınırları içinde meydana gelen hiçbir olayı kamuya açıklamayacaktır... Aşağıda imzası bulunan kişi, kendisine uygulanan tüm testlere isteyerek ve memnuniyetle katılmayı ve ev sahibinin talep ettiği ek materyalleri sağlamayı kabul eder...

Bir sözleşme. Midem bulandı. Demek Alaires ailesi geçen yıl yarışan ipek cadılarının kimliklerini bu kadar gizli tutmayı böyle başarmıştı — seçilen kızlar, tıpkı benden istendiği gibi, sessizlik yemini etmiş olmalılar. Her şeyi göz önünde bulundurunca, bu gelişme o kadar da şaşırtıcı değildi; yine de, kağıdı tekrar okurken, göğsümde bir endişe dalgası hissettim.

Aşağıda imzası bulunanlar, hiçbir olayı... kamuoyuna açıklamayacaktır. Weaver Kralı, Balmoore vatandaşlarının öğrenmesinden ne kadar korkuyordu acaba?

Parşömeni keseye geri koyup kapıyı açmak için gittim, sonra tereddüt ettim, gözlerim önümdeki geniş koridoru taradı — sessiz ve tamamen boştu. Uşak, ayrılmadan önce, diğer hizmetçi kızların çoğunun henüz gelmediğini söylemişti; özellikle, saat altıya kadar odamda dinlenmem, on yarışmacı ipek cadının tek tek Noé ve jüriye ilk sunumları için çağrılacağı ve ardından tanıtım balosunun yapılacağı söylenmişti.

Aklımda bir fikir aniden belirdi. Diğer kızlar henüz odalarına gitmemiş olabilirlerdi, ama daha zengin olanların bazıları, boş odalarda onları beklemesi için eşyalarını önceden göndermiş olabilir. Onlar yokken, yokluğundan yararlanıp kapılarının arkasını gözetlemek ne kadar kolay olurdu?

Ophelia ile ilgili bilgi bulsam da bulmasam da, muhtemelen bir şeyler ortaya çıkaracaktım — belki gizli bir kötü alışkanlık, ya da zırhın arkasında bir yara gibi saklı bir zayıflık kanıtı.

Bunların hepsi birer araç olarak kullanılabilirdi. Ve ben iyi bir aracı boşa harcamayı seven biri değildim.

Parmaklarım kaşınıyordu, zekam göğüs kafesime çarparak sabırsızlanıyordu. Ben emretmeden, kolumun uzandığını hissettim...

"Sanırım yanlış kişiyi tutuyorsun, canım."

Ses, ateşten çıkmış bir markaydı — hızla döndüm, elim içgüdüsel olarak cezalandırılmış bir çocuk gibi göğsüme bastırdı. Koridorun karşı ucuna yakın bir yerde, ince bir silüet, taşların arkasında gizlenmiş, yaslandıkları kemerin koruyucu kucağından ayrılıyordu. *Bir kızdı*. Geniş salonun içinde küçük, hatta minicik görünüyordu, vücudu soluk bir tutamdı ve üzerinde parlak kıızıl saçları vardı. Saçlarının benimki gibi bir ağ ile toplanmış olduğunu fark ettim — ağ gümüş rengi değil beyazdı ve ipek rozetlerle dokunmuştu — ve yüksek yakalı dantel bir bluz giymişti, üstünde korseli bir elbise vardı, kumaş düğmeler önünden düzenli bir çizgi halinde beline kadar uzanıyordu.

Yaklaşırken bana gülümsedi ve dişlerinin parlaması, mavi gözlerinin anlamlı kıvrımından, her şeyi gördüğünü anladım — kapıma doğru gittiğimi, onu olduğu gibi bıraktığımı. Onunkine döndüğümü.

Birkaç saniye boyunca, utanç beni felç edecek gibi oldu. Tırnaklarım elimdeki küçük bez çantaya endişeyle gömüldü, parmağım içindeki dolma kalemin ucuna batırdı ve sonra kumaşa bir can simidi gibi dikilmiş sahte ismimi gördüm ve kılık değiştirmeye başladım.

"Ö-özür dilerim," diye kekeledim, başımı alçakgönüllülükle eğerek. "Yolumu şaşırmış olmalıyım. İkisi birbirine çok benziyor..."

Tanımadığım ipek cadı elini sallayarak, benden birkaç adım ötede durdu. "Hiç sorun değil," diye cevapladı. Sesi kuş cıvıltısı gibi tiz ve nefes doluydu. "Yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

Sinsi ve kedi gibi bir gülümsemeyle yüzünü genişletti. Aniden, eldiven giymemiş elini uzattı ve aramızdaki mesafeyi kapattı.

"Sybil Dabos," dedi net bir sesle.

Sybil. Çenem yukarı kalktı, gözlerim genişledi ve onu yeniden süzdüm. Demek bu Lucie Dabos'un kızıydı — o kadar gizemli bir silkwitch ki, Wit'i bile sır olarak kalmıştı ve Eliot bana açıkça ondan uzak durmamı söylemişti. *Demek onu şimdiden hayal kırıklığına uğratmıştım.* Arabada gösterdiği genel huysuzluğundan sonra, bu düşünce bana olması gerektiği kadar suçluluk hissettirmedi.

Tepkimi fark eden Sybil dudaklarını sıktı. "Ah," dedi. "Annemizi tanıyorsun galiba."

Ben cevap veremedim, başını geriye atarak zarifçe iç geçirdi. Çevremizi saran sis gibi yağın yağmurla, gün ışığı belirsiz bir izlenimden öteye geçmiyordu; yine de, güneşin soluk ışığı Sybil'in saçlarının üzerinde dolaşarak, saçlarını ince bir yanardöner parıltıyla alevlendirirken, verebileceğim her türlü cevap sessizliğe büründü.

Hareketsiz kaldım. Demek kendi türümden biriyle karşılaşmak böyleydi. Elbette daha önce başka ipek cadılarla karşılaşmıştım, ama benim gibi kızlardan kaçarak, benim gibi bir kız *olmadığımı* iddia ederek geçirdiğim onca aydan sonra, hafızam sanki körelmişti.

Sybil ile bu kadar beklenmedik bir şekilde karşılaşınca - saçları ay ışığı kadar parlak ve değişken, doğaüstü bir ışıltıya sahip - neredeyse nedenini anlayabiliyordum.

genel halk, bize göz kulak olması için bir Weaver atanmasını ısrarla talep etti.

"Evet, sanki geçen yıl Alaires'in küçük üreme yarışmasına katılarak aile ismine yeterince zarar vermemişim gibi, daha fazlası için geri dönmek zorunda kaldım," dedi Sybil kederle. "Davet geldiğinde annem elbette çok öfkелendi ve beni vazgeçirmek için her türlü rüşveti denedi. Ama annelerin sorunu, onlarla evlenemeyeceğinizdir, değil mi? Ve o ne kadar aksini iddia etmek istese de, bir ipek cadı olarak durumum açık: Bir Weaver kocası bulmalıyım, yoksa yirmi bir yaşına geldiğimde bir manastırda çürüyeceğim." Dilini sitemkar bir şekilde şaklattı. "Yeteneğimiz ne büyük *bir lütuf*, değil mi? Bu yüzden, doğal olarak geri dönmek zorundaydım."

Sybil başını eğdi ve bana bakarak gözlerini kısarak baktı.

"Peki ya sen, ailen senin burada olmana ne diyor?"

Onun sorusu üzerine bir anı canlandı: Eliot'un arabası bu sabah başkentin alt mahallesinden uzaklaşırken, ben içindeydim ve kardeşim hiçbir şeyden habersizdi. Vedalaşmamıştım bile.

Ama hayır, o artık kardeşim değildi. En azından önümüzdeki on gün boyunca.

"Üzgünüm ama ailem yok, hanımefendi," diye cevap verdim bir süre sonra. "Bay Elio James'in vesayeti altındaydım, ama o birkaç ay önce vefat etti. Büyük yeğeni Bay Eliot Lear, durumuma acıyarak, kötü talihimi tersine çevirebilmem umuduyla beni Alaires'in yarışmasına aday gösterdi."

Yanılıyor olabilirim, ama Sybil'in Eliot'un adının geçmesiyle dikkatinin keskinleştiğini hissettim. Yakın bakışları, beni yüksekte bir baykuşun çemberini daraltmasını izleyen bir tarla faresi gibi hissettirdi. "Ne kadar tatlı," dedi gülümseyerek, ben buna tepki olarak kaşlarımı çatınca sırtarak.

onun sözlerine. "Bay Lear'ın, yani. Gerçi ara sıra bir parça trajedi, genç bir hanımefendiyi daha çekici kılıyor."

Bir adım daha yaklaştı.

"Belki arkadaş olabiliriz."

Hiçbir uyarıda bulunmadan, birdenbire öne atıldı ve elini benim elimle sıkıca kavradı. Temasın etkisiyle, parmaklarım buz banyosuna daldırılmış gibi yoğun ve iğneleyici bir his beni sardı. Boğazımdan bir çığlık yükseldi. Elini sıkıca ve acımasızca tutuyordu, vızıltı kemiklerime kadar ulaşıyor, iliğime işliyordu ve...

Sonra beni bıraktı ve tekrar nazikçe uzaklaştı.

"Merak uyandırıcı," dedi yumuşak bir sesle. İfadesi anlaşılmazdı, sanki kendi içine çekilmiş gibiydi, güzel yüz hatları konsantrasyondan kırıışmıştı. "Oldukça merak uyandırıcı."

Onu zar zor duyabiliyordum. Elimi bükerek karıncalanan sinirlerimi test ederken kulaklarımda kan basıncı yükseliyordu. Şiddetli, soğuk uğultu, artık dinmiş bir soğuk rüzgar gibi geri çekiliyordu. Bende bu kadar içgüdüsel bir tepki yaratan şey endişe miydi? Yoksa daha fazlası mı? Garip bir şekilde ihlal edilmiş hissediyordum, sanki biri derimi soyup, pembe ve ıslak kaslarımın üzerinde tırnaklarını gezdirmiş gibi.

Sybil kutsanmış olduğundan beri, Lucie onu bir sır gibi saklamıştı. Eliot'un, diğer bakirenin Wit'i hakkında sorduğumda verdiği cevap şimdi tekrar aklıma geldi. İpek cadı arkadaşımın sırrı ne olursa olsun, onun kurbanı olup olmadığımı merak etmeden edemedim.

Karşımda, Sybil hayallerinden sıyrılmış gibi görünüyordu, yüzü yeniden aydınlanmıştı. "Artık gitmeliyim," dedi neşeyle. "Sunum için beni çağırdıklarında, isterseniz sizi uyarmak için ses çıkarmaya çalışacağım."

daha sonra odamı karıştırmak için." Dudakları utangaçça kıvrıldı. "Bunu yapmayı planlıyordunuz, değil mi? Yetimler bile okuma yazma bilmez değildir, bayan" — bakışları, diğer elimde hala tuttuğum keseye anlamlı bir şekilde kaydı — "Cecilia Lovett."

Cevap beklemeksizin arkasını döndü, kapısına doğru yürüdü ve arkasına bakmadan kapıyı açtı. Kapı arkasında klik sesi ile kapandı — bu zamana kadar kilitli değildi, diye düşündüm donuk bir şekilde — beni yine koridorda yalnız bıraktı.

Titreyerek kendi odama girdim ve kumaş keseyi iç kapı koluna astım. İçerisi lüks ve sadeydi — dört direkli bir yatak, tül bir gölgelikle örtülmüş; yumuşak sarı bir halı; dış duvara yerleştirilmiş, ötesindeki küçük bir balkona açılan bir çift kapı. —ama ben bunların hiçbirini fark etmedim. Yatağa doğru ilerleyerek kendimi yatağın kucağına attım ve yorganın serinliği, göğüs kafesimdeki nabzımın sıcak çılgınlığını bastırsın diye bıraktım.

Acınası bir durum, Lovett. Dolandırdığım erkekler beni o kadar yumuşatmış mıydı ki, gerçek bir rakiple karşılaşmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum? Şanslıysam, Sybil benim tökezleyen, beceriksiz performansımı, uygun olmayan bir maskenin arkasına saklanan bir kızın değil, rol yaptığım saf bir kızın performansı olarak algılayacaktı. Yine de, diğer sekiz kızla karşılaşmaya bu kadar hazırlıksız giremezdim.

Oturdum. Bir dahaki sefere daha iyi olacaktım. Ve o zamana kadar, yapacak başka işlerim vardı.

Ayağa kalkarak, odamı bir kez daha titizlikle inceledim — *Ophelia'nın* odasını, tabii Eliot'un diğer hizmetçilerin eski odalarını korudukları konusunda bana söylediği doğruysa. Onun uyardığı gibi, oda tertemiz tutulmuştu ve tamamen kişisizdi, önceki sakinlerin izleri çoktan silinmişti.

Nefes aldım ve ellerimi belime koydum. Büyük olasılıkla Eliot'un uyarıları haklıydı: Kız kardeşinin eşyaları ailesine gönderildikten sonra yanlışlıkla geride bırakılmış olsa bile, misafirlerin akınıyla çoktan kaybolmuş olacaktı. Ölümünden bir yıl sonra onun izlerini aramak, bir zamanlar üzerinde servis edilmiş olan yemeğin izlerini bulmak için yıkanmış bir tabağı aramak kadar anlamsız olurdu. Tabii ki...

Tabii Ophelia, Fortblanche'da kaldığı süre boyunca, Alaires'in hizmetçilerinin bile aramayı akıllarına getirmedeği bir yere bir eşya saklamamışsa. Tabii saklanmamışsa.

Gözlerimi kısarak, cam balkon kapılarından içeri sızan sulu güneş ışığı odanın sağ köşesindeki ayna üzerinde parıldarken, yansıtılan ışığın rahatsız edici parıltısından kaçmak için başımı çevirdim. Teorim hiçbir şekilde kesin değildi; ancak diğer yandan, elimdeki tek teori buydu ve bir yerden başlamam gerekiyordu. Ophelia olsaydım, sırlarımı nerede saklardım?

Önce yatağı denedim. Yatağı kaldırmak sırtımda bir ağrıdan başka bir şey yaratmadı, kanopiyi de üzerinde herhangi bir nesne olup olmadığını görmek için dürttüm ama sonuç alamadım. Yatağın yanındaki komodini, lake makyaj masasını ve ona eşlik eden kadife pufu ve nispeten daha sağlam çekmeceli dolabı incelemek de aynı şekilde sonuçsuz kaldı, sadece birkaç kararmış kibrit çöpü ve yıpranmış bir kitap buldum. Kitap ilk başta umut verici görünüyordu, ancak daha yakından incelediğimde, sayfalarının kullanılmaktan yıpranmış ince bir erotik kitap olduğu ortaya çıktı.

Hayal kırıklığına uğrayarak kibritleri attım ve romanı saklamak için komodin çekmeceme koydum. Belki de çok basit düşünüyordum. Onun zekası dışında...

Eliot'un bana anlattıklarını doğru hatırlıyorsam, sezgilerim —Vainglory'deki yerini miras aldığım kız hakkında çok az şey biliyordum. Ama kardeşi ile iyice tanışmıştım ve Eliot, kabul etmek bana acı verse de, birçok kusuru olmasına rağmen oldukça zekiydi. Önceki sorumu yeniden formüle ettim. Eğer kendi odamı değil de onun odasını arıyor olsaydım, nereye bakardım?

Dizlerimin üzerine çöküp, ağır safran rengi halıyı geriye doğru sıyırdım ve altındaki sert graniti ortaya çıkardım. Birkaç bloğu denedikten sonra, biri elim altında sallanmaya başladı ve karşı tarafına bastırduğımda taşın kenarı hafifçe yükseldi. *Gevşekti.*

Dişlerimi sıkarak bloğu dışarı çıkardım ve yanıma, yere koydum. Altında, derinliği altı inçten az ve genişliği bir avuç içinden fazla olmayan, dışın altındaki karanlık, çukurlu bir apse gibi sığ bir oyuk vardı. İçinde iki nesne bekliyordu.

Onları tek tek çıkarırken kalbim daha hızlı atmaya başladı. İlk nesne, yarısı erimiş ve bronz bir tutucuya yerleştirilmiş spiral şeklinde bir mumdu. Onu oyuktan çıkarırken bana doğru eğri bir şekilde uzanıyordu, kararmış fitili avucumu yaladı ve üzerinde is bırakarak tozlanmasına neden oldu. Tiksinti ile homurdandım, onu kısaca inceledim, bir parça balmumu soyup kenara koydum.

İkinci öge daha ilginçti. Mektup yazmak için kullanılan kağıtlardan daha küçük ve daha kalın olan tek bir kağıt yaprağıydı, sanki bir kitaptan koparılmış gibiydi.

Sayfada bir şiir basılıydı. Şiirin bir kısmının altı çizili olduğunu görünce kalbim bir sıçrama yaptı — elle çizilmiş, siyah mürekkepli çizgiler ortadaki bir mısrayı vurgulamıştı.

Her zaman, seni yakınımda tuttuğumu bilmek

Kiraz ağacı çiçeklerinin anılarıyla kendini teselli ederken

Ölümsüz bahar, donun dokunmadığı

Sayfanın sol üst köşesine bir yazı eklenmişti: tek bir büyük *O* harfî, zarif bir mürekkep döngüsü içinde kıvrılmıştı. Onu görünce göğsüm sıkıştı. *O—Ophelia mı?*

Kapının çalınması beni irkitti, şaşkınlıkla elimden şiir düştü. Hızla hareket ederek, eşyaları saklandıkları yere geri koyup üstüne taşı yerleştirdim. Üzerine pelüş halıyı çekip, ayağa kalkarak girişe gittim.

Kapının arkasında iki hizmetçi duruyordu, aralarında büyük bir sandık tutuyorlardı. İkisi arasında daha uzun olanı selam vermek için başını eğdi, konuşurken boğazı sallanıyordu. "Eşyalarınız, hanımefendi."

Onları geçmeleri için kenara çekildim ve girişten geçip parlak deri devasa çantayı yatağımın ayak ucuna bırakıp sessizce koridora geri çıkmalarını izledim. İnanamadan başımı sallayarak, bıraktıkları nesneye yaklaştım. Sandık çok büyüktü — en az dört seyahat çantamın toplam büyüklüğünde — ve hacmi, bütün gün Eliot'a karşı biriken öfkemi neredeyse yok etti. Ta ki, bu sabah şoförüne, sanki çöp gibiymiş gibi, benim eski kıyafetlerimi atmasını emrettiği acımasız ve umursamaz tavrını hatırlayana kadar. Beni tek kelime etmeden Fortblanche'ın kapısında bırakıp, önümdeki devasa evle tek başıma yüzleşmemi sağladığını.

O, kibirli, kendini beğenmiş bir pislikti; ne kadar süslü elbiseler giyse de bu gerçeği değiştiremezdi. Ama en azından zengindi. Bunu takdir edebilirdim.

Dizlerimin üzerine çökerek sandığın kilidini açtım ve kapağını açtım, kapağın yere sert bir şekilde çarpmasıyla yüzümü buruşturdum. İçinde, hayal edilebilecek her renkteki elbiselerden oluşan bir mücevher kutusu düzgünce paketlenmişti, yanlarında da çok sayıda boncuklu başlık vardı. Eşyaların üzerinde bir nesne daha duruyordu: tek bir krem rengi zarf.

Onu aldım. İçinde, ortasında kısa bir mesaj dışında boş bir mektup kağıdı vardı.

L—

Başkalarıyla hiç iyi geçinememişimdir, onlarla iyi çalışamadım bile. Beni affet, yalnızlığa alıştım ve bu beni itiraf etmekten utandığım kadar kötü bir arkadaş yaptı. Ortaklığımızı sabırsızlıkla bekliyorum.

*Sizinle işbirliği içinde,
Eliot Lear*

Not: Bu akşam için maviyi öneririm. Terzimiz, renginin sana en çok yakışacağını düşündü.

Notu indirerek dikkatimi tekrar sandığa çevirdim. Mektubun durduğu yerin altında, dağ gölünün derin safir mavisi renginde bir gece elbisesi kıvrımları görebiliyordum.

Ona bakarken, boğazımın arkasında tuhaf bir his hissettim. *Terzimiz bunun en uygun olacağını düşündü...* Nedenini bilmesem de, Eliot Lear'ın beni çalışanlarından birine tarif etmesi beni... Utangaç mı hissettirdi?

Kesinlikle hayır. Gururum okşanmıştı, hepsi bu, özrü öfkemi yatıştırmıştı.

Yine de parmaklarımı yüzüme götürüp cildime
bastırđıđımda, gülümsediğimi fark edince rahatsız oldum.

BÖLÜM SEKİZ

Resepsiyon odası soğuktu.

Önümde uzun, gri bir koridor uzanıyordu. Granit duvarlardan sert, eşit aralıklarla asılmış duvar halıları; aralarında, uzun pencereler korkakça duruyordu, güneş, akşamüstü fırtınası tarafından gasp edilmişti, fırtına, pencere camlarına mermi yağmuru gibi çarpıyordu.

Giriş kapılarının yanında, iki hizmetçi ve Bernard, uşak, söz verdiği gibi saat altıdan biraz sonra odamdan beni almaya gelmişti, hareketsizce duruyordum. Olaylar geliştiği gibi, Sybil'in ayrıldığını bana haber vermek için onun işaretine hiç gerek kalmamıştı; koridordaki her kapının çarpmasını, birbiri ardına hizmetçilerin Noé Alaire ve jüri üyeleriyle ilk görüşmeleri için çağrıldıklarını, sonunda hizmetçilerin benim kapımda durup adımı seslendiklerini, gün gibi açık bir şekilde duymuştum.

"*Dediğim* gibi, Bayan Lovett, kendinizi tanıtmadan önce Noé Efendi'ye yaklaşmalısınız. Korkarım buradan onun sizi duyamayacak."

Zihnim fark ettiğimden daha fazla dalmıştı; Bernard'ın tıslayarak yaptığı azarlama sesiyle kendime geldim. Kızararak, uşağa baktım, o da önümdeki boşluğa kısa bir baş hareketiyle sessizce *hareket etmemi* işaret etti.

Onun tekrar işaret etmesini beklemedim. İnce bir gülümsemeyle itaat ettim ve uzun koridordan, sonunda beni bekleyen üç kişiye doğru yürümeye başladım.

Salonun sonunda yarım daire şeklinde bir girintide oturuyorlardı. Gururlu, düz bir koridorun yerini kavisli bir apsis alıyordu ve arkalarındaki tonozlu tavana doğru yarım düzine sivri pencere uzanıyordu. Bozuk camdan sızan loş fırtına ışığı, renkli gölgelerle onların silüetlerini yıkıyordu; iki figür merkezin solunda ve sağında konumlanmıştı, üçüncüsü ise tam ortada oturuyordu, uzandığı sandalyenin sırtı karanlık bir yarım ay şeklinde diğerlerinin üzerinde yükseliyordu.

Noé Alaire beni düz gümüş gözleriyle izliyordu, bakışları sert ve doğrudan, vücudunun geri kalanı ise sert obsidiyeninden yapılmış... *taht* dışında uygun bir tanım bulamadım. Aslında, tüm oda, krallığı yansıtan sert bir resmiyete sahipti. Mekanı bir gerginlik kaplamıştı, şişmiş bir mide gibi şişkin bir dolgunluk... Duvarlar temellerinin üzerine çok ince çekilmiş, kaburgalı tonozlu tavan çok yüksek kemerliydi. Sanki tüm mekan patlamaya ramak kalmış gibi.

Noé'nin cildi solgundu, ıslaklıkta neredeyse sedef gibi parlıyordu. Salonun yağmurlu ışığı, pencerelerden üzerine düşen kırmızı ışıkla kırmızı renkle kesilmişti. Bu, giydiği takım elbiseyi kirletmiş, ceketini ıslatmıştı — yakasının hemen altındaki altın iplikle işlenmiş Alaire arması dışında, kumaş kanla ıslanmış gibi görünüyordu.

Ben yaklaşırken başını salladı ve bu hareketle, Eliot'a verdiği isim listesinde gördüğüm mesaj zihnimden geçti: *İyi seç, başka bir sıkıcı insan daha kaldıramam*. Onunla yeni tanışmış olmama rağmen, Bastian'ın varisinin sıkılmış görüldüğü izleniminden kurtulamıyordum. Oturuşunda huzursuz, çılgın bir enerji vardı, cilalı deri ayakkabılarının parmakları sabırsızca taş zemini vuruyordu sanki o bulmuştu bu tüm egzersizi

yorucu. Ya da, sanki sarhoşmuş gibi sağ elindeki yarı boş bardağa bakarken zihnimde düzelttim.

Sanki bunu onaylar gibi, bardağından tembelce bir yudum aldı, buzlar dışarıdaki yağmurun sesini bastırdı ve başımın üzerinden seslendi:

"Sözleşmeyi imzaladı mı?"

Arkamı dönmedim, ama Bernard'ın arkamda onaylayan bir hareket yaptığını düşündüm, çünkü bir an sonra Noé sandalyesinde daha da aşağı çöktü. Uşak, daha önce beni almaya geldiğinde, alt kısmına sahte bir yemin yazdığım, doldurulmuş parşömeni ona verdiğimde memnun görünüyordu. Yasal adımla mühürlenmediği için, anlaşmanın şartlarının bağlayıcı olmadığını düşündüm; yine de, sanki bir tuzağa düşmüşüm gibi, adamın utangaç ve kurnaz gülümsemesinden hoşlanmamıştım.

"Harika," dedi Noé, bir yudum daha aldıktan sonra. "O zaman devam edebiliriz." Soluna doğru baktı. "Bu senin mi?"

Gözlerim onun gözlerini takip etti. Noé'nin hemen yanında oturan Eliot, sandalyesinde öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayayıp parmaklarını önünde sıkıca birbirine kenetleyerek beni izledi. Bakışlarımız buluştuğunda ona meydan okurcasına kaşlarımı kaldırdım, cildim karıncalanıyordu ve onun benim için seçtiği elbiseyle alıştığımın daha fazla açıkta kalmıştım: Düşük, korseli bel ve omuzlarımdan gevşekçe sarkan, köprücük kemiğimin temiz hatlarını vurgulayan boncuklu askıları olan, narin, yuvarlak yakalı bir tasarımdı. Bu elbiseyi giyme kararımı onaylayıp onaylamadığını merak ettim, bu kararda bir uzlaşma, yani onun yazılı özrünü kabul ettiğimin kanıtını görecekti miydi? Ama yakışıklı yüzü ifadesiz ve duygusuzdu, hiçbir şey belli etmiyordu.

Eliot, bakışlarımızı keserek çenesini Noé'ye doğru çevirdi ve tek bir hızlı baş sallamayla selam verdi.

Onun onayı, arkadaşını uyandırmış gibiydi; Noé'nin yaydığı ilgisiz apati, ilgiye benzeyen bir şeye dönüşmüştü. Bastian'ın oğlu, bardağını masaya koydu ve dikkatini bir kez daha bana verdi, ağzı -geri kalanı kadar solgun olan- yumuşak bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bayan Cecilia Lovett," diye hitap etti bana. "Size minnettarım."

Elini sallayarak bana yaklaşmamı işaret etti.

"Isle d'Eylau'nun ahlaki muhalifini bu yıl bizimle oynamaya nasıl ikna ettiğinizi bana anlatmalısınız," dedi Noé, başını Eliot'a doğru alaycı bir şekilde sallayarak. Onun *ifadesine* dikkatim çekildi: *Isle d'Eylau'nun ahlaki muhalifi*. Noé'nin bu unvanla ne demek istediğini merak ettim; eski bir şaka gibi rahat bir samimiyetle söylemişti.

"Babam geçen yaz bu yarışmayı ilk kez düzenlemeye karar verdiğinde, Lear'a bana eşlik etmesi için resmen yalvardım

"Bu sefer ise, sadece katılmayı kabul etmekle kalmadı, aynı zamanda benimle birlikte etkinliğin başkanlığını da üstlenmeyi kabul etti." Koltuğunda öne doğru eğildi ve sesi kurnazca bir hal aldı. "Ne tür gizli yeteneklerin var?"

"O oldukça güzel."

Bu yorum, Eliot'un karşısında, Noé'nin sağında oturan kişiden geldi. Bu çocuk, sandalyesi nispeten daha küçük olmasına rağmen, diğer arkadaşlarının üzerinde bir kralın piyonları üzerinde durduğu gibi yükseliyordu. Noé gibi, elinde bir içki vardı, boynuna takılı ascot kravatı sanki çekilip gevşetilmiş gibi yarısı çözülmüştü. Mavi gözleri, elindeki alkole rağmen ayık ve uyanıktı, utanmaz bir cesaretle beni süzdü, ben kızardığımda daha da parladı.

Dorian Drake—Onu içgüdüsel olarak yerleştirdim. O, tartışmasız, eski ipek cadılarının oğullarıyla dolu bir jüri heyeti arasında bile, şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı adamdı. Boyu, sanki üzerine örtülmüş bir pelerin gibi, tüm varlığını saran, çarpıcıydı ve onu gururla taşıdığını hissettim. Görüldüğünü, kıskanıldığını sevdiğini hissettim.

Onun amcası Adélard'ı daha iyi tanıyor olabilirsiniz... Manastırların Efendisi. Eliot'un sesi zihnimde yankılandı ve içimdeki sıcaklığı bastırdı. Görünüşü bir yana, Dorian'ın yanındaki aile ağacında filizlenen tehlikeyi unutamazdım. Biraz çaba sarf ederek gözlerimi ondan ayırdım.

Arkadaşının sözleri üzerine Noé sertleşti. "Şimdiden artıkları dilenmeye mi başladın, Dor?"

"Sadece Lear'ın zevkini takdir ediyorum," diye cevapladı Dorian göz kırparak. "Arkadaşlarımın dilenmesini tercih ettiğimi bilirsin."

Noé buna karşılık gözlerini devirdi, sinirliymiş gibi davrandı, ama ben bile onun öfkesinin içi boş, arkasında hiçbir ağırlığı olmayan bir kabuk olduğunu anlayabiliyordum. Tüm jüri üyeleri arasında uzanan dostluğu hissedebiliyordum, sanki tek bir canavarın uzuvları gibi birbirlerine tepki vererek hareket ediyorlardı, kıkırdak kadar eski ve sert tarihlerle birbirlerine bağlıydılar.

"Beni arkadaşlarımla yargılamayın lütfen, Bayan Lovett," dedi Noé bana iyi niyetle. "Buradaki hayırseveriniz dışında, hepsi köpek gibiler." Bir süre durakladı, kendini toparladıktan sonra tekrar konuşmaya başladı, tavırları sakın ve işadamı gibiydi. "Lütfen, Wit'inizin doğası nedir?"

Tereddüt ettim. Diplomat'ta birlikte yaptığımız seanslar sırasında Eliot, yeteneğimle ilgili sorular beklemem konusunda beni uyarmıştı. Ancak Bastian Alaire'in varisiyle karşı karşıya dururken, tavsiyesi o vermişti bana o zaman şimdi görünüyordu

Yetersiz. Noé gibi bir çocuk en çok ne tür bir cevap duymak isterdi? Utangaç davranmalı mıydım? Abartmalı mıydım? Eliot'a bakarak yardım bekledim, ama yüzünde inatla boş bir ifade vardı, cam gibi gözleri bir cesedin gözleri kadar görmüyordu.

Ne ortak ama. Onun notuyla kabuk bağlamış olan eski kinim yeniden açıldı ve içinden taze bir öfke sızmaya başladı.

Sonunda, gerçeği söylemeye karar verdim. "Envies bana her kapıyı açma yeteneği bahsetti, efendim," diye cevap verdim Noé'ye. "Kilitli odalar bile benim için açılır."

Dorian'dan merak dolu bir mırıldanma yükseldi, ama Noé onu hızla susturdu. "Öyle mi?" diye düşündü. Artık tüm dikkatini bana vermişti, fırtınanın gözü gibi hipnotik bir ciddiyetle beni olduğum yere çivilemişti.

"Biliyorsun, bazıları bir silkwitch'in ruhunun kalitesini Wit'inin doğasından anlayabileceğine inanır," diye devam etti Noé. "Seninkinin senin hakkında ne söylediğini öğrenmek ilginç olacak."

Bir an daha gözlerimi dik dik baktı, bakışları göğsüme doğrultulmuş bir kılıç gibi keskin ve sert idi. Sonra, birdenbire, bakışları yumuşadı. Arkalarına yaslanıp tekrar rahatladı.

"Şimdilik bu kadar. Partiye git," diyerek beni gönderdi.

İtaatsizlik etmenin bir faydası olmadığını görünce, eteğimi kaldırıp döndüm, ama bir saniye sonra onun sesi beni durdurdu.

"Ve Bayan Lovett..."

Noé adımı bir emir gibi söyledi ve ben donakaldım, arkama baktım. Tahtının koluna yaslanmış, çenesini parmaklarına dayamış, gizemli bir ifadeyle beni izliyordu. "Size kolay bir görev vermediğimizin farkındayım, yarışına rakipleriniz

zaten bir kez koştu," diye itiraf etti yumuşak bir sesle. "Yine de, kendini yarışmanın dışında saymamaya dikkat et." Ağzının kenarından hafif bir gülümseme belirdi. "Zayıf olanları çok severim."

İçkisine uzanarak, son yudumu içti ve boşalan bardağı havada salladı. "Bir sonraki kızı gönder, Bernard. Ve bir viski daha, lütfen."

BÖLÜM DOKUZ

Sunumumdan sonra, hızla başka bir Alaire hizmetçisine teslim edildim ve Fortblanche'ın labirentine geri götürüldüm. Bir karanlık koridordan aşağı, sonra başka bir koridordan yukarı doğru yürüdüm, ta ki kabul odası arkamda atılmış bir makara gibi kaybolana kadar.

Yürürken, az önce yaşadığım karşılaşmayı düşündüm. Sonuç olarak, kendi performansımdan tamamen memnun değildim. Eliot'un yardımcı olmamasını bir kenara bırakırsak, Noé cevaplarımdan memnun görünüyordu — tabii ki, Dokumacı Kral'ın tek oğluyla olan etkileşimimden birkaç değerli ders çıkarmıştım. Onun ilgisiz ifadesini, önce Eliot'un desteğini onayladığımda, sonra da Wit'imi anlattığımda bana olan ilgisinin arttığını hatırladım. Arkadaşının görüşüne saygı duyduğu açıktı; ama daha da önemlisi, notunda da belirttiği gibi, Noé Alaire'in dünyadan bıkmış olduğu belliydi. Ben ayrılmadan hemen önce bana bakışları... Bence, bir meydan okuma bekleyen birinin bakışıydı.

Bu tür bir huzursuzluk... Benim için yararlı olabilir. Cesaretli davranışlara hevesli olanlar genellikle zorlanmaya açık olurlar — tercihen bana ve yürütmek üzere geldiğim soruşturmaya en uygun şekilde.

Adrenalin dalgasıyla nabzım hızlandı. Ophelia Lear'ın katilini bulabilirdim. Onu bulacaktım.

Ve bir daha manastırlardan korkmam gerekmeyecekti.

Önümde, hizmetçi aniden, kabul odasına açılan kapıların neredeyse iki katı yüksekliğindeki kemerli bir kapının önünde durdu.

, panelleri birbirine geçmeli ahşap düğümlerle oyulmuştu. Lambanın ışığı altındaki çatlaktan sızarak, ötesindeki odadan gelen sesleri de beraberinde getiriyordu. Gürültülü kahkahalar, neşeli kadeh sesleri, birbirine karışan seslerin uğultusu, hepsi birbirini bastırarak konuşuyordu.

Uşak kapıları sertçe vurdu ve kapılar, karşı tarafta duran iki uşak tarafından çekilerek, göz kırpmış gibi itaatkar bir şekilde içe doğru açıldı. Önümde geniş, ışıltılı bir alan uzanıyordu; bir balo salonu olduğunu hemen anladım. Odadaki tüm kafalar aynı anda bana doğru döndüğünde donakaldım, konuşma mırıldanmaları, düşürülmüş bir tabak gibi kesildi.

Sessizlik yoğunlaştı, nemlendi ve cildime yapıştı. Benden tam olarak ne beklediğini bilmediğim için, elbisenin eteği taş zemine degecek şekilde reverans yaptım. Bu hareket izleyenleri yatıştırmış gibiydi; yavaş yavaş bakışlarının benden uzaklaştığını hissettim, sohbetlerinin sesi bir kez daha sessizliği doldurmaya başladı.

Neyse ki yalnız kaldığım için odanın içine doğru ilerledim. Kalabalık, hala ürkütücü olsa da, tahmin ettiğimden daha azdı — en fazla birkaç düzine misafir, hepsi de odada tembel tembel dolaşıyordu. Bu samimi ortam, kendimi daha da yabancı hissetmeme neden oldu; dikkatimi başka yere çekmek için kalabalığın içinde Bastian Alaire'in şahin gibi, mum gibi yüzünü aradım ama onu bulamadım — Eliot'un babası Reginald Lear'ı da bulamadım. Weaver Kralı ve sağ kolu, Noé'nin on kızının hepsi tanıtıldıktan sonra görkemli girişlerini yapmak için mi bekliyorlardı acaba?

Kaçımız zaten buradayız? Kabul odasına giderken ya da dönerken başka hiçbir ipek cadıyla karşılaşmamıştım, ama şimdi bakışlarımı balo salonunun üzerinde gezdirdim.

aniden meraklandım. Odanın uzak tarafında uzanan cilalı meşe barın etrafında toplanan konuklar arasında, başlarına ağaç kökleri gibi sarkan ve uçlarından buzlu cam küreler çıkan avizelerin altında dans eden, başlarında kaftan giyen kızlar görmedim. Mekanın dış duvarı neredeyse tamamen pencerelerden oluşuyordu, taht odasındaki sivri uçlu pencerelerden daha geniş ve daha asil olan bu pencereler, ötesindeki geniş balkona bakıyordu. Yağmurun bulanıklaştırıcı etkisiyle, merdivenin bir ucunda, loşlukta kaybolan ince bir fildişi omurga gibi görünen bir şey seçebildim: bir merdiven. Gazetelerde okuduğum açıklamadan bu özelliği tanıdım. Merdiven, Ophelia'nın öldüğü yer olan Beyaz Teras'a çıkıyordu.

Pencereden uzaklaşırken, odanın diğer ucunda bir çift gözün beni takip ettiğini fark ettim ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Şık bir abanoz renkli takım elbise giymiş genç esmer bir adam bara yaslanmış, içkisini dudaklarına götürmüş ve bakışlarını bana yöneltmişti. Bakışlarımız buluştuğunda, bana göz kırptı ve sanki ona katılmamı davet edercesine bardağını daha yükseğe kaldırdı.

Dudaklarımı sıkıca kapatarak, hafifçe başımı salladım ve başka yere baktım. Kalbim deli gibi atıyordu; bu çocuğun bir yabancı olduğundan emindim, ama bir an için, ne kadar kısa da olsa, bana baktığını gördüğümde onun eski hedeflerimden biri olduğuna ikna olmuştum. Zaten boğucu derecede yakın olan etrafımdaki kalabalık, daha da yaklaşmış gibi görünüyordu. Fortblanche'a gelmeden önce, tanınmam ihtimalini pek düşünmemiştim; takma adım ve Eliot'un koruması yeterli güvenlik önlemi gibi görünüyordu. Ama sahte bir isim, yüzümü tanıyan bir adamı kandıramazdı ve koruyucum Eliot ortalarda görünmüyordu.

Bir Lear olarak, ben gözden düşüşten kurtulacağım. Sen kurtulamayabilirsin. Eliot'un sözleri hiç bu kadar doğru gelmemişti. Daha önce olan güvenim aniden hissettim hasta hak ettim, çözülüyor

hiçbir şey, deniz köpüğü gibi. Kafamdaki örgü ipliklerini kopararak sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım. *Sen iyisin, Lovett. Sen iyisin.*

İyiyim, belki — ama aynı zamanda tamamen yalnızdım.

Görüşümde ani bir sapma, göğsümde panik yaratmıştı. Geçen bir misafir omzuma sertçe çarparak dengemi bozduğunda tısladım. Sadece, giyen kişi bana doğru dönerken havaya kalkan tül gibi lavanta rengi bir kumaş yakaladım ve sonra bir el belime konarak beni dengeledi.

"Dışarıda. Perdelerin arkasında, kılıç ustasının işaret ettiği yerde. Dikkatli ol."

Sesle birlikte bir koku da geldi: çiçeksi, taze ve yağmur sonrası güneş ışığı gibi saf. Kokusu burnumu doldurdu ve sonra kayboldu, konuşan kişi ben onu görebilmeden barın yanında duran beyefendilerin kalabalığına karışıp kayboldu. Bir çift konunun dengersiz bacakları arasında, şifon elbisenin eteği, sarhoş bir şekilde birbirlerinin omuzlarına atılmış kollarının arasında, bir anlığına kuyruk gibi parladı, sonra hiçbir şey kalmadı.

Dikleşerek, yabancının elinin bana dokunduğu yere avucumu koydum ve balo salonunun genel ihtişamını hayranlıkla seyrediyormuş gibi bir tur daha döndüm. Arka köşede, standındaki yaylı orkestranın arkasında yarı gizlenmiş bir portre vardı: At sırtında, kılıcını havaya kaldırmış ve görünmeyen bir hedefe doğrultmuş bir Weaver. Silahın ucunun izlediği yolu takip ederek, arka duvara kısmen çekilmiş ve arkasındaki pencereleri kapatan brokar perdelere ulaştım.

İlginç. Yönünü değiştirecek bir hedef bulduğumda, endişem azaldı. Daha önce diğer kızların nerede olduklarını merak ettiğim sorularımın yakında cevaplanacağı belliydi.

Rakibimle tanışacağım hissine kapıldım.

Biraz daha oyalanarak, balo salonunun ortasındaki dans pistinde dönen çiftleri izledim ve bana yaklaşan birkaç erkeği nazikçe reddettim. Son çift selam verdikten sonra, konuklar alkışlarla meşgulken hızlıca orkestranın etrafından dolaştım ve perdelerin arkasına geçtim.

Burada yağmur daha gürültülüydü, pencerelere düzenli bir ritimle vuruyordu, altın avizelerin ışığı olmadan mekan karanlık ve rahim gibiydi. Duvarın uzak ucunda, çift kapı balkona açılıyordu; kapıları iterek açtım, içeri girdim ve kendimi soğuk yağmur damllarına hazırladım.

Hiç gelmedi. Eşiğin diğer tarafına çıktığımda, balkonun bu kısmının çatılı olduğunu gördüm. Üst kattaki daha küçük bir teras, geçici bir tavan oluşturarak burayı hava şartlarından koruyordu. Parlak bir yağmur perdesi, kenarından kesintisiz bir tabaka halinde düşüyordu. Bu, kuru alanın korunaklı ve özel bir his vermesini sağlıyordu, sanki beyaz bir şelalenin arkasına, diğer tarafta bulunan تنها bir mağaranın içine girmişim gibi.

Solumda, üç kız geniş pencere pervazına oturmuş beni izliyordu.

"İşte orada." Ortadaki kadın ilk konuşan oldu. Onun alto ses tonunu, daha önce kulağıma talimatları fısıldayan sesle aynı olarak tanıdım. Lavanta rengi elbisesinin şeffaf pileleri nemliydi, solmuş çiçek yaprakları gibi incecik vücuduna yapışmıştı; onların üzerinde, melek gibi pembe yanaklı yüzünde zeki yeşil gözler beni dikkatle izliyordu. Sarı bukleleri benimki gibi bir tül ile örtülmüştü — ama onunkisi çok daha özenliydi, iplikleri düzinelerce parıldayan inci boncuklarla süslenmişti — ve güneş ışığı yansıtmasa da, onun bir ipek cadı olduğundan

o bir ipek cadı olduğundan emindim. Sadece güzelliği değil, onu izlerken, sanki hem insandan daha fazla hem de daha az bir yaratıkla karşılaşmışım gibi bir tür dehşet de hissettim.

Benim gibi bir kız.

"Bizi bulduğunuz için tebrikler, Bayan Lovett," diye devam etti. "Sizin taşradan geldiğinizi duyduğumuzda biraz tartışma oldu, ama ben 'Kızlar, onu tamamen aptal olarak görmeden önce ona bir şans vermeliyiz' dedim ve bakın ne kadar başarılı oldunuz. Benim içgüdülerimin ne kadar doğru olduğunu kanıtladınız."

Ayaklarının dibindeki şişeyi kaldırıp bana doğru eğdi, üstünden soluk köpükler sıçradı. "Şampanya?" diye tatlı bir sesle sordu.

Onun teklifine başımı sallayarak, durduğum yerden kıpırdamadan cevap verdim. "Hayır, teşekkür ederim," dedim. "Alkol almadan da yeterince basit olduğumu düşünüyorum."

Kızın güzel yüzü, reddettiğim için kaşlarını çatarak buruştu. "Ne sıkıcı," dedi. "Hepimiz seninle tanışmak için çok heyecanlandığımız halde, umarım sıkıcı biri çıkmazsın." Şişeyi önüne geri koyarak bana gülümsedi. "Ben Bayan Anais Tremblay, yanımda Bayan Manon Blanc ve Bayan Clio Lavoie var."

O, yanındaki kızları neşeyle işaret ederken, ben ifademi nötr tutmaya çalıştım. Clio bana en yakın oturan kişiydi, dizlerini cilveli bir şekilde göğsüne çekmiş, pürüzsüz bacaklarını ortaya çıkarmıştı. Koyu saçlı ve koyu gözlü olan o da bakışlarını bana sabitlemişti, zeytin rengi teni bulutlu ay ışığında bile parlıyordu.

Manon Blanc ise başka bir durumdu. Ben balkona ilk çıktığımda bana bir bakış atmış olsa da, şimdi dikkati tamamen kucağında açık duran kitaba odaklanmıştı, çenesi sadece Anais onu çağırdığında bir anlığına benim

Keskin hatlı bir yüzü vardı, ten rengi Eliot'unkine benziyordu, belki biraz daha koyuydu. Sıkı bukleleri ağ şeklinde değil, bir dizi karmaşık örgü şeklinde yapılmış ve ensesinin dibine tutturulmuştu, saçlarına elbisesiyle aynı açık şeftali renginde kurdeleler dokunmuştu.

Manon. Clio. Anais. Eliot bu üç kız hakkında beni uyarmıştı. Gözlerim Manon ve Anais arasında bir yol izledi, vücutları omuzlarından uyluklarına kadar neredeyse kesintisiz bir çizgi halinde birbirine değişiyordu. *Avcısına bağlı av köpeği gibi.*

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye cevap verdim, başımı sallayarak. "Söylesene, sık sık yağmurda dışarıda balo mı yaparsın? Modistlerin senden nefret ediyor olmalı."

Kısa ve gizli bir bakış alışverişi oldu. Sonra Clio, sanki bir sırrı açığa vuruyormuş gibi fısıldayan bir sesle konuştu. "Aslında, Bayan Lovett, buraya sizin için geldik," dedi. "Sizinle özel olarak konuşmak istiyoruz."

İşte buradayız. "Elbette."

Cesaretlenen Clio devam etti. "Bu, arkadaşlar olmadan geçebileceğiniz bir yarışma değil," diye daha cesurca devam etti. "Bizim tarafımıza geçmekle ilgilenip ilgilenmediğinizi bilmek istiyoruz."

Konuşurken bakışlarının Anais'e döndüğünü fark ettim, sanki izin ister gibi. Demek liderimiz oydu. Bu beni şaşırtmadı; uzun boylu kızın küstahlığı, onun başkalarına boyun eğen biri olmadığını düşündürdü.

O dedikodu yapar... ama sadece birine sadıktır. Eliot'un uyarısı aklıma geldi, Manon ve Anais arasındaki mesafeyi tekrar ölçtüm, sonra nispeten daha büyük farkı Anais ve Clio.

ikincisinin, iddia ettiği dostluğun eşitsiz bir dostluk olduğunu fark edip etmediğini merak ettim — ya da umursayıp umursamadığını.

"Cazip," diye cevap verdim Clio'ya. "Ancak, arkadaşlıklarımı çok değer verdiğim için, tüm seçenekleri araştırdığımdan emin olmadan asla yeni bir arkadaşlık kurmam." Bir süre durdum. "Söylesene, buradaki grubun kızlar arasında tek mi, yoksa başkaları da var mı?"

Aralarında notlar gibi geçen bir başka bakışlar seli. Bu sefer Anais cevap verdi — ncekinden biraz daha isteksizce, benim onun tercih ettiği senaryodan sapmam nedeniyle sesi şimdi daha temkinliydi. "Tabii ki Dabos'a sadık olanlar var," dedi, burnunu tiksintiyle kırıştırarak. "Bana sorarsan mazoşistler. Bir bakire, elinden gelse ülkedeki tüm Dokumacıları sürgüne gönderecek bir kadının kızına nasıl bağlı kalabilir, bunu hiç anlayamıyorum. Bir de Baykuş ve onun küçük röntgenci grubu var." Gözleri, sanki bulanık şelalenin arkasında gizlenen bir şekil beklermişçesine yağmur perdesine takıldı, sonra tekrar bana döndü. "Merak etme, o sadece işaretlediği aynalardan seni izleyebilir ve tüm odalarımız kilit altında tutuluyor."

Yine tepkimi gizledim. Baykuş... Bu lakap ancak Eliot'un Her şeyi Gören Gz, Marie-Louise Rochefort'u ifade edebilirdi. İpek cadının aynalarından Ophelia'nın sırlarını görmüş olup olmadığını bilmek çok değerli olurdu; önümüzdeki günlerde Marie-Louise'i aramaya karar verdim.

Tabii o seni önce bulmazsa. Bu düşünce beni istediğimden daha fazla sinirlendirdi. Yarışma başlamadan bir gün bile geçmemişti ki, dört ipek cadı arkadaşım beni aramıştı — nce Sybil, şimdi de Anais ve sürüsü. Dikkatli olmazsam

beni köşeye sıkıştırmayı başardı, beni kediden fareye dönüştürdü.

"Bizim hepsinden daha medeni olduğumuzu göreceksiniz, Bayan Lovett," diye devam etti Anais, beni kendine doğru çekerek. "Kız kardeşliğin kutsallığını anlıyoruz. Bize yardım ederseniz, biz de size yardım ederiz."

Onun sırtışına ben de bir sırtışla karşılık verdim. "Ne kadar asilce. Ancak kardeşlik bir yana, taç giyebilecek tek bir galip olabilir."

Anais omuzlarını silkti, kibirli bir hareketle. "Acı bir gerçek." İtiraz etti. "Bu konu üzerinde durmak istemiyoruz."

Onun bakışları benimkini yakaladı — parlak ve keskin, ayaklarının dibindeki şampanyadan etkilenmemiş. Onunla konuştukça, şişeden tek bir yudum bile içmediğinden, bu etkileşimin her parçasının kasıtlı ve bilinçli olarak sahnelenmiş, bir tiyatro oyunundaki sahne dekorları gibi düzenlenmiş olduğundan emin oldum.

Eh, geçen bir yıl içinde, ben de oldukça yetkin bir oyuncu haline gelmiştim. Başımı eğerek, teklifini tartışıyormuş gibi yaptım. "Ophelia Lear hangi gruptaydı?"

Anais kaşlarını kaldırdı; yanında duran Manon, sayfayı çevirirken elini çekerek irkildi.

"Lear mı?" Clio, ikisi de araya girmeden önce sordu. "Neden?"

Ona masumca göz kırptım. "Onun yerini ben aldım, değil mi? Belki de onun öncülüğünü onurlandırmak isterim."

"Lear'ın hiç arkadaşı yoktu." Anais'in sesinden tüm kurnaz flört edişi kaybolmuştu; sırtı dik, tavırları gergin, gergin bir ip gibi oturuyordu. "O sadece kendini düşünürdü. Onun *izinden* gitmeye karar vermeden önce, Bayan Lovett, onun yolunun onu nereye götürdüğünü düşünmenizi tavsiye ederim."

Sözleri bir bıçak kadar keskin ve sertdi, beni vurduklarında ırkıldım. Bu tepki diğer kızı sakinleştirmiş gibiydi; Anais, sertleşmesi kadar hızlı bir şekilde tekrar yumuşadı, dudakları yaramaz bir gülümsemeye kıvrıldı. Pencereye yaslanarak, yanındaki kızın dizine elini koydu. "Manon bana senin de birkaç sırrın olduğunu söyledi. Doğru mu, canım?"

Anais'in dokunuşuyla Manon'un bakışları kitabından ayrıldı. Sayfayı işaretleyerek başını zarifçe geriye eğdi, burnunu havaya kaldırarak bir koku yakalamak istercesine. "Birkaç tane," dedi. Ön dişinde, konuştuğunda kan lekesi kadar belirgin bir ruj lekesi vardı. "En az üç tane olduğunu düşünüyorum."

Kalbim hızla çarptı, ama bunu bastırmaya çalıştım. Eliot'un Diplomat dersinde Manon'un Wit'ini hatırladım - *gizli şeylerin kokusunu alabiliyordu*, sanırım öyle demişti. İpek cadı bende ne tür yalanlar tespit etmişti?

"Üç mü?" Anais'in cevabı skandal kokuyordu. "*Vay canına, bu oldukça fazla.*" *Tsk diye* ses çıkardı, sesi parmaklarımla eklemlerine bir sopa gibi vurdu. "Sırlar paylaşıldığında daha kolay taşınır, sence de öyle değil mi?"

Yavaşça alt dudağını ısırdı, Manon ve Clio ise her iki yanında komplo kurar gibi bakışlar alışverişinde bulundular. Bu hareket, Eliot'un konuşmasından başka bir alıntıya yol açtı: *Zekası, dudaklarını hafifçe dokundurarak herhangi bir kişiyi gerçeği söylemeye zorlayabilmesini sağlıyor.*

Tüylerim diken diken oldu, arkamdaki balo salonunun ışıkları ve sesleri birdenbire daha çekici gelmeye başladı. Artık burada fazla kaldığımı hissetmeye başlamıştım.

"Ama belki de zaten yeterince müttefikin vardır." Anais, veda etmek için başımı eğmeye hazırlanırken konuştu.

Onun dikkati bana değil, terasın daha ilerisine odaklanmıştı. Orada, bizim gibi yağmurdan korunmak için pencerenin yanında duran ve ellerinde içkilerle duran iki adam gördüm ve dehşete kapıldım. Karanlıkta bile Eliot'un endişeli bir ifadeyle bana bakarken, Anais'in dikkatini fark edince bakışlarını benden kaçırdığını anlayabiliyordum.

Dişlerimi sıktım. *Aptal*. Burada ne yapıyordu? "Bay Lear size oldukça ilgi gösteriyor, Bayan Lovett," dedi Anais, erkeklerden uzaklaşarak. "Dürüst olmak gerekirse, geçen yaz yaşadığı büyük kayıp nedeniyle bu yıl onu görebilecek miyiz emin değildim. Sizi Noé'ye önermesi ilginç; sizi kendine saklamak istermiş gibi görünüyor."

Bir anlık sııcaklık beni yakıp kavurdu. "Bay Lear'ın büyük amcası benim vasımdı," diye cevap verdim, hatam fark edilmeden paniğimi bastırarak. "Kan bağı dışında her şekilde akrabayız, beni kuzeni gibi görüyor."

Anais düşük bir *hmm* sesi çıkardı. "Ama soru, ne kadar uzak bir kuzen olduğun."

Aniden pencere pervazından kalktı ve elini sallayarak selam verdi. "Oh, Bay Lear!"

Eliot'un çenesi bize doğru çevrildiğinde, sanki yanıma bir hançer saplanmış gibi fiziksel bir acı hissettim. Arkadaşına duyulmaz bir mırıldanma ile bize doğru büyük adımlarla yürüdü, birkaç metre ötede durduğunda, kaşlarını kaldırmış gibi, bir şekilde şüpheci bir tavırla.

"Bldüğm için zgnm, Elly." Anais ona gülümsedi ve yanına yaklaştı. Onun bu rahat samimiyeti, dilinden çok doğal bir şekilde çıkan takma ad, benim parçası olmadığım uzun bir geçmişi anlatıyordu. Onun babasının da Eliot'un babası gibi bir Weaver olduğunu, muhtemelen çocukluktan beri tanıştıklarını unutmuştum.

Bu ani hatırlama, beni açıklanamayan bir kıskançlığa sürükledi.

"Kızlar ve ben az önce çekici Bayan Lovett ile konuşuyorduk ve merakımızdan kendimizi alamıyoruz," dedi Anais. "Söylesene, onu diğerlerinden üstün tutarak Vainglory için seçmene neden olan şey nedir?"

Sonunda Eliot'un bakışları bana yöneldi. Bir an için, ela rengi irislerinin arkasında bir şeyin değiştiğini fark ettim — ağaçların arasından sızan güneş ışığı gibi parıldayan bir şey — ama bu duygu ortaya çıktığı kadar çabuk geri çekildi.

"Hayırseverlik," dedi düz bir sesle.

Arkamda Clio, kötü niyetli, şaşkın bir kahkaha attı. Bu sesle çenem gerildi, içimde ani ve olgun bir aşağılanma hissi patladı. Büyük bir dalganın patlaması gibi bir ses cevabımı çalarken dudaklarımı araladım. Balo salonunda, kalabalığın hareketli sohbeti bir kargaşaya dönüşmüştü; kargaşanın kaynağını görmek için döndüm ama sadece birbirine çarparak yer kapmaya çalışan hareketli bir sırtlar denizi gördüm.

O anda hissettim. Zihnimin özel sınırları içinde, ani bir değişiklik oldu — havadaki bir rahatsızlık, daha önce boş olan bir odada ayak seslerinin fısıltısı gibi. Düşüncelerimin her zaman bana ait olduğu ve sadece bana ait olduğu yerde, şimdi başka birini hissettim.

Kafatasımın alt kısmını okşayan bir tüy gibi bir varlık.

Yanımda Eliot titredi. Dokumacı Kral gelmişti.

ONUNCU BÖLÜM

İçeriye geri girdiğimizde, kalabalık bir taşın etrafındaki su gibi doğal bir şekilde dağılmıştı. İki konuğun omuzlarının arasından bakınca, balo salonunun ortasından temizlenmiş boş bir koridor gördüm — girişine kadar uzanan bir yol.

Koridorun sonunda iki adam duruyordu. Uzun boylu olanın sağ elinde, süslü bir gümüş yüzük parıldıyordu. Yüzüğün bandında, inci gibi yuvarlak ama pürüzlü, diş gibi bir yüzeye sahip, sanki efsanevi bir canavarın ağzından koparılmış gibi şişkin, opalin bir mücevher vardı. Parlak, soluk bir aura onu çevreliyor, havada buz gibi toplanıyor, bir nefes gibi görünüyordu.

Bastian Alaire ve oğlu sessizce yürümeye başladılar. Noé, babasıyla arasında saygılı bir yarım adım mesafe bırakıyordu. Dışarıdaki yağmurun sessiz mırıltısı dışında, odadaki tek ses ayaklarının tıklamasıydı. Saatin tik takları gibi keskin ve düzenliydi.

Weaver King oğluna benziyordu, daha doğrusu Noé'nin Bastian'a benzediği açıktı. Her ikisi de ince ve köşeliydiler, sanki belirgin, gaga gibi burunları ve fildişi tenleriyle yerde süzülen bir çift turna gibiydiler. Noé sunumlarda giydiği beyaz takım elbiseyi giyerken, Bastian siyah giyinmişti, kıyafetindeki tek renk, yakasının yanına dikilmiş altın renkli eğirme çarkı ve büyük A harfiydi — Noé'nin ceketinde bulunan Dokumacı armasıyla aynı değişiklikti.

Tık. Tık. Yavaş yavaş, ikili ilerlemeye devam etti Bastian'ın

tuhaf, parlak bir yüzük dikkatimi sürekli üzerinde tutuyordu. Elbette onu tanıdım; magesilk çekirdeğinin belirgin parlaklığı olmasa bile, böyle bir mücevheri karıştırmak mümkün değildi. Mühür verme, tüm Weaver evlilik törenlerinin merkezi bir parçasıydı ve çiftin birliğini simgeliyordu. Diğer büyülü nesnelerden farklı olarak, mühürler tamamen sembolikti ve gelinin saçından eğrilen ilk magesilk ipliği ile yaratılırdı. Geleneksel olarak, gelin yeminini ederken bu iplik, gelin ve damadın yüzük parmaklarına, onları birbirine bağlayan bir ip gibi dolanırdı, ardından damadın saklaması için bir mücevher veya başka bir kaba konurdu. Bu, kutsal bir takastı, bir ipek cadının hayatının bir aşamasının sonu ve başka bir aşamanın başlangıcını simgeliyordu; bu aşamada kadının saçları artık korunmayacak, kocasının kasasını doldurmak için toplanacaktı.

Bastian Alaire'in yüzüğü Mariéprix, en ünlü mühürlerden biriydi. Eski Balmoor dilinde "*gelin bedeli*" anlamına gelen bu yüzüğün içindeki büyücü ipeği, Bastian'ın yirmi yıl önce evlendiği ve artık hayatta olmayan karısının saçlarından dokunmuştu ve karısının ölümünden sonra da gücünü korumuştur. Noé'nin evlenme zamanı geldiğinde, kendi gelininin saçlarından elde edilen büyücü ipeği içeren yeni bir mühür yapılacaktı.

Şu anda benimle aynı odada duran gelin. Bu düşünce beni açıkça rahatsız etti. Noé Alaire ile evlenmeye niyetim yoktu - Ophelia'nın katilini bulduğumda, Fortblanche'dan hemen ayrılmaktan memnun olurdum - ama yine de, Bastian'ın elindeki yüzüğü görmek... Yarışmayı daha da gerçek hissettirdi.

Sonunda Noé ve Bastian balo salonunun diğer ucuna ulaştılar ve durarak kalabalığa seslendiler. Toplanan seyircilere başını sallayan Bastian Alaire

Mariéprix'i başının üstüne kaldırdı, o yaptıkça ondan yayılan parlak beyaz ışık daha da parlaklaşıyordu. Etrafımdaki konuklar yeniden alkışlamaya başladılar, birkaç dakika önce odayı saran saygı dolu sessizlik yerini sağır edici, coşkulu bir uğultuya bıraktı. Gürültü üzerime su dökülmüş gibi çöktü; yanımdaki Eliot irkildi ve derin bir reverans yaptı.

Sessizlik. Yumruklarım sıkıldı, zihnimde bir ses çiçek açtı —etrafımdaki bağırışlara rağmen yankılı ve netti. Terasta hissettiğim aynı varlık, bükülmüş bir el gibi düşüncelerime baskı uyguladı ve emrini ileri sürdü.

Dokumacı büyüü. Boğazım sıkıştı. Bir anda, konuklar sessizleşti, bazıları sanki orada bir düğüm hissetmiş gibi gergin bir şekilde avuç içlerini alınlarına dokundu.

Bastian Alaire zihnini bir kuyu gibi görebiliyor. Demek söylentiler doğruymuş. Weaver King, şu anda onun önünde dururken bile düşüncelerimi mi inceliyordu?

—ve eğer öyleyse, peçe arkasında saklı bir yüz gibi gizlenmiş kimliğimin gerçeğini görebiliyor muydu?

Bu olasılık beni ciddiye almaya itti. Elbette, büyücü soylarının ipek cadılarının yeteneklerinden çok daha üstün yeteneklere sahip olduğunu biliyordum, ama bunu ilk elden deneyimlemek...

Eğer beni fark ederse, Wit'im beni kurtaramazdı. Fortblanche'daki zamanım başlamadan bitecekti.

"Sevgili dostlarım!" Bastian, sesli olarak dile getirmediği emrini kabul etmedi ve dinleyicilerine sıcak bir gülümsemeyle baktı. "Bu akşam sizleri ağırlamaktan, tek oğlumun, varisimin eş arayışının ilk gecesinin kutlamasına katılmaktan büyük mutluluk duyuyorum."

Alkışlar yeniden başladı, öncekinden daha gürültülüydü, alkışların üstüne çığlıklar ve ıslıklar yükseldi. Bastian

kutlamanın bir süre devam etmesine izin verdi, sonra elini sallayarak sessizlik işaretini verdi.

"Bir yıl önce bu geleneği başlattığımda, çoğunuz bunu sorguladınız," diye daha ciddi bir şekilde devam etti. "Oğlumun kendi eşini seçmesine güvenmediğimi mi sordunuz? O zaman da size söylediğim gibi, şimdi de söyleyeceğim: Benim sınamak istediğim kendi akrabalarım değil, onun talipleri.

"Aşkın esiri olan bizler çok iyi biliriz ki, aşk zihni bulanıklaştırır," diye devam etti Dokumacı Kral. Konuşurken bakışları kalabalığın üzerinde dolaştı, Noé sessiz ve ciddi bir şekilde yanında duruyordu. Genç Alaire, babasının konuşması boyunca ifadesiz kalmıştı; ona odaklanarak, yüzünde herhangi bir tepki belirtisi, kendisine dayatılan rekabete karşı tutumunu ortaya çıkarabilecek herhangi bir şey aradım, ama kabul odasında gördüğüm boş ve duygusuz ifade dışında hiçbir şey bulamadım.

Noé'nin gözleri aniden bana çevrildiğinde, bakışlarımı kaçırmadan önce onun bakışlarını yakaladım ve irkildim. Utançtan yanaklarım kızardı; odanın diğer ucundan, ağzının mürekkep lekesi kadar hafif bir gülümsemeyle kıvrıldığını gördüm.

"Aşkın sisinde gördüğünü sandığın şey, sadece bulanık bir aynadır." Bastian tekrar konuştu ve ben de bu fırsatı değerlendirip bakışlarımı başka yöne çevirdim. Genç Alaire'in sırtışında güvensiz hissettiren bir şey vardı; sanki beni ona bakarken yakalamış ve bir dahaki sefere daha iyi davranmam için beni teşvik ediyormuş gibi, neredeyse azarlayıcı bir his uyandırıyordu. "Ancak bizim Weavers'lar için, aldığımız gelin sadece bir eş değildir," diye devam etti babası. "Saçları depolarımızı dolduracak ve zanaatkarlarımız tarafından çarklarında eğrilecek; rafine edildikten sonra, ulusal gücümüzün ve büyümümüzün en büyük kaynağı haline gelecektir. Öyleyse, nasıl adayları değerlendirebiliriz böyle bir hayati rol

Aşk kadar öznel bir şeyi ölçmek mi? Hayır," dedi Bastian, sesi alçaktı. "Aynanın zamanla netleşmesini bekleyemeyiz. Ailemize kabul ettiğimiz genç kadının en büyük gururumuz, *övünç kaynağımız* olmasını sağlamalıyız. Bunu, onu kendi akranlarıyla karşılaştırarak test etmekten daha iyi bir yol olabilir mi?"

Seyirciler bir kez daha alkış tutarken, Bastian gülümsedi. Seyircilerin beklentisi artık havadaki tuzun keskin kokusu gibi hissedilebiliyordu.

"Bu gece on şanslı genç kız bize katıldı," dedi Dokumacı Kral. "Geçtiğimiz haftalarda, ekibim ve ben, onların bilgeliğini, zekasını, nezaketini ve yeteneklerinin gücünü ölçmek için denemeler tasarlamak için çok çalıştık. Kısacası, aralarından gizli olan galibi ortaya çıkaracak denemeler." Bir ara verip, davetkar bir şekilde kollarını odaya doğru kaldırdı. "Burada sınavlarımızın niteliğini bilmek isteyen var mı?" diye seslendi.

Konuşması artık yankılı, teatral bir hal almıştı ve partiye katılanları coşturmuştu.

"Affedin beni," diye bağırdı bir süre sonra, haykırıışlar ve alkışlar dinince. "Ben yaşlı bir adamım ve yaşla birlikte işitme duyumun zayıfladığından korkuyorum." Kollarını daha da genişçe açarak, neredeyse bağırırcasına konuştu. "Bu baloda, bizim tasarladığımız şeyi öğrenmek isteyen tek bir kişi bile yok mu?"

Keskin ve sınırsız onay çığlıkları yükseldi. Kalabalık etrafımda itişip kakışırken, ağıldaki hayvanlar gibi heyecanla kaynarken, ben sendeledim.

Bir el bileğimi sıkıca kavradı ve düşmemi engelledi. Nefes alıp, başımı kaldırdım ve bana bakan kızlardan birini görmeyi bekledim.

Onun yerine Eliot'u buldum. Yüzü mermer gibi sert ve ifadesizdi; başparmağı avucumun tam altındaki damar üçgenine bastırıyordu — bir güvence miydi, yoksa

azarlama, emin olamadım. Bakışlarımız buluştuğunda, beni daha sıkı tuttu: içgüdüsel bir dürtü, nefesini tutmak gibi.

"Peki, seve seve isteğini yerine getireceğim."

Sonunda tatmin olan Bastian kalabalığa selam verdi ve Eliot hemen beni bıraktı. Parmaklarımı yanımda esnettiğim, onun dokunuşunun derimin altında bir uğultu gibi kalan izlenimini silmeye çalıştım.

"İlk deneme," dedi Dokumacı Kral, "şu anda başlıyor."

Bir anda, her şeyi unuttum.

—

"Bir varis, tuhaf bir yaratıktır: dünyadaki her türlü avantaja sahip olmasına rağmen, bilmediği pek çok şey vardır." Dinleyicilerin şok olmuş mırıldanmalarının üstüne, Bastian konuştu, Noé ise babasının yanında sessizce durmaya devam etti. "Sonuçta, kim büyük bir servetin varisi olan kişiyi hoş olmayan bir gerçekle gücendirme riskini göze alır ki? Yine de, oğlumun bir eşinde, benim annesinde bulduğum gibi, açıkça konuşabileceği bir sırdaşı bulmasını diliyorum."

Sanki bir işaretmiş gibi, Dokumacı Kral Noé'ye başını salladı, Noé de babasının hareketine ince bir gülümsemeyle karşılık verdi ve sonunda öne çıktı. Genç Alaire'in hareketlerinde alıştırılmış bir rahatlık vardı, sanki bu hareketler ona ait değil de bir senaryodaki talimatlarmış gibi.

"Teşekkür ederim, Peder," dedi Noé sakın bir şekilde, başını eğerek. "Ve hizmetçilerime..." Çenesini kaldırdı, tereddüt etti, kaşlarını kaldırdı - toplanan seyircilerin büyük sevincine, onlar da teşvik için bağırıyorlardı. "Size vereceğim sınav şudur: Bilmediğim bir sırrı ortaya çıkarmanızı istiyorum, ve

yarın akşamki kutlamaların, gece yarısı son vuruşunda."

Bir sır. İlk sınavımız gerçekten bu kadar mıydı, Noé'ye biraz dedikodu getirmek mi? Eliot'un sırtımda bir kılıç gibi bekleyen varlığından uzaklaşarak öne çıktım. Sır saklamakta iyiydim; insanlar sırlarını genellikle odalarında bırakırlardı.

Kendileri dışında kimsenin giremeyeceğini düşündükleri yerlere. "Bu ilk deneme beş. Bu bakireler bulgular beni meraklandırırsa, Fortblanche'da ikinci kez kalmaya davet edilecekler. Ancak beni şaşırtmayanlar..." Noé tereddüt etti, yüzünde kurnaz bir ifade belirdi. "Sadece şunu söyleyeceğim: Her durumda, ama özellikle bu gece, iyi bir ilk izlenim, cebinizde bulundurmanız gereken değerli bir araçtır."

Kalabalık nazikçe kıkırdadı ve Noé, kahkahaların dinmesini bekledikten sonra devam etti.

"Kurallar az ve basit: Hiçbir bakire, görevini yerine getirmek için Fortblanche'ın sınırlarını hiçbir zaman terk edemez. Bu, Vainglory'nin tamamı için geçerlidir," diye ekledi, bakışlarını odanın her yerine gezdirerek. "Benim veya babamın açık onayı olmadan malikanemizin kapısından çıkan hiçbir bakire geri alınmayacaktır."

Onun sözleri, bakışları, sanki uyarısını özellikle bana yöneltiyormuşçasına durduğum yeri kesen bakışları, omurgamdan bir titreme geçirdi. *Başka bir terim.* Daha önce uşaklara verdiğim sözleşmeyi tekrar düşündüm, alt kısmında titrek el yazımıyla *Cecilia Lovett* yazıyordu. İmzaladığımda, Vainglory'nin kurallarının sonuna geldiğimi sanmıştım, ama görünüşe göre bunlar, sürekli ilerleyen, açılan bir halı gibiydi.

Hiçbir bakire, hiçbir zaman ayrılmamalı... Dışarıda, yağmur pencerelere vuruyordu, karanlık tam ve yok ediciydi, Fortblanche'ı saran bir göz bağı gibiydi.

"Ayrıca, hiç kimse bir bakirenin sırrını onun adına keşfedemez. Her birinizin bana getirdiği bilgi, sadece ve sadece size ait olmalıdır," dedi Noé, dikkatimi tekrar kendisine çekerek. "Elbette bu denemede zekanızı kullanmanıza izin verilir, hatta bu teşvik edilir, ancak başka bir bakirenin kasıtlı sabotajına karıştığı tespit edilen herhangi bir bakire, tartışma veya soru sorulmaksızın elenecektir."

Ellerini birleştirip alkışladı.

"Fortblanche büyük bir ev, bayanlar, ve eminim ki birçok sır saklıyordur," diye devam etti. "Yerinizde olsam, keşfe hemen başlardım. Geri kalanlarınız için..."

Noé bileğini salladı ve hemen balo salonu tabanca ateşi gibi bir sesle doldu. Bunun sadece barda mantarların patlaması olduğunu fark etmeden önce irkildim. Arkamda, garsonlar köpüklü şampanya şişelerini yüksekte kaldırıyorlardı, kollarına bembeyaz havlular asmışlardı.

"Bu geceyi neşe ve içkiyle doldurmak size kalmış, ama şimdiden uyarıyorum, kafanızı açık ve duyularınızı uyanık tutun," diye bitirdi Noé gülümseyerek. "Silkwitch'ler etrafta dolaşırken, bir adam düşüncelerinin gerçekten kendisine ait olup olmadığından asla emin olamaz."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Noé'nin açıklamasının ardından düzenlenen parti gergin ve bu nedenle de değişken bir atmosferde geçti. Kimse Alaires'lerin kutlaması sona ermeden ayrılacak kadar cesur ya da aptal değildi, ancak birçok konuğun Bastian'ın oğlunun ilk sınavının niteliğinden rahatsız olduğu belliydi. Dans pistinin kenarlarında tedirgin bir şekilde duruyorlardı; şarap kadehlerini reddediyorlardı, sonra da boğulmak üzere olan bir adamın dalgaların altına dalmadan önce açgözlülükle nefes almaya çalışması gibi, aceleyle birkaç kadeh içiyorlardı.

Onların endişelerini doğal olarak anlıyordum. Henüz tüm kız arkadaşlarımin yeteneklerini öğrenmemiştim, ama bildiğim kadarıyla, gizli bir sırrı olan herhangi bir katılımcıyı endişelendirmek için fazlasıyla yeterliydi — Manon'un gizli şeyleri koklayabilme yeteneği veya Anais'in bir öpücükle bir kişinin dudaklarından gerçeği çıkarabilme gücü gibi. Bir de Sybil vardı, balkonun yanında donakalmış genç bir adamla sohbet ederken gördüm, eldivenli eli adamın titreyen koluna dayanmıştı. Eğer ipek eldivenlerini çıkarsa, benim hissettiğim gibi, adam da onun dokunuşuyla damarlarında buzun kaydığını hisseder miydi? O da adamda *ilginç* bir şey bulur muydu?

Ben ise balodan erken ayrıldım ve Eliot'a veda etmeden yatak odama geri döndüm. Onun değişken tavırları beni çok yordu ve rol yapıp yapmadığına bakılmaksızın, onun *hayırseverlik* yorumunu henüz affedemedim — diğer kızların gözünde beni bir dilenci gibi gösterdiği için. Bunun yerine, odalarımızın bulunduğu tanıdık koridora vardığımda, kapımı buldum, arkamdan kapattım ve bekledim.

Gece etrafımı kaplarken, karanlıkta uzun süre yatağımın kenarında tek başıma oturdum. Yavaş yavaş, diğer dokuz kız da balodan dönünce koridor gürültüyle doldu. Bazıları konuşup gülerek yaklaşırken, diğerleri topuklarının yere vurma sesinden başka ses çıkarmadan sessizce ilerliyordu. Sonra onlar da kendi odalarına gittiler ve her şey yeniden sessizleşti. Atmosfer, uykuya dalmadan önce yastığı yoğuran bir kedi gibi, dolgun ve uyuklu bir hale geldi.

Bir saat sonra, sessizlik düzleşti, bir gölün yüzeyi kadar pürüzsüz hale geldi. Tek duyabildiğim, yan odadaki kızın düzenli horlaması olduğunda, kalktım.

Kapım menteşelerinden ses çıkarmadan açıldı. Kapının ötesinde koridor boştu, açık avluya bakan sütunların arasından sulu ay ışığı sızıyordu. Yağmur gece erken saatlerde yumuşak adımlarla çekilmiş, geriye sadece havada duman gibi asılı kalan ince, soluk bir sis kalmıştı.

Partiden döndüğümde giydiğim şeffaf geceliğim baldırlarıma kedicik gibi dokunurken, dikkatlice salona adım attım. Döndüğümde gevşek bir örgü yaptığım saçlarım, kapıyı arkamdan kapatırken omuzlarımdan kaydı. Geçen yıl, uyurken bile saten başlık takan ve çeyizleri için saçlarının her bir telini yakalamaya kararlı olan sosyete ipek cadılarının hikayelerini duymuştum, ama Eliot'un beni şekillendirmesi bir yana, kendimi o kadar ileri gitmeye zorlayamazdım.

Ayrıca, odamın dışında hizmetçilerle karşılaşsam, saçımı örümcek ağı gibi örmemiş olmanın iyi bir kılık değiştirme yöntemi olacağını düşündüm. Dağınık örgülü saçlarım ve çıplak ayaklarımla, Alaires'in personelinin ne göreceğini tahmin edebiliyordum.

beni gördüler: büyük evin labirentinde kaybolmuş aptal bir kız.

Ve gerçekten de çok kaybolacağımı düşünüyordum.

Gece havasını ciğerlerime çekerek, sessizce ilerledim. Diğer silkwitch'lerin odalarının kapı kolları gümüş rengi ışıktaki bana davetkar bir şekilde göz kırpıyordu, ama daha önce Sybil'den aldığım dersle, onlardan uzaklaştım. Rakiplerimden birinin sırrını çalmak, Noé'nin sınavını geçmemi ve onun gözünde bir rakibimi lekelememi sağlayarak bana çifte fayda sağlayacaktı, ama diğer kızlar bu oyunda ustaydı. Daha önce Anais'in sorularından kıl payı kurtulmuştum; başka bir kızın odasına gizlice girip onun benim için kurduğu tuzağa düşme riskini göze alamazdım. Ya da daha kötüsü, onun uyanıp beni köşesinde bir örümcek gibi gizlenmiş bulması... Bu keşif, grubun paryası olarak konumumu kesinleştirecekti.

Kafamı salladım ve yürümeye devam ettim, koridorun sonundaki köşeyi döndüm ve aşağıdaki açık avluya bakan koridorlar boyunca sola doğru ilerledim, ta ki onlardan ayrılan bir geçit bulana kadar. Karanlığa gözlerimi kısarak, karanlık koridorda bir hizmetçinin belirsiz silüetini aradım; sonra kimseyi görmeyince, oraya döndüm.

Az önce geride bıraktığım geniş, havadar yürüyüş yolunun aksine, şimdi bulunduğum alan dar ve küçüktü. Geçidin duvarları boyunca aynı ve isimsiz kapılar sıralanmıştı, kapı kolları karanlıkta bronz gözler gibi parlıyordu. Onları görmek içimdeki Wit'i harekete geçirdi, parmaklarım aniden, huzursuz bir şekilde uzanıp birini açma isteğiyle kaşınmaya başladı, ama bu dürtüyle mücadele ettim.

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım ve zihnimle, sağımda bulunan ilk kapının bulunduğu yere doğru *uzandım*. Birkaç

gergin saniye boyunca, göz kapaklarımın arkasında sadece şekilsiz bir iç karanlık vardı, tüylü gri yün gibi... Ve sonra, sanki yoğun bir sis dalgasından çıkıyormuş gibi, zihinsel görüşümde bir şekil belirdi: dikdörtgen bir obsidiyen levha, spektral siyah ışıkla parılıyordu.

Kalbim hızla çarpmaya başladı, sanki avucumu kapının yüzeyine koymak istercesine bilincimi ona yaklaştırdım. Gerçek dünyadaki kapıların aksine, bu kapı masif ahşaptan değil, sudan daha viskoz ve katranın ıslak parıltısına sahip, parıldayan abanoz sıvısından yapılmıştı. Zihnim kapıya dokunduğunda, bir dizi duygu beni sardı, başımdan ayaklarıma kadar tüm vücudumu kapladı.

Sıcaklık, sakinlik, huzur, yalnızlık, uyku, yumuşak ısı, tüylü...

Gözlerimi kırıp açtım ve bu telaş azaldı.

Eliot, Diplomat'ta geçirdiğimiz o uzun öğleden sonra beni çözdüğünü düşünmüş olabilir, ama benim kutsamamla ilgili elde ettiği her bilgi parçası için, hala sadece bana ait olan kısımlar vardı. Sanki benim Wit'im bir küreymiş ve ben ona bir daire çizmişim gibi... Benim, yapabileceklerimin, onun henüz aşına olmadığı boyutları vardı. Yalan söylemediğim, daha çok... atladığım gerçeklerin parçaları.

Bu numara da onlardan biriydi — tabiri caizse, zekâmın bir uzantısıydı. Açmak istediğim kapıya yoğun bir şekilde odaklanarak, onu tam olarak göremesem de, ötesindeki alanın izlenimini algılayabildiğimi keşfetmiştim. Bu tekniği başarılı bir şekilde kullanmak için tam bir hareketsizlik ve konsantrasyon gerekiyordu, bu yüzden hırsızlık yaparken nadiren bu tekniğe başvururdum. Ancak bu geceki durumda...

Zihnimde incelediğim kapıya bakışımı geri çevirdim ve ona dokunduğumda beni saran duyguları gözden geçirdim. *Sıcaklık, dinlenme, uyku...*

Yatak odası. Bir dakikadan az bir sürede bunu belirledim: Bana en yakın oda yatak odasıydı.

Bu yeni bilgiyle, gözlerimi tekrar kapattım ve zihnime geri çekildim, doğrudan solumdaki kapı ile görselleştirme sürecini tekrarladım, sonra ona en yakın olan kapı ile, sonra ona en yakın olan kapı ile... ve böylece koridor boyunca tüm odaları sınıflandırıncaya kadar devam ettim. Tarama işlemi bitirdikten sonra, uzun süre soğuk taş zeminde durmaktan ayak tabanlarım uyuşmuş ve hantal hale gelmişken, durduğum yerden ayrıldım ve denemek için tek bir kapı seçtim: koridorun yaklaşık dörtte birinde bulunan, bir tür çalışma odasına açıldığını hissettiğim sade bir ahşap kapı.

Kapı kolunu çevirdiğimde kalbim çığlık attı, Bastian Alaire'in diğer tarafta beni beklediğini, zihnimi bir kavun gibi açmaya hazır olduğunu düşününce, tüm alıştırılmış sakinliğim beni terk etti. Ama odaya girdiğimde, tozla kaplı bir masa ve birkaç koltuk dışında boş olduğunu gördüm.

Masa çekmecelerini karıştırdım, hayal kırıklığına uğrayarak boş olduklarını gördüm, sonra salondan çıkıp yoluma devam ettim. Her yeni bir yol ayrımına geldiğimde durup, zekâmı kullanarak kapıların ardındaki izlenimleri hissettim ve sonra ilgimi çeken birkaçını keşfetmek için seçtim. Birkaç kez, yaklaşan yoldan geçenlerden kaçınmak için rastgele bir odaya girmeye mecbur kaldım

—bazıları hizmetçiler, bazıları ise uzun süredir misafirliklerini uzatmış konuklardı—ama genel olarak, kale etrafımda huzur içinde uyuyordu, benim keşiflerimden habersiz ya da umursamadan.

Kütüphane. Salon. Misafir odası. İkinci katı bitirdikten sonra, arka merdiveni buldum ve Fortblanche'ın ana katına indim, yoluma kararlılıkla devam ettim.

evin orta kanadı. Tam olarak ne aradığımı bilmiyordum — belki dolabın arkasına sıkışmış ve küflenmeye terk edilmiş gizemli bir mektup, ya da sarhoş bir parti katılımcısı tarafından yanlışlıkla düşürülmüş, içinde değerli gerçekler barındıran bir çanta — ama ne olursa olsun, hiçbir şey bulamadım. Noé'nin önüne koymaya değer bir skandal, Bastian'ın varisinin sunumuma gösterdiği sürekli ilgisizliği sarsacak ve bana dikkat etmesini sağlayacak büyüklükte bir ifşa kesinlikle yoktu. Beni rakiplerimin üzerinde, yarışta tutacak bir şey.

Salon. Bilardo odası. Başka bir salon...

Nefesim kesildi. Gözlerim kapalıydı, dikkatim incelediğim gölge kapının abanoz rengi silüetine odaklanmıştı ama orada, bilinçaltımın kenarında temkinli bir davetsiz misafir gibi duran başka bir şey fark ettim. Mürekkep lekesi gibi kayan, kenarları ve şekli olmayan, sadece suya akan boya gibi yavaşça yayılan bir karanlık leke.

Başka bir kapı mı?

İçgüdüsel olarak gözlerimi açtım ve etrafıma bakındım. Bulunduğum Fortblanche bölgesi, diğer bölgelere göre daha eski görünüyordu, koridorlar daha rüzgârlı ve daha az süslüydü. Özellikle, şu anda bulunduğum oda, gece için kapatılmış bir eğirme odası gibi görünüyordu. Weaver soyunun çoğunun kendi mülklerinde büyücü ipeği eğirdiğini biliyordum, ancak daha önce böyle bir yeri yakından görmemiştim. Etrafımda, yarım düzine kadar eğirme çarkı odanın etrafına yerleştirilmişti, artık onları çalıştıracak zanaatkarlar olmadan hareketsiz ve atıl durumdaydılar. Duvarlar, baş hizasında tahta çivilerle donatılmıştı, sanırım çarkların bitmiş ürünlerini sergilemek için tasarlanmıştı: taze eğrilmiş ve kullanıma hazır büyücü ipeği. Peki, neredeydi?

Düşünmeden, bana en yakın olan tekerleğe doğru yürüdüm ve parmağımın ucuyla üstteki çubuğu hafifçe ittim. Alet gıcırdayarak canlandı, eksenini üzerinde birkaç santim ileri yuvarlandıktan sonra tekrar durdu. Hareketiyle birlikte, toz halinde bir madde tahtadan döküldü ve parmağımı kaldırdığımda parmağıma yapıştı. Toz mu?

Elimi yanıma indirdim. Silkwitch saçları, sahibi sihrini koruduğu sürece, asıl sahibi yaşlanıp yeteneğini kaybetse bile yıllarca saklanabilirdi. Bastian'ın karısının yıllar önce hastalıktan öldüğünü, sihrinin çok önceden kaybolduğunu biliyordum, ama yine de... Weaver Kralı'nın ünlü depoları gerçekten bu kadar azalmış mıydı? Bu, en azından kısmen, evlenmemiş kalan Alaire'lerin - Noé'nin - evliliğindeki ihtişamı açıklayabilirdi. Evlilik kararlarının tüm taraflar için bu kadar yararlı olmasının bir nedeni de şuydu: Silkwitch'ler Weaver'ların oğullarıyla ne kadar çok evlenirse, onların çarklarında o kadar çok saçımız eğrilir ve o kadar çok para kazanılırdı.

Dalgın dalgın, bakışlarımı duvarın daha ilerisine çevirdim ve taşın çakılmış çivilerin düzenli sıralarını inceledim. Bulanık ay ışığında, bunların dolu olduğunu hayal etmek kolaydı. Hayal ettim: yeni hasat edilmiş buğday gibi üzerlerine serilmiş, ipek kadar pürüzsüz ve bilenen bir bıçak kadar parlak magesilk demetleri. Bu malzemeyi üretmek için gereken ham ipek cadı saçı miktarı göz önüne alındığında, birkaç tel bile bir servet değerinde olurdu.

Kafamı salladım. Buraya bir sır için gelmiştim, Dokumacı Kral'ın magesilk rezervlerini incelemek için değil. Aslında, Alaire'nin stoğu az olsun ya da olmasın, bunun pek önemi yoktu; Noé evlenmeye hazırlanırken, ailenin geleceği neredeyse garantiydi.

Yakında yeni bir kız gelip depolarını yeniden dolduracaktı.

Dönerek, önümdeki göreve yeniden odaklandım — fark ettiğim garip, şekilsiz kapının kaynağını belirlemek — ama nereye baksam da hiçbir şey bulamadım. Etrafımda, oda gölgeli ve sessiz bir şekilde izliyordu, tek lancet pencereden esen rüzgârın uğultusu ve ayın gümüş rengi parıltısı dışında.

Sonra: Bakışlarım arka duvardaki sarkık bir duvar halısına takıldı, yarısı çubuğundan kaymış, bir zamanlar canlı olan dikişleri yıpranmış ve matlaşmıştı. Sanat eserinin tasvir ettiği soluk sahneyi seçmek için çok karanlıktı, ama ben izlerken, duvar halısının alt köşesi hafif bir esinti tarafından itiliyormuş gibi yerden kalkarak kaydı.

Ancak pencere kapalıydı. Esinti yoktu, en azından burada yoktu.

Endişeyle, dönen tekerleklerin sıraları arasından geçerek halıya doğru ilerledim ve bir ucunu elimle tuttum. Soğuk bir hava esintisi, kumaşı tuttuğum parmaklarımı öptü, sanki görünmeyen bir yaratığın nefesi gibi... Ağır kumaşı daha da geri çekip serbest bırakmamı bekliyordu.

Sertçe çektim. Goblen çubuğundan kayarak, bir bedenin düşmesi gibi *gürültüyle* yere düştü.

Asılı olduğu yerde kayıp kapı vardı. Evin diğer yerlerinde duran benzerlerinden farklı olarak, Bu kapı ahşaptan değil, Fortblanche'ın çoğunu oluşturan aynı kaba granit bloklardan oyulmuştu. Etrafını çevreleyen duvara gömülüydü, belirgin bir kapı çerçevesi veya kolu yoktu, sol kenarı çatlak dışında tamamen kamufle edilmişti. Gölge boşluktan ince bir rüzgar akımı sızıyordu, beraberinde bayat, topraksı bir koku taşıyordu: ıslak taş ve durgun su, bir parça kurumuş tuz.

Onu geçtikten sonra, kapının üzerindeki kadife perde kadar kalın bir karanlık görebiliyordum. Karanlığa bakarken vücudum terlemeye başladı. Bu kapının arkasında ne tür bir alan vardı? Neden girişi bir duvar halısı altında gizlenmişi, Fortblanche'ın nemli köşelerinde hoş olmayan bir anı gibi saklanmışi, çürümeye terk edilmişi bir şekilde?

Neden açıktı?

Merakla bir adım ne çıktım ve kapıyı daha da içeri doğru ittim. Arkamdaki pencereden süzülen sınırlı ay ışığında, eşiikten sonra, kapı gibi sert kayadan oyulmuş ve karanlığa uzanan bir merdivenin başlangıcını görebiliyordum. Dördüncü veya beşinci basamaktan sonra karanlık açılıyordu. Karanlık o kadar yoğundu ki, sanki uzanıp avucumla tutabileceğim kadar somuttu.

Bir saniye daha girişe durup içimde bir tartışma yaşadım. Sonra, neredeyse bilinçli bir karar vermeden, hareket etmeye başladım, karanlık etrafımda açıldı ve beni bir pelerin gibi sardı.

Altımda bulunan ilk basamağın dik eğimini görmekten çok hissettim. Elimi yana doğru uzatarak, parmak uçlarım yosunlu ve nemden kaygan bir duvara değene kadar karanlıkta el yordamıyla ilerledim ve ona yaslanarak dikkatli adımlarla loşluğa doğru ilerledim. Geçit dardı ve aşağı indikçe sıcaklık düşüyordu. Karanlık tenime yapışıyor, kaygan ve meraklı parmaklarını kulaklarıma ve burnuma sokuyordu, sanki uzun zamandır rahatsız edilmemişi gibi.

Görüşüm olmadan zaman bükülmüş gibi görünüyordu, sırtını kamburlaştıran bir köpek gibi uyuşuk bir şekilde açılıyordu. Bir saat mi yürüdüm, yoksa çeyrek saat mi yürüdüm bilmiyordum. before I reached the bottom of the underground

merdiven. Sonunda, zemin düzleşti ve benim için bir yol oluşturdu. Odamdan ayrılırken yanıma lamba almamıştım ve şimdi bu kararımdan pişmanlık duyuyordum; önümdeki karanlık o kadar yoğundu ki, boyutları yokmuş gibi, bir duvar kadar düz görünüyordu.

Yürümeye devam ettim, ancak kısa bir süre sonra önümde soluk bir ışık küresi aniden parıldayarak ortaya çıktı. Gerginleştikçe, bunun duvara tutturulmuş eski bir Dokuma lamba olduğunu fark ettim. Camı kirle kaplıydı ve kendi kendine yanan büyü hâlâ içinde zayıf bir şekilde parılıyordu. Yaklaşan varlığıma tepki vermek için büyülü olmalıydı, bir figür yaklaştığında, bir hizmetçi gibi dikkatini çekmek için harekete geçiyordu. Akıllıca.

Yaydığı soluk ışıkta, ilk kez çevremdeki ortamı biraz görebildim. En az iki katım kadar yüksekliğinde açık bir kemerin eşiğinde duruyordum ve bu kemer, bir tür avluya açılıyordu. Taştan bir mağara, yüksek tavanı karanlıkta kayboluyordu. Çökmekte olan duvarlarına, odanın etrafına eşit aralıklarla yerleştirilmiş yedi kemerli geçit daha vardı ve bunlar yedi ek geçide benzeyen yerlere açılıyordu. *Daha fazla tünel mi?* Nereye çıktıklarını göremiyordum; her geçidin üzerinde, bana ışık tutan lambaya benzer şekilde yerleştirilmiş Dokuma lambalar, yakınlarında büyülerini tetikleyecek bir varlık olmadan sönük kalıyordu.

Fortblanche'ın teraslarının ve balo salonlarının açıkça görülen ihtişamına kıyasla, atriyumun tasarımı yalın, neredeyse ilkeldi; ancak yine de bu mekanın insan eliyle şekillendirildiği inkar edilemezdi. Uzun zaman önce bir mezardaki iskelet gibi gömülmüş olan bu konutun eski bir bölümüne mi girmiştik? Alaire tarihinin uzmanı olduğumu iddia edemezdim, ama Fortblanche'ın eski bir ev olduğunu biliyordum; belki de bu yeraltı

alan, Noé'nin atalarının yeniden dekorasyon çabalarının bir kurbanıydı, nesillerin değişmesiyle kaybolan başka bir eserdi.

Atriyumun ortasından esen rüzgârla kollarımı ovuştururken birden donakaldım. Bir metre kadar önümde, fildişi renginde bir şerit yerde çırpınıyordu — sanki soluk renkli bir güve vurularak gri taşın üzerine düşmüş ve çırpınıyordu. Gözlerimi odakladım; eğilip granit taşa takılmış olan nesneyi çıkardım.

Yıpranmış ve parmaklarımı kaşındıran bir dantel parçasıydı. Düşünceli bir şekilde, kaşlarımı çatarak, dalgalı kenarlarını izledim. Kumaş yırtılmış olsa da temiz ve sararmamıştı, sanki orijinal olarak bağlı olduğu giysiden yeni koparılmış gibiydi.

Kumaş parçasını avucumda sıkarken, atölyede geçtiğim kapıyı hatırladım: açık, sanki beni içeri çağırıyor gibiydi. Bu gece bu tünellere giren ilk kız ben değil miydim acaba?

Clack. Bir çakıl taşının sekmesi gibi bir ses atriyumda yankılandı ve dikkatimi çekti. Başım öne doğru fırladı, bakışlarım içgüdüsel olarak tam karşımdaki açık kemere kaydı, orada başka bir ipek cadının karanlıkta bana bakmasını bekliyordum.

Ama karşı kemerin altındaki alan boştu, Dokuma lamba sönmüştü, camı yaşlı bir adamın gözü gibi sisli, cansız bir beyazdı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Not, şafak sökmeden hemen önce kapımın altından içeri süzülerek, taş zemini sıyıran bir süpürge gibi bir *sesle* geldi. Not geldiğinde yatakta uyanık yatıyordum, ama hemen almadım. Fortblanche'ı keşfetmekten döndükten sonra, sadece birkaç saatlik huzursuz ve sık bir uykuya dalmıştım, ama rüyalarım - dolambaçlı tüneller ve boş mideler gibi geniş odalarla dolu - beni tekrar uyandırды. Yatağa girdiğimde geceliğimin eteği tüneldeki kirden nemli ve kumluydu; başka bir gecelik giydim, ama bütün gece boyunca çarşaflarımda hala toprak kokusu aldığımı yemin edebilirim, şiddetli b i r yağmurdan sonra havada olduğu gibi, petrikor ve balçık kokusunun baş döndürücü bir karışımı.

Güneşin sarı ışığı gecenin son kalıntılarını tamamen örtünce, kalkıp kağıdı aldım. Mektup sadeydi, adres ya da gönderen yazmıyordu, sadece ortasında artık tanıdık gelen el yazısı ile yazılmış tek bir cümle vardı:

Uyandığında benimle buluş.

Notun arkasında, kesik çizgilerle yazılmış talimatlar beni buluşma yerine yönlendirdi. Eliot'un el yazısını, önceki gün bagajıma koyduğu nottan tanıyamasam bile, mesajın sadeliğinden onu anlayabilirdim — yazarın

benim nasıl takip edebileceğimi hiç düşünmeden, bir imzanın olabileceği kadar açık bir şekilde.

Talimatların listesini üç kez gözden geçirdikten sonra, yatağımın başucundaki çekmecede bulunan mumlardan birini yaktım ve kağıdı şöminede yaktım. Eliot'un son sözleri karlı gri küle dönüştüğünde, odamın köşesindeki ayna önüne geçtim ve kendimi inceledim, bana bakan kızın görüntüsüne yüzümü buruşturdum.

Gece yarısı maceram izlerini bırakmıştı. Yorgunluk gözlerimin altında koyu halkalar oluşturmuş, yanaklarımı çökertmiş, saçlarım vahşi bir yaratık gibi karışmış ve birbirine dolanmıştı. Aynada, yansımam beni şüpheyle süzüyordu, sanki kenara çekilip arkamda daha kötü bir yaratık saklayıp saklamadığımı ortaya çıkarmamı bekliyordu.

Tıpkı önceki gün olduğu gibi, aynam güneşin parıltısını yakalayıp bana geri yansıttığında irkildim. Işık, görüş alanımın bir kısmını kaplayarak çenemi çevirmeme neden oldu. Sinirlenerek pencereme sitemkar bir bakış attım, ama gökyüzü bulutluydu ve donuk, kül rengi, sakın sabah denizinin renginden neredeyse ayırt edilemezdi.

Gözlerimi kırıştıtırarak yansımama tekrar baktım. Bir saniye önce beni kör eden sert parıltı bir daha bana saldırmadı; sanki ayna birinin avucundaki bir madeni para gibi, bir anlığına ışığa doğru eğilip sonra tekrar geri çekilmiş gibiydi.

Merak uyandırıcı.

Bu düşüncüyü şimdilik bir kenara bırakarak, sandığımın geri kalanını boşaltmak ve elimden geldiğince temizlenmek için zorlu bir sürece başladım. Dün gelenlerin telaşesi sırasında, diğer kızların birçoğunun bakımlarına yardımcı olmak için yanlarında hizmetçi orduları getirdiğini öğrenmişim

ama benim hayırseverimin cömertliği, bana ölen kız kardeşinin kıyafetlerini sağlamamakla sınırlı kalmıştı, bu yüzden gardırobumu basit tuttum: omuzlarında firfırları ve önünde inci düğmelerin sıralandığı, yüksek yakalı pembe bir elbise. Saçlarımı dikkatlice başka bir başörtüsüyle topladım —bu seferki altın rengindeydi ve örgüsü ağdan ziyade narin metal zincirlerden yapılmıştı— aynada son bir kez kendime baktım ve oldukça memnun kalarak odamdan çıktım.

—

Tahmin edildiği gibi, Eliot'un buluşma yerini bulmak neredeyse yarım saatimi aldı. Karışık yol tarifi, bir yumak iplik gibi, anlamını çözmeye çalıştıkça kafamı daha da karıştırıyordu. Sonunda, onun talimatlarını takip ederek, Fortblanche'ın birçok kulelerinden birinin okla işaretlenmiş tepesine çıkan spiral taş merdivenleri tırmandım. Yolum, sivri tavanın altında çömelmiş bir çocuk gibi duran sağlam yeşil bir kapının önünde sona erdi.

Kapıyı açarak, kalın, solmuş halılarla kaplı zemini ve çapraz çizgili pencerelerin ötesinde bulutlu gökyüzüne rağmen odayı neşeli turuncu bir ışıkla boyayan birkaç paslanmış küre lambadan başka hiçbir şeyin olmadığı duvarları olan rahat, dairesel bir odaya adım attım.

Eliot, odanın arka tarafındaki bir koltukta uzanmıştı — odadaki tek mobilyayı oluşturan, birbirine uyan, yıpranmış bir çift koltuğun yarısı — kucağında bir kitap vardı ve başı ona doğru eğilmişti. Kahverengi kareli sabahlık giymişti, yeleği kısmen düğmesiz, altında sallanıyordu. Belki de odanın darlığıydı, belki de sadece gerçeği I görmemiştim onu

önceki geceden beri görmemiştim, ama hatırladığımdan daha uzun boylu görünüyordu, uzuvları gevşek ve uzundu... Acaba... *rahat mıydı?*

Ben içeri girdiğimde, bana bakmaya tenezzül etmeden, telaşsızca kitabının bir sonraki sayfasına geçti. "Geç uyuyan mısın?"

Sesinde alaycı bir ton vardı, sorusu piyano tuşları gibi omurgamdan aşağıya doğru iniyordu. Düzeldim ve bu hissi uzaklaştırdım. "Beni uyandırmaya gelmene şaşırdım," diye kısa bir cevap verdim. "Dün gece beni takip etmekten kesinlikle keyif almış görünüyordun."

Eliot bir sayfayı daha çevirdiğinde odayı kağıt hışırtısı doldurdu, dikkati hâlâ önündeki metne sabitlenmişti, ama sözlerim üzerine ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "O balkon özel değil, yeni *arkadaşların* ne kadar ısrarla kendilerininmiş gibi davranmaya çalışsalar da," diye yanıtladı. "Anais'e karşı dikkatli olmanı söylemiştim. Ama, eğer teselli olacaksa, o sorduğunda seni olabildiğince ilginç olmayan biri gibi göstermeye çalıştım."

Sonunda başını kaldırdı, ela gözleri benim . Gözlerindeki neşe beni hazırlıksız yakaladı — tokat beklerken uzanmış bir el gibi. İstemedim, zihnim dün gece düşmeye başladığımda bileğimi sıkıca saran parmaklarının sıcak izlenimine geri döndü. Beni yukarı çekmişti.

Yanağımın içini ısırdım ve kendimi bu anıdan kurtardım. Demek bu sabah iyi bir ruh haliyle uyanmıştı; bu, benim de ona ayak uydurmam gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Eminim öyledir," diye tarafsız bir şekilde cevap verdim. Ondan uzaklaşarak, daracık kule odasına göz gezdirdim. "Burası neresi?"

"Noé ve benim çocukken geldiğimiz bir yer." Bakışlarımın izlediği yolu takip eden Eliot, kitabını kapattı ve

onu bir kenara koyun. "Sanırım artık tamamen unutmuştur. Burada rahatsız edilmeyeceğiz."

Merakla, en yakın pencereye gittim ve camı kesen ince siyah çubukların arasından dışarı baktım. Diğer tarafta, Fortblanche uzanıyordu ve Isle d'Eylau kayalıklarının başlangıcı, onun devasa yapısının altında görünüyordu. Zihnimde kayalıkların dik hatlarını takip ettim, uzandıkları yönü izledim ve sonra hızla aşağıya doğru indim.

"Harika," dedim, Eliot'a dönerek. "O zaman neden beni rahatsız edilmeden çağırdığını bana anlatabilirsin."

Eliot'un koyu kaşları yukarı kalktı. Koltuğuna yaslanarak, birkaç saniye sessizce bana baktı, sonra tekrar konuşmaya başladı. "Fortblanche'daki ilk gecen nasıl geçti?"

Onun kaçamak cevabından rahatsız olarak, yarı dönüp pencere camına tırnağımla vurdum. "Neden, Bay Lear, ben çok sevdim. Kendimi küçük düşürmekten zevk alıyorum." Kaşlarımı çatarak ona sert bir bakış attım. "Sizce ben bundan nasıl zevk aldım?"

Bir başka sırtış, bu seferki öncekinden daha sempatik. "Düşündüğünden daha iyiydin," dedi Eliot, sesi yatıştırıcıydı. "Noé meraklandı, sonra bana senden bahsetti."

"Ona iki kelime bile etmedim."

"Ve o da senin sessizliğini istediği gibi doldurdu," diye karşılık verdi Eliot yumuşak bir sesle. "Onun yargılanma sürecinden de anlayabileceğin gibi, Noé gizemli şeyleri her zaman sevmiştir. Onun seni gizemli birine dönüştürmesine izin vermenin bir zararı yok."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Gizemler, bilinmeyenin varlığını ima eder. Onun gibi bir çocuk böyle bir kavramı kavrayabilir mi?" Eliot'un bakışlarına karşılık vererek, omzumla taş duvara yaslandım. "Dün gece kafamda Bastian Alaire'in sesini duydum."

Eliot bu iddiayı yalanlamadı, ancak yüzündeki ifade sertleşti. "Dokumacıların yetenekleri, ipek cadılarının zekası gibidir; her insanda farklıdır," diye cevapladı bir süre sonra. "Noé, birçok yönden babasına benzemiyor. Bastian'ın yalanını ortaya çıkarmasından endişeleniyorsan, endişelenme. Onun güçleri bir neşter gibidir, derin ve keskin bir şekilde delebilir, ama geniş bir alana yayılmaz. Onun şüphelerini uyandırmadığın sürece, sorun yaşamazsın."

Onun cevabını düşündüm. "İçimi rahatlattı," dedim. "Peki, kendi yeteneklerini neye benzetirsin? En azından biraz yeteneğin olduğunu varsayıyorum, sonuçta sen bir Weaver'sın."

Ben konuşurken çenesini kaldırdı, gözlerini kısarak benimkileri daha iyi takip etmek istercesine. Meydan okurcasına kollarımı kavuşturup başımı daha yukarı kaldırdım. Bu tepki onun dikkatini toplamasına neden oldu — öne eğildi, bakışları birden keskinleşti, sanki beni ilk kez fark etmiş gibi.

"Şimdi, bu, Bayan Lovett," dedi bir saniye sonra, "sizi ilgilendirmez."

Başını eğdi ve gerginlik dağıldı.

"Noé ile ilgili soruların bittiyse..."

"Aslında bir sorum daha var," diye sözünü kesmeden önce araya girdim. "Noé ve kız kardeşin arasında romantik bir ilişki oldu mu? Ya da o olmasa bile, belki de senin bildiğin başka bir talipli vardı?"

"Ophelia ve Noé mı?" Eliot'un yüzünde inanamama ifadesi belirdi. "Kesinlikle hayır. O daha önce aşık olmuştu, ama ona değil. Neden böyle bir şey soruyorsun?"

Reddi hızlı ve güçlüydü, o kadar akıcıydı ki, bir an bile onun buna inandığından şüphe duymadım. Koltuğu ile duvar arasında durarak, ona nasıl cevap vereceğimi düşündüm. Fortblanche'a geldiğimden beri olan onca şeyden dolayı, düşünmek için fazla vaktim olmamıştı.

Yatak odamda bulduğum notu hatırladım — gerçi onu da unutmamıştım. Altı çizili dizeleri, üzerlerine mürekkeple yazılmış dönen *O* harfini düşündüm. Bir insanı böyle bir hatırayı saklamaya, onu sevdiği birini toprağa gömmüş gibi gömmeye zorlayan şey, duygusallık değilse ne olabilirdi? Sevgi mi?

"Odamda, onun eski odasında saklanmış bir şiir buldum," dedim Eliot'a. "Kızların geçen yıldan beri aynı odalarda kaldıkları konusunda haklıydın." Ondan gözlerimi ayırarak omuz silktim. "Bir sevgilisinden kalmış olabileceğini düşündüm."

Eliot koltuğunun kol dayanağına elini koydu. "Ne yazıyordu?" Sesi, uzun süredir kullanılmamış bir pipo gibi sert ve boğuktu. "Şiir."

"Tam olarak hatırlamıyorum. Bir kitaptan koparılmış gibi görünüyordu," diye cevapladım. "Baharla ilgili bir şeydi, sanırım, ve —ve ölümsüzlük..."

"Donun dokunmadığı ölümsüz bahar." Eliot alıntıyı kolayca bitirdi; kol dayanağını daha sıkı kavradığında ve boğazından düşük bir homurtu çıktığında ben gerildim. "Bu *Vaudevaule... Lanet olsun*. Balmoore'daki her okul çocuğu beş yaşında onu alıntılatabilir. Bu bize hiçbir şey söylemiyor." Davranışları gergindi, uzuvları huzursuzlukla titriyordu.

"O halde cevabın hayır," diye tereddütle sordum, bir dakika süren kısa bir sessizliğin ardından. "Kız kardeşin sana Noé ya da başka bir sevgiliden hiç bahsetmedi."

"Asla." Eliot başını salladı ve yorgun bir şekilde buklelerini eliyle düzeltti. "Eğer benim o kişiyi onaylamayacağımı düşünseydi, benden saklayabilirdi, ama... dürüst olmak gerekirse, bunların hiçbiri ona benzemiyor," dedi. "Aşk şiirleri, romantizm... O tüm bunları nefret ederdi — bir silkwitch olarak, manastır hayatından kaçınmak istiyorsa evlenmek zorunda kalacağı fikrini nefret ederdi." Ağzı kıvrıldı,

ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Hayattayken, arkadaşları ona Wit'ini kullanarak kocalarını sezmesini isterlerdi, ama o asla yapmazdı. Lanetler dağıtmaya inanmadığını söylerdi."

Onun yumuşak kahkahası karşısında, sanki onu samimi bir anda yakalamışım gibi utanç duydum. Yanaklarım kızardı; bakışlarımız içgüdüsel olarak birbirine kaydı, ikisi de gizliydi, sanki birbirimizin ne gördüğünü anlamaya çalışıyorduk.

Boğazını temizleyip konuşmayı daha güvenli sulara yönlendirdiğinde minnettar oldum. "Sence şiir bir tür şifre olabilir mi? Belki de biriyle buluşuyordu."

Son kalan rahatsızlığımı bir kenara iterek, bu fikri düşündüm. "Belki," diye kabul ettim. "Anais ve diğer hizmetçilerle konuştuğumda, Ophelia'nın geçen yıl biraz inzivaya çekilmiş gibi görüldüğünü söylediler. Fortblanche'da bir sırdaşı varsa, bunu kesinlikle kimseye söylememiştii." Eliot'un beni gizemli bir ifadeyle izlediğini görünce kaşlarımı çattım. "Ne, şimdiden eleştirecek bir şey mi buldun?"

Yüz hatları netleşti; kendini dış dünyadan bu kadar çabuk ve kolayca kapatabilmesi beni hayrete düşürdü, sanki bir kapıyı kapatır gibi. Kısa bir an için, mantıksız bir şekilde, Ophelia hayattayken onu okumayı öğrenmiş miydi diye merak ettim — ve eğer öyleyse, nasıl?

"Hayır," diye cevapladı. "Sadece... Bunların hepsini ilk gecenizde mi keşfettiniz?"

Ses tonunda duyduğum kıskanç hayranlığa gülümsedim. "Sizi etkilemişim, değil mi Bay Lear?"

"Beni etkilemek oldukça zordur." Eliot, benim sırtışıma kendi sırtışıyla karşılık verdi. "Yine de denemek isterseniz, buyurun deneyin *Bayan Lovett*."

O anda garip bir his beni sardı, sanki midemin altında bir sıkışma gibi. Ondan uzaklaşmak istedim ama içgüdüsel olarak bunun bir itiraf olacağını hissettim

—ne olduğunu tam olarak bilmiyordum. Bir tür zayıflık, kumarbazın elini çekmekten çekinmesi gibi.

"Noé'nin ilişkisi olduğu kız kimdi?" diye sordum. "Onun aşık olduğunu söyledin, ama kız kardeşine değil. Başka bir kız mıydı?"

Eliot belirsiz bir şekilde omuz silkti. "Tek bildiğim, Bastian'ın onu uygunsuz bulduğu ve Noé'nin geçen yılki yarışma başlamadan önce onunla ilişkisini sonlandırmak zorunda kaldığı," diye cevapladı, konuyu değiştirmemden hiç rahatsız olmamış gibi. "Yarışma bitene kadar bana güvenmedi. Dürüst olmak gerekirse, güvenip güvenmeyeceğini bilmiyorum, ama... kız kardeşim öldüğünde kendini suçladı. Bunun kendi hatası olduğunu, babasının isteklerine karşı daha fazla direnmiş olsaydı, Vainglory'nin hiç var olmayacağını söyledi." Eliot nefes verdi, burnunu genişleterek çenesini bana doğru kaldırdı. "Senin onu gösterdiğin kadar kalpsiz biri değil."

Onu aşağıdan yukarıya doğru baktım, lamba ışığı onun yüz hatlarını bir yağlı boya tablosundaki tüylü fırça darbeleri gibi altın rengi bir parlaklıkla kaplıyordu. "Onu, herhangi bir şey olarak tanımlayacak kadar iyi tanımıyorum," diye cevap verdim. "Seni de."

Bakışları sertleşti, gözleri düz bir şekilde profilimi izledi. Sonunda koltuğundan kalkıp kollarını önüne uzattığında geri adım attım. "Tanımak için endişelenmen gereken kişi ben değilim," dedi. "Dün diğer kızların birçoğuyla tanıştın. Sana tuhaf gelen biri oldu mu?"

Onun sorusu üzerine ön kolumda bir buz parmağı yanarken, kaslarımın arasına kayan demir çubuğun yakıcı kış ortası soğuğu hissettim.

"Sybil Dabos," dedim hemen. "Bana... ilgi duyuyor gibi görünüyor. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum, sadece basit bir kıskançlık durumundan daha karmaşık bir şey olduğunu hissediyorum. Ve o —"

"Sana söylemek istedim... Sybil dün yaptığı sunumda Noé, Dorian ve bana Wit'i anlattı." Eliot sözümü kestiğinde sinirlendim, ama onun sözlerini dinleyince sessiz kaldım. "Onda kehanet yeteneği var. Çıplak tenine dokunduğu her insan için bir görüntü görüyor: onların geçmişinden, bugünden veya gelecekte bir parça, ama hangisinin hangisi olduğunu her zaman bilmediğini de belirtti."

Aniden uyanık bir şekilde bana doğru döndü.

"Eldivenlerini çıkardığı halde onunla temas kurmadın, değil mi?"

Süt beyazı bir el, yılan ısırığı kadar sıkı bir şekilde elimi tuttu. Melodik, mırıldanan bir ses: Merak uyandırıcı. Oldukça merak uyandırıcı.

Midem sıkılmış bir bez gibi burkuldu. Sybil ile karşılaştıktan sonra, bir tür... izinsiz giriş olduğunu hissetmemiş miydim? Sanki içim dışıma çıkmış, karanlık yerlerim ortaya çıkmış gibi.

O seni gördü. Sanki bir pencerenin önünden geçerken bahçende duran birini görmüş gibiydim — onun seni, sadece özel hayatında ortaya çıkardığın gizli, utanç verici halini gördüğünü fark ettim. Ama Sybil hangi günahımı görmüştü? Geçmişimi mi: çaldığım ıvır zıvır koleksiyonumu; şimdiki halimi mi: aldatma ve yalanları; yoksa gelecekteki, benim bile henüz tanışmadığım bir hayaleti mi?

Sormak istedim, ama Eliot'un bana bakışından, duymak istediği tek bir cevap olduğu belliydi.

"Hayır," diye fısıldadım. "Hayır, tabii ki hayır."

Eliot'un vücudu rahatlamış bir şekilde gevşedi. "İyi," dedi. "Kız kardeşler bilir, geçmişinin yanlış kısmı - ya da şimdiki zamanın, bu

bizi tamamen ifşa edebilir." Endişesini silkeledi ve düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. "Diğer ipek cadılarına gelince... Bu gece ilk deneme sona erdikten sonra, önümüzdeki birkaç gün daha rahat geçecek. Mümkünse, bu zamanı diğer yarışmacılarla iyi geçinmek için kullan. Anais sana yaklaşan tek kız olmayacak — ittifaklar bu oyunların doğal bir parçası ve senin sadakatine henüz kimse sahip çıkmadı." Bana kaşlarını kaldırdı. "Diğer kızları tehdit altında hissettirmediğin sürece, senin öncülünle ilgili her türlü soruyu yanıtlamaya istekli olacaklardır. Bu arada, Noé'den aldığım tüm ipuçlarını sana getireceğim."

Daha önce oturduğu koltuğa doğru geri adım attı, oturmak ister gibi yaptı. Eğer otursaydı, konuşmamızın biteceğini, düzleştirilmiş minder üzerinde bıraktığı kitap gibi sıkıca kapanacağını hissettim. Orada bırakmalıydım, ama farkına varmadan tekrar konuşmaya başladım.

"Dün gece başka bir şey daha buldum."

Eliot durakladı, bana baktı. Onun bakışları altında kalbim hızla çarpmaya başladı, ama kendimi zorladım. "Noé'nin dediği gibi... malikaneyi keşfediyordum," diye başladım. "Saat geç olmuştu, gece yarısı geçmişti. Baloda sona ermiş, neredeyse herkes uykuya dalmıştı."

"Demek gözetliyordun." Eliot sırtı ama olduğu yerde kaldı. "Devam et."

"Ana katta, Fortblanche'ın doğu kanadının arka kısmındaki Alaires'in eğirme odalarından birindeydim," diye devam ettim. "Bir kapı vardı. Goblenin arkasında gizliydi, ama yine de fark ettim." Durakladım, boş kapının siyah başlığını, ondan nefes izleri gibi yayılan buz gibi rüzgâr şeritlerini gözümün önüne getirdim. "Beni bir tünele götürdü. Sonunda, taş bir oda vardı v daha fazla geçitler dallanıp I

yanımda bir lamba getirmiş olsaydım, daha fazla keşif yapardım, ama..." Danteli taştan kaldırırken avucumda hissettiğim çizik hissini, beyazın parıltısını hatırladım. "Bence başka bir bakire de onu bulmuş olabilir."

Eliot'un şüpheciliğine hazırlandım, ancak bir süre sonra başını salladı. "Bu eski malikaneye benziyor," dedi. "Fortblanche, Noé'nin büyükbabasının zamanında yenilenmişti. Bugünkü yapısı, aslında geçmişinin kalıntıları üzerine inşa edilmiştir. Kalan giriş noktaları şimdiye kadar kapatılmış olmalıydı, ama senin Wit'inle bunu aşabilmen mantıklı geliyor."

Başını eğdi, yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Oraya tekrar gidersen dikkatli ol," dedi. "

O kalıntılar arasında kız kardeşimle ilgili bir şey bulabileceğini sanmıyorum, ama hayat alan tek canavarlar katiller değildir. Sana yardım edemeyeceğim bir yerde başını belaya sokmaman en iyisi."

Kararsız bir şekilde "*hmm*" dedim ama cevap vermedim. Eliot'un açıklaması tamamen mantıklıydı — aslında, dün gece duvar halısının arkasındaki geçidi keşfettikten sonra benim varsayımlarımla tamamen örtüşüyordu. Yine de, atriyumun çökmekte olan eski duvarlarını, kasvetle kaplı kemerli geçitleri düşündüğümde... bu mekan birkaç nesilden daha eskiymiş gibi geliyordu. Fortblanche'ın tepesinde saklanmış olsam da, topuğumdaki morarmış yara gibi, bu mekanın karanlık gücünü hissedebiliyordum.

"Dinle, burada daha fazla gecikirsek yokluğumuz fark edilecek, ama gitmeden önce sana bir şey vereceğim. Aslında iki şey," dedi Eliot, eğilip kareli pantolonunun cebinden küçük, yuvarlak bir nesne çıkardı. Bana yaklaşıp, onu elime tutuşturdu.

Şüpheyile ona baktım ve başparmağımla yüzeyini okşadım. Avuç içimde, bakır bir twill kadar büyüklükte, kararmış bir bronz sikke vardı. Metali çizikti ve dokunulduğunda soğuktu, kenarları zamanla yeşilleşmişti. Normalde Balmoorish ulusal çiçeği olan orkide yüzeyine basılmış olurdu, ancak bu sikkenin üzerinde tanımlanamayan bir kuş kanadı işlenmişti; sikkeyi ters çevirdiğimde, diğer tarafında bir çift pençe işlenmiş olduğunu gördüm.

Başımı kaldırıp Eliot'a alaycı bir bakış attım. "Ne kadar güzel."

Bilge bir gülümsemeyle, yüzeyini hafifçe vurdu, sonra uzaklaştı. "Bu, babamın zanaatkarları tarafından dokunmuş bir kumaş," dedi. "Benim de aynısından var. Cebinde sakla ve benimle konuşmak istediğinde, üç kez hafifçe vur. Madeni param beyaz renkte parlayıp ısınacak ve beni çağırdığını haber verecek." Ellerini ceplerine soktu. "Notlar vermek riskli ve pratik değil. Bu şekilde, yazışmalarımızın keşfedilme ihtimali yok. Burayı buluşma noktamız olarak kullanabiliriz."

Madeni parayı bir süre daha düşündüm, sonra yumruğumu sıkıca kapattım. "Peki ya ikinci eşya?"

Eliot nazikçe bana uzattı: bir not. Notu açtım ve ona şüpheli bir bakış attım.

Pierre Bordeau'nun Stravast'ta bir metresi var.

"Noé bunu bilmiyor." Eliot, ölü bir güve gibi uzattığım kağıda anlamlı bir şekilde başını salladı, kağıdı kendime yaklaştırmaya tereddüt ediyordu. "Pierre, Bastian'ın yakın arkadaşı ve kötü bir sarhoş. Noé bu adamı her zaman hor görmüştür. Onu rezil etme fırsatı için minnettar olacaktır."

Mesajı dikkatle inceledim. "Talimatlarımızda, sırları kendimiz bulmamız gerektiği belirtilmişti."

Gözleri kısıldı. "O zaman beni kaynağın olarak gör. Kendi amaçlarımızı ilerletmek için kullanabileceğimiz bir dedikoduyu araştırarak zaman kaybetmenin bir anlamı yok —Ben sadece süreci hızlandırmaya çalışıyorum."

Onun bakışlarını karşıladım. "Yardımanızın neye benzediğini gördüm. Diğer hizmetçilere benim sizin hayırseverliğinizin bir parçası olduğumu mu söylediniz?" dedim ve onun irkildiğini görünce memnun oldum. "Bu sınavı kendi başıma geçebilirim."

Notu yumruğumda buruşturup, arkanı döndüm — sonra hareketimle birlikte kafamın yanlarına batan zincir bağlantıları yüzünden yüzümü buruşturdum. Tıslayarak, onu çıkarmak için uzandım, aniden onun kısıtlamalarından kurtulmak için çaresizce.

Eliot bir adım öne çıkıp, sanki beni durdurmak istercesine elini kaldırıncı donakaldım. "Ne yapıyorsun?"

Sesindeki endişe beni duraklattı. Bir kolum hala havada donakaldım ve ona kaşlarımı kaldırarak baktım. "Bunu çıkarıyorum," diye yavaşça cevap verdim.

Yüz hatları gerildi, ifadesi ihtiyatlı ve acil bir duygu ile keskinleşti. Neredeyse korkuya benziyordu. "Neden?"

Ben öfkelen dim, endişem endişem bana onun hızla hızla öfkeye dönüştü. "Çünkü sen sinir bozucusun ve ben bundan nefret ediyorum, aynı anda iki zulmü birden çekmek istemiyorum." Ses tonum sertçeydi, ama Eliot geri çekilmek yerine bir adım daha yaklaştı. "Geri tak," dedi.

İnanamayan ifadem karşısında içini çekip ilerlemesini durdurdu ve saçlarını karıştırdı. "Rahatsız olduğunu biliyorum," diye daha nazikçe itiraf etti. "Ama anlamalısın ki, bir sosyete silkwitch asla

başörtüsü olmadan görünmez. Senin gibi kızların çoğu evlenmeden önce saçlarına bile dokunmazlar. Bazıları, saçlarının bir tutamını bile kaybetmekten o kadar korkarlar ki, saçlarını hiç taramayı reddederler. kayıp kullanılabilecek kullanılabilecek düğün desteği Bakışları bakışları tekrar sertleşti, sertleşti. "Sen

Fortblanche, uyurken hariç, bunu asla çıkarmayacaksın. Anladın mı?"

Şu anda bana çok yakındı, aramızdaki mesafe o kadar azdı ki, bana dokunmamasını engelleyen tek şeyin kendi kararı olduğunu biliyordum. Yaklaşmasıyla, sözleriyle, karnımda bir şeyin kıvılcımlandığını hissettim. Bir uyarı gibi soğuk bir korku.

"Bana emir mi veriyorsun?" diye sordum. Sesim alçak ve sert çıkmıştı.

Eliot'un kaşları çatıldı. "Sana *tavsiye* ediyorum," diye düzeltti. "Kesinlikle."

Onu bir an için izledim: ciddi ifadesi, duruşunda açıkça hissedebileceğim endişesi. Eminim ki doğruyu söylüyordu, bana yardım etmek istiyordu, ama yine de...

"Unutma," dedim yumuşak bir sesle, "ben senin eşin değil, ortağınım. Ve sen beni kontrol edemezsin." Vurgulamak için, bana verdiği kağıdı geri ittim geri döndüm. . Onun derisi kuru kuru, eli el dokunuşumla içgüdüsel olarak gerildi, ama uzaklaşmaya çalıştığımda parmakları bileğimi yakaladı. Dokunuşu hafifti, nazik bir baskıdan ibaretti, ama nedense camın ısırığı gibiydi camın ısırığı gibiydi, beni olduğum yerde tuttu.

"Neden sana yardım etmek için yaptığım her şeyi reddediyorsun?" diye mırıldandı. Sesi kısık ve tüylerimi diken diken eden bir tondaydı. "Anlayamıyorum. Hayırseverlik yorumunda olduğu gibi. Dün gece diğer kızların benim senden hoşlandığımı düşünmelerini mi istedin? Belki de aramızda bir şey olduğunu merak etmelerini mi?" Yaklaştı. "Ben bu dünyaya doğdum. Sen ise daha yeni adım attın. Yaptığım her şey senin iyiliğin için. Bunun farkında olduğunu biliyorum, öyleyse neden beni cezalandırıyorsun?"

Saniyeler geçti, omuzlarım ağırlaşarak yanımda durdu. Birkaç saniye boyunca ikimiz de kıpırdamadık, sözleri aramızda bir büyü gibi asılı kaldı. Sözlerinde doğruluk vardı, biliyordum, ama yine de... Eliot'un önceki akşamki alaycı sözleri, kapandığını sandığım bir yarayı yeniden açmıştı. Clio Lavoie'nin acıma dolu kahkahasını hatırladım — tam da bir yıl önce balodan atıldığımda sosyete kızlarının çıkardığı cıvıl cıvıl kahkahalar gibi.

İpek cadı olarak hayatım tamamen yalvarmaktan ibaretti: arkadaşlarımın kabulünü yalvarmak, bir koca bulmak için yalvarmak. Hırsızlıklarımınla bunu değiştirdim, gururumu biraz geri kazanmayı başardım, yeteneklerimi kendime ait olarak sahiplendim.

Küçük bir şey olsa da, tekrar aşağılanmaya dayanamazdım.

"Çünkü gururumu incittin." Cevap ağzımdan çıkmadan önce durduramadım: dürüstçe, belki de konuşmamız boyunca ona söylediğim tek dürüst şeydi. "Rakiplerimin önünde beni küçük düşürüyorsun —beni daha aşağı görünür kılıyorsun—ve ittifakımızın ortaya çıkmaması için itiraz edemiyorum. Öfke yatıştırıcı bir duygudur. Beni daha fazla detaylara girmeye zorlama."

Eliot'un kaşları çatıldı. Gözleri kararmış ve kararlıydı; ben onun cevabına hazırlıklı olarak gerildim, ama bir dakika sonra, sadece yutkundü ve uzaklaştı.

"Gitmelisin," dedi. "Diğer kızlar kahvaltıya oturmuş olacaklardır. Ve... bunu al." Notunu bana doğru uzattı ve ben isteksizce kabul ettim. "İstemediğin sürece kullanmak zorunda değilsin," diye ısrar etti. "Ama olması, olmaması daha iyi."

Kağıdın pürüzlü kenarını işaret parmağımla okşayarak başımı salladım, sonra arkanı döndüm. Kapıya neredeyse varmıştım ki, sesi beni yakaladı ve geri çekti.

"Bayan Lovett..."

Omzumun üzerinden arkama baktım ve onu odanın ortasında dururken gördüm. "Anais Tremblay'i ikimiz de küçükken tanıyorum," dedi bana kararlı bir sesle, gözlerini benimkilere dikmiş olarak. "Yine de bir ortağa ihtiyacım olduğunda, ona değil, sana başvurdum. Bunu asla unutma."

Göğsüm sıkıştı, bir kuşun kanat çırpması gibi ani bir sarsıntı hissettim. Anladığımı belirtmek için bir kez daha başımı salladım, sonra tekrar öne dönüp kapıyı açtım.

Diğer tarafta hava soğuktu. Ne kadar uğraşsam da artık kızgın değildim.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Fortblanche, ben kulenin dibine vardığımda tamamen uyanmıştı, ancak Eliot'un aksine tavsiyesine rağmen, hemen kahvaltıya gitmedim. Bunun yerine, odama geri döndüm, duvarıma dayalı küçük masanın çekmecelerinden bir dolma kalem, mürekkep hokkası ve bir sayfa mektup kağıdı çıkardım ve bir not yazdım.

Mesajım basitti, aslında mektup bile denemezdi. Yine de, son birkaç saattir içimde oluşan şüphe doğru çıkarsa, alıcımın ihtiyacı olan tek şey bu olacaktı.

Mürekkep kuruduktan sonra, kağıdı aldım ve odamın köşesindeki aynaya doğru yürüdüm. Bu sefer yüzeyinde beni selamlamak için hiçbir ışık çizgisi parlamadı; aynanın derinliklerinden, yansımam sanki neden geldiğimi merak edercesine masumca bana bakıyordu.

Onun arkasını gözetleyerek, uzandım ve cama üç kez vurdum, diğer elimle notumu aynaya sıkıca bastırdım. Birkaç saniye sessizce orada tuttum, her saniyeyi zihnimde saydım, sonra geri çekildim ve kağıdın çaresizce yere düşmesine izin verdim.

Cevap beklemeden tekrar dışarı çıktım.

Kahvaltı salonu, nakışlı bir masa örtüsüyle kaplı, on kişilik tek bir oval masanın hakim olduğu, sıcak bir ortamdı. Sadece birkaç koltuk doluydu; boş koltuklara şüpheyile baktım, sanki birini seçerek bir taraf seçiyormuşum gibi hissettim.

"Oh, pardon."

Donakaldım, elim hala tuttuğum sandalyenin tepesini sıkıca tutuyordu, bakışlarım sandalyenin koltuğunda duran kitapların şelalesine takılmıştı — şimdi ise yerde üzücü bir yığın halinde duruyorlardı. Yanımdaki sandalyede oturan Manon Blanc, kucağındaki tek bir kitap ayracıyla işaretlenmiş metinden başını kaldırdı, ağzı hala özür dilercesine açık duruyordu.

Basit bir keten elbise giyiyordu, ancak temiz ve zarif çizgileri, şüphesiz pahalı olan ince işçiliğini ele veriyordu. Tel çerçeveli bir gözlük, burnunun köprüsüne gevşekçe oturmuştu - dün gece baloda benimsediği çıplak yüz görünümünden farklı bir görüntüydü - ve bu gözlük, elmacık kemiklerinin keskinliğini ve çenesinin çıkıntısını yumuşatarak, diğer yüz hatlarını yumuşatıyordu. Birkaç bukle, başörtüsünden kayarak çenesine değiyordu; ben izlerken, o elini uzattı ve kaçak bukleleri sinirli bir şekilde kulağının arkasına sıkıştırdı.

Bu hareket kalbimi sarsmıştı. *Bir sosyete kadını asla başörtüsü olmadan görünmezdi.* Eliot'un önceki sert tavrından sonra, onun değerlendirmesinin doğru olduğunu kabul etmek istemiyordum. Eğer kulede saçlarımı açmış olsaydım, kahvaltıdan önce saçlarımı toplayacak zahmete girmesem, diğer yarışmacılara ne kadar tuhaf görünürdüm?

Nasıl oluyor da o benim türümü benden daha iyi anlıyor gibi görünüyordu?

Diz çökerek, düşen yığından bir kitap aldım ve Manon'a geri verdim. "Bunlar sadece sabah için mi, yoksa bütün gün yetecek kadar mı?"

Manon güldü, kitabı alırken yanakları kızardı. "Aşırı olduğunu biliyorum," dedi, başını sallayarak. Kız gibi bir sesi vardı, Sybil'inkinden daha tatlı ve daha etkileyiciydi, "Anais

bunun için beni sürekli azarlıyor, ama korkarım bu alışkanlığımdan kurtulamıyorum. Ne yazık ki, benim takıntımın kurbanı olan ilk kişi sen değilsin.”

Dudaklarını ısırarak, orada bulunan diğer hizmetçilere hızlıca bir bakış attı — içlerinden birkaçı gürültüye bakmış, ama şimdi uykulu gözlerle çaylarına bakıyorlardı — ve sanki bir karar vermiş gibi başını eğdi. Masasının kenarının altında ikimiz de gizlenmişken, onun yakınlığına şaşkınlıkla gözlerimi kırdım.

"Açıkçası, sizi yalnız yakalama fırsatını bekliyordum, Bayan Lovett," dedi ciddi bir tonla. "Size, dün gece bize karşı çıktığınız için memnun olduğumu söylemek istedim."

Ağırlığımı topuklarıma kaydardım, teslim etmek için hazırladığım ikinci kitap, neredeyse unutulmuş bir şekilde kucagımda duruyordu. "Öyle mi?"

Manon, gözlükleri burnundan kayarken, kesin bir şekilde başını salladı. "Anais, bağımsız düşünenleri sevmez," dedi. "Ben öyle düşünmüyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "O senin en iyi arkadaşın değil mi?"

Cildi buharla gıdıklanmış gibi pembe lekelerle kaplandı ve hemen sözlerimden pişman oldum. Diğer kızın yüzünde utançtan kaynaklanan bir gerginlik vardı, sanki bana yaklaşmaya cesaret ettiği için bir kedi yavrusunu tokatlamışım gibi hissettim.

Aceleyle elimdeki kitabı kaldırıp kapağını inceledim. "Bunu beğendim. Ama *Faustine*'i daha çok sevdim."

Neyse ki, diğer kız neşelendi ve daha önce ona verdiğim romanı göğsüne sıkıca bastırdı. "Demek sen bir okuyucusun?"

"Mümkün olduğunda" diye cevap verdim. Aslında, Isle d'Eylau'ya geldiğimde okuma yazma konusunda sadece idare eder bir seviyedeydim, Verne'de kutsanmış olduğumdan beri eğitimim neredeyse tamamen terk edilmişti. Ancak Markham, küçük bir kitap koleksiyonu tutuyordu.

kitap koleksiyonu xml-ph-0006@deepl.internal küçük bir xml-ph-0005@deepl.internal koleksiyon xml-ph-0006@deepl.internal tutuyordu. Yetkinliğim arttıkça, bu eyleme olan sevgim de arttı. Kendi zihnime kaçmanın, saçım la veya zekam la hiçbir ilgisi olmayan bir beceriyi kendim için geliştirmenin bana zevk verdiğini fark ettim. Zekam, hayatımın diğer pek çok parçası gibi bana aitmiş gibi geliyordu — sonunda sihrim bile beni terk edecek olsa da, beni terk etmeyecek bir armağan.

"Serinin son kitabını okumayı hep umut ettim," diye devam ettim, elimdeki kitaba başımı sallayarak. "Ama bir kopyasını bulamadım."

Diğer hizmetçi gülümsedi. "Oh, benimkini ödünç alabilirsin. Kaçırılmaması gereken bir final bölümü... Günaydın canım. İyi uyudun mu?"

Bir gölge üzerimize düştüğünde, arkadan yaklaşan bir varlık hissettim ve tüylerim diken diken oldu. Omzumu döndüğümde Anais Tremblay'ın bana baktığını gördüğümde hiç şaşırmadım. Porselen gibi cildi nemliydi ve gözleri yeşim taşının parlaklığıyla ışıldıyordu. Manon'un aksine, Anais gün ışığında hiç değişmemişti; gece yağmurunda gördüğüm kadar güzeldi ve belki de daha da ürkütücüydü.

Gülümsedi, beyaz dişleri kurt gibi parladı. "Bayan Lovett."

Ben de ona gülümsedim, avcıdan avcıya. "Bayan Tremblay."

Ondan sonra konuşmadık. Kahvaltı nispeten sessiz geçti, çoğu kız iki veya üç kişilik gruplar halinde toplanmış, yemeklerini yerken birbirlerine fısıldaşıyorlardı. Bu nispeten sessiz ortamı, henüz tanışmadığım ipek cadılarını incelemek için kullandım. Masanın başına yakın oturan, yüksek elmacık kemikli, koyu gözlü kıızı hemen Nathalie Moreau olarak tanıdım; onun yanındaki dolgun vücutlu, bakır saçlı kız ise Mireille Laurent'tı. Elspeth Winn onların yanına oturdu,

başını Delphine Barbier'e doğru eğmişti, konuşmaları çok alçak sesliydi, ne dediklerini anlayamadım. Belki de başka bir ittifak?

Kasten, kâsemden bir kaşık dolusu yulaf lapası kaşıkla aldım ve Eliot'un bana öğrettiği şekilde nazikçe ağzıma götürdüm. Üç kızdan sadece Nathalie, Moreau büyücü ailesinin uzak bir akrabası olan Weaver soyuyla bağlantısı olan tek kişiydi. Hatırladığım kadarıyla, onun Wit'i hayvanlarla bir ilgisi vardı; ona kısa bir süre odaklandım, sonra o benim ona baktığımı fark edince gözlerimi kaçırdım.

Yemeğimizin resmi bir sonu yoktu; yavaş yavaş sona erdi, kızlar birer birer çaylarını kenara itip sohbetlerini bitirerek dışarı çıktılar. Manon ve Anais en son çıkanlar arasındaydı, yanlarına oturan Clio Lavoie, geride kalmaktan korkan endişeli bir çocuk gibi onlarla birlikte ayağa kalktı. Sybil onlardan önce ayrılmıştı; aslında, zar zor gelmiş, çay fincanını doldurmak için sadece birkaç dakika kalmış ve eldivenli elinde buharlı içeceği ile aynı hızla çıkmıştı.

Sonunda, bir başka genç kız – tam karşımda oturan, ince yüzlü, minyon bir kız, mısır püskülü gibi beyaz sarı saçları olan – ve ben kaldık. Benim gibi, diğer ipek cadısı da yemek yerken etrafındakilerle konuşmamış, başını eğerek sessizce tabağını karıştırmıştı. Çatalını tekrar tekrar mekanik bir şekilde batırması dışında, o kadar hareketsizdi ki, neredeyse sersemlemiş mi diye merak ettim, ama Clio kalkıp gitmek için ayağa kalktığında, başını kaldırdı.

Gözleri büyüktü, irisleri belirgin, parlak mavi-gri renkteydi, o kadar soluktu ki ay gibi görünüyorlardı. Bakışları, , , benimkine, , , Clio'nunkine, , , odadan, , bekleyiş içinde, , ve

Sanki benim işaretimi bekliyormuş gibi, ve otururken adını söylememiş olmasına rağmen, onu tanıyordum.

Baykuş'un bilge, her şeyi gören gözlerine bakıyordum.

Clio'nun gittiğinden emin olana kadar sessiz kaldım ve ancak arkasından kapının kapandığını duyduğumda boş çay fincanımı kenara koydum. "Beklediğiniz için teşekkür ederim, Bayan Rochefort."

Baykuş — Marie-Louise Rochefort — gözlerini kırpmadı. Bakışlarında parıldayan, neredeyse ıslak bir ışıltı vardı, geri kalanı ise solgun ve küçüktü — gerçekten kırılğan — sanki tüm gücü görüşüne aktarılmış gibiydi. "Siz istediniz," diye cevapladı basitçe. Sesi, sazlıkların arasından esen rüzgar gibi tiz ve zayıftı.

Odanızdan ayrılmadan önce aynanıza yapıştırdığınız notu hatırladım: *Kahvaltıdan sonra buluşalım*. Diğer hizmetçinin onu göreceğinden emin değildim, hatta aynadaki parıltıların onun varlığını gösterdiğinden bile emin değildim

ama denemek için yeterince meraklıyım. Görünüşe göre risk karşılığını vermişti.

"Öyle yaptım." Sandalyeyi geri çekerek Marie-Louise'e kalkması için işaret ettim. O da itiraz etmeden kalktı, yanıma süzülerek geldi, ayakları hayalet gibi hareketsizce hareket ederken boynu ve omuzları sabit kalıyordu. O yaklaşırken titrememi bastırdım; sessiz itaatkârlığı, bazı yönlerden, itaatsizliğinden daha rahatsız ediciydi, renksiz, melek gibi gözleri tüm bu süre boyunca bana sabit bir şekilde bakıyordu.

Kol kola, kahvaltı salonundan çıkıp koridora geçtik. Koridorun diğer ucunda dedikodu yapan iki hizmetçi dışında, koridor boştu, ince bordo halı terliklerimizin sesini bastırıyordu. Yağmur, sivri pencereleri parlatarak, ötesindeki uçurumu gri bir suluboya tablosuna dönüştürmüştü.

Üstlerindeki vitray süslemeler, sanki gece çökmüş gibi sönük kalmıştı.

"Diğer kızlar, aynalarına işaret koyduğunu bilmiyorlar," dedim bir dakika sonra, sessizliği bozarak.

Yanımda duran Marie-Louise başını çevirip, bir kez daha fener ışığıyla aydınlatılan bakışlarıyla beni yakaladı. "Onlar meraklı değiller. Sadece görmek istediklerini görüyorlar." Çenesini sola eğdi. "Sen ve benim aksine."

Bu karşılaştırma karşısında titrememeye çalıştım. Sanki içimde kendisinin bir yansımasını, ruh ikizini görmüş gibi, onaylayan bir gülümsemeyle dudaklarını kıvırdı. "Onları ne zamandır izliyorsun?" diye sordum, bu sözü kasten görmezden gelerek. Baykuş gözlerini kırptı ama cevap vermedi, sessizce beni izlemeye devam etti, yürürken kalçası benimkine hafifçe çarpıyordu. Sessizlikten rahatsız görünmüyordu; tavırları bana utangaç bir çocuğu hatırlattı, bakıcısının eteğine yapışmış, etrafındaki konuşmaları müdahale etmeden dinlemekten memnun.

Bu rahatsız ediciydi ve dahası, onu aramamın amacına da uymuyordu.

Devam ederek, "Geçen yazdan beri mi?" diye sordum.

O, kolunu benimkine doğru esneterek seğirdi — bu bir onaydı. "Onlara söyleyecek misin?" diye sordu, sesi uysaldı. "Diğer kızlara?"

Ona baktım. "Henüz emin değilim."

Cevap, benim görüşüme göre tatmin edici olmasa da, onu yatıştırmış gibiydi; gözleri benimkilerden kaçtı, koridorun özelliklerini içlerine çekiyordu. Bir an için, onun etrafımızdaki alanı izlemesini izlerken buldum kendimi, onun doyumsuz gibi görünen bakışlarından hem büyülenmiş hem de rahatsız olmuşum. Onun görüşü benimkinden tamamen farklı bir duygu gibiydi; sanki küçük bir uzaylı yaratıkla geziniyormuşum gibi.

"Kahvaltıda tek başına oturuyordun," diye kendimi birkaç saniye sonra söylerken buldum. "Arkadaşlarınla yemek yemek istemedin mi?"

Bana baktı. "Arkadaşım yok," diye cevapladı düz bir sesle. "Bana sadık olanlar bile beni sevmiyor." Yüzünde belirsiz, ilgisiz bir hüznün belirdi, burun delikleri kırıştı. "Sadece itaat ediyorlar çünkü itaat etmezlerse bunu göreceğimi biliyorlar."

İçimde bu kadar sempati duyacağımı beklemiyordum, ama yine de bu beni çok etkiledi. Aniden, memleketim Verne'yi hatırladım: ailemin evinin duvarları, doğduğum yerin duvarları bile, benim kutsanmamdan sonra benden uzak duruyor, sanki bana çok yaklaşılmaya çekiniyor gibiydiler. Yalnız olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyor muydum? Korkulmanın nasıl bir şey olduğunu?

Yutkunarak, anıları bastırdım. "Benim yerime geçen kız, Ophelia Lear ne oldu?" Kendimi topladıktan sonra sordum. "Geçen yaz onu gördün mü?"

Marie-Louise kaşlarını kaldırdı. "Sormak istediğiniz kişi Bayan Lear mı?"

Onun şaşkın ifadesine karşılık verdim. "Başka bir isim vermemi mi bekliyordun?"

Baykuş'un kirpikleri, kaz tüyü kadar beyazdı. Onun cevabını beklemek için adımlarımı yavaşlattım, ama sanki bir karar vermiş gibi, aniden benden uzaklaşarak önüne baktı. "Ophelia'yı birçok kez izledim," dedi Marie-Louise bir süre sonra. "Beni hiç fark etmedi, senin gibi."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Ve?" diye sordum. "Ne gördün?"

"Beni pek ilgilendiren bir şey yoktu," diye cevapladı Marie-Louise ve kalbim yine sıkıştı. "Odasında geçirdiği saatlerin çoğunu okumakla geçiriyordu. Ara sıra, yazardı masasında — her zaman mum ışığında, hatırlıyorum,

hatırlıyorum, gün ortasında bile, ki bunu tuhaf bulmuştum. Bazen bir mesaj yazıp sonra yakardı, sanki yazdıklarını başkalarının okumasından korkuyormuş gibi.

Hayal kırıklığımı bastırmaya çalışarak kaşlarımı çattım. Mektuplaşmak, okumak... Bunlar, Reginald Lear gibi bir adamın yetiştireceği türden bir hanımefendinin, bir silkwitch'in uğraşlarıydı; Eliot'un bana anlattığı asi, inatçı kızın değil. Tabii... Yerdeki gevşek taşı, onun altında saklı olan şiiri hatırlayınca ilgim uyandı. Belki de Ophelia'nın notları özel nitelikteydi, yanlış ellere geçme riskini göze almaktansa yok etmeyi tercih edeceği kadar hassas notlardı.

"Onu hiç sevgilisiyle gördün mü?" diye sordum.

Marie-Louise'in burun delikleri genişledi, boğazından boğuk bir hırıltı sesi çıktı. Bunun bir kahkaha olduğunu anlamam biraz zaman aldı. "Ophelia erkeklere ya da kadınlara hiç ilgi duymazdı," dedi küçümseyerek. "Geçen yaz, yarışma başladığında diğer kızların çoğu onunla arkadaş olmaya çalıştı, ama o hepsini reddetti." Dudakları, Ophelia'nın reddettiği anı onu memnun etmiş gibi, ince ve gizemli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sanırım, aralarından sadece Bayan Dabos çabalarında biraz başarı elde etti."

Göğsüme derin bir kürek saplanmış gibi bir acı hissettim; kaskatı kesildim ve sonra, aceleyle tekrar gevşedim, Marie-Louise'in yanının benimkine sıkıca bastırdığını, tepkilerimi algılayabildiğini fark ettim. "Sybil ve Ophelia arkadaş mıydı?"

Baykuş tereddüt etti, bakışları bana doğru döndü. Gözleri benimkilerle buluştuğunda irkilmedim, bakışlarımı boş ve ifademi net duygudan arındırılmış "Bayan

Dabos Ophelia ile ilgileniyordu," dedi dikkatlice. "Senin onunla ilgilendiğin gibi."

Bakışları üzerimde dolaştı. Kollarımın derisinin tüylerinin diken diken olduğunu hissettim ve onun bunu fark etmemesi için dua ettim, sözlerinin üzerimde yarattığı rahatsız edici etkiyi fark etmemesi için. Eliot'un neden bazı Weavers arkadaşlarının Marie-Louise'in yeteneğini rahatsız edici bulduğunu söylediğini şimdi anlıyordum; onun gücü altında kendimi bir camın altında sıkışmış bir örümcek gibi hissettim, korkunç bir şekilde görülmüş ve korkunç bir şekilde tanınmış.

"Diğer kızlar bunu itiraf etmezler, ama hepsi Ophelia'nın geçen yıl zaferini ilan etmeden önce ölmüş olmasına seviniyorlar," diye devam etti Marie-Louise ve heyecan azaldı. "Onun Bay Noé'ye ve genel olarak rekabete karşı gösterdiği ilgisizliğe kızıyorlardı, oysa hepimiz onun eli Ophelia'ya ait olduğunu biliyorduk."

Onun sözlerindeki kesinlik karşısında kaşlarımı çattım, sanki o sadece kabul edilmiş bir gerçeği aktarıyormuş gibi. "Kendin için hiç umut beslemedin mi?" diye sordum. "Senin zekan olağanüstü."

Marie-Louise kısa bir süre tereddüt etti, adımlarında havada titreyen bir sarsıntı gibi bir aksaklık oldu. "Bay Noé benden korkuyor," diye cevapladı bir süre sonra. "Hiçbir erkek, evcilleştiremeyeceği bir eş istemez."

Omuzları gerildi, bu hareket sadece ona çok yakın durduğum için fark edilebilirdi, hareketleri sanki benimmiş gibi içimde titreşiyordu.

"Annem hala çeyizimin bana bir koca bulacağını düşünüyor, ama ben manastırın beni kabul edeceğini biliyorum," dedi. "Orada ayna yok."

Bu sözleri, sanki geleceğini görebiliyormuş gibi, bulanık bir bakışla önüne bakarak, rüya gibi bir önseziyle söyledi; sanki kendini onun kucağına bırakmış gibi. İstemedi, zihnime bir görüntü geldi

: yanımdaki solgun, narin yaratık, bir kilerdeki köstebek gibi hapsolmuş, ay ışığı gibi parlayan gözleri sonsuza dek karanlığa boş boş bakıyordu.

Nedenini açıklayamasam da, bu görüntü beni derinden üzdü.

Koridorun sonuna gelmiştik. İkimiz de Alaire hizmetçilerinin yanından geçerken başlarımızı eğdik, bir an sessiz kaldık, sonra eşiği geçerken başlarımızı tekrar kaldırdık.

Salonda bir ayırım noktasında durduk — bir kol düz devam ediyor, diğeri sağa sapıyordu. Bana dönerek, Baykuş gözlerini kııptı. "Ophelia Lear ile ne işin var?" diye sordu. "Fortblanche'a daha yeni geldin, bu kadar kasvetli bir geçmişe yönelmek biraz morbid değil mi?" Başını yana eğdi; ses tonunda ilk kez şüpheyeye benzer bir alt ton vardı.

Onun bakışlarına karşılık olarak gülümsedim. "Sanırım izleyip öğrenmen gerekecek."

Kolunu bıraktım ve sağa doğru adım attım.

"Diğeri kızlara konuşmamızı ya da casusluğunu anlatmayacağım," dedim, "sen de benim için gözlerini açık tutacağına söz verirsen. Ophelia hakkında öğrendiğin her türlü ek bilgiyi bana getireceğine inanıyorum."

Marie-Louise'in yüzünde hala düşünceli bir ifade vardı, ama bir süre sonra başını salladı ve ben de memnuniyetle koridora doğru yola çıktım. Birkaç adım attıktan sonra, onun tiz sesiyle beni çağırdığını duydum.

"Ophelia'nın kardeşi hakkında bana soru soracağını tahmin etmiştim," dedi Baykuş. "Eliot Lear."

Midem altüst olsa da ona dönüp bakmadım. "Neden böyle düşündün?"

Ama cevap vermedi ve ben döndüğümde ortadan kaybolmuştu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Fortblanche'da zaman geçirmek nispeten kolaydı; o kadar genişti ki, Weaver King'in malikanesinde dolaşmak bile zaman alıyordu, öğleden sonramın yarısı koridorlarında dolaşarak geçti. Akşam yemeğinden sonra, diğer kızlarla birlikte odalarımıza gönderildik ve akşam balosu için hazırlanmaya başladık. Baloda içki içip eğlenecek ve Noé'nin huzuruna çıkarak ilk denemeden elde ettiğimiz sonuçları sunacaktık. Yaklaşan sınavımızın toplu bilinci, odalarımıza doğru düzgün bir sıra halinde yürürken hissedilebilirdi; bunu, sabah kimlerin ayrılacağını merak eden meraklı misafirler gibi kapılarımızın arkasına saklanmadan önce birbirimize attığımız kısa bakışlarda hissettim.

Alaire'in hizmetçisi, alacakaranlıkta beni giydirmek için geldi. Verimli ve hızlı elleriyle, neredeyse hiç konuşmadan korsemi bağladı ve beni makyaj masasının önüne oturtdu. O, inci saplı tarağı saçlarımın arasından geçirirken, ben titredim. Tarağın dişlerine takılan gevşek saçları izledim. Batakılıkta yaşayan birinin ağzındaki yosun gibi, gevşek ve koyu renkli saç telleriydi.

Taraklamayı durdurup, hizmetçi tarakta takılan saç tellerini çözdü. Beklediğim gibi, onları benim için bir kenara koymayıp, üniformasının içinden çıkardığı başka bir aletin etrafına dikkatlice sardığında, içim bir an için sıkıştı. Daha önce hiç görmediğim, avucunda ağır duran altın bir makara.

Şüpheyle, aleti inceledim. "Birazını eve götürmeyi mi planlıyorsun? Evlenmemiş bir ipek cadının saçını çalmanın yasadışı olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Hizmetçi irkildi, sonra utanmış gibi kızardı, sanki dikkatimi çekmiş olmaktan utanmış gibi. "Bu... bu benim için değil, hanımefendi," diye kekeleydi, başını eğerek. "Sadece ondalık. Hanımefendinin de bildiği gibi, efendi için."

Kanıtlamak istercesine, incelemem için makarayı bana uzattı. Ondan aldığım da metal dokunulduğunda serindi; bir tarafına oyulmuş bir sembol gördüm: altın bir eğirme çarkı, üç kollu bir büyük A harfi oluştuyordu.

Alaires'in işareti mi?

Midemde çamur yutmuş gibi bir ağırlık hissettim. "Vergi," diye tekrarlardım, gözlerim hala makarada. "Ne vergisi?"

"Bay Bastian'ın depoları için," diye açıkladı hizmetçi. "Affedersiniz hanımefendi, bayanlar bizim gelip onu almamızı beklediğinizi söylediler. Geçen yıl olduğu gibi hepinizin kabul ettiğinizi söylediler."

Tereddütle makaraya uzandı ama ben onu ondan çekip sıkıca tuttum. "Geçen yıl burada değildim," dedim, parmaklarım metali sıkıca kavrayarak. "Ve kesinlikle herhangi bir tür vergi ödemeyi kabul etmedim. Erdemli Parlamento da bunu bilseydi kabul etmezdi."

Gerçekten ironikti — ben, Parlamento'yu çağırıyordum, sanki geçen yılı onların burnunun dibinde hırsızlık yaparak geçirmemişim gibi

ama sözlerim istenen etkiyi yarattı; hizmetçi soğuk su dökülmüş gibi bembeyaz oldu. "Sorun olmayacağını söylediler," diye ısrar etti. "Bir... sözleşmeden bahsettiler?"

Midemdeki ağırlık daha da arttı. Gözlerimin önünde, son terim parşömen imzalamıştım sadece gün önce

altında *imzası bulunan kişi, ev sahibi tarafından talep edilen ek malzemeleri temin etmeyi kabul eder.* Alaires'lerin uşaklarına kağıdı teslim ederken, efendilerinin ne tür *malzemelere* ihtiyaç duyabileceğini sorgulamamıştım; şimdi hatamı fark ettim.

Önceki gece boş atölyede keşfettiğim boş çarkları, üzerinde hiçbir ürün bulunmayan mandalları hatırladım. Saçlarımız bu kaybı telafi edecek miydi?

Bir an için hareketsiz kaldım, tereddüt ettim. Teknik olarak, Weaver King'in sözleşmesinde *benim* adım yazmıyordu — yasal olarak, onun kurallarına bağılı değıldim — ama bununla birlikte yalanımı da açığa çıkarmadan protesto etmenin bir yolunu bulamıyordum. Dudaklarım hala aşağı doğru kıvrılmış halde, başparmağımla makaranın üzerindeki işareti son bir kez okşadım, sonra onu hizmetçiye geri verdim ve koltuğumda tekrar dik oturdum. "Peki."

Kız, nesne tekrar eline geçince gözle görülür şekilde rahatladı, onu cebine koydu ve bir kez daha tarafa uzandı. Tarağı kafama götürmek için hareket etti, ama ona dokunamadan, elimi hızla kaldırıp bileğine dokundum ve onu durdurdum.

Aynanın yansımasında onun bakışlarıyla karşılaştım. Hizmetçinin gözleri, bir darbe bekleyen biri gibi parlamıştı; benim onun tenine değıdiğinde, yaprakların titremesi kadar hafif bir titreme hissettim. "Bahsettiğiniz '*onlar*'ın kimleri kapsadığını bilmek isterim," dedim soğukkanlılıkla, onun bakışlarını karşılayarak. "Sadece Alaires'in emirlerini mi alıyorsunuz, yoksa Bay Noé'nin yargıçlarının da mı?"

Hizmetçi gözlerini kırptı, bileğı parmaklarımın altında sallanıyordu. "Üzgünüm ama emin değılim, hanımefendi," diye cevapladı bir süre sonra. "Talimatlarımızı evin hizmetçisi Bayan Edmund'dan alıyoruz. Efendilerle iletişim kuran

Endişeyle dudaklarını ıslattı. "Eğer... Eğer hanımefendinin başka soruları varsa, sizi ona yönlendirebilirim?"

Onun teklifini düşündüm. Eliot'un bana verdiği sözde *yardımların* arasında, ondalık vergisinden hiç bahsetmediğini fark etmiştim. Eğer bunun farkındaydı ve bu bilgiyi benden sakladıysa, bunu bilmek istedim. Yine de... beklenmedik bir şey olsa da, fedakarlık söz konusu olduğunda, birkaç saç teli nispeten zararsız görünüyordu. Hizmetçim bana, diğer ipek cadılarının Alaires'in şartlarını neredeyse hiç itiraz etmeden kabul ettiklerini söyledi. Eliot'un karakteri hakkında hizmetçiden alacağım cevaplar, sorularım beni onların arasında göze batan bir kişi haline getirecekse, buna değer miydi?

Riskleri iyice tarttıktan sonra, vazgeçtim ve elimi indirdim. Bir an sonra, tarak bir kez daha saçımı taramaya başlayıp tel tel ayırırken, tanıdık bir çekiş hissettim.

Hizmetçi işini bitirdiğinde, makara neredeyse dolmuştu. Onu götürdüğünde rahatlardım.

—

Gecenin eğlencesi başladığında, diğer hizmetçilerle birlikte Fortblanche'in güney kanadına götürüldük. Bu, henüz tam olarak keşfetmediğim, malikanenin kasvetli bir bölümüydü. Her zamanki vitray sahnelerine ek olarak, koridorlarda yürürken bizi heykeller izliyordu. Gözleri gölgede kaybolmuştu, sadece donmuş, kaşlarını çatmış ağızları görünüyordu.

Sonunda, bir beyefendinin çalışma odası gibi görünen bir odaya bırakıldık. Taş duvarlar kitap raflarıyla kaplıydı, odanın mobilyaları çeşitli tonlarda deri ve kehribar rengi döşemelerle kaplıydı. Ben ve diğer ipek cadılar dışında,

Kalabalık, önceki gece balo salonunu dolduran gruba kıyasla küçüktü ve çekingen davranıyordu; Weaver amblemi taşıyan birkaç adam etrafımızda dolaşıyordu, bir çiftin yanında genç kadınlar vardı, onların eşleri olduğunu düşündüm.

Konuşmaya girmedim, bunun yerine odanın arka köşesinde, gururlu, tüylü bir koltuğun toz topladığı yerde kendimi izole etmeyi tercih ettim. Bir süre yalnız kaldım, tek arkadaşım birkaç dakikada bir taştaki bir delikten dışarı bakan şişman beyaz bir fareydi. Hareketlerinde, nöbet tutan bir asker gibi komik bir ritim vardı. Onu izlerken gülümsedim.

"Utangaç mısın?"

Uzun ve geniş bir gölge üzerime çöktü, ardından yankılı bir erkek sesi duyuldu. Şaşkınlıkla sesin geldiği yöne döndüm, ama Dorian Drake ile karşı karşıya geldiğimde aceleyle geri adım attım. Yakından bakınca onun uzun boyu daha da dikkat çekiciydi; üzerimde dikilip duruyordu, şık abanoz rengi takım elbisesiyle şeytani bir yakışıklılığa sahipti, koyu renk saçları düzgünce geriye taranmıştı.

"Sizi korkuttuysam özür dilerim, Bayan Lovett," Dorian bana hitap ederken eğildi, siyah kaşlarının altından gözlerimi buldu.

Bir şekilde, özrü alaycı geliyordu, her ne kadar bir beyefendinin mükemmel nezaketiyle konuşsa da. Bunun onun tavrı olduğuna karar verdim. Her hareketi, eliyle yarı gizlenmiş bir gülümseme gibi, alaycı geliyordu.

Ben cevap vermediğimde, "Sizi almaya gönderildim" diye devam etti. "Yargılanacaksınız."

Onun sözleri ile nabzım hızlandı, sonra beline asılı duran cep saatine bakınca daha da hızlandı: *gece yarısı*. Saatler nasıl bu kadar çabuk geçmişti? Noé beni sırrımı açıklamam için mi çağırıyordu?

Kendimi toparlayarak Dorian'ın uzattığı kolunu tuttum. Beni toplandığımız ana odadan çıkarıp yanındaki daha küçük bir çalışma odasına götürürken, Eliot'un bana verdiği sırrı kafamda tekrar ettim: *Pierre Bordeaux'nun Stravast'ta bir metresi var. Pierre Bordeaux'nun Stravast'ta bir metresi var.*

Skandallar söz konusu olduğunda, bu nispeten hafif bir skandaldı. Diğer kızların araştırmaları benimkinden daha da sonuçsuz kalmadıkça, bu skandalın beni yarışta öne çıkaracağını sanmıyordum. Ama sınavı geçecektim; şimdilik bu yeterliydi.

Az önce çıktığım odadan farklı olarak, ikinci oda sessizdi — tasarımı daha büyük olan odaya benziyordu, ancak daha küçüktü ve daha özel bir his veriyordu. Her köşede şamdanlar dik duruyordu, metal kollardan mum damlıyordu. Işıkları altında, odanın ortasında sessizce bekleyen iki kişi vardı.

Noé ve Eliot, sunumum sırasında olduğu gibi aynı düzenle oturuyorlardı: Noé merkezde, diğer jüri üyelerinin üzerinde bir taç mücevheri gibi yükselmiş; Eliot onun hemen solunda; Dorian için sağda boş bir koltuk vardı.

"Bayan Lovett. Sizi tekrar görmek ne güzel," dedi Noé, Dorian yanındaki sandalyeye otururken. Dün babasının yanında sergilediği asil tavırları bir anda kayboldu; ilk tanıştığımızda gördüğüm sıkılmış genç adamı bir kez daha gördüm, sabit durmaya zorlanan huysuz bir çocuk gibi sandalyesinde rahatsız bir şekilde uzanıyordu. Tembelce gözlerini kırıştıtarak Dorian'a başını salladı. "Ona çubuğu ver."

Dorian itaatkar bir şekilde tekrar ayağa kalktı ve bu sefer ceketinin cebinden ince altın bir çubuk gibi görünen bir şey çıkardı. Bana göz kırparak çubuğu uzattı ve sandalyesine geri döndü. Nesne elimde kurşun kadar ağırdı ve mum ışığında

benim amacını bilmediğim bir şeydi.

"Bu, sahibinin niyetine göre tepki veren büyülü bir değnek." Sanki zihnimdeki soruyu okumuş gibi, Eliot Noé'nin yanından seslendi, yüzünde gizemli bir ifade vardı. "Bu geceki amaçlar için değiştirildi: Bu panele başka bir tarafın sana verdiği bir sırrı sunmaya çalışırsan, değneğin yüzeyi kırmızı renkte yanacak. Sınavı geçmek için, bize verdiğiniz bilgi size ait olmalı, size açıklanmış ya da paylaşılacağı varsayılmadan özel olarak keşfedilmiş olmalıdır. Büyünün doğası gereği, anahtar niyettir." Boğazını temizledi, gözleri suçlulukla benimkilerden kaçtı. "Son dakika önlemi, Bay Alaire'in oğlunun müstakbel gelinlerinin dürüstlüğünden emin olmak için tasarladığı bir önlem."

Sözlerinde söylenmemiş mesajı okudum: Bastian bizden daha akıllıydı. Kehanet asası avucumda olduğu sürece, Eliot'un bana Pierre Bordeau hakkında anlattığı dedikoduları Noé'ye aktaramazdım, çünkü bu durumda Eliot'u ve ittifakımızı da ele vermiş olurum. *Kız kardeşlerim lanet olsun.* Elim, sanki kırılabilir bir boyunmuş gibi, pürüzsüz metal çubuğu daha sıkı kavradı.

"Her zamanki gibi, Lear bir konuyu benden daha iyi açıkladı." Noé minnetle Eliot'a döndü, sesi sıcaktı. "Ancak," diye ekledi, uyarısını bana yönelterek, "eğer buradaki arkadaşım adayını hayatındaki her şeyi değerlendirdiği aynı titiz standartlarla değerlendirmişse, eminim ki siz son derece saygın birisiniz, Bayan Lovett." Tahtına yaslanarak, bana küçümseyen bir el hareketi yaptı. "Devam et, bize ne bulduğunu anlat."

Zihnim hızla çalışıyordu, elimi tuttuğum çubuk avucumda terlemişti. Konuşmaya, yalan söylemeye, herhangi bir şey söylemeye zorladım kendimi, ama

sesim boğazımda takılıp kalmıştı, ne kadar zorlasam da çıkmıyordu.

Aşağılayıcı sessizliğimin yaklaşık bir dakika sürmesinden sonra, Noé'nin güzel yüz hatları kaşlarını çatarak buruştu. "Korkmana gerek yok," dedi şaşkın bir gülümsemeye. "Sana verdiğimiz bir değnek, yılan değil — seni ısırılmaz." Öne eğilerek, bu kez cesaret verici bir şekilde, utangaç bir hayvanı çağırır gibi bana tekrar işaret etti. "Çabuk konuş, böylece bu maskaralığı bir an önce bitirebiliriz."

"Söyleyecek bir şeyi olmadığı için sessiz." Dorian, Noé'nin yanından seslendi, çenesini tembelce eline dayamıştı. "Dün tahmin ettiğim gibi, Lear ve onun lanet olası merhametli kalbi sana bir deli getirmiş." Sandalyesine çökerek, baş ağrısını giderir gibi alnını ovuşturarak inledi. "Ne kadar sıkıcı. Hadi ama Noé, ailelerimiz yetimhaneye zaten yeterince bağışta bulunuyorlar. Bu işi bitirip onu gönderebilir miyiz lütfen?"

"Sırrım sizinle ilgili, efendim."

Cevabın nereden geldiğini tam olarak bilmiyordum — bir dakika önce her şey karanlıktı, bir dakika sonra ise cevap orada, sahnedeki bir aktör gibi öne çıkmıştı. Hızla, zihnimde bir plan oluşmaya başladı — Eliot'un talimatlarında daha önce fark etmediğim bir boşluk. *Sınavı geçmek için, bize verdiğiniz bilgiler size ait olmalı — ... size açıklanmış veya özel olarak keşfedilmiş olmalı, paylaşılabileceği varsayılmamalı. Anahtar, niyette yatıyor.*

Niyetinde. Pierre Bordeau hakkındaki mesajın yanı sıra, Eliot sabahki buluşmamızda bana başka bir söylenti daha aktarmıştı — eminim ki, bunu gizli tutmamı istiyordu. Ama ona gerçekten karşı gelmeye cesaret edebilir miydim? Yeni yeni kurmaya başladığımız o azıcık güveni bozabilir miydim?

Yargıçların bakışları bir anda bana çevrildi: Dorian'ınki şüphe dolu, Eliot'un ki ise endişeli ve kuşkulu. İkisini de görmezden gelerek, tüm dikkatimi Noé'ye verdim. Bastian'ın oğlu sözlerim üzerine dikleşti ve şimdi beni, sanki aniden kanatları çıkmış, *ilginç hale* gelmiş bir tavşanmışım gibi, uyanık ve merak dolu bir ifadeyle izliyordu.

"Ben mi?" dedi yavaşça.

Eliot öksürdü: bu, şimdiye kadar duyduğum en açık uyarıydı. Onu görmezden gelerek devam ettim. "Baban dün akşamki konuşmasında, burada büyük bir aşk bulmanı umduğunu söyledi," dedim, dikkatimi Noé'ye vermeye devam ederek. "Ama daha önce sevmiştin, değil mi? Yine de ailen senin seçiminizi onaylamadı, bu yüzden bu ilişki gerçekleşemedi." Konuşurken kulaklarımda nabzımın kırmızı bir uğultusu vardı, korku ve adrenalin içimde mücadele ediyordu. "Senin sırrın, burada olmak istememen," dedim. "Vainglory'nin senin için yapılmış bir kafes olduğunu hissediyorsun, asla kaçamayacağından endişe duyuyorsun."

Sesim kısıldı; tereddütümü yuttum. "Yanılıyor muyum?"

Eliot'un öfkesi öğle vakti yakıcı bir alev gibiydi, göğsümü delen sıcak bir pençe gibi. Onu yanımda hissedebiliyordum, sandalyesinde buharlaşıyor, dönüp ona bakmamı bekliyordu, ama umurumda değildi. Ben konuşurken Noé tek kelime etmemişti, sadece orada oturmuş, çalılıklarda donmuş bir dağ kedisi gibi keskin ve kusursuz bir dinginlikle beni izliyordu.

Onun bakışları altında ellerim titriyordu, soğukkanlılığım bahar buzları gibi çatlamaya başlamıştı. Yine de yumruğumun içindeki kehanet asası soğuk kalmaya devam ediyordu.

Başarmıştım.

Sonunda, parmağı koltuğun kolunda seğirdi. "Bizi yalnız bırak," diye homurdandı.

Bir an için Noé'nin bana seslendiğini düşünerek donakaldım, ama sonra yargıçlar ayağa kalktı ve Eliot dahil hiçbiri itiraz etmedi. Noé, onlar kapıdan geçip ana salona geri dönerken beni sessizce izledi, ifadesi keskin ve tamamen uyanıktı, daha önce yüzünde olan uykulu sıkıntı bulutu artık yoktu. Onun susturucu varlığı olmadan, beklediğimden daha keskin, daha sert biriydi; onunla yüz yüze geldiğimde, sığ bir göle adım attığımı sandım, ama su burnuma kadar geliyordu.

Midem altüst oldu. Belki de önceki değerlendirmelerim aceleci olmuştu. Ne düşünürsem düşünsem, bu rekabeti anlamıyordum. Onu anlamıyordum.

Yalnız kaldığımızda, Noé başını bir yana eğdi. "Bayan Lovett, benim oyununun kurallarına uymadınız."

Rahat bir nefes aldım. Bastian'ın oğlunun gümüş rengi gözlerinde dans eden duyguyu okuyamadım, ama ses tonu sinirli değil, sınavıcıydı. Sanki bu, onun bizzat bana uzattığı başka bir sınavmış gibi.

Öyleyse, kaybetmeyi göze alamazdım. "Affedin beni, efendim," diye cevap verdim. "Sınavlarda hiç iyi olmadım."

Bir kahkaha patladı. "Lear size söyledi, değil mi? Sırrımı?" diye sordu Noé, jüri üyelerinin çıktığı kapıya doğru başını sallayarak. Tereddüt ettiğimde, *tsk diye ses çıkardı*. "Düşündüklerinizi duyabiliyorum. Ama gerçek tartışmaya gerek yok," dedi alçak bir sesle. "Hadi ama, Bayan Lovett, söyleyin."

Yüzüm kızardı, bakışlarım kaymış olduğu yerden geri döndü. "Bay Lear bana sadece sizin iyi kalpli olduğunuzu söyledi," dedim, elimden geldiğince yumuşak bir sesle. "Buraya gelmekten, sizinle yüzleşmekten korktuğumu biliyordu, bu yüzden beni rahat hissettirmek için elinden geleni yaptı. Gerisini kendim anladım." Zoraki bir gülümsemeyle Noé'nin bakışlarına karşılık verdim. "O kadar da zor değildi. İlgisizliğiniz çok açık, efendim."

Yalanları yüksek sesle söylerken bile, kendime sorguluyordum. Eliot'un bana özel olarak itiraf ettiği bilgileri ifşa ederek onu zaten ihanet etmişim. Onu korumak için yapacağım hiçbir şeyin beni affetmesini sağlamayacağını biliyordum, sadece Noé nezdindeki konumumu tehlikeye atacaktı. Ona bıçak saplamıştım, ama yine de...

Yine de, aptal olduğum için, bunu tersine çeviremedim

Uzun bir süre Noé'nin tepkisini bekledim. Bastian'ın sessiz kaldı, sanki sözlerimi sindiriyormuş gibi; sonra, tam umudumu kesmeye başlamışken, gülümsememe kendi sırtışıyla karşılık verdi.

"Öyle mi?" dedi. Artık daha rahat bir duruşu vardı, alaycıydı, eğleniyordu.

Rahatlamamı gizlemek, yalanımı gizlemekten neredeyse daha zordu. Yutkunarak başımı salladım. "Şimdiye kadar sizinle her konuştuğumda, bizim sohbetimizden asılmayı tercih edermiş gibi görünüyordunuz," diye cevap verdim. "Bu elbette anlaşılabilir bir durum, ancak izin verirseniz, efendim, bana ve diğer hizmetçi kızlara bir şans vermenizi tavsiye ederim." Başımı eğerek, utangaç bir şekilde ona baktım. "Belki biri sizi şaşırtabilir."

"*Birisi* beni şimdiden şaşırttı." Noé başını salladı, gözlerini kısarak, sanki bir karar vermeye çalışıyormuş gibi. Sonra iç çekerek doğruldu ve sesini yükselterek şöyle dedi: "Sırrınız ilgi çekici, Bayan Lovett, ancak bu denemenin başında belirlenen şartları karşılamıyor, ki bu şartlar bana bilmediğim bir şey sunmaktı. Bu yüzden maalesef, bunun için puan alamayacaksınız."

Hayal kırıklığımı yüzüme yansıtmamak için dudaklarımı ısırdım. *Hayır*, yaptığım onca şeyden, Eliot'un beni içine sürüklediği yalandan sonra, bu kadar çabuk eve gönderilemezdim. It seemed profoundly unfair—unfinished—like

Bir romanın ilk bölümünü okuduktan sonra geri kalan sayfaların boş olduğunu fark etmek gibi. Eğer şimdi Fortblanche'dan ayrılırsam, anlaşılmamızı yerine getirilmemiş olacak ve Eliot'un benimle yaptığı anlaşma geçersiz hale gelecektir. Panik göğsümü sıkıştırdı; Balmoore sahilinin uzak bir köşesinde, manastırların dikkatini çektiğini hissettim, sanki köpekler kemik kokusunu alınca ayağa fırlamış gibi.

"Yine de..." Noé tekrar konuştu ve nefesimi tutarak başımı kaldırdım. "Babamın dün söylediği gibi: Bir gelinde, benimle açıkça konuşacak birini bulmayı umuyorum," diye devam etti. "Bu gece tanıştığım tüm kızlar arasında, bana soru sormaya cesaret eden tek kişi sizsiniz." Başını salladı, yanaklarında gülümsemeyle gamzeler belirdi. "Tebrikler, Bayan Lovett. İkinci denemeye geçebilirsiniz."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Odama geri döner dönmez cebimdeki madalyonun sıcaklığını hissettim: kalp atışı gibi donuk beyaz bir nabız. Kapımın arkamdan sıkıca kapandığından emin olduktan sonra, parmaklarımı elbisenin gizli yarığına sokup madalyonu çıkardım ve cildime değen sıcak, düzenli ve kesintisiz *atışını* hissettim. Madalyonun yüzeyi loş ışıktaki parlıyordu, artık kararmış ve eski değil, bir ejderhanın gözü gibi pürüzsüz bir parlaklıkla ışıldıyordu.

Eliot beni çağırıyordu.

Bakışlarım yatağımın ayak ucundaki boş sandığa kaydı, içimden bir ses madeni parayı sandığın dibine atıp kapağını kapatmamı, uyumamı ve unutmamı söylüyordu. Şimdi ona gidersem, sadece öfkesiyle karşılaşacağımı biliyordum. Geceyi aramızda uzatmak, karanlık saatlerin onun öfkesinin bir kısmını çalmasına izin vermek, onunla yüzleşmeden önce daha iyiydi. Sonuçta, kimse ateş ettikten sonra kurbanının yatağının başına koşmazdı.

Noé'nin övgülerini bir kenara bırakırsak, Alaires'in ilk sınavını zar zor geçmiştim ve iki arkadaşım o kadar şanslı olmamıştı. Nathalie Moreau ve Mireille Laurent balo sonunda kovulmuşlardı, on kişilik grubumuz sekize düşmüştü. Gelecek turlarda başarılı olmak, Ophelia'nın ölümünün gizemini çözmek ve Eliot'un bana vaat ettiği ödülü almak için Fortblanche'da yeterince uzun süre kalmak istiyorsam, onun yardımına ihtiyacım vardı.

Onu görmezden gelemedim ve onun da bunu benim kadar iyi anladığını biliyordum, bu yüzden onu daha da çok nefret ediyordum.

Kendime lanetler yağdırarak, yatak odasına girerken çıkardığım terlikleri giydim, parayı cebime geri koydum ve koridora çıktım.

Koridorun ilerisinden gelen bir kıkırdama beni durdurdu. Elim, Eliot'un madeni parası karnıma yapışmış küçük bir kuş gibi sıcaklığını yayarken, gözlerimi kısarak karanlıkta sesin kaynağını bulmaya çalışırken karnıma gitti.

Ah. Gözlerim karanlığa alıştıkça, önümdeki kemerde birbirine sarılmış iki silueti fark ettim ve içgüdüsel olarak geri adım attım. Sanki bakışlarımı hissetmişler gibi, uzun boylu olanın başı kalktı ve bana doğru döndü.

"Bayan Lovett." Dorian Drake'in alçak sesi sessizliği kolayca deldi, meraklı ama utanmaz bir ses tonuyla. Daha önce jüri üyeliği yaparken giydiği takım elbiseyi giymişti; manastırın kemerlerinden ve üzerindeki açık gökyüzünden sızan yıldız ışığının tek renkli ışığında, yüz hatları mürekkeple çizilmiş bir portre gibi belirgindi. "Geç saatlere kadar dışarıdasınız, değil mi?"

"Ben... özür dilerim." Utanmış gibi davrandım, ancak yargıcın görüntüsü beni özellikle şok etmemişti, daha çok gölgelerde saklanan ortağı ilgimi çekmişti. Romantizm yaşadığı hizmetçilerden biri miydi? Elbette, ipek cadılarından hiçbiri böyle bir ilişkiye girme riskini almazdı.

"Özür dilemene gerek yok. Biz gececi hayvanları severiz. Bize katılmak ister misin?" Dorian arkadaşından uzaklaştı ve Anais Tremblay'ın altın sarısı saçları görünür olunca yüzüm bembeyaz oldu. Yüzünde yarı utanç, yarı kızgınlık vardı. Fortblanche'da kalan tüm kızlar arasında, çeşitli nedenlerden dolayı, yargıcın kollarında olan kişinin en azından onun olacağını tahmin etmiştim. Onun bakışlarına sorgulayan bakışlarımla karşılık vererek başımı yana eğdim. *Neden?*

Kaşlarını çatarak, çenesini meydan okurcasına çevirdi, örgülü kafatası ay ışığında parıldıyordu. *Ah, peki.* O zaman aramızdaki ilişki zorlu olacaktı.

Dorian'a dönerek gülümsedim. "Görmem gereken her şeyi gördüm," dedim, Anais'in duyabilmesi için dikkatlice telaffuz ederek. "Artık size daha fazla rahatsızlık vermeyeceğim, böldüğüm için özür dilerim."

Onları geride bırakarak, aceleyle malikaneden çıktım. Artık varış noktamı bildiğim için yolculuk daha hızlı geçti; düşüncelerim, Eliot'la o sabah buluştuğumuz kule tepesindeki yeşil kapıya geldiğimde kesildi. Kapı kapalıydı, ama altındaki aralıktan yumuşak bir ışık sızıyordu ve içeride birinin olduğunu belli ediyordu.

Bu sefer Eliot odanın ortasında duruyordu, bana sırtını dönmüş, etrafında duvar lambaları yumuşak bir ışık yayıyordu. Pencerelerin ötesinde hava karanlık ve yoğun. Bu, odanın içini daha dar hissettiriyordu — eskisi gibi rahat değil, klostrofobik ve gergin.

Eliot, içeri girdiğimde dönüp bakmadı. "Onu kapatacak mısın?"

Sesi, jilet gibi ölümcül bir düzlüğe sahipti. Cevap vermeden, arkamdan kapıyı kapattım.

Kapı kapandığında, yavaşça döndü. Yakışıklı yüzü pürüzsüzdü, ifadesi duygusuzdu, ama öfkesinin atmosferi doldurduğunu, yaklaşan bir fırtına gibi elektrikli hale getirdiğini hissedebiliyordum. "Senin olağanüstü cesur mu, yoksa inanılmaz derecede aptal mı olduğuna karar vermeye çalışıyordum."

Onun bakışlarına karşı koymadan baktım. "Ee?"

"Bence sen ikisi de değilsin, sen tamamen bencilsin," diye cevapladı ve istemeden de olsa irkildim. tek bir adım benim yönüme doğru aramızdaki boşluğu

nefesini tutmuş gibi kaskatı kesildi. "Noé senin dikkatsizce yaptığın o küçük numaraya bu kadar hayran kalmasaydı bana ne olacağını bir saniye bile düşündün mü?" diye sordu sert bir sesle. Kendini kontrol etme gücü kayboluyordu, konuşmasının altında öfkesinin hırıltısını duyabiliyordum. "Beni ihanet ettiğimi düşünseydi?"

Ben yerimde kaldım, sertleştim. "Ona sırrını senden öğrenmediğimi söyledim..."

"Ona ne söylediğini biliyorum." Eliot'un öfkesi, kopan bir tel gibi patladı. Üç adımda aramızdaki mesafeyi kapattı ve benden bir kol mesafesinden daha az bir uzaklıkta durdu. "Son iki saati Noé'yi bunun doğruluğuna ikna etmekle geçirdim," dedi bir an sonra, gözleri benimkilere sabitlenmiş halde. "Bu nezaketin için sana teşekkür etmediğim için beni affet."

Göğsünün inip kalkışını izledim, onun yaklaşmasıyla içimi kaplayan adrenalin, kulaklarımda bir uğultuya dönüştü. Kapıya sırtım dayalı olduğum için, elini kaldırıp bana vurursa kaçacak yerim yoktu, ama korkuyu çağırmaya çalışsam da, korku gelmiyordu. Bunun yerine, garip bir sis bulutu hissettim, sanki onun fiziksel yakınlığı zihnimin sularına dalmış bir parmak gibi, çamuru karıştırıyor ve net düşünmemi engelliyordu.

Bakışları benimkilere odaklandı, içindeki altın rengi sanki alevle temas etmiş gibi parlıyordu. "Soruma cevap vermeni istiyorum," diye mırıldandı, sözleri tüylerimi diken diken etti. "Bu geceki kararının beni nasıl etkileyeceği senin için hiç önemli miydi?"

Ona sessizce baktım. Bunun bir önemi var *mydi*? Bir yanımda itiraz etmek istiyordu, evet — daha önce kararımı verirken onu tehlikeye atmak istememiştim — ama gerçeğin bundan daha kötü olduğunu biliyordum. Onu incitmek istememiştim... ama daha çok kazanmak istemiştim.

Sonunda, sesimden önce gözlerim beni ele verdi. Eliot başını sallayarak geri çekildi ve boğazından inanılmaz bir kahkaha çıktı. "Sen gerçekten bir sıçansın," dedi acı bir tonla. "Seni çukurdan çıkardığımda bunu anlamalıydım."

Bu hakaret, içimdeki acıma duygusunu yok etti. "Yarıştta kalmak için yapılması gerekeni yaptım - senin için, hatırlatayım," diye karşılık verdim, ona karşı durarak. "Bu beni bir sıçan yapıyorsa, sorun değil. Beni koruyacağını düşündüğüm insanların arkasına saklanan bir koyun olmaktansa, bir kemirgen olmayı tercih ederim."

Eliot'un burun delikleri genişledi. "Orada, ailemin kıyafetlerini giyerek durup, *beni* koruma aramakla suçlayacak mısın?" Bir adım daha yaklaştı, boy farkımız nedeniyle her zaman benden uzun görünüyordu — Dorian kadar değil, ama beni kesinlikle öfkeliendirecek kadar. "Başkasının iyi niyetinden yararlanmakla mı?"

Çenemi öne doğru ittim. "Sanırım bana kız kardeşinin benden nefret ettiğini söyleyeceksin."

Bir kahkaha daha, ilkinden daha yumuşak ve daha alaycı. "Aksine," dedi Eliot. "Senin ve onun birbirinize çok benzediğinizden endişeleniyorum."

Onun ani dönüşü karşısında şaşkınlıkla gözlerimi kırptım ve Eliot sırtıttı.

"Sen beni, senin yaptığın kadar alçalmayacak kadar asil biri olarak görüyorsun, bu yüzden bana karşı oyunlar oynamaya cesaret edebiliyorsun," diye devam etti. "Ama seni uyarıyorum, ben gururlu bir adamın gururlu oğluyum. Aptal yerine konmaktan hoşlanmam. Eğer bunu bir daha yaparsan, sana ne kadar sert ısırp ısırmayacağımı göstermek için tereddüt etmeyeceğim."

Aniden öne eğildi, bir kolunu kapıya dayadı ve boynunu eğerek kulağıma fısıldadı.

"Bir silkwitch için çukurdan daha kötü yerler de var," diye fısıldadı. "Anladın mı,

Bayan Tamerlane?"

Gerçek soyadımı kullanması midemi bulandırdı, niyeti açıktı: Fortblanche'da taktığım maskenin onun bana verdiği bir maske olduğunu, buradaki kimliğimin tamamen onun etkisine, benim için kefil olduğu sözüne bağlı olduğunu hatırlatmak istiyordu. İstersen hepsini geri alabilirdi.

Ve bu argümana karşı çıkmayı bilemedim. Bunun yerine, gözlerimle dilimin ifade edemediği nefretimi aktarabilmeyi umarak ona sert bir bakış attım. "Mükemmel, *Bay Lear*."

Memnuniyetle kolunu indirdi ve geri çekildi. Bir dakika boyunca, sadece sessiz bir gerginlik havayı doldurdu, Eliot'un öfkesi etrafımızda sönmekte olan közler gibi kalmıştı. Beni göndermesini bekledim; ama hemen göndermediğinde, odanın ortasına doğru adım attım, Eliot ikiz koltuklardan birine oturmaya hazırlanıyordu.

"Saçlarımızın alınacağını biliyor muydun?"

Bana dönüp kaşlarını çattı, ama gözlerindeki öfke biraz azalmış, yerine çenesi sıkılmış bir sinirlilik gelmişti. "Ne?"

Bir adım daha ileri giderek, lamba ışığında onu inceledim. "Bu gece hizmetçim beni giydirmeye geldiğinde, saçımı taradıktan sonra dökülen saçlarımı topladı," diye cevap verdim, sesimdeki öfkeyi gizlemek için sesimi alçaltarak. "Bunun Dokumacı Kral için bir ondalık olduğunu söyledi. Sana bunu biliyor muydun diye soruyorum."

"Vergi," diye tekrarladı Eliot. Şaşkınlığı samimi görünüyordu; duygularının yüzünde yavaşça, sanki birbirlerine takılıp kalmış gibi yansımalarından bunu anlayabiliyordum. "Ama bu yasadışı."

Güldüm. "Peki kim buna itiraz edecek?" diye sordum acı bir şekilde. "Baban mı? Eminim saygın Meclis Üyesi, bu konu Parlamento'ya taşınırsa diye savunmasını çoktan hazırlamıştır."

Eliot, Reginald'dan bahsettiğimde gözleri parladı. Koltuğundan dönerek bana doğru döndü. Tüm dikkatini bana vermişti; onun bakışlarının gücü altında sarsılmamak için kendimi zor tuttum, ama kararlı kaldım ve onunla göz göze geldim.

Bir dakika geçtikten sonra, "Bilmiyordum" dedi. Düz bir ses tonuyla, samimi bir şekilde konuştu. "Noé bundan hiç bahsetmedi ve ben geçen yılki duruşmaya katılmadım."

O sessiz kaldığında, ben de hareketsiz kaldım ve konuşmaya devam etmesini bekledim. Tekrar konuşmaya niyeti olmadığı anlaşılnca, alaycı bir şekilde güldüm. "İnkar, ama özür yok," dedim. "Ne kadar dokunaklı."

O da burnunu çekti. "Neden bir anlaşma yapmıyoruz, Bayan Lovett?" diye karşılık verdi, gözlerini kısarak. "Siz kendi hatalarınız için özür dilediğinizde, ben de benimkiler için özür dileyeceğim."

İçimde, yaradan akan kan kadar sıcak ve hızlı bir nefret yükseldi. Bir an için, ikimiz de birbirimize boyun eğmeden, sözsüz bir çıkmaza girdik, ta ki sonunda o hareket edip, "Hiçbir şey duymadım. O zaman gerçekten istemiyorsunuz demektir," diyene kadar.

Bakışlarımız tekrar buluştu, demir demire çarptı. Zafer, onun yüz hatlarını keskinleştirmiş, her zaman var olan güzelliğini

—ki ben, onunla ilişkilerimiz boyunca görmezden gelmeyi öğrenmişim—bileme taşına tutulan bir bıçak gibi. Aniden, çenesinin zarif eğimini, lambanın ışığında parlayan cildini fark ettim ve onu izlerken yanaklarımın ısındığını, boğazımın tüy gibi gıdıklandığını hissettiğimde dehşete kapıldım.

Kendi tepkimden utanarak ve şaşkınlıkla başka yere baktım. Öfkem, adını koyamadığım, göğsümde yumruk gibi çarpan sıkı, zonklayan bir duygu tarafından saptırılmıştı. Konuşma benden uzaklaşmış gibiydi

; bir noktada, kontrolü ele geçirmişti ve ben onu nasıl geri alabileceğimi bilemiyordum.

"Sana bir sorum daha var," diye aniden tekrar başladım. "Sybil Dabos ve Ophelia'nın arkadaş olduklarını biliyor muydun?"

Eliot kaşlarını çatarak gözlerini kırptı, ancak konunun değişmesine itiraz etmedi. "Bilmiyordum, ama bu beni pek şaşırtmadı," diye cevapladı. "Kızlar geçen yıl birbirlerini tanıdılar. Grubun içinde birçok arkadaş grubu ve düşman grubu olduğunu tahmin ediyorum."

Kafamı salladım. "Bana öyle söylenmemişti," dedim. "Bugün senin Her Şeyi Gören Gözünle konuştum, Marie-Louise Rochefort. Sybil'in geçen yaz kız kardeşinle ilgilendiğini söyledi."

Eliot burun kıvırdı ve koltuğuna çöktü. "Yine mi Sybil?" Burnunun köprüsünü ovuşturdu ve bana somurtkan bir şekilde baktı. "Neden ona bu kadar takıntılısın? Bu yarışmada altı tane daha ipek cadı var, ama şimdiye kadar şüphelerin sadece bir tanesine odaklandı."

"Şu ana kadar sadece biri dikkatimi çekti," diye cevap verdim. "Ophelia öldüğünde Sybil neredeydi, biliyor musun? Kız kardeşin öldüğü sırada onun nerede olduğunu doğrulayabilecek biri var mı?"

"Hatırladığım kadarıyla, diğer kızlarla birlikte balo salonundaydı." Eliot'un sesi sinirliydi, konuşurken omuzları hayal kırıklığıyla kasıldı. "Şüpheli bir yokluk fark etseydim, şimdiye kadar sana söylemiş olmaz mıydım?" diye tersledi. "Son bir yıldır bunu kendim çözmeye çalışmadım mı?"

Ona ikna olmamış bir şekilde baktım. "Şimdiye kadar bana Sybil'in masum olduğunu, Noé ve Bastian'ın masum olduğunu ısrarla söylediniz," dedim. "Söyleyin bana Bay Lear, bu evde

Fortblanche'ı şüpheli olarak *mi* görüyorsunuz? Bir hayalet olabilir mi?

Cevap vermediğinde, başımı salladım.

"Bana küçümsemeyi bitirdiysen, ben gidiyorum. Yarın için en azından birkaç saat uyumak istiyorum."

"Bekle."

Eliot'un sesi beni selamlamanın ortasında yakaladı. Endişelenerek ona baktım, göğsümün arkasındaki garip düğüm, boynunda boya izi gibi soluk pembe bir leke gördüğümde kasılmaya başladı. Aniden ortaya çıkmış gibiydi; boğazını temizlediğinde leke kayboldu. "Dans edemiyorsun," dedi.

Kaşlarımı çattım, kafamın karışması hoş bir dikkat dağınıklığıydı. "Ne?"

"Daha önce fark etmeliydim, ama sanırım sana şans verdim," dedi Eliot. "Tanışma balosunda, Harvest March'ı dans etmek isteyen bir beyefendiyi reddettiğini duydum. Valsi sevmediğini söyledin." O başını sağa eğdiğinde, yüzüm yine kızardı, ama bu sefer suçluluktan. "Hasat Marşı bir polkadır. Diplomat'ta bana balo dansı eğitimi aldığını söylemiştin." Gözleri kısıldı. "Yalan söyledin. Neden?"

"Ben..." Sözlerim boğazımda takıldı. Kurduğu tüm tuzaklar arasında bunu beklemiyordum ve şimdi beni hazırlıksız yakaladı, bacaklarımın altından süpürdü.

Eliot iç çekerek başını salladı. "Önemli değil," dedi ve ayağa kalktı. "Yaşlı bir münzevi kızın bile dans pistinde nasıl davranacağını bilmesi beklenir. Öğrenmelisin, yoksa şüpheli görünürsün." Kolunu uzatarak parmaklarını avucunun içine koydu ve beni yanına çağırdı. "Buraya gel."

Onun emriyle içimi panik kapladı. Dürtüsel bir hareketle geriye doğru sendeledim. "Hayır."

Gözlerini kırptı, yüzünde inanamama ifadesi belirdi. "Hayır mı?"

Bu kelimedede bir uyarı vardı, ama ben onu görmezden geldim ve yerimde kaldım. "İstemiyorum."

Eliot güldü — keskin, inanılmaz bir kahkaha. "İstemiyorsun," diye tekrarladı, yavaşça başını sallayarak. "Üzgünüm, Bayan Lovett, ama Noé'nin bu mazereti kabul edeceğini sanmıyorum. Şimdi —"

"Sen Noé değilsin." Düşünmeden konuştum, sözlerin nereden geldiğini bilmiyordum — sadece içgüdüsel, temel bir parçamdan doğduklarını biliyordum, her şeyden çok onun dokunuşundan korkan bir parçamdan. Önümde Eliot durdu. Yüzünde garip bir ifade vardı, şaşkınlığa benziyordu ama altında başka bir şey daha vardı. Yüz hatlarının altında, adını koyamadığım, daha sessiz, neredeyse temkinli bir duygu kıvrılıyordu.

"...Ve bu neden önemli?" diye yavaşça sordu.

Yanaklarım yandı. "Hiç önemi yok," dedim. "Sadece Noé beni senin tanıdığın gibi tanımıyor. Onunla birlikte olmak..." Kafamı salladım, ne demek istediğimden emin değildim. "Açıklayamıyorum," diye bitirdim zayıf bir sesle. "Yanlış."

Eliot uzun bir süre sessiz kaldı, kulaklarımda sadece kendi nabzımın hızlı atışı duyuluyordu. Gergin bir şekilde, alaycı kahkahasını bekledim.

Ama gelmedi. Bunun yerine, Eliot nefesini verdi ve parmaklarını buklelerine geçirdi. "Peki o zaman," dedi kısaca. "Avuç içini yukarı kaldır."

Şüpheli ifadem ve şüpheyle ona bakan gözlerim karşısında iç geçirdi.

"Bu gece sizi arkadaşşıma ifşa edebilirdim, Bayan Lovett, ama yapmadım," dedi. "En azından bu konuda bana güvenemez misiniz?"

bana güvenemez misiniz?"

Sözlerinde neşe vardı, ama acımasızca değil, arkadaşlar arasında yapılan bir şaka gibi cesaret verici bir eğlenceydi ve bu sözlerle savunmamın biraz azaldığını hissettim. İsteksizce sağ elimi havaya kaldırdım, sonra ona kaşlarımı kaldırdım.

Başını eğerek yaklaştı. Kendi avucunu kaldırıp benimkinden bir santim kadar uzağa tuttu, sonra bana gülümsedi. "Bu nasıl?" diye sordu. "Eğer sahte olmasını istiyorsan, dansı senin için sahte yapalım. Sana dokunmayacağım, sadece şu anda olduğu gibi ayrı ayrı adımları atacağız, ta ki bir sonraki baloda kendini tamamen rezil etmeyeceğinden emin olana kadar. Her şey bir maskaralık olacak." Bana yakından ama hareketsizce baktı, avucunu ciddi bir yemin eder gibi havada tuttu. "Ne dersin? Buna katlanabilir misin?"

Midemde bir sıcaklık hissettim. Konuşursam, minnettarlığımın derinliğini anlayacağından korktum, bu yüzden sadece başımı salladım, kelimelerle ifade edemediğim şeyi bu hareketle anlatmaya çalıştım.

"İşte buradayız." Eliot'un sesi alçaktı; daha önce öfkesini bir zırh gibi giyindiği halde, şimdi tereddütlü görünüyordu, bakışları benimkilerle buluştuğunda nazikti. "Uzlaşma, Bayan Lovett — bir tane bulabileceğimi biliyordum," dedi. "Kotoran Valsi ile başlayacağız. Modern danslar arasında en az karmaşık ve en popüler olanıdır. Tutuşu basittir: Sağ elinizle partnerinizin elini böyle tutarsınız" dedi ve benim tuttuğum kolu işaret etti, "sol eliniz ise omzuma dayanır. Benimki ise sırtınızın ortasına yakın bir yere gelir."

Yarım adım yaklaştı, hareketleri o kadar temkinliydi ki, en ufak bir işaretimde geri çekileceğini biliyordum. I inhaled when his arm curved around me, his

varlığı hissedilebilirdi, eli cildimin bir santim üzerinde duruyordu, sanki söylenmemiş bir kelime gibi, yokluğunda bile hissedilebilirdi.

Eliot'un boğazı titredi, gözleri bir anlığına başka yere kaydıldıktan sonra tekrar benimkilere döndü. Göz bebeklerinin altın rengi ela rengi, alacakaranlıkta bir orman gibi koyulaşmıştı. "Başlangıç olarak, sol ayağımı öne çıkaracağım, sen de beni takip edeceksin — sağ ayağını geriye çek," diye talimat verdi. "İşte böyle, aynen böyle."

İlk başta beceriksizce, sonra giderek daha zarif bir şekilde, beni vals ritimlerinde yönlendirdi, beni geriye, sonra yana, sonra tekrar öne doğru yönlendirerek onunla buluşmamı sağladı. Yalan söylememişti — dansın mekaniklerini kavradığımda, adımlar doğal olarak geldi, her biri bir sonrakine akıcı bir şekilde geçti. Sırayı öğrendikten sonra, başka bir dansa geçtik: Harvest March. Bu dansın neşeli adımları ve dönüşleri öncekinden daha zordu, ama yine de başa çıkılabilir düzeydeydi. Onun talimatları dışında, sessizlik içinde dans ettik, gecenin serinliği ve şekilsizliği etrafımızı sarmıştı. Karanlıkta saatlerin nasıl geçtiğini hissedemiyordum; küçük kule odası tuhaf bir şekilde zamansızdı, sanki Eliot ve ben siyah kadife denizde sonsuza dek dönen bir çift kuğu gibiydik.

Sonra : Terliklerimin burnu halının yıpranmış kenarına takıldı ve dengemi kaybettim. Bir çılgılık atarak tökezledim, Eliot ile aramızdaki güvenli boşluğu geçerek doğrudan göğsüne çarptım.

Düşünmeden, kendimi dengelemek için onun gömleğini tuttum. Kasıtlı olarak ayrılmamızdan sonra, onu hissetmek çok ediciydi - vücudu dokunuşumun altında sağlamdı, omuzları düşüşümün şokuyla gerilmişti - ve sonra, ona doğru nefes alırken, elleri beni buldu, biri belimi tuttu, diğeri çenemi ona doğru kaldırdı.

"İyi misin?" Sözleri acil ama eğlenceliydi, tenime esiyordu ve aniden, her şey çok fazlaydı — yüzü, sesi, göğsümün korsesine bastıran parmakları...

elbise. Böyle bir oyuna neden razı oldum ki? Düşüncelerim ığlıktan ibaretti; sanki lyormuşum gibi hissediyordum, sanki tüm sinirlerim uyanmış, a ve korkmuş gibiydi.

Onun tutuşundan kurtuldum ve kollarımı koruyucu bir şekilde göğüs kafesime doladım. Eliot'un ifadesi anında kt, şaşkınlığı yerini pişmanlığa bıraktı.

"Affedin beni," diye kekeledi. "Ben yle demek istemedim..."

"Bu gece bu kadar yeter, Bay Lear." Sesim soğuk, buz gibi çıkmıştı, ama kendimi birazcık bile yumuşatmak tehlikeli geliyordu. "Cömert ğretileriniz için teşekkür ederim. şimdi, izin verirsiniz, çok yorgunum ve yatmam gerek."

Reverans yapmadan topuklarımı döndürdüm, tek odak noktam merdiven kapısıydı. Arkamda Eliot'un adımı attığını duydum. "Lovett, bir dakika bekle," diye seslendi.

Ama ben ondan çok daha hızlıydım ve kule merdivenlerinden aşağı koşarken o peşimden gelmedi. Sadece adımın yankısı peşimden geldi, dudaklarından bir yalvarış gibi döküldü. *Lovett*, bana öyle seslendi. *Bayan Lovett* değil. *Lovett*.

Odamın kapısına kadar bunu duydum. Ve yatağımın çarşaflarının altına girdiğimde, uykuya dalarken bu anıyı göğsüme bastırmış bir tılsım gibi sakladım.

Lovett.

ON ALTI. BÖLÜM

Uyku gelmiyordu.

Yastıklara yaslanarak oturdum, boynumdan uzaklaştırmak için saçlarımı taradım. Etrafımdaki yatak odası sessizdi, pencerelerime vuran yağmur damlaları sanki pencere camlarına tırnaklarla vurulan davul sesleri gibiydi. Bu seslerin ötesinde, denizin düzenli dalgalarının sesini duyabiliyordum, dalgalar çok aşağıda kırılırken iç çekiyorlardı.

Son bir saattir, kendimi bu sese kaptırmaya çalışıyordum, ama kafam çok meşguldü. Eliot ile olan çatışmamın beni neden bu kadar üzdüğünü bir türlü anlayamıyordum. Daha önce bir erkeğe dokunmamış değildim ki...

—ve rahibeler için, sadece *dans* ediyorduk. Genel olarak, bu benim daha önce yaşadığım diğer durumlardan çok daha masum bir durumdu. Öyleyse neden, parmaklarının çenemde olduğunu düşünmek, kemiklerime işleyen soğuk bir rüzgar gibi beni titretmişti?

Bilmiyordum, ya da belki de bilmek istemiyordum — bu konuyu düşünerek daha fazla zaman kaybetmek istemiyordum. Tecrübelerime göre, ne kadar derine inersen, gömülü kalmasını tercih edeceğin gerçeklerle o kadar çok karşılaşırsın.

Ve Eliot Lear söz konusu olduğunda, keşfetmek istediğim başka bir şey yoktu.

Yatağımdan kalkıp, çıplak ayakla yatak odamın penceresinin hemen altında bulunan yıpranmış sedir masaya doğru yürüdüm. Masanın üzerinde, şişe yeşili renkli, sayfalarının arasından dil gibi dışarı çıkan saten kurdeleli, kumaş kaplı bir roman duruyordu. Kitap, ben kapımın önünde beni bekliyordu.

Sabah Marie-Louise ile yürüyüşten döndüğümde, Manon sözünü tutmuştu, ancak o zamandan bu yana olan onca şeyden dolayı henüz kitabı açmaya vaktim olmamıştı. Parmağımı kitabın sırtında gezdirerek, kumaşın serin dokusunu ve altın rengi harflerle basılmış başlığın yer aldığı çukurları hayranlıkla inceledim. Belki de başka bir dünyaya dalmak, en azından bir an için, bu dünyadaki sorunlarımdan kaçmama yardımcı olurdu.

Kitabı bir kenara koyup, masanın sağ üst çekmecesini açtım ve içindeki boşlukta bir ışık kaynağı aradım. Bir nesne çekmecenin ahşap kenarına çarptı: Ophelia'nın sakladığı yerden aldığım mum. Önceki gece sunumum için çıkmadan önce onu oraya koyduğumu unutmuşum.

Pirinç tutacağı kavisli sapından tutup, onu fırtına ışığına doğru kaldırarak çıkardım. Mum yarı erimiş olduğu için, üstünden damlayan balmumu nedeniyle orijinal şekli kısmen belirsizleşmişti, ama yine de ona hayran kaldım — koç boynuzu gibi sıkı bir spiral.

Bir kibrit bulup çaktım ve fitile yaklaştırdım, metal tutucuyu masanın üzerine koydum. Alev tuttuğunda geri çekildim.

mum yandı saf beyaz magesilk.

Büyülü.

Alarm verici bir şekilde, bakışlarım elimdeki hala yanan kibrite düştü - ama hayır, odunun başını karartan ateş sıradan bir turuncu renkteydi, kesinlikle büyülmü değildi. Bileğimi hafifçe sallayarak kibriti söndürdüm ve dikkatim masanın üzerinde titreyen hayalet alevine geri döndü. Sadece dokunmuş nesneler, yani eğrilmiş silkwitch kılı içeren nesneler o kadar parlak bir şekilde parlıyordu.

Ophelia Lear gibi bir kızın eski yatak odasında büyülmü bir mum bulunması, başlı başına çok sıra dışı bir olay değildi. Weaver soyundan gelen

bu tür nesnelere bolca erişimi vardı — ama neden bu nesne onun zemininin altına saklanmıştı? Ve daha da önemlisi: Bu nesne ne için büyülenmişti?

Köşede duran aynaya baktım — Marie-Louise ile konuşmamdan sonra üzerine bir çarşaf örtülmüştü ve şimdi solgun, dik duran bir hayalet gibi hüzünlü bir şekilde duruyordu. Baykuş, Eliot'un kız kardeşi hakkında daha önce ne demişti?

Bazen bir mesaj yazıp sonra onu yakardı, sanki kağıda yazdıklarını başkalarının okumasından korkuyormuş gibi.

Kalbim hızla çarpmaya başladı, zihnimde bir fikir belirdi. Marie-Louise ile konuştuğumda, onun gibi ben de Ophelia'nın mahremiyetine önem verdiği için mektuplarını yok ettiğini düşünmüştüm. Peki ya tam tersi doğruysa? Eliot'un madeni paraları aklıma geldi, bir set içindeki ikizler, bizi kalenin taş duvarları üzerinden gizlice birbirimize bağlıyorlardı.

Hafifçe çıldırmış gibi hissederek bir dolma kalem ve kağıt aradım ve titreyen ellerimle bir mesaj yazdım. Büyük olasılıkla saçma sapan bir şey yapıyordum, ama yine de nefesimi tutarak notu soluk aleve yaklaştırdım ve kelimelerin yanmasını izledim.

Orada kimse var mı?

Bir dakika sessizlik içinde geçti, sonra bir dakika daha, bakışlarım mum ateşinin düzensiz sıçramalarına odaklanmıştı. Beş dakika boyunca hiçbir yanıt gelmeyince, kendimi aptal gibi hissetmeye başladım. Ne bekliyordum ki, dumanın içinden, göklerden inen bir tanrıça gibi bir ses mi çıkmasını? Dudaklarımı ısırdım, fitilin alevi birden utanç verici geldi, sanki çocukluktan kalma bir alışkanlık gibi. Öne eğildim, onu üfleyip söndürmek için.

Ben bunu yapamadan, ateş öksürük gibi titredi. Gerildim, çünkü alevin kalbinden sanki bir kağıt parçası fırladı, küçük parmağımın tırnağı kadar genişliğinde ve sadece bir inç kadar uzunluğunda. Masaüstüne zayıf *bir sesle* düştü, uçlarından dumanlar yükseliyordu.

Bir an için, sanki kanatlarını açıp bana doğru uçmak üzere olan garip bir böcekmiş gibi, hareketsizce ona bakakaldım. Sonra, nefesimi tutarak onu yakaladım ve açtım.

Kağıt avucumda sıcaktı — şimdiden bir iz bırakacağını hissedebiliyordum, ama onu bırakmaya cesaret edemedim. Parşömenin ortasına bir mesaj yazılmıştı. Yazı herhangi bir el yazısı değildi — daha çok, mum külünün sayfaya baskı yapıp eğik, düzgün harfler oluşturmuş gibi görünüyordu.

Bu kim? Bu kanal senin için değil.

Bir yudum içki kadar güçlü bir zafer duygusu içimi kapladı. *Sonunda.* İki gün süren yarım kalmış girişimler ve belirsiz şüphelerin ardından, nihayet kesin bir ipucu bulmuştum.

Bir ipucu.

Tereddüt etmeden cevap yazdım. *Ophelia Lear'a yazılmıştı, değil mi?*

Cevabımı gönderdikten sonra alev bir dakika kadar hareketsiz kaldı. Sonra, kalbimi neredeyse durduracak bir sarsıntı daha oldu ve ikinci bir parşömen masaüstüne düştü.

İlginç, diyordu. Bir saniye sonra, başka bir mesaj geldi: *Kim bu?*

Elim mektup kağıdının üzerinde uçtu. *Belki siz adınızı paylaşırsanız, ben de adımla paylaşmaya daha istekli olurum.*

Beni sen aradın. Sence ben kimim?

Bu sefer cevap vermeden önce biraz bekledim ve kalemimin ucunu kağıda vurdum. *Ophelia'nın sevgilisi.*

Ateşin içinde kayboldu. Tırnaklarımı ısırarak mum aleviyle aydınlanan beyaz çukuru izledim, ta ki tatmin edici bir sarsıntıyla mumun kabuğu açılıp içinden bir cevap dökülene kadar.

Ophelia'nın aşk mektupları yazarak zamanını boşa harcayan türden bir kız olduğuna gerçekten inanıyor musun?

Mesajı okurken küfrettim, nedense notu yazan kişinin alaycı tavrından rahatsız olmuştum. Kalemimi emerek, kendimi kanıtlamak için bir kez daha denedim. *O zaman onun sırdaşı.*

Daha iyi.

Tatmin duygusu dalgalandı. Avantajımı kullanarak hemen bir cevap yazdım. *Neredesin? Şu anda Fortblanche'da mısın?*

Bu sefer cevap hemen geldi. *Sen neredesin?*

Güven iki yönlüdür, sevgili okuyucu.

Durakladım, parşömen masanın üzerine yayıldığında parmaklarımı puro yaprağı gibi yakıyordu. Bir yandan, yabancılarla konuşmanın tehlikelerini çok iyi anlıyordum — hele de mum ışığıyla yazılmış sözlerle konuşan görünmez, isimsiz varlıklar söz konusu olduğunda. Ateşin diğer tarafındaki kişi Ophelia'nın sırdaşı olduğu konusunda doğru söylüyor olsa bile, bu onun Ophelia'nın katili olmadığı anlamına gelmezdi. İttifaklar her gün bozuluyordu ve bozulduğunda, çürümeleri daha da zehirli oluyordu. Bir katille yazışıyor olabilirdim.

Yine de... bunu kesin olarak öğrenmenin tek yolu bilgi toplamaktı. Personel, hizmetçiler, yargıçlar ve Alaires'ler dahil olmak üzere, Dokumacı Kral'ın malikanesinde en az yüz kişi yaşıyordu. Cevaplanması gereken tüm sorular arasında, bu kesinlikle en güvenli olanıydı.

Evet, yazdım, sayfadaki mürekkebin keskinliği hissettiğimden daha cesurdu. Ben buradayım.

Ben de, diye cevap geldi. Midem düğümlendi — rahatlamadan mı, korkudan mı, ikinci bir mesaj gelmeden önce bunu değerlendirecek vaktim olmadı. Neden Ophelia'yı soruyorsun?

Nasıl öldüğünü öğrenmek istiyorum. Bu kelimeleri yazarken kehanet gibi geldi, sanki onları yazarak gerçeklerini mühürliyormuşum gibi. Alevler onları yuttuktan sonra, geri çekilip bekledim, cevapsız geçen her dakika ile birlikte huzursuzluğum artıyordu. Belki de son cevabımda çok küstah davranmıştım, çok çabuk çok fazla şey açığa vurmuş ve muhatabımı korkutmuştum. Belki de...

Ateş titredi ve bir parşömen çıkardı.

Ophelia Lear, sorduğu sorularla kendini öldürdü. Sorduğun sorulara dikkat etmelisin.

Kulaklarımda kalbimin çarpışını hissedebiliyordum. Kalemimi alıp cevap yazmaya başladım, ama sanki görünmez bir nefesle mum alevi söndü ve yatak odam karanlığa gömüldü.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Kapımın çalınmasıyla uyandım. Etrafım, sabahın parlak ışığıyla aydınlanmıştı, güneş ışığı masaüstündeki pirinç şamdanın üzerinde yansıyordu. Şamdan, uykum sırasında devrilmiş ve şimdi koluma yaslanmış duruyordu.

Tırnak kesikleri gibi kıvrılmış kağıt parçalarıyla çevrili koltuğumda uyuyakalmıştım, fitilin tekrar yanmasını ve parlak ışığıyla karanlığı yırtmasını bekliyordum. Ama bu hiç olmadı. Gizemli muhatabımın son mesajı, konuşmamızın sonunda kalan kasvetli nokta olarak kaldı, onun kül rengi sözleri, günün neşeli ışığında bir şekilde daha da uğursuz görünüyordu.

Ophelia Lear, soruları yüzünden intihar etti.

Mırıldanarak kalktım ve kapıya gittim, karnımdaki bir kasaniden ağrıyınca yüzümü buruşturdum — vücudum, alışılmadık uyku düzenime açıkça itiraz ediyordu. Kapının arkasındaki Alaire uşakından mektubu bulanık gözlerle aldım. Kağıdın ortasında Alaire armasıyla (tekerlek ve A harfi) mühürlendiğini görünce uykum geçti. Parmağımı mumun altına sokup mührü kırdım ve altındaki notu açtım.

Sevgili Bayan Lovett,

Sohbetimiz beni içime dönük hissettirdi. Saat dokuz buçukta merkez avluda bekliyor olacağım. Gelin ve bana kendim hakkında daha fazla şey anlatın.

Noé'nin imzası, onun diğer özellikleri gibi laconic, siyah mürekkeyle yazılmış bir sırtış gibi, belirsiz ve uzayan bir süslemeydi. Parmağımı imanın altında gezdirerek, üstündeki mesajı düşündüm. Eliot'un dediği gibi, arkadaşının dikkatini çekmek için yaptığım *numara* işe yaramış gibiydi, ancak Noé'nin bana olan ilgisi, dikkatli olmazsam tehlikeli hale gelme potansiyeli taşıyordu, çünkü onun gelini olmak gibi bir niyetim yoktu. Yine de, Fortblanche'ın sırlarını gerçekten keşfetmek istiyorsam, Ophelia'nın sırdaşı —bunu sormak için ondan daha uygun bir kişi olamazdı.

Giyindikten sonra doğrudan zemin kata indim, Eliot'un parası sol terliğimin yan tarafına gizlice yerleştirilmiş ve başlığım da başımdaydı. Manastırın kokusu diğer her şeyden önce burnuma ulaştı, topraksı ve bitkisel, burun deliklerimi yakan keskin bir acı vardı. Hemen ardından ışık geldi; yürüdüğüm koridorun ilerisinde, malikanenin salonlarının monoton iç mekan griliği, sulu, soluk bir güneş ışığıyla kesilmişti. Yaklaştım ve dört kemerli yürüyüş yolu ile çevrili, bitki örtüsüyle dolu, yeşil çalılar ve sabah yağmurunda hafifçe titreyen budaklı, kıvrımlı ağaçlarla dolu bir merkezi bahçe gördüm.

Noé kemerlerden birine yaslanmış, başını eğerek ince, kumaş kaplı bir kitabı okuyordu. Serbest eliyle, omzuna dikkatsizce atmış olduğu takım elbisesinin ceketini tutuyordu, bu da altında hafifçe dağınık beyaz gömleği ve askıları ortaya çıkarmıştı. Etrafında ince bir çiseleyen yağmur vardı, nemli yağmur damlaları onun siyah saçlarına düşüyordu, ama o nemden rahatsız görünmüyordu, tamamen okumaya dalmıştı.

taş zemine çarpan topuklarımın sesiyle başını kaldırdı, gri gözleri parladı. Hatta

yağmurun sisinin altında daha yumuşak görünüyorlardı, güvercin kanadı gibi güzel bir kül rengi.

"Günaydın. Çok güzel görünüyorsun." Noé selam vermek için başını eğdi ve kitabını cebine koydu. Yavaşça ceketini giydi, sonra kemerli geçidin yanında duran iki adet şık siyah şemsiyeyi işaret etti. "Yağmurda yürümek nasıl olur?"

Ophelia'nın güzel elbisesini çamur ve ıslaklıkla mahvetmek istemediğim için içim kötü oldu — muhtemelen yarım düzine hırsızlık yapıp kazanabileceğim paradan daha değerliydi — ama bunu yüksek sesle söylememek daha iyi olacağını biliyordum. "Hastalanırsam yatağımın başında oturup bana çorba içirmeye razı olursan izin veririm," diye cevap verdim alaycı bir şekilde.

Noé güldü; doğru cevap vermiştim. "Elbette," dedi başını sallayarak. "Her halükarda, bitmek bilmeyen bir balodan daha iyidir." Şemsiyelerden birinin sapını tutarak, ucunu bana doğru uzattı. "Al, yakala."

Ben de yakaladım, nemden kayganlaşan lake ahşabı parmaklarımla kavrayıp havadan çektim. Noé yine onaylayıcı bir gülümsemeyle beni kemerden geçip ötesindeki manastır avlusuna yönlendirdi. Yeşilliklerin arasından kıvrılan bahçe yollarından birine adım attığımızda şemsiyelerimizin oniks taşları aynı anda açıldı, yağmura karşı kurbağa karınları gibi esnedi.

Bir dakika boyunca sessizce dolaştık, çiseleyen yağmur ve sabah sisinin kalıntıları hızla etrafımızdaki evleri karanlığa gömdü. Yanından geçerken parmaklarımı sarkık bir menekşenin başının üzerinde gezdirdim, yaprakları köpek dili gibi cildimi kaplayan çiğle ıslanmıştı.

"Peki," dedi Noé, yürürken bana yan gözle bakarak, "Babam bugün seni aramamdan hoşnut değildi."

Dürüst olmak gerekirse, karar ona kalsaydı, dün gece Bayan Moreau ve Bayan Laurent ile birlikte eve gönderilirdin. Konuşurken boş elini pantolonunun cebine soktu. "Neyse ki senin için, o ve uşakları, benim cesaretimi kaybedip tüm yarışmayı iptal edeceğimden o kadar korkuyorlar ki, her zamanki gibi bana sertçe sataşmaya cesaret edemiyorlar."

Şaşırtıcı bir şekilde, buruşuk bir sigara paketini çıkardı, ince kapağını açtı ve bir sigarayı dudaklarına götürdü. Sigara, kibrit veya çakmak kullanmadan, nefesiyle sorunsuz bir şekilde yandı ve kırmızıdan ziyade parlak beyaz bir ışık yaydı: Elbette, dokunmuş sigaraydı. Noé, benim ona baktığımı fark edince, sanki sözsüz bir meydan okuma gibi kaşlarını kaldırdı.

Ah, demek bu da başka bir testti. Onun bakışlarına karşılık verdim, kendimi sakın tutarak ve yüzümü ifadesiz bırakarak.

"Kötü alışkanlıklarını paylaşıyor musun, yoksa sadece misafirlerinin önünde gösteriş mi yapıyorsun?"

Ağzını hafifçe kıvırdı. Noé açık paketi bana uzattı, kendi sigarasını dişlerinin arasında sıkıca tutuyordu. Paketin alt kısmında altın varakla basılmış bir Alaire mührü fark ettim. Muhtemelen bu ürün, Bastian'ın kendi zanaatkarları tarafından, Fortblanche'da ilk gecemde ziyaret ettiğim atölyeye benzer bir atölyede üretilmişti. Altın makaraya sarılmış ve Weaver King'in depolarını doldurmak için benden uzaklaştırılmış kendi saçımı hatırladım ve yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum.

"Affedersiniz," dedi Noé. "Bir tane ister misiniz?"

Paketi inceledim, sonra çenemi kibarca kaldırdım. "Hayır, teşekkürler. Nefesimi kötüleştiriyorlar."

O zaman güldü ve ben de ayak parmaklarıma kadar yayılan bir memnuniyet hissettim. "Sen Lear'ın seçeceğini düşündüğüm türden bir kız değilsin, biliyorsun," dedi, sigarasını içerek. "O kibirli piç kurusu, seçeceği kızın daha çok

kendisine benzeyen, istediği gibi yönlendirebileceği, iyi huylu bir oyun parçası olacağını düşünmüştüm. Bu kadar... cesur birini değil." Sigara izmaritini indirdi, ucundan gri dumanlar yükseldi. "Kendisinden çok farklı."

Yüzüm kızardı, Eliot'u savunma isteği içimde anlamsızca yükseldi. "Bay Lear cesurdur."

Noé azarlayıcı bir şekilde dilini şaklattı. "Sizi temin ederim ki *Bay Lear* öyle biri değildir. Kibirli, ikiyüzlü, eski moda ahlak anlayışına sıkı sıkıya bağlı, evet, ama... cesur mu?" Bakışları bana dikildi, av bıçağının keskin, pürüzlü kenarı gibi keskinleşmişti. "En sevdiğim arkadaşlarımın önünde, benim en derin sırlarımla yüzleşecek kadar küstah mı?" diye mırıldandı. "Hayır, hayır. Bunun için çok fazla temkinli biri."

Endişe içimi kapladı. Son birkaç gün içinde, Noé'yi altın kaplı bir kupa olarak görmeye başladığımı fark ettim - uğruna savaşmam, kazanmam gereken bir nesne. Ama yakından baktığımda, genç Alaire'in tamamen kurnaz olduğunu gördüm. Onu izleyerek, onun sınavlarını geçmek için yollar bulmaya çalışarak geçirdiğim onca saat boyunca, o da beni incelemiş, çalıların arasından izleyenlerini takip eden bir tilki gibi.

Dikkatini bana çok uzun süre yöneltirse ne bulacağını bilmek istemedim. Şemsiyemi düzelterek konuyu değiştirdim. "Sunumum sırasında, Bay Lear'ın ahlakından da bahsettiniz, onu *muhalif olarak* nitelendirdiniz," dedim. "Bununla ne demek istediniz?"

Noé alaycı bir şekilde güldü. "Ah, o mu," dedi sigarasından bir nefes çekerek. "Hiçbir şey, eski bir şaka. Sadece Woven ürünlerine yaptığı anlamsız boykotu kastetmiştim." Şaşkın bir şekilde kaşlarını çatınca Noé durakladı. "Onun akrabası olarak bunu bilmeniz gerekmez mi?"

Panik ciğerlerimi sıkıştırdı, hatam artık açıkça ortadaydı. "Aslında, Bay Lear ile Vainglory'den önce sadece birkaç kez karşılaştım,

"Onun adaylığı benim için de sizin için olduğu kadar şok ediciydi, eminim. Düşündüm ki..."

Tereddüt ederek sesimi alçaltıp, sanki duyulmaktan korkuyormuşum gibi vücudumu Noé'ye yaklaştırdım.

"Açıkçası, onun kız kardeşi adına hareket ettiğini düşündüm," diye mırıldandım. "Zavallı koşullarda ve kötü bir gelecekle karşı karşıya olan bir silkwitch gördü ve ona yardım edemediği için bana yardım etmeye geldi."

Noé'nin çenesi gerildi, sigarası parmaklarında titriyordu; korkunç bir saniye boyunca, benim kılık değiştirmiş olduğumu anladığını sandım, ama sonra içini çekip, bir tutam külü parmaklarıyla silkeledi.

"Bu konuda haklı olabilirsin," dedi somurtkan bir şekilde. "Her neyse, Lear, silkwitch'ler ile Weavers arasındaki ilişkinin eşitsiz olduğunu düşünüyor; biz sizden aldığımızdan daha fazlasını veriyoruz. Mümkünse, magesilk ile yaratılmış her şeyden kaçınıyor." Bakışları benimkilere çevirdi, bakışlarında açıkça küçümseme vardı. "Onun taşıdığı o çirkin saati fark etmiş olabilirsin."

Düşüncelerim, Eliot ve benim Fortblanche'a vardığımız öğleden sonraya gitti — onun sade saatini çıkardığını gördüğüm ve Diplomat'ta bana taktığı daha şık olan Woven saatinin nereye gittiğini merak ettiğim an. Daha değerli olanı reddettikten sonra ikisini değiştirdiğini düşünmüştüm, ama acaba tam tersi mi olmuştu? Büyülü olanı, beni çekmek için bir yem olarak taşımış, diğeri ise her zamanki saati miydi? *Lear, sizin türünüzden aldığımızın verdiğimizden daha fazla olduğunu düşünüyor.* Bir Weaver'ın böyle bir düşüncüyü dile getirdiğini hiç duymamıştım. Bu, içimde bir şeyleri harekete geçirdi, mümkün olduğunca sıkı bir şekilde kontrol altında tutmaya çalıştığım duygularımın düğümlenmiş topaklarını.

"Koşulların daha adil hale getirilebileceği konusunda ona katılıyorum, ama yöntemleri bence kendi çıkarlarına hizmet ediyor." Yanımda, Noé benim içimdeki kargaşadan habersiz konuşmaya devam etti. "Bence önce iktidarı ele geçirmeliyiz, sonra reform yapmalıyız. Onunki, kendi egosunu tatmin etmek için tasarlanmış, çocukça bir isyandan başka bir şey değil."

Yürüdüğümüz yol sona erdiğinde aniden durdu ve bizi bahçenin ortasına bıraktı. Hemen önümüzde, etkileyici bir granit çeşme, bir sunak gibi yükseliyordu ve ortasından bir kadın heykeli gururla yükseliyordu. Saçları, uzun, taştan ipler gibi başından sarkıyordu; göz bebeklerinin yerine, gözlerine açılmış iki küçük delikten, çeşmenin havuzuna düşen ve yumuşak yağmurla karışan gözyaşları gibi ikiz su akıntıları fışkırıyordu.

Noé karar vermiş gibi sigarasını yere attı ve sigara ıslak çakıl taşlarının üzerinde tıslayarak söndü. Sigara söndüğünde, aramızdaki atmosfer değişmiş gibi göründü, sanki güneş ışığından çıkıp soğuk alacakaranlığın kollarına girmişiz gibi hava yoğunlaşmıştı.

"Dinleyin, Bayan Lovett," dedi Noé keskin bir sesle. "Birbirimizi daha iyi tanımak adına... burada tamamen yalnızız. Yargıçlarım bizi dinlemek için yakınlarda gizlenmiyorlar. Öyleyse söyleyin bana: Dün benim sırrımı gerçekten nasıl öğrendiniz? Ve lütfen dürüst olun," diye ekledi, ben konuşmadan. "Dün geceki yalanınız eğlenceliydi, ama bir tane daha denerseniz, onlardan sıkılacağımdan korkuyorum."

Çiseleyen yağmur, şemsiyesine kasvetli gri bir hale gibi yapışmıştı, gözleri siyah eğrinin altından keskin bir şekilde parlıyordu. Son konuşmamızda olduğu gibi, tavrındaki ani değişiklik - isteksiz, düşünceli bilge, kart destesine geri konulan bir kart gibi katlanarak, altında yığılmış prensi ortaya çıkaran - sinir bozucuydu, geçiş o kadar keskin ve fizikseldi ki, sanki

Pelerin. Onun eski kişiliğini her zaman yanında tuttuğunu, kılıflı bir kılıç gibi yanında asılı durduğunu, uygun olduğunda çekilmeyi beklediğini anlamaya başlamıştım.

Ve artık benim cevap vermemem ve kaçamak cevaplarımın onu tatmin etmeye yetmeyeceğini de anladım. Yüzümü çekingen bir ifadeye büründürdüm, dudagımı ısırdım, yenilmiş gibi başımı eğdim.

"Bay Lear günlük tutuyor," dedim isteksizce - yalanımı çok isteyerek söylersem, yalanın kokusunu alırdı. "Bunun benim tarafımdan bilinmediğini sanıyor, ama Fortblanche'a benimle birlikte geldiğinde eşyaları arasında fark ettim. İlk duruşmayı duyurduktan sonra, zekâmı kullanarak odasına girdim ve o uyurken günlüğünü okudum. Umduğum kadar fazla bilgi içermiyordu, ama sizden bahsetmişti ve son zamanlarda yaşadığınız kalp kırıklığıyla ilgili endişelerini dile getirmişti." Gözlerimi Noé'ye çevirip sııttım. "Bay Lear oldukça endişeli biridir."

Bastian'ın oğlu, sisli yağmurun içinden bana bakıyordu, stoik, yakışıklı yüz hatları okunaksızdı. O beni izlerken ben tamamen hareketsiz durdum, kollarım şemsiyeyi yukarı kaldırmaktan ağrıyordu, kalbim göğsümde hızla atıyordu, acil ve endişeli, onun tepkisini bekliyordum.

"Demek ondan çaldın," dedi Noé bir süre sonra. "Seni aday gösteren adamdan, kendi babasının isteğine karşı gelerek seni benim salonuma getiren adamdan."

Sesi boşluktaydı; hızla atan kalbimi sakinleştirdim. "*Sizin* benden istediğinizi sağlayabilmek için önlemler aldım, efendim," diye cevap verdim. "Arkadaşlarınızın mahremiyetini korumak istiyorsanız, belki de daha az müdahaleci bir test seçmeliydiniz."

Bükülmüş bir dal kadar gergin bir sessizlik, ardından dudakları kıvrıldı. Şemsiyesini indiren Noé yaklaştı, kirpiklerinde ve takım elbisesinin yakasında yağmur damlaları parlıyordu. "Sen

büyüleyici birisin," dedi ve zafer kalbimde bir çiçek gibi açtı. "Geriye kalan tek gizem, seni karım olarak alsam, huzur içinde yanımda uzanır mıydın, yoksa uyurken boğazımı keser miydin?"

Gülümsemesine karşılık verdim. "Bunu öğrenmek için beklemek, geceleri heyecan verici olmaz mıydı?"

O korkusuzca ve ve mutlu "Kim sen

Gözleri sıcak ve sorgulayıcıydı, ama artık onlardan korkmuyordum. Memnuniyetle, neşeyle gülümsedim ve dikkatimi çevremizdeki bahçeye çevirerek başka yere baktım. "Burası çok güzel," dedim, sorusunu kaçınarak. "Bütün arazi çok güzel."

"Teşekkür ederim." Şemsiyesi hala yanında sallanan Noé yanıma geldi. "Fortblanche'ı nasıl buldun?" diye sordu. "Babam zihin oyunları ile seni henüz korkutmadı mı?"

Cevap olarak omuzlarımı kaldırdım. "Korkutmuş olsa umurunda olur mu?"

O içini çekti. "Rahatsız edici bir şekilde, Bayan Lovett, sanırım umurumda olurdu."

Şemsiyem hafifçe sallandı, kolu benimkine hafifçe değdi ve ben irkildim. Vücudumdan bir sıcaklık dalgası geçti, ama ben bu teması henüz algılayamadan, o uzaklaşmaya başlamıştı. Sadece geri çekilme şeklinin incelikli zarafeti, bu dokunuşun kasıtlı olduğunu bana anlatıyordu.

Sersemlemiş hissettim, onun tenine dokunduğunda kendime olan güvenim kayboldu. "Başka birinin en özel alanlarında gizlendiğini bilmek rahatsız edici bir şey," dedim, kendimi toparlayarak. "Ama hayır, babanız beni henüz korkutup kaçırmadı." Ona yan gözle bakarak, tereddütle devam ettim. "İzninizle sorabilir miyim, efendim, siz onun yeteneğine sahip değil misiniz?"

Noé sırtıttı. "Endişelenmeyin Bayan Lovett, ben bir beyefendi olarak, girme imkânım olsa bile düşüncelerinizden uzak dururum. Ama hayır," diye kabul etti. "Babamın özel yeteneğine sahip değilim, aslında başka hiçbir yeteneğe de sahip değilim." Diye iç geçirdi ve şemsiyesinin ucuyla atılmış sigarasını hüzünle dürttü. "Bu ailemiz için büyük bir utanç. Babam, içimde henüz keşfedilmemiş karanlık bir güç tohumunun olduğuna inanıyor, ama gerçekte, ben kendimi oldukça kısır buluyorum."

Islak, ezilmiş sigara izmaritine baktım ama yorum yapmadım. "Weaver yeteneklerinin geç olgunlaştığını duydum, bazen bir erkeğin yirmili yaşlarının sonlarına kadar," diye karşılık verdim. "Belki de sadece daha fazla zamana ihtiyacın vardır."

"Ne kadar da iyimsersin." Noé'nin sesi alaycıydı, ama saldırısını yumuşattı. "Belki de haklısın. Kim bilir, birkaç yıl sonra belki de senin gibi kilitli kapıları açabilirim."

Göz kırptı ve ben takdirle güldüm, ama kafamda düşüncelerim dönüyordu. *Yeteneksiz bir varis*. Noé'nin bu zayıflığını bu kadar açıkça itiraf etmesine şaşırdım. Konuşmamız umduğumdan daha sorunsuz ilerliyordu; daha fazla zorlarsam, başka neler itiraf ettirebileceğimi merak ettim.

"İtiraf etmeliyim ki, ilk başta burada olmak bana... *tuhaf geldi*." Sessizliği yakaladım ve istediğim yöne yönlendirdim. "Bu yarışmada bulunmamın tek nedeninin başka birinin yokluğu olduğunu bilmek." Nefesim kesik kesik, yine yan gözle bakmaya cesaret ettim. "Ophelia Lear'ın öldüğü gece şampiyon ilan edileceği doğru mu?"

"Ophelia..." Noé kaşlarını çatarak bakışlarını kaçırdı. "Onunki trajik bir hikaye. Mümkün olduğunca kaçınmaya çalıştığım bir hikaye. Özür dileme, bunu duymaya hakkın var," dedi, pişmanlık dolu mırıldanmamı eliyle savuşturarak.

"Evet," bir an sonra onayladı, "Ophelia Lear yarışma bitmeden vefat etmemiş olsaydı, yarışmayı kazanacağı doğru. Onun büyüğü güçlüydü ve babam yıllardır bizim soyumuzu Lear soyuyla birleştirmek için bir yol arıyordu." Alaycı bir şekilde dilini şaklattı, kaşlarında kızgın bir çizgi belirdi. "Açıkçası, Reginald Lear bize ipek cadı bir kızı olduğu haberini yazdığı günden itibaren, Ophelia'nın elinde kazanma şansı vardı."

"Peki Ophelia," diye sordum sakın bir sesle, "kazanmak istiyor muydu?" Noé başını salladı. "Babası çok istiyordu, ama

Ophelia'nın kendisi istemiyordu," dedi. "Onun tek sevdiği şey zekasıydı. Ayrıca, Eliot'u uzun zaman önce kardeşim olarak kabul ettiğimi ve onu sadece bir kız kardeş olarak gördüğümü biliyordu; aramızda asla romantik bir ilişki olamazdı."

Nefesini vererek, yağmurda mürekkep gibi parlak olan alnındaki nemli saçlarını geriye itti. "Geçen yıl, o ve ben bir tür anlaşmaya vardık: Evlenecektik ve sonrasında ona özgürlüğünü verecektim," diye devam etti. "Yarışmayı pek sevmemiş olabilir, ama Fortblanche'a oldukça iyi uyum sağladı. Aslında zamanının çoğunu babamın kütüphanesinde kitap okuyarak geçirdi. Tipik bir aşk evliliği olmayabilir, ama... onun burada mutlu olabileceğine inanıyorum. Ve benim için de daha kolaydı.

—Kalbim hala Clem'e aitti.

Bakışları benimkilere kaydı, ısrarcı ve kasıtlıydı. Mesajı açıktı: Bana bir fırsat verilmişti, *Clem* adı, sanki elime düşen bir anahtar gibi. "Sevgilin mi?" diye sordum nazikçe.

Noé onaylayarak mırıldandı. "Onun için çok yüce bir terim... Aslında biz arkadaşlık, daha fazlasına dönüşen eski arkadaşlar," diye cevapladı. "Tüm erdemlerine rağmen, Clémence kendisi bir silkwitch değil, bu yüzden ayrılmak zorunda kaldık.

Geçen yaz gelinimi aramakla meşguldüm." Başını eğerek homurdandı. "Aptaldım, kendimi kandırmıştım. Aramızdaki bağın o kadar güçlü olduğunu, gölgede kalarak, metresim olarak ilişkimizi sürdürmekten memnun olacağını sanmıştım, ama o bunun için çok gururlu biriydi." Çenesi gerildi, utançtan mı, acıdan mı, anlayamadım. "Neredeyse bir yıldır evli."

Bu itiraf, Eliot'un terlikimin içindeki bozuk para kadar sıkıcı bir şekilde dilinden döküldü. Bana profilden bakıyor olmasına rağmen, Noé'nin ifadesini büyük ölçüde anlayabiliyordum: Bakışları, hayatın tükendiği sertleşmiş balmumu kadar cansızdı. Garip bir şekilde, bu boşluk ona daha önce sergilediği prensvari küçümseme veya asi zekâdan daha çok yakışıyordu; ona bakarken, genç Alaire'i ilk kez gerçek haliyle gördüğüme emin oldum.

Tamamen mutsuz ve tamamen yalnız bir çocuk.

Aniden ona dokunmak istedim ama cesaret edemedim. "Üzgünüm."

Gülümsemesi alçakgönüllüydü, sanki özürüm onu incitmiş gibi. "Önemli değil," dedi, omuzlarını geriye doğru iterek. "Bu ev eski, binlerce kalp kırıklığına tanık oldu. Benimki ne sonuncusu olacak, ne de en yıkıcı olanı."

Boğazını temizleyerek, sonunda şemsiyesini kaldırdı ve etrafımızı donmuş nefes gibi saran çiseleyen yağmurdan kendini korudu. Bu, her şeyden açık bir işaretti, ama o manastırdan çıkan yola dönmeye hazırlanırken, ben öne çıktım.

"Geçen yıl onunla sık sık konuşuyor muydun? Ophelia ile?"

Noé kaşlarını çattı, şemsiyesi solgun ağzının kenarları dışında yüzündeki ifadenin gölgesini gizledi. "O gelmeden önc Fortblanche, kesinlikle, ancak sonrasında değil,"
o

Cevap verdi. "Diğer hizmetçiler aramızdaki dostluğu kayırma olarak görürlerdi ve onun için zaten zor olan kalışını daha da zorlaştırmak istemedim." Ayaklarının altında çakıllar çıkırdadı. "Neden soruyorsun?"

Şu anda masamın çekmecesinde bir yığın talaş gibi duran, üzerinde görünmeyen bir el tarafından yazılmış gri harfli mesajların bulunduğu bir düzine kadar parşömeni düşündüm. Fortblanche'ın içinde bir yerlerde, Ophelia'nın mektup arkadaşının benim ilk mumuma eşlik edecek ikinci bir mumla beni beklediğini bilmek rahatsız ediciydi. Belki de şu anda bile beni izliyor olabilirlerdi.

Gülümseyerek, şemsiyemin sapını daha sıkı tuttum. "Özel bir nedeni yok," dedim. "Sanırım, aşırı merakım dışında, ki bunun benim en büyük kusurum olduğu söylenir."

Sözlerimle sohbetimize neşe katmak istemiştım, ama Noé bunu ciddiye almış gibi görünüyordu, yüzündeki ifade yumuşadı. "Eleştirmenlerinize katılmıyorum," diye cevapladı. "Ben bu özelliği oldukça beğeniyorum."

Bir an daha düşünceli bir şekilde bana baktı, sanki bir karar veriyormuş gibi.

"Ve Bayan Lovett," diye aniden tekrar başladı. "Daha önceki bir konuya değinecek olursak, benim babam gibi bir adam bile yenilmez değildir. Her gücün kendi zayıflığı vardır. Örneğin, o özellikle şans oyunlarında zorlanır, çünkü zihnini kullanarak bu oyunları etkileyemez."

İfadesi gizemli bir nitelik taşıyordu, sanki mesajında başka bir şey, ikinci bir gizli anlam iletmek istiyormuş gibi. Anlamaya çalıştım ama bulamadım. "Elbette," diye tarafsız bir şekilde cevap verdim.

Noé güldü. "Demek istediğim, ondan korkacak bir şeyin yok," diye ekledi, sırtarak. "Ya da benden, bu konuda

önemli." Omuzlarını geriye doğru çekerek şemsiyesini daha yükseğe kaldırdı. "Hadi ama," dedi. "O elbiseyle mutsuz görünmemeye çalışırken takdire şayan bir iş çıkarıyorsun, ama titrediğini görüyorum. İçeri girelim, olur mu?"

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bahçeden doğrudan odama döndüm, kapımı arkamdan kapattım ve aynamın üzerindeki örtüyü düzelterek tamamen kapandığından emin oldum. Sonra, gizliliğime güvenerek bir kibrit çaktım ve Ophelia'nın mumunu tekrar yaktım.

Penceremin ve balkon kapılarımın perdelerini çekmiştim, böylece odam sabahın ortasında olmasına rağmen bir mezar kadar kapalı ve karanlıktı, fitil kışın yıldızını yakarken parıldıyordu. Eliot'un kız kardeşi konusunda, Bastian'ın varisiyle yaptığım konuşma diğer konularda olduğu kadar verimli geçmemişti, ama dikkatimi çeken bir bilgi vardı: Noé, Ophelia'nın Fortblanche'ın kütüphanesine sık sık gittiğinden bahsetmişti. Yarışma başladığından beri bu alışkanlığından bahseden ikinci kişiydi; Marie-Louise de Eliot'un kız kardeşinin okumaya olan tutkusundan bahsetmişti.

İpuçları açısından, bu hiçbir şekilde güçlü bir ipucu değildi. Yine de, sahip olduğum tek şey oydu.

Mum alevi canlanırken izlemek, heyecan verici olduğu kadar rahatsız ediciydi, sanki bir gözün açılması gibi: Bir an yalnızdım, sonra birden yalnız değildim. Alevin soluk kalbine bakarak, yeterince uğraşırsam bulanıklığın ötesinde, diğer tarafta gizlenen bilinmeyen figürü görebileceğimi düşünerek yoğun bir şekilde odaklandım. Konuştuğum diğer kızlardan biri miydi? Dorian gibi bir yargıç mıydı, yoksa Noé'nin kendisi mi? Bu olasılığı düşündüm, ancak kendimi tam olarak ikna edemedim. Ona Ophelia ile çok fazla temas kurup kurmadığını sorduğumda verdiği tepki

Fortblanche'da geçirdiği süre boyunca samimi görünüyordu — tabii ki, malikane ve arazisi Alaires ailesinin mülkiyetindeydi. Bastian'ın varisi Ophelia ile konuşmak isteseydi, benimle yaptığı gibi onu çağırmak için bir uşak göndermesini engelleyen ne olabilirdi?

Aksine, mumla yazılan gizli mektup, bir aşk ilişkisi olmasa da, Eliot ve benim karıştığımız gibi bir komplo olduğunu düşündürüyordu.

Tek soru, Ophelia Lear'ın kiminle komplo kurduğuydu.

Ateş, sanki açıklıktan ölüyormuş gibi mesajımı hevesle yuttu. *Kütüphaneye bir ziyaret yapmaya karar verdim.*

Bir dakikadan az bir süre sonra, bekleyen avucuma bir cevap tükürüldü. *Yine sen. Oldukça ısrarcısın, değil mi?*

İsteğim dışında gülümsedim. *Tavsiyeye ihtiyacım var, yazdım. Not yandıktan sonra, bir tane daha yazdım. İnsanlara soru sormaktansa kitaplara sormak kesinlikle daha güvenli.*

Cevabı beklerken kalemimi masaya vurdum, kalemin ucu ahşap damarlarına mürekkep damlatıyordu. Mum alevi titrediğinde, önceki gece olduğu gibi tamamen söneceğine hazırlıklıydım, ama sonra soluk bir güve gibi, kenarları isle kararmış başka bir parşömen ateşten dışarı uçtu.

Kağıtta tek bir kelime yazıyordu. Okurken gülümsedim.

Pender.

—

Weaver Kralı'nın kütüphanesi, Fortblanche'ın batı tarafında, denize bakan bir konumdaydı. Gıcırdayan çift kapısından geçince, iki kat yüksekliğinde, tamamen koyu meşe ağacından yapılmış bir alan açılıyordu.

yükselen raflar, parlak, sonsuz sıralar halinde dizilmiş kitaplar. Dördüncü, dışa bakan duvar, sanki oda göğsünü dışarı doğru şişiriyormuş gibi uzun bir eğriydi, içine yerleştirilmiş kemerli pencereler, aşağıdaki sonsuz gri okyanus düzlüğünü ortaya çıkarıyordu. Yağmur damlalarının sıçradığı camın ötesinde, dalgalar baca dumanı gibi çalkalanıyor ve yükseliyordu, gökyüzü ise üzerlerinde is lekeli ve gürültülüydü.

İçinde kimse olmamasına rağmen, kütüphane bana bir kuşhaneyi hatırlatan bir uyanıklığa sahipti, kitapları yüksekteki tünelerinden beni gözlemleyen kuşlar gibiydi. Oradan ayrıldıktan sonra bile, sayfalarının arasında sıkışmış ve bir yaprak gibi korunmuş figürümün izlenimiyle beni hatırlayacaklarını hissettim.

Rafların çevresinde yürürken, parmaklarımı kitapların sırtlarına hafifçe sürttüm. Kitaplar, kendi konularında alfabetik olarak sınıflandırılmış gibi görünüyordu; *Tarih*, *Genel* veya *Tarih*, *Balmoorish*; *Edebiyat* veya Filiumoloji — silkwitches'in saçlarının magesilk'e dönüştürülme sürecinin incelenmesi; Teoloji — bölümlerinde *Pender* adını bulamadım.

Elim boş bir alana dokunduğunda durdum — eksik bir diş gibi boş bir sırt. Her iki yanında, etrafındaki kitaplar boşluğu gizlemeye çalışır gibi eğilmişlerdi. Geri adım attığımda, bulunduğum bölümün üstünde kazınmış konu başlığını gördüm: *Mitler*, *Efsaneler* ve *Folklor*.

Kaşlarımı çattım. Birisi bu kitabı ödünç almış mıydı? Daha da eğilerek, kayıp kitabın önündeki kitabın başlığını inceledim. Kapakta altın harflerle "*Genç Ülke: Balmoorish Oluşum Mitleri Özeti*, *Oscar Pelham*" yazıyordu.

Onun yanında *Elinor Petichor'un* bir eseri duruyordu. Durdum. Bilinmeyen *Pender'in* kitabı varsa, sağda rafta olmalıydı... Elim, iki kitap arasındaki boşluğu buldu, ince, koyu bir yara izi gibi. İşte burada.

O anda, yanımda birinin varlığını hissedince donakaldım, parmaklarım ahşap rafı sıkıca kavradı. Kalkmadan, bakışlarımı sağ tarafımda beliren terlikli ayaklara çevirdim, saten parmak uçları hariç, her şey kabarık eteğin altında kaybolmuştu. Eğilmiş durumdaydım, ziyaretçimin yüzünü ya da herhangi bir belirleyici özelliğini göremiyordum, ama adını tahmin etmeme gerek yoktu.

Ne zaman geleceğini merak ediyordum.

"Siz misiniz, Bayan Tremblay?" diye seslendim, dikkatim hala önümdeki eksik unvanda. Yanımda, ayakkabılar hareket etti.

"Etkileyici, Bayan Lovett. Ben de sizi sadece abartılmış bir kilit açıcı sanıyordum. Bizden sakladığınız başka bir yeteneğiniz mi var? Belki de üçüncü bir göz?"

Anais'in sesi başımın üstünde çan gibi net bir şekilde yankılandı; onu göremesem de, boynumda güneşin vuruşu gibi onun küçümseyen sırtışını hissedebiliyordum. Dikleşerek onun bakışlarıyla karşılaştım.

"Korkarım ki sadece iki gözüm var," dedim, ona göz kırparak.

O tısladı. Başörtüsünün altında, hizmetçisi bugün saçlarını karmaşık altın örgülerle örmüştü ve bu, yüzünü gerginleştirmiş gibi bir görünüm vermişti. "Sadece iki tane," diye düşündü. "Yine de onlarla görmen gerekenden fazlasını görüyorsun."

Demek bu Dorian'la ilgiliydi. "Herkes bu kadar açıkça sergilenen şeyi görebilir," diye cevap verdim. "Sessizliğimi satın almaya mı geldin? Seni uyarıyorum, oldukça pahalıdır."

Anais bana sert bir bakış attı. "Masraflardan hiç anlamıyorsun, yetim," dedi keskin bir sesle. "Ve ben buraya sadece adil bir mücadele arzusu ile geldim—Alaire'lerin önünde kendini gülünç duruma düşürmemesi için seni uyarmak için."

"Bana daha yaklaştı, parfümünün keskin çiçek kokusu burnuma çarptı. "Noé sana ilgi duymaya başlamış olabilir, Bayan Lovett, ama o *her zaman* bir Weaver'ın sözüne bir silkwitch'in sözünden daha çok güvenecektir," dedi. "Her zaman."

Onu boş boş baktım, yılmadan. "Ne kadar düşüncelisiniz," dedim, sesim düz. "Ama korkarım kendinizi yanılttınız. Sessizliğimle koruduğum Alaires değil, Manon."

Onun hatası çok küçüktü, sadece gözünün seğirmesi kadar, ama ben onu izliyordum ve yakaladım. "Manon?" Anais şüpheyi tekrarladı.

Gülümsedim. "Evet, aynen öyle. Sanırım o, senin ve Dorian'ın ilişkisini bilmiyor. Ama belki de bir anlaşmanız vardır... Ne zamandır birliktesiniz?"

Dönüşüm anında gerçekleşti — bir an önce Anais tamamen kısıtlı, duygularını saklayan ve şüpheli bakışlar atan biriydi, şimdi ise kaynayan bir su ısıtıcısı gibi öfkeyle kaynıyordu. Onun tepkisini içime sindirirken, rahatlamamı gizledim. Doğrusu, tanıtım balosunun yapıldığı gece pencere kenarında otururken birbirlerine yaslanışlarını gördüğümünden beri, bu kızların arkadaşlığın ötesinde bir yakınlıkları olduğunu şüpheleniyordum, ancak bunu destekleyecek daha fazla kanıt bulana kadar varsayımlarımı kendime saklamayı planlamıştım.

Anais o zamana kadar beni aramayı seçmiş, beni zorlamış olsaydı... Aslında, bundan kendini sorumlu tutmalıydı.

"Nasıl cüret edersin..." diye başladı Anais.

"Lütfen, Bayan Tremblay," diye hızla sözünü kestim. "İkimiz de biz zeki kızlarıyız— kendimizi anlamsız inkarlarla aşağılamayalım."

Manon'un ilk balo gecesi dişlerinde ruj izi vardı."

Anais'in çenesi o kadar sıkıydı ki, kırılacağını sandım. "Ve?"

"O ruj *sürmemişt*," diye yardımcı olmak için ayrıntılı bir açıklama yaptım. "Sen sürmüştün."

Fırtınada bir ara gibi bir duraklama oldu, ama gerginlik hiç azalmadı. Anais'in kendisiyle savaştığını, kararını veremediğini hissedebiliyordum: geri çekilmek mi, yoksa başka bir inkarla devam etmek mi? Her iki seçeneğe de yeterince hazırlıklıyım, ama umarım ilkini seçerdi. Bu çok daha az zaman alırdı.

Belli ki o da aynı şekilde hissediyordu, çünkü bir an sonra diğer kızın omuzları çöktü. "Manon... idealist," dedi sertçe. "Kırılğan." Çenesini daha da yukarı kaldırarak bana alaycı bir bakış attı. "Onu kıracak konularda ona yük olmamaya çalışıyorum."

Anladığımı belirtmek için dilimi çaktım. "Yani o bilmiyor."

Bir kez daha tereddüt ettikten sonra, dudaklarını sıkıca kapatan Anais başını salladı. İçimde bir rahatlama hissettim. Bu itirafın bu kadar kolay geleceğini tahmin etmemiştim, özellikle de karşımda duran kadar gururlu ve doğuştan mücadeleci bir kızıdan. Onun gibiler, kaybetmeyi göze alamayacakları kişiler için ancak boyun eğdiler ve bu düşünceyle birlikte, sempatiye benzer bir duygu dalgası içimi kapladı. Manon'u sandığımdan daha çok seviyordu.

"O zaman neden onu incitme riskine giriyorsun?" diye sordum Anais'e. "Dorian nişanlı; ilişkiniz ortaya çıkarsa, üç cepheden intikam alma riskiyle karşı karşıya kalırsınız: nişanlısı, Manon ve Alaires ailesi. Onu o kadar çok sevmiyor olmalısın."

Diğer kız bana öfkeyle baktı. "Şimdi kim kendini aşağılıyor?" diye tersledi. "Aşkın bununla hiçbir ilgisi yok."

nedenini biliyorsun."

Biliyordum. "Zekan," diye fısıldadım. Tekrar başını salladığında, kalbim hızla çarpmaya başladı. "Sana ne söyledi?"

"İlk denemeye hazır olduğumdan ve ikincisinden sağ çıkacağımdan emin olmak için yeterli," diye cevapladı Anais huysuzca. "Bana fazla bilgi vermiyor, sadece ipuçları, küçük kırıntılar. Benim yeteneğimin doğasını biliyor, ama umursamıyor." Omuz silkiyor, alt dudağını anlamlı bir şekilde büküyordu. "Onun gibiler tehlikeyi sever."

İkisini koridorda birbirlerine sarılmış, başını kaldırıp onunla göz göze gelmiş halde hatırladım. Kötü alışkanlıklar söz konusu olduğunda, öptüğü herkesi gerçeği söylemeye zorlayabilen bir silkwitch ile gizli bir ilişkiye girmek gereksiz bir risk gibi görünüyordu - ama yine de Dorian'ı iyi tanı mıyordum. Kim bilebilirdi ki? Belki de risk, onu en çok cezbeden heyecandı.

"Peki ya Noé?" diye sordum. "Kalbin başka birine aitse, neden onun elini kazanmak için uğraşıyorsun? Ödülü onu isteyenlere bırakman gerekmez mi?"

Anais alaycı bir şekilde güldü. "Manon gibi konuşuyorsun," dedi ve elini kaldırarak sinirli bir şekilde tırnaklarını kaşımaya başladı. "O kaçmak istiyordu, biliyorsun. Saçlarımızı kesip sahil şeridine taşınmak istiyordu. Orada evlenip küçük bir villa alabilirdik, belki deniz kenarında bir yer."

Konuşurken sesi yumuşadı, gözleri sanki bir anıya dalmış gibi buğulandı ve acıma duygusu beni yine sardı. Tıpkı erkeklerin ve kadınların Erdemli Parlamento'da koltuk sahibi olabildikleri gibi, ülkemizdeki çoğu kişi için evlilik kurumu herkese açıktı — tabii ki benim gibi kızlar hariç. Kararnamelerin öngördüğü gibi, benim türümden birini yönetmekle yalnızca bir büyücü görevlendirilebilirdi; bu nedenle, yalnızca bir Dokumacı bir ipek cadıyla evlenebilirdi.

Bu kuralın istisnası yoktu. Ne aşk için, ne de başka bir şey için.

"Güzel bir rüya," dedim.

"Bu bir hayal," diye fısıldadı Anais, dalgınlığından sıyrılarak. "Kaçmayı başarsak bile, sonunda saçlarımız tekrar uzar ve yakalanırız. Dokumacılar, altın parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vermezler, bizden birini kaçırmalarına da izin vermezler. Kaderimiz bellidir, Manon da bunun farkında, kabul etmese de." Kolunu indirip bana anlamlı bir bakış attı. "O burada, değil mi?"

Başımı eğdim. "Belki," diye kabul ettim. "Ya da belki de sevgilisi için gelmiştir." Anais bu sözlerle irkildi, yüzü titredi ve ben ona yaklaştım, yarasına bastırdım. "Sizi vaktinden önce ayırmak istemem. Bana yardım et, ben de onun kalbini kırmayayım."

Anais geri çekildi, bir yılanın saldırmak için kıvrılırken gösterdiği kasıtlı, önceden tahmin edilebilir geri tepme gibi. Gözleri nefretle kısılmıştı ve beni hesaplayıcı bir şekilde süzdüklerinde midem düğümlendi, kütüphanenin engin sessizliği birdenbire uğursuz bir hal aldı. Elbette, ikimiz de Alaires'in koruması altındayken bana zarar vermezdi.

Ya da, bakışlarım onun eline düştüğünde -şimdi yan tarafında yumruk haline gelmişti- bana zarar verebilir miydi?

"Aceleci davranmayın Bayan Tremblay," dedim, sesimi alçaltarak. "Yetimler kirli savaştır."

Onun eli açılana kadar rahatlayamadım. "Ne istiyorsun?" diye isteksizce tükürdü.

Omuzlarım gevşedi. Başarmıştım. "Fazla bir şey değil," diye cevapladım. "Sevgiline benim için bir soru sormanı istiyorum. Dorian'a," diye açıkladım, "Manon'a değil."

Anais alaycı bir şekilde burnunu çekti. "Dorian aptal değil. Benim zekamı iyi tanıyor. Ona şüphe uyandıracak bir şey sorarsam, cevap vermekten kaçınmanın bir yolunu bulacaktır."

"O zaman ikna edici olmalısınız," diye sakin bir şekilde cevap verdim. Onun sert bakışına karşılık, yatıştırıcı bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Sadece gerçeği istiyorum, Bayan Tremblay. Sizin yeteneğinizle bunu bana sağlayabileceğinizden eminim. Bu akşam odanıza ayrıntıları içeren bir not bırakacağım."

"Peki." Gözlerime bakarak, "Ama hızlı teslimat bekliyorum, yoksa cevap vereceğimi garanti edemem," dedi.

Dudaklarımı kıvrarak dişlerimin beyazlığını gösterdim. "Peki."

Söyleyecek başka bir şeyim yoktu, ama geri çekilmek zayıflık gibi geldi, bu yüzden kaldım ve bakışlarım onun bakışlarına karşı yanıyordu. Bir süre sonra Anais'in yüzündeki acı ifade yerini bir gülümsemeye bıraktı. "Eliot Lear'ı bir kez öptüm."

Bu sefer yüzümü buruşturan bendim — benim tereddütüm de onunki gibi belirsizdi, ama tıpkı benim gibi, onun da bunu gördüğünü biliyordum. Gülümsemesi genişledi. "Yıllar önceydi," diye tatlı bir sesle devam etti. "Wit'im onu gerçeği söylemeye zorladığında bana ne dediğini biliyor musun?"

Öne eğilerek, burnumuz neredeyse birbirine değecek kadar aramızdaki mesafeyi kapattı.

"O," diye fısıldadı, "asla bir silkwitch'i sevmeyeceğini söyledi."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

İlk ben ayrıldım.

Niyetim bu değildi, ama Anais'in itirafı beni şaşırtmıştı ve bir kez tereddüt ettiğimde, geri dönüşü yoktu. Kılıcı boynuna dayamış, kesmeye hazırdım, ama o kılıcı bana doğru çevirdi ve maçın benim kaybedeceğim bir maç olduğunu bildiğim için kılıcın ısırığı daha da acı vericiydi.

Gerçekten, Lovett. Beni daha çok üzenin ne olduğunu bilmiyordum: Anais'in beni tedirgin etmek istediği ve bunu yapmak için Eliot Lear'ı araç olarak seçtiği iması mı, yoksa onun planının işe yaramış olması mı?

Hemen odama dönmedim. Gün henüz bitmemişti ve sanki saatin gölgesi yere düşmüş gibi, mümkün olandan daha uzun sürmüştü. Eliot'u çağırıp, arkadaşıyla yaptığım konuşmayı olmasa da, en azından Ophelia'nın gizemli mektup arkadaşını ona anlatmam gerektiğini biliyordum, ama her seferinde madeni parayı almaya uzandığımda tereddüt ediyordum.

Eliot'un kız kardeşi kiminle komplo kurmuş olursa olsun, onun ölümü hakkında benden çok daha fazla bilgiye sahip olmaları muhtemeldi, hatta belki de onu öldürenler onlardı. Onları şimdi Eliot'a teslim edersem, daha yeni ve daha ilgi çekici bir kaynak bulursa anlaşmamızı tamamen feshetmeyeceğini kim garanti edebilir?

Kız kardeşinin katilini bulmasına yardım ederdim, eğer varsa tabii, ama bunu yapan ben olurum. Sadece mutlak bir zaferle onu anlaşmamızın kendi kısmını yerine getirmeye zorlayabileceğime emindim.

Herhangi bir kaynağa başvurulacaksa, bu benim tarafımdan yapılmalıydı.

Öğleden sonra hızla geçti. Gün batımından biraz önce mektubumu Anais'in kapısının altından attım, mektubun kayboluşunu izlerken kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Mektubun içeriğini hazırlamak için bir saatimi harcamıştım ve diğer kızın, benim istediğim anlamın dışında başka bir anlam çıkaramayacağından oldukça emindim, ama o zaten kendini zorlu bir rakip olarak kanıtlamıştı; son konuşmamızın sonunda yaptığı gibi beni şaşırtma ihtimali her zaman vardı ve bu olasılık beni tedirgin etmeye yetiyordu.

Akşam yemeği sırasında endişelerimi bir kenara bırakmaya çalıştım. Yemek nihayet bittiğinde, odama geri döndüm ve hiç vakit kaybetmeden masama gidip bir kibrit daha çaktım. Alev ucunda parladı, fitile değdiğinde turuncu renk beyaza dönüştü.

Orada değildi. Tavsiyeniz — Pender.

Daha önce olduğu gibi, arkama yaslanıp cevap bekledim ve daha önce olduğu gibi, cevap geldi. *Şimdi, bu gerçekten ilginç.*

Aldın mı? Yazdım.

Ne sıkıcı bir oyun olurdu, diye cevap geldi. Ben cevap yazarken bir tane daha geldi, kalemimi bırakmak zorunda kaldım. *Belki de oynayan tek kişi sen değilsindir.*

Cevap yazmaya başladım, sonra yerden bir şeyin sürtündüğü sesi duyunca aceleyle mumu söndürdüm. Omzumun üzerinden dönüp baktığımda, bir zarfın kapımın altından içeriye kaydırıldığını gördüm, eşikte bir adak gibi duruyordu.

Ayağa kalkıp ona doğru gittim. İçinde bir not vardı, kağıt vücut ısısı kadar sıcaktı, onu çıkardığımda hala başka birinin ısınısını taşıyordu.

Notu okudukça önceki endişelerim azaldı ve dudaklarıma bir gülümseme kondu.

Belki de düşündüğüm kadar kötü bir kayıp yaşamamıştım.

D.D., mesajında belirttiğin tanıma uyan bir mum görmemiş. O, benim Wit'immin etkisi altında konuştu; onun dürüstlüğüne kefil olabilirim.

Artık aramızdaki hesapların kapandığını düşünüyorum ve seninle bir daha konuşman için hiçbir neden göremiyorum.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde, masamdaki mumu seyrettim, fitili söndürdüğüm ateşten dolayı hala duman çıkıyordu. Demek Dorian Drake mumun arkasındaki kişi değildi ve mektubunu ben mektup yazarken bana teslim ettiğine göre Anais de değildi. Tam tersi doğru olsaydı, Ophelia'nın katilini olmasa da en azından suç ortağını kesin olarak tespit edebilseydim, her şey çok daha basit olurdu, ama yine de...

Not kağıdını önce ikiye, sonra dörde böldüm. Ophelia'nın ölümünün gizemi hâlâ çözülmemişti, ama onu çözmeye yaklaştığımdan emindim. Her şüpheli elendiğinde, bir dizi pencerenin üzerine çekilen bir çift perde gibi, hedefime bir adım daha yaklaşıyordum. Sonunda, ihtiyacım olan manzaraya ulaşacaktım.

Ve camdan içeri baktığımda, bana bakan kişinin kim olacağını bilmiyordum.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Eliot'un parçasının parlak ışığı, yükselen güneşin soluk bir parçası gibi beni uykumdan uyandırdı.

Gözlerimi kırpıştırarak oturdum ve gözlerimi ovuşturdum. Anais'in mesajının ardından geçen akşam, sürekli yağan yağmurun saatleri nemli, gri bir sersemliğe dönüştürdüğü, durgun bir akşamdı. Alacakaranlık çökerken, Eliot'un beni arayıp aramayacağını görmek için bekledim. Onun çağrısını bekleyerek karanlık çöktükten sonra da uzun süre uyanık kaldım, moraran karanlıkta elimdeki paslanmış metal parçaya bakarak. Uyanmasına, ısı ve ışıkla titremesine hazırlandım.

Hiç olmamıştı. Ta ki şimdiye kadar.

Onu bu çıkmazdan çıkmaya iten şey neydi?

Bunu öğrenmek için sabırsızlanarak, hızlıca giyindim, aynamın üzerindeki örtüyü sadece saçımı toka ile tutturmak için kısa bir süre kaldırdım ve Marie-Louise'in hoşuna gitmesi için aynadaki yansımama göz kırptım, sonra tekrar örtüyü kapattım. Saçlarım güvenli bir şekilde toplandıktan sonra odamdan çıktım.

Ancak, kapımın eşiğinde bekleyen ve kapıyı çalacakmış gibi duran uşak Bernard ile çarpışmaktan kıl payı kurtuldum. Geriye doğru sendeleyerek nefes aldım. Sert yüzlü adam beni görünce alışılmadık bir şekilde neşeli görünüyordu, bu gözlem beni hemen tedirgin etti. Kahvaltı saati henüz gelmemişti; bu kadar erken saatte odamın önünde ne yapıyordu?

"Sizi korkuttuysam özür dilerim, hanımefendi." Uşağın sesi , , , , , , , , ,

endişe verici bir işaret. "Efendi bu sabah oldukça meşgul. Sizi mümkün olduğunca çabuk getirmenizi istedi."

Efendi. Kaşlarımı çattım. "Bay Noé beni tekrar görmek mi istiyor?"

Bernard ince dudaklarıyla tehditkar bir şekilde gülümsedi. "Henüz kalkmadı. Ancak babası sizinle tanışmak için sabırsızlanıyor."

Sinirlerim gerildi. *Noé değil. Bastian.* Odamdan çıkmadan önce belime sıkıştırdığım ve şu anda soğuk ve düz bir şekilde üzerimde duran Eliot'un parasını almaya yönelik dürtüye direndim. Az önce yaptığı aramanın anlamı bu muydu? Bir uyarı mı?

Öyleyse, çok geç kalmıştı.

Uşak, bu hoş olmayan haberi sindirmem için bana fazla zaman tanımadı. Koridorda aceleyle ilerlerken, diğer hizmetçilerin kapalı kapılarının önünden geçerek ona yetişmek için acele ettim. Onlar da benimle aynı daveti almışlar mıydı acaba, yoksa Bastian'ın ilgisi, kaynağı ne olursa olsun, sadece bana mı yönelikti?

Birkaç dakika sonra cevap geldi. Bir köşeyi döndüğümüzde, hıçkırıklar ve nefes nefese bir ağlama sesi kulaklarıma ulaştı, sanki ağlayan kişi duygularını kontrol etmeye çalışıyormuş gibi sesini bastırıyordu. Yağmurla ıslanan salonun diğer ucundan, bir hizmetçi eşliğinde, eldivenli eliyle ağzını kapatan başka bir kız Bernard ve bana doğru büyük adımlarla geliyordu.

Elsbeth Winn. Yaklaşırken, kahverengi teninde bolca bulunan çillerini gözlemledim. Güldüğünde teni parıltıyor gibiydi.

Şu anda kesinlikle gülmüyordu. Midemde mide bulantısı hissettim.

"Bay Alaire'in benimle konuşmak istemesinin nedenini sorabilir miyim?" Elspeth'i geçtikten sonra Bernard'a dikkatlice sordum.

Uşak ne cevap verdi ne de adımlarını yavaşlattı, sadece tavşan gözlü boş bakışlarla bana bir kez daha baktıktan sonra kaygan bakışlarını tekrar öne çevirdi.

Etrafımızda ev hızla geçip gidiyordu, tanıdık koridorlar geride kalıyor, daha az bilinen, daha az kullanılan salonlar ortaya çıkıyordu. Burada bir cereyan vardı, yosunlu bir nem, sanki su taş duvarları ıslatmış gibi; destekli tavanlar yüksekte, kaburgalar gibi sivri uçlu olarak yükseliyordu. Atmosfer sanki nefes alıyor gibi titriyordu.

Ortasında tek bir vitray panel bulunan, işaretsiz ahşap bir kapının önünde durduk. Kapının diğer tarafında kimseyi göremedim, ama Bernard kapıyı çaldığında bir ses duyuldu.

"Girin."

Sanki çağrıya mecburmuş gibi, kapı gıcırdayarak açıldı. Eşiğin ötesinde, Noé ve yargıçlarıyla son karşılaştığım odaya benzeyen, ancak daha kompakt, eğlence yerine düşünceye uygun olarak tasarlanmış bir çalışma odası vardı. Kafesli pencereler, ötesindeki kasvetli denizi görüyordu; odanın ortasında, yaşlılık izleri taşıyan, zengin safran rengi bir halının üzerinde duran büyük, meşe masası yer alıyordu.

Ortasında bir adam oturuyordu. Elinde bir şeyleri boş boş karıştırıyordu — yakından baktığımda, el boyaması ve kenarları kıvrılmış bir deste kart olduğunu fark ettim. Önce ince parmaklarına baktım, zarif ve o kadar solgundu ki balmumu batırılmış gibiydiler; sonra kıyafetine, sol göğsünün üzerine dikilmiş, kalbini simgeleyen amblem dışında düz siyah olan kıyafetine; sonra boğazından sarkan egzotik bir çiçek gibi sarı ascotuna. En son yüzünü inceledim. Keskin hatları tanıdıkta, gri gözleri biraz daha taş gibiydi.

Oğlununkinden daha keskin, sanki yaşıllıkla yüzleşmiş ve onu yenmiş, onu eskisinden daha keskin hale getirmiş gibi. Sağ elinde bir yüzük takıyordu: gümüşten, ortasındaki mücevher dış gibi çıkıntılı ve sanki kendi iç ışığı varmış gibi kötücül bir şekilde parıldıyordu.

Bastian Alaire yerinden kalkarak kart destesini bir eline aldı ve bana içten bir gülümsemeyle baktı. "Günaydın, Bayan Lovett. Umarım uşağım sizi çok erken uyandırmamıştır. Lütfen oturun."

Karşısında duran sandalyeyi işaret etti: ahşaptan yapılmış, sert görünümlü bir koltuk minderi vardı. Kapının hemen ötesindeki konumumdan, şüpheyile sandalyeye baktım, sert kucağına oturmaya tereddüt ettim. Dokumacı Kral isteksizliğimi fark etmiş gibi, alçak bir kahkaha attı ve koltuğunda dikleşti.

"Mobilyalarım sizi rahatsız mı etti? Neyi yanlış bulduğunuzu söyleyin, ben de onu azarlayayım."

Neden bu kadar endişelisin, küçük kuzu?

Uzuvlarım sanki donmuş gibi sertleşti. Bastian Alaire'in sözlerinin altında, başka bir ses duydum — konuşmadan çok bir his gibiydi, zihnimde yeraltı suyu gibi sızıyordu. Onun karanlık soğukluğundan, daha çok kafatasımın arkasına giren baskıdan, bir kedinin pençesini dener gibi kasıtlı bir baskıdan titredim.

"Ben..." Ne cevap vermek istemiş olursam olayım, Weaver King'in ikinci sorusu karşısında aklımdan çıkmıştı. *O benim kafamın içinde.* Bu çok kişisel bir duyguydu, Fortblanche'daki ilk gecemde kalabalığa hitap ettiğinde hissettiğimden çok daha kötüydü. Onu orada hissedebiliyordum, boğazımın arkasında takılmış bir yemek parçası gibi düşüncelerimi tıkayan bir engel. *Gizlenmiş.*

Önümde, Bastian dilini şaklattı. "Bernard, seni aptal, onu felç ettin," dedi azarlayarak. Boynunu uzatarak

Boynunu çevirip hala arkamda bekleyen uşaklara sert bir bakış attı ve eliyle küçümseyici bir hareket yaptı. "Onun kulağına ne tür korkunç şeyler fısıldadın? Daha fazla zarar vermeden git buradan."

Uşağımı bağışlayın, Bayan Lovett. Sizin gibi narin yaratıklarla başa çıkmaya alışık değildir.

Yine, rica sorunsuz bir şekilde geldi, bir tutulma gibi obsidiyen bir göz kırpması, düşüncelerim kısa bir süreliğine onun düşünceleriyle doldu. Bernard selam verip veda mırıldanarak ayrılırken ben hareketsiz kaldım; sonra, sessiz bir itaatle masanın önündeki sandalyeye yaklaştım ve oturdum.

Uşağın ayrılmasından sonra bir dakika boyunca sessizlik oldu, tek ses yağmurun hafif tıkırtısıydı. Sonra Bastian başını eğdi. "Sizi neden çağırdığımı merak ediyorsunuz."

Sesi dostçaydı, ifadesi keskin. Kafamda, zihnim üzerindeki etkisi azalmıştı, ama yine de kendi bilincimin dibinde, sanki geri dönüp beni yakalamak için bekleyen bir el gibi, onun bilincinin çıkıntısını hissedebiliyordum. Boğazımı temizledim. "Bu bir soru mu, efendim, yoksa sadece yüksek sesle mi okuyorsunuz?"

Şakağımı işaret ettiğimde güldü. "İkisi de değil," diye cevapladı. "Bu bir giriş. İkinci sınavın için, ki onu bizzat ben yapacağım."

Bir sınav. Bu ikinci denemeydi. Elspeth'i daha önce salonda ağlarken gördükten sonra, ben de bunu merak etmeye başlamıştım, ama yine de... Bu doğrulama beni ciddiye almaya itti, bu zorluğun doğrudan Dokumacı Kral tarafından bana verileceği gerçeği ise daha da fazla. "Korkarım ki, benim hiçbir sırrım kalmadı," dedim dikkatlice. "Oğlunuz son sırrımı aldı."

"Sır yok," diye karşılık verdi Bastian. Konuşma tarzında tuhaf bir şey vardı ve bunu anlamam biraz zaman aldı

tereddüt etmeden konuştu, senaryosunu iyi bilen ve repliğinden emin bir aktör gibi. "Oğlum senin zekanı sınamaya çalıştı; ben ise senin aklını sınamayı tercih ediyorum. Tek istediğim, benimle bir oyun oynaman."

Bileğini esneterek elindeki kart destesini gösterdi. En üstteki kartın tasarımını tanıdım, dikenli güllerden oluşan bir taç takan yaşlı bir kadın: Crone, standart Seer Deck'i oluşturan on üç karakterden biri. Bu tür setler Balmoore'da başlıca iki şekilde kullanılıyordu; büyülenmiş versiyonlar, yani magesilk ile dokunmuş olanlar, kehanetle ilişkilendiriliyordu ve çok daha nadirdi, oysa sıradan desteler oyunlarda kullanılıyordu.

Bastian'ın elindeki versiyon ikincisi gibi görünüyordu. Endişeyle, tedirgin bir şekilde onu izledim. "Oyun mu oynayacağız, efendim?"

Dokumacı Kral iç geçirdi. "Çok mu basit? Senden önceki kız da öyle düşünmüştü." Kart destesini keserek bir köprü oluşturdu ve kartları tekrar bir araya getirdi, bu sırada yüzüğünün parıltısı gözle görülür oldu. "O halde bahsi yükseltmeliyiz. Bu nasıl olur? Kazanırsan, Fortblanche'da kalıp bir başka sınava girebilirsin. Kaybedersen, gideceksin." Benim üzgün ifademi görünce, gri gözleri kırıştı. "Oh, bu kadar üzülme. Umut henüz kaybolmadı, oyunu senin seçmene bile izin vereceğim."

O, yalvarırcasına sırtıttı, ben ise kucağımda avuçlarım terlemeye başladı. Aceleyle avuçlarımı elbiseme bastırdım, kafamın içindeki duyularının farkındaydım, zihnimi bir örümceğin avını çevirdiği gibi çeviriyordu. Hareketlerimi yapmadan önce görebilen, kafamdaki her stratejiyi çürük diş çekilir gibi söküp atabilen bir büyücüyü yenmemi sağlayacak hangi oyunu seçebilirdim ki? *Lanet olsun Eliot*. Bastian'ın kokusunu almaması için onunla ilgili tüm düşünceleri kafamdan uzaklaştırmaya çalıştım, ama bu akıntıyı durdurmak çok zordu.

tüm öfkemi. Neden beni uyarmamıştı? Ben neydim ki...

Nefes aldım. Panik içindeki acı çorak arazimde, bir anı titreyerek canlandı: Noé Alaire, sadece bir gün önce bahçede, şemsiyesini havaya kaldırmış olarak karşımda duruyordu. Ayrılmadan önce ne demişti? *Babam yenilmez değildir... Özellikle şans oyunlarında zorlanır, zihnini kullanarak bu oyunları etkileyemez.*

Göğsüm yanıyordu, sanki kalbimden kan akıyormuş gibi O anda Noé'nin vedasının tuhaflığını fark etmiştim; ancak şimdi bunun bir veda olmadığını anladım.

Bana bir ipucu vermişti.

Kafamdaki baskı, sanki topuğum omurgamın ucuna basıyormuş gibi arttı — *Bastian*. Bir an için onun beni izlediğini unutmuştum. Zihnimi temizleyerek yukarı baktım.

"Knave's Cup oynamak istiyorum."

Weaver King'in elinde, kart destesi hareketsiz kaldı. "İçki oyunu mu?" diye sordu inanamayan bir şekilde. Konuşmamızda ilk kez, alnında bir kırıışıklık belirdi - her şeyi bilen görünüşünde bir tereddüt - ama hemen onu tekrar düzeltti. Koltuğuna yaslanarak, kıkırdadı. "Kahve için henüz çok erken, Bayan Lovett. Şarap içmeyi düşünmüyorsunuz herhalde?" diye sordu. Ellerini açarak, sol elinin avucunu gösterdi, sağ elinde ise deste kartların üstüne Crone kartı duruyordu. "Ne yazık ki, oynayabileceğimiz bir madeni param yok."

"Bende var," dedim.

Parayı masanın üzerine attım. Eliot'un parası, Bastian Alaire'in çalışma odasının zarafetiyle çevriliyken, benim yatak odamda olduğundan daha da önemsiz görünüyordu. Kararmış bronz , hava koşullarından yıpranmış ve , mat, gibi bir şey , kazınmış

gölün dibinden. Yağmurun henüz dinmemesine şükran dolu sessiz bir dua mırıldandım. Ilık gri yağmur, sabahın erken saatlerinde pencerelerden içeri sızan güneş ışığının madeni paraya vurmasını ve içindeki büyücü ipeğini ortaya çıkarmasını engelliyordu.

Bastian kaşlarını çattı. Madeni parayı parmakları arasına alıp önce bir tarafa, sonra diğer tarafa çevirirken sinirlerim şiddetle gerildi. "Bu ne tür bir madeni para?"

"Şanslı bir madeni para, efendim," diye aceleyle yalan söyledim. "Artık hayatta olmayan ailem bana vermişti. Her zaman yanımda taşıyım."

Weaver King'in bakışları tekrar bana sabitlendi, varlığı zihnimin derinliklerinde kafatasımın tabanına doğrultulmuş bir tabanca gibiydi. *Düşünme*. Bu emri, anlamını yitirene kadar bir dua gibi kendime tekrar ettim. Hırsızlara karşı en iyi savunma boş bir evdi; Bastian Alaire'in zihinsel aramalarını nasıl yaptığını bilmiyordum, ama zihnimi boş tutarsam, onun bulabileceği hiçbir şey kalmazdı.

Onun alçak sesli kahkahasını duyunca omuzlarım gevşedi. "Tamam, Bayan Lovett," diye kabul etti ve başını eğdi. "Knave's Cup olsun."

Masasından kalkarak, çalışma odasının arkasındaki lake bar arabasından bir şişe ve ona eşlik edecek iki bardak aldı. Birini önüme koyduktan sonra, içine birkaç parmak kadar koyu kırmızı bir sıvı döktü — organ kanı gibi kendine özgü mat parlaklığıyla tanıdığım, kasvetli yonca viskisi. Bu içkiyi hiç denememiştim; yüksek fiyatının yanı sıra, etkisiyle de ünlüydü.

Aklımı başımda tutmak zor olacaktı.

Şişeyi bir kenara koyan Bastian, Eliot'un parasını tekrar eline aldı ve üzerinde oyulmuş olan tarafı

kuşun kanadı görünüyordu. "Bu tarafı yazı olarak kabul edelim," dedi. "Yazı gelirse, ben içerim; tura gelirse" — madeni parayı ters çevirerek diğer tarafına oyulmuş pençeleri gösterdi — "sen içersin. Sırayla atacağız, kazanan kişi içen içkiyi içen içen en en hızlı şekilde Burnunu kırıştırdı. "Sadelikte kaba bir şey var, sence de öyle değil mi? Ama boş ver. Her şeyi doğru anladım mı?" Başımı salladım. Weaver King koltuğuna daha da yerleşerek, dirseğini masaya dayadı,

yağlı siyah saçları alnına döküldü ve ters çevirdi.

Madeni para aramızda bir, iki, üç kez havada döndü ve sonra hafif bir *tıkırtı* sesiyle masaya düştü. İkimiz de sonucu görmek için eğildik, sanki yanımızda bir yarış yapılmış gibi atmosferde gerginlik hakimdi.

Madalyonun yüzeyinde, metalden bir çift pençe sabit bir şekilde dışarı uzanıyordu. Pençeler.

Yazı.

Duyulabilir bir nefes verdim, sonra içkimin bir yudumuyla onu hızla bastırdım. Viski güçlüydü, tadı hoşuma gitmeyen yoğun bir acılığı vardı, sanki yer cilası gibi. Dilimi kapladığını hissedebiliyordum.

Bastian hayal kırıklığıyla tısladı, sonra madeni parayı nazikçe bana doğru kaydırды. "Biliyorsunuz, Bayan Lovett," diye dedi ben parayı alırken, "sohbet etme fırsatı bulmamız çok iyi. Oğlum sizden çok övgüyle bahsediyor."

Onun yorumuyla yanaklarımın kızardığını hissettim ama bakışlarımı sabit tutarak başparmağım ve işaret parmağımla madeni parayı dengede tuttum. Yoğun kokulu yonca viskisi boğazımdan aşağı uzun bir yolculuktan sonra mideye ulaşmış, içimi rahatlatıcı bir sıcaklıkla doldurmuştu. "Ona minnettarım. Övgülerinde çok cömert davranıyor."

Plink. Madeni para yine masaya çarptı: bu sefer tura geldi. Dokumacı Kral, memnuniyetle *"Aha!"* diyerek parmak eklemlerini masaya vurdu ve bolca içki yudumladı. "Onun hakkında ne düşünüyorsun acaba?" diye devam etti aniden, madeni parayı kendine doğru çekerek. "Oğlum."

Başı madeni paraya doğru eğikti, ama onun yorumuyla zihnimde sanki bir diken batmış gibi keskin bir acı hissettim. Madeni para bir kez daha tura geldiğinde yüzümü buruşturdum — Bastian'a bir puan daha. "Bence o, seçtiği herhangi bir kız için iyi bir koca olacaktır, efendim."

"Hmm." Dokumacı Kral, sanki tuhaf şekilli bir taşı çevirip incelemek istercesine, cevabımı düşünmeye dalmış gibiydi. "Eliot Lear'dan daha mı iyi, yoksa daha mı kötü? Bana karşı açık sözlü olabilirsin, canım. Tüm erdemler arasında, Ben ve Gerçek birbirimizin müttefikiyiz." Göz kırparak, sesini fısıltıya indirdi. "Onun göremediği şeyi ben görüyorum."

Sanki bir hatırlatma gibi, varlığı zihnime daha şiddetli bir şekilde hücum etti, kör edici baskı kafatasımın içinden yukarı doğru yükseldi ve gözlerimin arasına bir çivi çakıldı. Parayı almak için uzattığım parmaklarım titriyordu. *Eliot.* Yem çok açıktı, *yem olduğunu* gizlemeye bile çalışmıyordu, ama yine de zihnim, tasmaından kurtulmuş bir köpek gibi ona atladı. Kafamda, istenmeden ve tekrar bastırılamayacak şekilde anılar canlandı...

Bir otel lobisi. Barda tek başına oturan bir kişi. Elinde altın rengi, parıldaayan bir şey var: bir saat.

"Sizin birçok kapıyı açabileceğinizi hissediyorum, Bayan Lovett Tamerlane..."

Hayır. Görüntülerden yeniden yüzeye çıkmak, sudan çıkmak gibi hissettirdi; biraz çaba sarf ederek dalgayı geri püskürttüm. 'da benden karşıda, bir çentik vardı ortaya çıktı
Weaver

Kralın alnı, bakışları yeni odaklanmış, meraklı, sanki ilgisini çeken bir şey görmüş gibi.

Gerçek adım. Düşüncelerimin karmaşasında onu fark etmiş miydi? Bir daldan elma koparır gibi mi almıştı? Bir an nefes alamadım, bu düşünce beni felç etti — ama sonra Bastian'ın ağzı seğirdi ve bu beni kendime getirdi. Avlanma yöntemi ne olursa olsun, paniğim kesinlikle sadece Dokumacı Kral'a yardımcı olacaktı, tıpkı toz kaldırıp yerini ele veren bir tavşan gibi. *Şimdiki zamanda kal, Lovett. Bir soru soruldu, sadece ona cevap ver.*

Derin bir nefes aldım. Bastian'ın niyetinden emin değildim, ama... Noé benim cesaretimden etkilenmişti. Belki aynı şekilde babasını da etkileyebilirdim.

"Dürüst olmak gerekirse, efendim," dedim yüksek sesle, "bu soruyla beni oyalama dışında neyi amaçladığınızı anlamadım."

Noktalama işaretinde, tekrar yazı tura attım. *Yazı.* Viskiyimden bir yudum daha alırken içimi bir zevk kapladı.

Gözümün ucuyla, Weaver King'in çenesinin gerildiğini gördüm ve sonra, rahatlamamla birlikte, Bastian tekrar gevşedi ve artık tanıdık gelen boğuk kahkahası odada yankılandı. "Vay vay," dedi, neredeyse kendi kendine. "O da karşılık veriyor. Noé'nin sizi neden sevdiğini şimdi anlıyorum, Bayan Lovett. Kendinden daha zeki olanları aramaya alışkındır."

Henüz onun gözlerine bakacak cesareti kendimde bulamamıştım, ama gözlerinin parıldadığını, soğuk ve uzak olduğunu, görüş alanımın köşesinde bir çift yıldız gibi gördüm. "Onu zeki olmayan biri olarak nitelendirmezdim, efendim," diye dikkatli bir şekilde cevap verdim.

"Hayır," dedi Bastian, madeni parayı hafifçe sallayarak. "Sadece akranlarından daha az." Sonucu kaydettikten sonra, bardağından uzun bir yudum aldı, neredeyse ergen gibi rahat bir tavırla, sanki aciliyet kavramını reddediyor ve bununla hiçbir ilgisi olmak istemiyormuş gibi.

Birkaç tur hızla geçti — *yazı, tura, tura* — sonra tekrar konuşmaya başladı. "O çok kolay etkileniyor, oğlum," diye devam etti Dokumacı Kral. "Çocukken oldukça hassastı — hayran olmaya ve sevmeye çabuk kapılırdı — ve bu hassasiyeti onu başkalarının radikal felsefelerine karşı duyarlı hale getirdi. Onu, genç Dorian Drake gibi daha uygun tutumlar sergilemesi için alternatif danışmanlarla çevrelemeyi denedim, ama beni dinliyor mu?" Hayal kırıklığıyla tsk diye ses çıkardı. "Hayır."

Bir başka madeni para değişimi, bir başka tura. Alkolün bulanık sisinden, Bastian'ın bardağındaki sıvının benimkinden çok daha az olduğunu fark ettim ve içimde donuk bir sızı hissettim. *Onun kazanmasına izin veremem.* Madeni parayı başparmağımın üzerine yerleştirirken bileğim titredi.

"Oğlum için endişeleniyorum," diye devam etti Bastian, beni şaşırtarak. Eliot'un madeni parası masanın üzerine düştü — yine tura gelmişti. Zihnimde, manastır kapılarının sanki beni almak için açıldığını gördüm. "Özellikle de, böyle sempatik bir karakterde olan bir çocuğun seçeceği gelin türü konusunda endişeleniyorum. Bir yandan, zeki bir kız ona büyük bir yardımcı olabilir. Öte yandan..." Dokumacı Kral abartılı bir şekilde omuz silkti. "Kız onu bu tarafa çekebilir, o tarafa çekebilir ve o da kızın götürdüğü yere gider. Bu oldukça yorucu olabilir."

Eliot'un parası elinde, masanın üzerinde bardağını sallayarak durakladı. İçinde kalan viski, bir yudumdan fazla olmayan miktarda, azıcık sallanıyordu. Mırıldanarak, nispeten dolu bardağıma doğru kaşlarını kaldırdı. "Görünüşe göre zafer neredeyse benim," diye mırıldandı. "Gitmeni üzümlere izleyeceğim."

Şimdi söyle bana, Bayan Lovett, Fortblanche'a gerçekten neden geldin?

Emir kafatasımı sardı, sanki bir sis bulutunun içine girmişim gibi ani bir yok oluş yaşandı. Zihnim süt beyazı bir renge büründü, baskı o kadar yoğunlu ki, sıcak kan akıntısı gibi burun deliklerimden damlayan acıyı hissedebiliyordum. Masabaşının kenarını çaresizce kavradım, dişlerimi sıkarak, önümde Bastian bir kez daha madeni parayı attı...

Ahşaba çarpan pençelerin parıltısını gördüğümde tereddüt etmedim. Düşüncelerimi Bastian'ın pençesinde bırakarak içgüdülerimle hareket ettim, bardağımı kaldırdım ve içinde kalanları tek bir yudumda açgözlülükle içtim. Kırmızı sıvı dudaklarımdan taşarak elbiseme sıçradı, midem alkolün akışına karşı şiddetle kabardı, ama bardağı tekrar masaya koyduğumda içi boştu.

Zihnimdeki acımasız baskı, sanki şok olmuş gibi gevşedi. Masanın karşısında, Bastian'ın ağzı aşağı doğru kıvrılmıştı, gözleri içkime inanamayan bir ifadeyle sabitlenmişti.

"Ben kazandım," diye fısıldadım.

Sonra, sendeleyerek ve başım dönerek, elimde bozuk parayla ayağa kalktım ve odadan çıktım.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Kızların koridoruna yarı yolda geldiğimde kusmaya başladım.

Mide bulantısı acımasızdı, sanki karnımda kokmuş yağ varmış gibi, bir avcının sarsılmaz gücüyle peşimden geliyordu. Artık bu saldırıya daha fazla direnemeyerek, koridorda sendeleyerek yürüdüm ve boş bir pencere buldum, mandalını açmak için el yordamıyla aradım ve pencereden dışarı eğildim.

Kusarken yağmur beni sıırıslıklam etti, buz gibi öpücüğü nemli tenime çarptı. Başım zonkluyordu, düşüncelerim şişmiş kafatasımın içinde yulaf lapası gibi sallanıyordu. Etrafım çiseleyen yağmur, sis ve rüzgârın hüzünlü uğultusuyla kaplıydı; tereddütle titrek elimi alnımı silmek için kaldırdım ve terden yapış yapış olduğunu görünce irkildim. Tüm vücudum ağrıyor ve ateş basmış gibi yanıyordu.

Sonra: Arkamdan gelen bir sesle irkildim, ses dalgaların uğultusu altında neredeyse kayboluyordu. Dikleşerek omuzlarımı geriye doğru çekip pencereden dışarı çıktım, dağınık halimle Bernard'ın ya da daha kötüsü, diğer hizmetçilerin dikkatini çekmekten korkuyordum. Bastian'ın sınavını kaç kişinin tamamladığını ya da rakiplerimden hangilerinin başarısız olduğunu bilmiyordum, ama Anais Tremblay gibilerin beni ıslak saçlı ve tarladaki fare gibi titreyerek görmesine izin verirsem, o ana kadar kazanmış olduğum saygının bir anda yok olacağından emindim.

Aynı ses tekrar duyulduğunda midem bulandı, bu sefer o kadar yakındı ki alarm sesini ayırt edebiliyordum ve...

O sesi tanıdım mı? Duygularım bozuktı, bulanıktı, sanki bir rüyadan uyanıyormuşum gibi: "Bayan Lovett? *Lovett*."

Eliot. Onun çağrısını fark ettikten bir dakika kadar sonra, yanımda çömeldiğini hissettim, eli omuzlarımın arasına uzanmıştı. Nazikçe avucunu sırtımın düz kısmına bastırdı, serin ağırlığı, zihnimdeki sarhoş edici dalgalanmanın ortasında kutsal bir demir gibi sabitlendi. Dokunuşuyla, başını çevirdiğini hissettim, arkasında duran birine anlaşılmaz bir emir vermek için

—bir hizmetçi, diye düşündüm bulanık bir şekilde. Onların itaatkar bir şekilde uzaklaşırken çıkardıkları ayak seslerini zar zor duyabiliyordum.

Ağzımı titreyerek ovuşturarak cildimdeki sertleşen kusmuk kabuğunu sildim ve kendimi koridora geri çekerek alnımı pencerenin hemen yanındaki nemli taşa dayadım.

"Sen," diye öksürdüm. Başım dönüyordu, dikkatimi dağıtmak için gözlerimi kapattım. "Araman... çok geç geldi."

Sırtımda, *Eliot*'un parmakları kasıldı.

"Seni mümkün olduğunca çabuk çağırdım," diye cevapladı. Hızlı konuşuyordu, sözleri hızlı ve kekeliyordu—her zamanki halinden çok farklıydı. her zamanki sakın sakın tavrından farklıydı dikkate aldım. "Noé bana duruşmadan bahsetmedi—sanırım sırrı ortaya çıktıktan sonra beni cezalandırıyor. Ben..." Nefesinin yüzüme değmesiyle boynum ürperdi, eli sonunda pes etmiş gibi çekildi. Onun sakinleştirici dokunuşunu özlediğimi fark ettim, ama belki de bu sadece kara kara düşünen yoncanın sesiydi.

"Dinle," *Eliot* daha kararlı bir şekilde tekrar başladı. "Bu öğleden sonra Noé ile kendim konuşacağım - ona hasta olduğunu, ya da dikkatinin dağınık olduğunu, ya da... ya da yarışta kalman için başka bir neden bulacağım. Seni göndermekten kaçınmak için bir bahane arayacaktır, özellikle de diğer gün yaptığın yürüyüşten sonra.

gün." Bir duraklama, gergin bir nefes gibi. "Sanırım sana oldukça bağlanmış."

Onun sözlerini yavaş yavaş sindirdim, deliryumumun içinden bir anlayış sırtı keskin bir şekilde geçiyordu. *Bir* bahane... Tabii ki. Demek o zaman benim ortadan kaldırıldığımı sanıyordu.

Gerçekten, neredeyse komikti.

Kuru bir kahkaha attım. "Ben kazandım."

Gözümün ucuyla Eliot'un şaşkın bir ifadeyle çömeldiğini gördüm. "Ne?"

"Weaver King'i... onun oyununda yendim." Mide bulantısı dalgası geçince cevabımı tükürdüm ve kafamı granit duvara daha kuvvetli bastırdım. İster alkolün zihnimi bulanıklaştırması, ister Bastian'ın sorgusunun etkisinden olsun, kendimi tamamen olgunlaşmış bir domates gibi hissediyordum; tek istediğim kafamı omurgamdan koparıp yere fırlatmak ve patlamasını izlemektir.

"Knave's Cup," diye bitirdim zayıf bir sesle. "Bunu beklemiyordu ."

"Knave's Cup." Eliot'un sesi şimdi düşünceli bir tondaydı; gülümsemesini duyabiliyordum. "Bu... Bu biraz dahice."

Onun tepkisi beni olması gerekenden daha fazla memnun etti. Burnumdan derin bir nefes alarak, bir elimi güvenlik önlemi olarak duvara dayayarak dikleştirdim. "Teşekkür ederim," dedim, sonunda ona dönerek. "Arkadaşın bana bu fikri verdi. Şey, dolaylı olarak..."

Eliot, hiçbir uyarıda bulunmadan küfretti ve dizlerinin üzerine çökerek öne doğru atıldı. Başım dönmesi geçti, yerini kısa süreliğine adrenalin aldı, çünkü çenem aniden onun avucunun içindeydi, hareketi o kadar doğaldı ki, içgüdüsel, bir refleks olmaktan başka bir şey olamazdı. Başparmağı yüzümde kayarak, cildimde hassas bir iz bıraktı.

"İyi misin?" diye sordu. Sesi alçaktı, sertliği bir şekilde koruyucu bir tınıya sahipti, sanki bir el bıçağa uzanıyormuş gibi. "Ne oldu, yaralandın mı?"

Onun tutuşu nazık ve temkinliydi, sanki onun altında solup gideceğimden korkuyormuş gibi. Gözlerimi kırpıştırarak, gözlerimi onun gözlerine odakladım. Sanki bana yardım etmek için acele ederken, bir duvar yıkılmış gibiydi — belki de onunla tanıştığımdan beri ilk kez, derin ve berrak bir kuyuya bakıyormuş gibi, onun duygularını saf bir şekilde gördüm. Rahatlama ve endişe vardı, ve ikisini de bastıran, korku — iddialı, cesur ve bencil, kişisel olan, kayıpla birlikte gelen türden bir korku.

Korkmuştu, fark ettim — benden değil, benim için. Yaralanmış olma ihtimalinden korkuyordu. Muhtemelen benim onun için değerli olduğumdan, benim yaralanmamın onun için bir sıkıntı anlamına geleceğinden... ama yine de Eliot Lear korkmuştu ve bu, nasıl kaldıracığımı bilmediğim bir itiraf gibi geldi.

İkimiz de bir anda kendimize geldik. O ellerini indirdiğinde geri çekildim, ayağa kalktım ve bakışlarımı kaçırdım. Cildim sıcaktı, terim kurumuştı.

"İyiyim," dedim sert bir şekilde. Başparmağımla çenemi silerek, oradan çıkan kırmızı lekeyi inceledim. hareketimle hareketle görüş hareket kuşkusuz şüphesiz onun endişesini endişesini Eğlenerek, ben doldurdum tırnağımı tırnağımı dişlerimin arasına sıkıştırıp temizleyene kadar emdim. "Sadece viski," diye açıkladım. "Brooding Clover. Maç sırasında içmiştik." Şakaklarımda zonklama hafifçe azaldı, ayağa kalkmaya çalıştım, ama ama bırakmak daha bir küfür bir bacaklarım bacaklarım beni beni dengesizce yana doğru, benikolum çarpıyordu sertçe duvara duvara. 'a suçlayıcı bir bakışla at the offending granite, Eliot'un eli diğer pazımı kavradığında irkildim. beni tekrar ayağa kaldırdı. "Sarhoşsun."

Hâlâ somurtarak ona yaslandım. Ses tonuna her zamanki sinirli hali geri dönmüştü ve bu, aramızda bir an için oluşan gerginliği yatıştıran bir merhem gibiydi.

"Belki," diye cevap verdim. Aslında, sarhoştum; mide bulantısının altında, düşüncelerimin denizdeki dalgalar gibi hafifçe sürüklendiğini hissedebiliyordum, ama bunu ona itiraf etmek istemiyordum. Bunun yerine, başımı geriye eğdim ve deli gibi sırtıtarak dişlerimi gösterdim. "Knave's Cup'ta zaferin gerekli bir koşulu."

Beni bıraktı ve ben sendeleyerek tekrar küfrettim. Kulaklarımda kanın uğultusu arasında, onun "Pervasız" diye mırıldandığını duydum.

Alkolün etkisiyle öfkemi kaybettim, bir fıçı bezi kadar yanıcıydım.

"Öyle miyim? Yoksa sadece çaresiz miyim?" diye ateşli bir şekilde sözünü kestim. "Unutmayın Bay Lear, bu sabah ikinci duruşmanın doğasını ortaya çıkarmak için zahmet etseydiniz, ben de başından beri kendi içgüdülerime güvenmek zorunda kalmazdım. Bunun yerine, bir tartışma yaşadık ve siz beni günlerce terk ettiniz, sanki size uygun olduğunda geri alabileceğiniz bir oyuncak bebekmişim gibi." Konuşmam sırasında sesimin çatlamasına şaşırdım, daha çok sözlerimdeki tutkuya şaşırdım.

"Sana duygularımı göstermediğim için, benim hiç duygum olmadığını mı düşünüyorsun?" diye sorduğumu duydum. "Bu büyük evde kendi başıma kalmaktan korkmayan bir yanım olmadığını mı düşünüyorsun?"

Öfke içimde kabardı; derinliği beni şaşırttı, sanki benim değilmiş gibi, sanki benim farkında olmadan büyümüş, ışık almayan kısımlarımda küf gibi yayılmış gibi. Öfkeyle gözlerimi kırptırarak başımı eğdim. Alnımın arkasında baskı oluşmuştu, çekiçle vurur gibi zonklayan bir ritim.

"Buna mı inanıyorsun?" Eliot'un ses tonunda kavga izleri kalmamıştı. Konuşması tereddütlüydü, garip bir şekilde sessizdi, sanki onu incitmişim gibi. "Seni görmek istemediğim için senden kaçtığımı mı?"

Yüzüm kızardı. "Senin isteklerin umurumda değil, ister benimle ister başkalarıyla ilgili olsun," diye tersledim. "Sen ve ben bir anlaşma yaptık ve sen kendi payına düşeni yerine getirmezsən ben de benimkini yerine getiremem. Beni manastıra götürmelerine izin vereceğimi sanıyorsan..."

"Lovett." Adımı bir emir gibi söyledi; ben de başımı kaldırıp ona baktım. Gözleri öfkeli, canlıydı, sanki öfkeyle doluydu, ama bakışları benimkilerle buluştuğunda sesi yumuşaktı. "Seni manastıra gitmene *asla* izin vermeyeceğim," dedi Eliot. "Beni duyuyor musun? Senin kaderin bu olmayacak."

Sanki beni bakışlarıyla kendine çekmiş gibiydi. Bir an için, kendimi onun gözünden gördüm: yağmurdan ıslanmış ve dağınık, saçlarım nemli ve başlığımdan yarısı kaymış, cildim içkiden kızarmış. Birden boynum kızardı, sohbetimiz - konumum - aniden, dayanılmaz bir şekilde samimi hale geldi.

"Sadece aptallar kesin ifadeler kullanır," diye cevap verdim. "Sen benim kaderimi kontrol edemezsin. Yoksa benimle evlenecek misin, Bay Lear?"

Suçlamam karşısında onun sarsıldığını gördüm, çimlerdeki hışırtı gibi bir rahatsızlık, ve üzerine atladım.

"Anais Tremblay ile konuştum," dedim yumuşak bir sesle. "Bana, ona itiraf ettiklerini anlattı. Benim gibi bir kızı asla sevmeyeceğini söyledi."

O anda aramızda, bir tokmak vuruşu kadar kesin bir ağırlık çöktü; kazanmıştım, ama zaferin tatlılığı yoktu. Eliot'un başparmağı, yanağımın elma kısmına bastırıldığı yerde hala acıyordu, bir uyarı gibi bal gibi bir vızıltı.

Hemen bir suçluluk duygusu hissettim. "Ben..."

Sözlerim orada kesildi. Eliot'un omzunun kıvrımının ötesinde, koridorun sonunda bir hareket sezdim - tek renkli taşların üzerinde parlak bir renk parlaması. Gözlerimi kısarak, dengesini korumak için Eliot'un ceketinin koluna parmaklarımla dokunarak, başım dönerek ileri doğru adım attım.

Oradaydı. Kollarımda tüylerim diken diken oldu, altın rengi ağla bağlanmış ve köşeyi dönerek kaybolan kırmızı saçları gördüm. Dikkatimi verince, uzaklarda hızla ve gizlice yankılanan, sanki duyulmak istemeyen birinin ayak seslerini duyabiliyordum.

Kalbim durdu. Bastian'la içtiğim viski içgüdülerimi köreltti; tartışmamız sırasında Eliot ve benim her zamanki kulede olmadığımızı, aksine açık alanda olduğumuzu ve yanımızdan geçen herkesin bizi görebileceğini unutmuştum. Keşfedilme riski vardı.

'ın farkına varması beni sarhoşluğundan kurtardı. Biri bizi görmüştü. Yalnız değildik.

Ve Fortblanche'ın tamamında, o özel kırmızı tonunda saçları olan tek bir silkwitch tanıyordum.

Sybil.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Kızların koridoruna döndüğümde avımı yakaladım.

Eliot ani ayrılışımı sorgulamadı, sadece yanından geçerken kenara çekildi ve tek kelime etmeden gitmeme izin verdi. İkimiz ve Sybil dışında, Alaires malikanesinde kimse kıpırdamıyordu; Onu takip etmek için Fortblanche'da dolaşırken, birkaç kez ayak sesleri karanlıkta yutuldu ve koridordaki virajda kaybolan kızıl saçlarının fısıltısını hayal mi ettim diye merak ettim, ama sonra ormanda kırılan bir dal gibi, terliğin yere *çarpma* sesini duydum ve kovalamacamız yeniden başladı.

Eliot ile benim aramdaki etkileşimi ne kadar görmüştü? Daha da önemlisi, ne *duymuştu*? Ona soru sormadan bunu öğrenmenin bir yolu yoktu; yine de olasılıklar beni soğukkanlı hale getirmiş, zihnimi buzlu suyla ıslatılmış gibi odaklamıştı. Weaver King'in iki sınavından sağ çıkmıştım — aptalca, sarhoş bir hata yüzünden kendimi mahvetmeme izin veremezdim, vermeyecektim.

On ikinci kez Eliot'u lanetledim. İlişkimiz her açıdan pragmatik bir ilişkiydi; biz komplo ortaklarıydık, daha fazlası değil. Neden onun benden böyle duygular uyandırmasına izin verdim?

"Sybil."

Sessizliğe onun adını fısıldadım ve önümde duran kız tereddüt etti, sivri beyaz çenesi omzunun üzerinden geriye doğru eğildi. Diğer hizmetçilerin kapılarının altından gelen ara sıra horlama seslerine bakılırsa

diğer kızların kapılarının altından gelen ara sıra gelen horlama seslerine bakılırsa, rakiplerimizin çoğu henüz Bastian'ın sınavına çağrılmamıştı, bu yüzden o an koridorda sadece o ve ben vardık — sadece ikimiz ve duvarların boşluğunda yankılanan ayak seslerimiz.

"Ne kadar da kaba davranıyorsun, taşralı fare," diye cevapladı Sybil, hala bana yarı dönük bir şekilde. Zayıf şafak ışığında bile, beni süzen mavi gözlerinin keskin ve sürünge gibi parıldadığını görebiliyordum. "Kibar bir toplumda, bana Bayan Dabos diye hitap etmelisin."

Ona doğru bir adım attım. "Küstahlığımı bağışlayın. Ama *kibar toplumun*, üyelerinden birinin kahvaltıda önce diğerini gözetlemesini onaylayacağından emin değilim."

İpeksi bir kahkaha atarak, bana tam olarak dönerek, sanki kimsenin bizi duymadığından emin olmak istercesine bakışlarını kapı sırasına çevirdi. "Ne demek istediğini hiç anlamadım."

Sesi, sanki beni boyun eğdirmeye niyetliymişçesine sert ve sinayıcıydı. Yine de, odasının güvenliğine çekilip kapısını yüzüme kapatmak yerine, benim alaycı sözlerime cevap vermiş olması bile onu ele veriyordu. Ailesinin ve statüsünün desteğiyle, Sybil gibi bir kızın benim gibi birini düşman edinmesi için hiçbir neden yoktu. Bastian'ın varisinin kalbini kazanma yarışında yeni bir oyuncu olmam bile, diğer ipek cadılarının bana yaptığı gibi, sadece ufak tefek zorbalık ve sosyal manevralardan fazlasını hak etmemem gerektiği anlamına geliyordu.

Ancak Sybil, Fortblanche'a geldiğim gün elimi tuttuğu andan itibaren bana karşı tutumu bunun çok ötesindeydi. Parmakları benimkini kavradığı o değerli birkaç saniye içinde Wit'i ona ne göstermiş olursa olsun

beni onun gözünde dönüştürmüş, bir piyon olmaktan çıkarıp bir rakip haline getirmişti.

Geçmiş, şimdiki zaman ya da gelecek. Kendimin hangi parçasını, bir as gibi kolunun altında sakladığını hâlâ bilmiyordum; ama belki de bu etkileşimi doğru oynarsam, onu bana açıklamaya ikna edebilirdim.

"Az önce koridorda beni izliyordun," diye onu sertçe suçladım. "Seninle ilgisi olmayan bir konuşmaya kulak misafiri oldun. İnkâr mı ediyorsun?"

Sybil sırtıttı. "Başka birinin kendi gözleriyle gördüğü şeyi neden inkâr edeyim ki?" dedi utangaç bir şekilde. "Belki de Noé'ye birlikte gördüklerinizi anlatmalıyız, böylece ben de gördüklerimi paylaşabilirim." Yaklaşarak avuçlarını birleştirdi. "Siz ve Bay Lear oldukça samimi görünüyorsunuz. Söyleyin bana Bayan Lovett, sabahın bu saatinde ikinizin konuşacak neyi olabilir ki?" diye sordu. "Sana davalarda yardım mı ediyor?" Sesi alçaldı, skandal bir ifadeyle. "İkiniz sevgili misiniz?"

I irkildim, my boynum kızardı. " tabii ki hayır," I dedim *hızlıca—çok hızlıca*. "Biz hiçbir şeyiz."

Başını yana eğdi, gözlerini kısarak bana baktı. İsteğim dışında, yüzümün kızardığını, kızarıklığın yayıldığını hissettim. Eliot ve ben sevgili *değildik*; bir bakıma, Sybil'in aklının başka bir tür komplo yerine buraya atlamış olmasına minnettar olmam gerektiğini düşündüm.

Yine de, daha önce beni kucakladığında gözlerinde gördüğüm korku, bu anıyı hatırladıkça inkârımın bir yalan gibi gelmesine neden oluyordu.

"Dokumacılar kurttur, Bayan Lovett," dedi Sybil bir süre sonra. Sesi beklenmedik bir şekilde nazikti, neredeyse sempatikti, sanki omzuma acıyarak elini koymuş gibiydi. "Sadece kendilerini ve ailelerini beslemek için hareket ederler.

onları uysal yaratıklarla karıştırmak hata olur."

Ona göz kırptım, utanç düşüncelerimi kırmızı bir örtüyle kapladı. İstemedim, zihnimde başka bir görüntü belirdi: pencere pervazının önünde çömelmiş halim, Eliot'un avucunun sırtımı güven verici bir şekilde okşadığı hali. Sözlerinin ardındaki niyet ne olursa olsun, Sybil yanıliyordu; bizim ilişkimizde kurt olan Eliot değil, bendim.

Ve onun için ne kadar uysal olduğum beni korkutuyordu.

Hâlâ yalnız olduğumuzdan emin olmak için arkama baktım ve sesimi alçaltarak cevap verdim. "Benim suçlamalarım cevap vermediniz, Bayan Dabos," dedim. "Ama eğer Lear'lardan bahsetmek istiyorsanız, belki de Bay Lear'ın kız kardeşi Ophelia'yı konuşmalıyız. Onu da geçen yıl benim gibi izlediniz mi?" Bir adım daha yaklaştım. "Ona olan takıntınızı ilk elden duydum. Aksini iddia etmenin bir anlamı yok."

Sybil geri çekildi, sonunda dengesini kaybetti. Onun tepkisi beni cesaretlendirdi, o konuşmadan devam ettim.

"Senin yeteneğinin doğasını biliyorum — senin deyimle, kehanet dokunuşunu," dedim. "Vainglory'nin açılış gününde, eldivenlerin yokken elimi tuttu. Ophelia'yı hatırlatan bir şey mi gördün? Senin bana olan ilginin başka bir nedeni olabileceğini düşünemiyorum."

Sybil'in yüzünde bir anlığına öfke parladı, ama hemen silindi. Tekrar sakinleşen Sybil, silahını kaldırıp savuşturmaya hazırlanan bir kılıç ustası gibi homurdandı. "Soruya soru," diye cevapladı kibirli bir tavırla. "Sen bana güveneceksen, ben de sana güveneceğim. Tünellerde ne arıyordun?"

Tüneller. Yarım saniye boyunca anlamadım, ona bakarak, anlamadan, sonra bir alev patlaması gibi bir çıt sesi duyuldu ve zihnimde tekrar açıldı: the shadowed absence behind the tapestry, the

solucan gibi bir koridor ve yeraltı avlusunun uçsuz bucaksız siyah sonsuzluğu. Keşfettiğim onca şeyin arasında neredeyse aklımdan çıkmıştı, ama şimdi hatırladım — taş zemine takılmış, bir işaret feneri gibi beyaz bir kumaş parçası.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Bulduğum dantel," diye mırıldandım. "O sendin mi?"

Sybil hiçbir şey söylemedi, sadece mavi gözleriyle beni sabit bir şekilde izledi. Hayal gücüm müydü, yoksa bakışları *şimdi* aşırı tanıdık *mi* geliyordu — sanki tüm bu zaman boyunca, benim görüş alanımın hemen dışında gizlenmiş, kendimi yalnız sandığım karanlık anlarda beni incelemiş gibi?

Kendimi toparlayarak düşüncelerimi yavaşlattım. "Hiçbir şey aramıyordum," diye cevapladım. "Tünellerin kapısına tesadüfen rastladım."

"Aptal olma." Sybil hırladı. "Benim yeteneğimden bahsediyorsun, o halde, senin inkârlarınla beni etkileyemeyeceğini anlamalısın, çünkü çok şey gördüm." Bir adım öne çıkarak göğüs göğüse geldik ve bana öfkeyle baktı. "Eğer geçit yolunu biliyorsan, bunu paylaşmak ikimizin de yararına olur. Sen bile tek başına giremezsin ve ben anahtarın nerede saklandığını buldum."

"Ne anahtarı? Neyin yolunu?" Sesim çatladı, kontrolümü kaybediyordum. "Affedin beni Bayan Dabos, gerçekten ne demek istediğinizi anlamıyorum. Bunun Ophelia ile ne ilgisi var?"

Sybil küfür etti. "Üç kız kardeş, bu kadar aptal olamazsınız." Hesaplı sabrı artık tükenmiş, yerini öfkeli, ham bir istek almıştı. Bu istek, pürüzlü kenarlı bir kurdele, paslanmış bir inci gibi, minyon vücuduna tuhaf bir şekilde yapışmıştı. "Peki, öyleyse," diye devam etti. "Bana yardım etmeyecekseniz, kendi başıma arayacağım, ama lütfen, Bayan Lovett, düşüncenizi genişletmenizi rica ediyorum. Yoksa Bayan Lear'ın boşuna ölmesini mi istiyorsunuz?"

Sinirlerimde bir karıncalanma, bir statik dalgalanma hissettim, sanki eldivenini çıkarmış ve çıplak parmaklarını bir kez daha bileğime dolamış gibiydi. "Ne dediniz?" diye sordum.

Sybil sabırsızca gülümsedi. "Beni duyduğunuzdan eminim Bayan Lovett, ama yine de tekrar edeceğim. Nerede —"

"Sen misin?" Onun sözünü bitirmesine izin veremeyecek kadar sabırsızlanarak sözünü kestim. "Mumun arkasında," diye açıkladım. "Ophelia'nın sırdaşı mısınız?"

Sırıltısı titredi, sonra tamamen kayboldu. Onu koruyan alaycı tavrı olmadan, yüzü çıplak, yaşından daha genç görünüyordu. "Mum..."

Arkamdaki yatak odalarından birinden aniden bir hışırtı geldi — çıplak ayakların zeminde hareket etmesinin sesi. Panik içinde, içgüdüsel olarak sesin geldiği yöne döndüm. Konuşmamız kızlardan birini uyandırmış mıydı? Donakaldım, ağzımda bir bahane hazırdı —

Hemen hatamı fark ettim. Kalbim ayaklarıma kadar düştü, geri dönmeye hazırlandım ama çok geçti. Arkamda, bir karar kadar kesin bir mekanik *tıklama* sesi yankılandı: bir kapının kapanma sesi. *Sybil*. Ondan uzaklaşırsam kaçabileceğini neden düşünmemiştim?

Kendime lanetler yağdırarak omzumun üzerinden baktım. Bir dakika önce diğer kızın durduğu yerde, koridor şimdi boştu, beni eli boş bir misafir gibi karşılıyordu.

Sybil gitmişti.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Toplamda, ben dahil altı kız, Weaver King'i kendi oyununda yenmeyi başardı.

İkisi başaramadı.

Elsbeth Winn'in yanı sıra, Delphine Barbier de Alaires'in ikinci denemesinin kurbanı olmuştu. Koridorumuz, sakinlerinin neredeyse yarısı yokken daha da yalnızlaşmıştı. Kapımı kapattıktan sonra bile, daha önce elenen kızların kaldığı dört odanın boşluğu, dış çekildikten sonra çene boyunca hissedilen titreme gibi, bir şekilde hissedilebiliyordu. Fortblanche'daki önceki gecelerimizden farklı olarak, ikinci denemeden sağ kurtulanları oyalayacak bir toplantı yoktu; aksine, denemenin sona ermesinin ardından, kalan diğer kızlar ve ben, günün geri kalanında malikanede dilediğimiz gibi dolaşmamıza izin verildi, çünkü ev personeli ertesi akşam yapılacak balo için hazırlıklarla meşguldü.

Midway Balosu. Geçen haftanın olaylarının karmaşasında, neredeyse unutmuştum, önsezilerimin kapsamı bir saat, bir zorluk, bir seferde azalmıştı. Ne garip, Alaires'in salonlarına girdiğimden bu yana neredeyse beş gün geçtiğini düşünmek... Yarın geldiğinde, Vainglory'nin yarısı arkamda, koparılmış bir asma gibi solmuş olacak. Zaman parmaklarımın arasından o kadar hızlı akıp gitti ki, neredeyse beni aldattığına ikna olmuşum.

Fazla keşif yapmadım. Akşam karanlığı çöktüğünde, kendimi yine masamda oturmuş, yağmur damlalarıyla kaplı pencereden gri okyanusa bakarken buldum, etrafımda kağıt kıvrımları

etrafımda, ortasında yarı erimiş bir kupa gibi duran mum vardı.

Bu seferki mesajım kısaydı.

Sybil, sen misin?

Cevap gelmedi. Uzun bir süre bekledim, alevin fısıltısını ve titremesini izledim, ta ki mum o kadar eriyip bitti ki, geri kalanını korumak için fitili söndürmek zorunda kaldım ve cevapsız bir şekilde karanlığa geri döndüm.

—

Gece hızlı ve mavi geçti, ardından ertesi sabah parlak bir ışıkla uyandım. Her zamanki gibi kötü uyudum, şafak sökmeden önce, adet kramplarının demir ağırlığı gibi keskin bir ağrı ile uyandım. Muhtemelen endişeden. Bu duruma ne kadar alıştığımı fark etmek beni rahatsız etti.

Diğer kızlarla kahvaltı gergin geçti, yarışmada kalan altı kişi – ben, Sybil, Anais, Manon, Marie-Louise ve Clio – sessizce tabaklarımızdan bir şeyler yiyorduk. Bernard bize Alaires'in üçüncü denemesinin Midway Balosu bitene kadar yapılmayacağını garanti etmişti – yaklaşan kutlamaların tadını çıkarmamız, endişelenmememiz gerektiği açıkça belirtilmişti – ama akşamın boş geçeceği haberi grup ruhunu pek de canlandırmamış gibiydi. Son çay fincanı boşaldığında odama kaçabileceğim için mutluydum, öğleden sonra ödünç aldığım Alaire hizmetçisi giyinmeme yardım etmek için geldiğinde ise daha da mutlu oldum.

Altın bobini görünce keyfim kaçtı, ama dersimi iyi almıştım; bu sefer itiraz etmedim, hizmetçim dökülen saçlarımı metale sarmalarken sadece gözlerimi kaçırdım.

Hizmetçi sonunda tarağını bir kenara koyana kadar bir saat geçmiş gibi geldi. Gözlerimi aşağıya indirdim ve sonunda o, dolu makarayı üniformasına geri koydu ve saçlarımı topuz yapmaya başladı, ama saçlarımın onun cebinde olduğu düşüncesi beni yine de rahatsız etti, sanki kendi kanımın bir şişede olduğunu görmek gibi.

Açılış törenlerinde olduğu gibi, Midway Balosu da Fortblanche'ın ana balo salonunda düzenlendi, ancak bu akşam salonun dönüşümü için açıkça daha fazla çaba harcanmıştı. Avizelerden altın şeritler sarkıyordu, hizmetçiler gümüş tepsilerde yiyecek ve içecekleri alt kattaki salona taşıyorlardı. Salonu dolduran şık giyimli konuklar arasında, burada orada büyüleyici izler gördüm. Bunlar çoğunlukla Weaver erkeklerinin taktığı yüzükler veya diğer süslü mücevherlerdi, muhtemelen benim gibi ipek cadılarla olan birlikteliklerini simgeleyen mühürlerdi. Ben de dalgın dalgın başlığımın gümüş ağını karıştırıyordum. Eliot bana onu çıkarmamamı söylediğinden beri, uyurken hariç her zaman takıyordum, ama bu aksesuarın baskısına henüz alışamamıştım. Sanki kafamın etrafına sarılmış bir örümcek ağı gibi, sürekli beni sıkıştırıyordu.

"Bu gece çok güzel görünüyorsunuz, Bayan Lovett."

Marie-Louise yanıma gelene kadar onu fark etmemiştim. Beyaz tüylü bir elbise ve ona yakışan bir başlık giymişti, bu kıyafet onu bir kuğuya benzetiyordu. Bana doğrudan hitap etmesine rağmen, diğer kız balo salonunun gürültüsü içinde biraz kaybolmuş gibiydi. Renksiz bakışları bir oraya bir buraya dolaşıyordu, hiç bana odaklanmıyordu, sanki onu bu kargaşadan kurtaracak bir kurtarıcı arıyormuş gibi.

Ona gülümsedim. Bu gece için seçtiğim elbise, Ophelia'nın koleksiyonundaki en cesur tasarımlardan biriydi: kadife,

omuzlarımın hemen altına kadar uzanan eğimli bir yakası vardı ve bu da süt beyazı köprücük kemiklerimi ortaya çıkarmıştı. Göğüslerimin arasındaki *V'nin* ortasında, gözyaşı damlası şeklinde bir inci sallanıyordu; bu, elbisenin tek süslemesi idi.

"Teşekkür ederim, Bayan Rochefort," dedim başımı sallayarak. "Siz de öyle."

"Mmm." Marie-Louise bu iltifattan pek etkilenmemiş gibiydi, ama sonunda gözleri bana takıldı. "Yeşili seçtiğinize sevindim. Menekşe rengine göre daha çok beğendim."

Hizmetçim, daha önce beni giydirmeye geldiğinde aynaların örtülerini kaldırmakta ısrar etmişti; belli ki diğer hizmetçi onun bilgisizliğinden yararlanmıştı. Bu gerçek beni rahatsız etmeliydi, ama bunun yerine sadece hafif bir eğlence hissettim. Konuşmamızdan beri, Baykuş'tan veya zekasından korkamıyordum - ne kadar denersem deneyeyim, o kızda, tuhaf olmasına rağmen, neredeyse sevimli bulduğum bir şey vardı.

Üç kız kardeş. Onu *sevmiş* miydim?

"Onaylamanıza çok sevindim," diye cevap verdim. Sesimi alçaltarak ekledim, "Bayan Rochefort... bana hiç söylemediniz. Neden geçen gün size Eliot Lear hakkında soru soracağımı düşündünüz?"

Marie-Louise kaşlarını çattı. "Tabii ki seni izleme şekli yüzünden," dedi. Bakışları birdenbire omzumun üzerinden başka bir yere kaydı. "İşte, şu anda da yapıyor."

Döndüm, Eliot'un giriş kapılarının yakınındaki kalabalığın içinde duran ince silueti görünce kalbim sıkıştı. Koyu renkli bir takım elbise giymişti, dik yakasının altında ustaca bağlanmış bir ascot fular vardı. Dağınık bukleleri şakaklarından geriye doğru taranmıştı, yüzü açıkta kalmıştı.

Bakışlarımız buluştuğunda parmaklarını büktü, gözleri hafifçe genişledi ve ben, birinin rüyada başka birinin motivasyonlarını anladığı

başkasının motivasyonlarını anladığı belirsiz ve her şeye kadir bir şekilde, önceki gün ellerinin tenimde bıraktığı izlere tepki verdiğini anladım. Başparmağıyla gözyaşlarımı sildiği anı.

"Bayan Lovett. İşte buradasınız."

Noé'nin su kadar serin ve sakin sesi, trans halimi bozdu. Ben fark etmeden yanımıza yaklaşmıştı, Marie-Louise onun varlığında sessizliğe büründü. Onun ortaya çıkmasıyla içimde bir endişe dalgası yükseldi. Bastian'ın oğluyla, babasıyla yaptığım konuşmadan beri hiç konuşmamıştım, ama az önce Eliot'a baktığımı görmüş müydü? Eğer öyleyse, bunun anlamını anlamış mıydı?

Bunun anlamı neydi? Kendime sormak istedim, ama cevabı bilmiyordum, ya da belki de bunu itiraf etmeye çok korkuyordum.

"Affedersiniz, Bayan Rochefort," dedi Noé, siyah saçları lamba ışığında parıldayarak eğildi. "Buradaki arkadaşınızı bir dansa davet edebilir miyim diye sormaya geldim."

Yüzüklü elini bana uzattı ve ben de uygun bir şekilde gülümsedim. "Elbette, efendim."

Yanımda, sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle Marie-Louise fısıldadı, "O da gördü."

Noé'nin avucuna avucumu koyarak, onun beni dans pistine götürmesine izin verdim. Dans pistini çevreleyen gürültücü seyirciler, bize yol açmak için ayrıldılar. Şu anki şarkı henüz yarısındaydı; tereddüt ettim, şarkının bitmesini beklemeye hazırlandım, ama genç Alaire, etrafımızda dönen çiftlere aldırış etmeden, kendinden emin adımlarla ilerledi. Askerler sıraya girer gibi, her dansçı çifti yanlarından geçerken durdu ve müzisyenlerin yayları, sönük bir esinti gibi, crescendo'nun ortasında durdu.

[illegible]

Donmuş çiftlerin, marionetler gibi tekrar harekete geçip şarkının ilk adımlarını rahatça atmaya başladıklarını inanamadan izledim.

Arkadaşım, neden olduğu dönüşümden pek etkilenmemiş gibiydi, avucunu belime dayayarak beni nazıkçe kendine doğru çekti. Bu dansın Eliot'un bana öğrettiği dans olduğunu fark ettiğimde minnettar oldum. Birlikte pratik yaptığımızda, Eliot beni orta tempoda adımlar attırmış, her hareket keskin ve hassastı, ama Noé'nin yürüyüşü daha yavaştı. Sanki zaman ona özel bir sabır vermiş, sanki onu yakalamasını bekleyecekmiş gibi, neredeyse rahat bir yürüyüşü vardı.

Onun için endişeleniyorum... Böylesine sempatik bir mizaca sahip bir delikanlının ne tür bir gelin seçeceği konusunda. Bastian'ın sesi zihnimde yankılandı, ama ilk kez, Dokumacı Kral'ın eleştirilerine inanmak istemediğimi fark ettim. Belki Noé, yaşlı Alaire kadar açık sözlü bir şekilde gücünü kullanmıyordu, ama birçok yönden babasının oğluydu. Bunu şimdi açıkça görebiliyordum.

"Bu kadar iyi görünmenize sevindim, Bayan Lovett." Noé'nin sesi o kadar yumuşaktı ki, müziğin sesini bastırmak için ona doğru eğilmem gerekti. "Babam, sınavdaki performansınızdan bahsetti. Knave's Cup akıllıca bir seçimdi, sanırım onu şaşırtmayı başardınız."

Gözleri alaycı ve dostçaydı, ama yine de irkildim, Bastian'ın varlığı hâlâ zihnimdeydi.

—kemik üzerindeki et gibi düşüncelerimi kemiriyordu—taze bir çürük kadar hassastı. Hâlâ, Weaver King'in duruşma sırasında zihnimde ne gördüğünü bilmiyordum. Henüz Fortblanche'dan götürülmemiş olmam, onun bir şey bulamadığını ima ediyor gibiydi—yoksa sadece kartlarını göğsüne saklayıp, onları oynamak için doğru anı mı bekliyordu?

"Onu hazırlıksız yakaladıysam, bu benim başarımdan kaynaklanmıyordu." Endişelerimi bir kenara iterek itiraz ettim. "Bahçede bana yardım ettiğiniz için size teşekkür etmek istiyordum efendim, ama bu geceye kadar fırsatım olmadı."

Gözleri benimkilere ulaştı, ama ben başka yere baktım, kovalamacayı uzatarak.

"İtiraf ediyorum, beni unutmuş olabileceğini düşündüm," dedim ve elimi omzundan çektim. "Yürüyüşümüz çok hoştu, ama bir tane daha olmasını umuyordum."

Gözümün ucunda beliren sırtışı, midemi hafifçe sıkan bir olta kancası gibiydi. "Öyle miydi?" diye düşündü, bıraktığım elimi geri alıp boynunun arkasına koydu. Saçları tırnaklarımı gıdıkladı, kalın ve çekilebilir, terden hafifçe yapışmıştı. "Hayır, Bayan Lovett, sizi unutmadım, tam tersine," diye devam etti Noé kulağıma. "Sadece üstlerim tercihlerimi fark etti, bu yüzden daha... ihtiyatlı davranmak zorunda kaldım."

Beni dans pistinde döndürdü, bakışlarım doğal olarak barda bizi izleyen şahin gibi bir figüre kaydı.

—Bastian Alaire, solgun ağzı sert bir çizgiye dönüştü. Onun sert bakışları karşısında kaskatı kesildim, sonra Weaver King'in solunda birkaç metre ötede Eliot'un bar tezgahına yaslanmış olduğunu fark edince daha da gerildim. Bastian'ın aksine, Noé ve bana tamamen kayıtsız görünüyordu, sanki cep saatindeki saati kontrol ediyormuş gibi dalgın dalgın yelek cebine bakıyordu. Daha önce bana bakışından sonra, onun kararsızlığı Weaver King'in düşmanlığından daha çok canımı sıktı, sanki düz bir bıçak etime saplanmış gibi.

"Çok acıdı mı?"

Noé'nin parmak eklemi şakağımı okşarken, anlamını söylemeden ama yine de

onu mükemmel bir şekilde anladım. Yutkundum, babasının kafamın içindeki baskısını, gücünün içime işleyen hissini, içimden beni ele geçiren hissini hatırladım.

"Düşündüğünden daha kötü."

Parmak eklemlerini geniş, süpürme hareketleriyle ileri geri hareket ettirdi, sanki böyle yaparak derimi kemiren acı kalıntılarını emip alabilecekmış gibi. "Üzgünüm," diye fısıldadı, alçak ve sessiz bir sesle.

Sessizce başımı sallayarak onayladım, sesim sıkışmış bir kelebek gibi çıkmıyordu. Bahçede dolaşırken olduğu gibi, Noé'nin dokunuşunun ani olması kafamı karıştırdı — onun yakınlığı, Eliot'unkinden farklı olarak, hesaplı ve kasıtlı bir şekilde anlamlıydı. Eliot ile her temas anı içgüdüsel — aceleci ve çaresiz, masanın kenarında sallanan bir bardağı yakalamak için yapılan dürtüsel bir hamle gibi. Buna karşılık, Noé'nin hareketleri iletişimsel ve iddialıydı, ellerinin her dokunuşu bir mesaj içeriyordu: cesaretlendirme, çekicilik. Onay.

Bu beni ona çekmeliydi, ama bunun yerine, kendimi onun elindeki bir kuş gibi hissettim — kapana kısılmış ve tamamen onun merhametine kalmış. Kendimi toparlayarak, müziğin doruk noktasına yaslandım ve dikkatimin dağılmasına izin verdim.

Birkaç saniye sonra, tek bir keman notası havada titredi — şarkı farkında olmadan sona ermiş, etrafımızdaki çiftler nazikçe alkışlamak için ayrılmışlardı. Noé geri adım atarak selam verdi, düşen parmaklarımı yakaladı ve onları iffetle dudaklarına götürdü.

"Beni hoş gördüğünüz için teşekkür ederim, Bayan Lovett," diye mırıldandı parmak uçlarıma. "Belki yakında bunu tekrar yapmayı gönlünüzden geçirebilirsiniz. Bence temiz havada bir tur daha ikimize de iyi gelir."

Dikkati dağılmış bir şekilde gülümsedim, ama dikkatim başka yerdeydi — başını kaldırıp bizi izleyen kişiye takılmıştı. *Eliot*. Hâlâ barda rahatça yaslanmış duruyordu, ama ifadesi uyanıktı; gözleri fırtınalıydı, tanımlayamadığım bir duygu ile bulanıklaşmıştı.

"Lear'ın kimseye bu kadar dikkatli davrandığını hiç görmemiştim. Sürekli seni izliyor gibi görünüyor, fark ettin mi?"

Noé'nin eli benim elimde gerildi — onun elimi tuttuğunu unutmuştum ve yakalandığımı hissederek irkildim. "Hayır, efendim," diye cevapladım. "Ama eğer öyleyse, eminim sadece onu utandırmadığımı kontrol etmek için bakıyordur."

Noé'ye dönüp hafiflik bekledim, ama ifadesi boş bir tuval kadar düz ve anlaşılmazdı. Şüpheyle mırıldandı, sesi kedinin düşük mırıldanması gibi boğazından yukarı doğru yankılandı.

Elimi bırakıp kolunu kaldırdı ve Eliot'u yanına çağırdı. "Lear."

Kalbim hızla çarptı, parmaklarım onun dokunuşunun yokluğunda uyuşmuş ve karıncalanmıştı. Noé'nin çağrısı yankılandı, odayı bir bildiri gibi kesip geçti; ben sessiz kaldım, Eliot'un çağrısını duymamasını dileyerek, ama o, arkadaşının çağrısı üzerine çenesini kaldırarak sertleşti. Gözleri kısa bir süre, sorgulayıcı bir şekilde bana kaydı, sonra izleyenlerin arasından geçerek bizim beklediğimiz salonun ortasına doğru ilerledi.

Bize ulaştığında Noé sıırttı. "Bütün gece kenarda duruyorsun dostum," dedi samimi bir şekilde. "Gel eğlenceye katıl, Bayan Lovett ile dans etmek ister misin?"

Başını bana doğru eğdi, Eliot'a baktığımda omurgamın altında soğuk bir demir disk kayıyor gibiydi, Eliot ise gözlerimi sertçe kaçırıyordu.

"Düşünceniz için teşekkür ederim, efendim," diye Noé'ye sakın bir şekilde cevap verdi, "ama biliyorsunuz ki kenarda durmak benim tercih ettiğim yaşam tarzı."

Noé'nin kıkırdaması bıçak gibi keskin bir ses çıkardı. "Öyle mi, *efendim*?" diye alaycı bir şekilde sordu, sırtışı daha da belirginleşti. "Neden bu kadar resmi davranıyorsun Lear, biz kardeş gibi değil miyiz?" Bana tekrar, daha vurgulu bir şekilde başını salladı. "Devam et, benim yüzümden kendini inkar etmene gerek yok. Bayan Lovett ve ben, ona olan hayranlığını ilk elden gördük."

Onda daha önce hiç görmediğim sert, soğuk bir öfke vardı, sanki gelgit sırasında deniz, çalkantılı karnını okyanus tabanına dayamış gibiydi. Bu, kanımın damarlarımda donmasına neden oldu, ama Eliot sadece bir adım öne çıktı ve sesi fısıltıya dönüştü.

"Noé, hadi ama," dedi. Yüzünü görememem için hafifçe önüme geçmişti, ama sesi yalvarır gibiydi. "Tercih etmiyorum, hepsi bu."

"*Eliot*," diye karşılık verdi Noé, sesini alçaltarak. "Bir sonraki dansı Bayan Lovett ile yapmak ister misin diye sordum." Eliot şaşkın bir kahkaha attı ve öfkesi bir anda yok oldu. Geriye sadece donmuş bir gölün beyaz bakışları gibi keskin bir soğukluk kaldı. "Babama danışalım mı?"

Sesini yükseltmemiştii, ama yine de sorusundaki emir netti. Önümde, Eliot'un omuzları sertçe birbirine yaklaştı.

"Gerek yok, *efendim*," dedi kısaca. Dönerek bana elini uzattı, bakışları hala arkadaşına sabitlenmişti. "Bayan Lovett, başlayalım mı?"

"İşte buradayız." Memnuniyetle Noé geri çekildi, bakışları Eliot ile benim aramda gidip geliyordu, sanki aramızdaki boşlukta bir şey arıyormuş gibi. Bir süre sonra bana göz kırptı ve döndü.

"Eğlenmene eğlenin, sen " dedi dedi çağırdı
omzunun omzuna seslendi. Kolunu kaldırarak
sessiz orkestraya el salladı. "Çalın!"

Müzisyenler itaat ederek yeni bir şarkıya başladılar, diğer çiftlerin hızlı hareketleri Noé'nin uzaklaşan silüetini bizden gizledi. Melodiyi tanıdım: Kotoran Valsi, Eliot'un bana öğrettiği ilk dans. Elimi beceriksizce omzuna koyarak boğazımı temizledim. "Sen..."

"Yapma." Eliot beni kendine doğru çekerek sırtımı avucuyla kavradı, bakışları omzumun ötesindeki belirsiz bir noktaya odaklanmıştı. "Bizi sınıyor. Tarafsız konularda kalmak en iyisi."

Dişlerimi sıktım ama başka bir şey söylemedim, valsini açılış adımlarını dikkatlice uyguladım. Eliot'un gözleri, onu başarılı bir şekilde geniş bir dönüşle takip ederken benimkilere kaydı, gözlerinde onay belirdi. "İyi öğrenmişsin."

Bu iltifattan hoşlanmak istemiyordum, ama hoşlandım. "Sen iyi bir öğretmensin."

O alaycı bir şekilde güldü. "Beni bununla suçlayan ilk kişi sen olurdun. Noé her zaman benim çok sabırsız olduğumu söylerdi."

Konuşurken sözlerine sevgi sızıyordu, yanağında bir gülümseme belirdi, ama hemen ağzını bükerek onu yok etti. Ona baktım, hafızama güvenerek sonraki birkaç hareketi yaptım. "İkinizin arkadaş olduğunu sanıyordum."

"Öyleyiz." Eliot düşünceli bir şekilde kaskatı kesilirken, takım elbisesinin ceketinin altındaki omuz kaslarını hissedebiliyordum. "Ophelia öldüğünden beri, o benim kardeşimden farksızdır. Ama... o her zaman kıskanç bir tip olmuştur. Az önceki tepkisi de tam olarak öyleydi."

"Kıskançlık mı?" Kaşlarımı çattım. "Ne tuhaf. Ona, benim sadece büyük amcanın vesayeti altında olduğumu

amcanın vesayeti altında olduğumu, beni zavallı bir taşralı kuzeninden başka bir şey olarak görmediğini hatırlatmalısın."

Eliot'un çenesi seğirdi. "Hatırlattım. Bir fark yaratmadı." "O zaman..."

"Lovett." Eliot çenesini indirip gözlerime baktı. Gözleri birdenbire kararmıştı, sanki irislerinin arkasında bir mum sönmüş gibiydi. "Bu seninle, seninle hiçbir ilgisi yok. O sadece başka birinin de onun istediğini istemesinden korkuyor."

Açık sözlüydü, sözleri hızlı ve iş gibiydi, ama yine de içimde bir şeyler uyandırdı. Onun bakışlarını karşılayarak, kendimi "Peki sen? Onun istediğini istiyor musun?" diye sorarken buldum.

Eliot'un eli benimkine karşı irkildi, sanki onu korkutmuşum gibi bir anlığına adımları durakladı. "Neden bana bunu soruyorsun?" diye tısladı. "Ne dememi istiyorsun?"

Sesi sert ve öfkeliydi, ama aynı zamanda yalvaran bir ton da vardı, sanki benim cevabımı umutsuzca öğrenmek istiyormuş gibi. Bu ses beni ürpertti, aniden tedirgin oldum. Cevap vermediğimde, Eliot homurdandı ve başını salladı.

"Kendin cevaplamayı reddettiğin soruları bana sorma."

Sinir bozukluğu midemde bir ağrıya dönüştü. "Korkup cevap *veremediğin* soruları başkasına yöneltme."

Altından geçtiğimiz avizenin ışığında, yüzü altın rengi bir parıltıyla aydınlanmıştı. Bu onu, defne taçlı, intikamcı ve inanılmaz derecede canlı bir tanrı gibi gösteriyordu. "Beni öyle mi görüyorsunuz, Bayan Lovett?" diye mırıldandı, sözleri tenimde sıcak bir his uyandırdı. "Sizden korkuyor muyum?"

Uzun bir saniye boyunca konuşamadım, müzik aramızda nazıkçe dönüyordu. Kendimi topladığımda, yutkundum ve "Sizi hiç düşünmüyorum, Bay Lear" dedim.

O, sessizce ve inanamayan bir şekilde güldü. "O zaman neden," diye sordu, yaklaşarak, "kızarıyorsunuz?"

Düşünmeden parmaklarımı yanağıma götürdüm ve ondan uzaklaştım. Sanki cevap olarak, müzik durdu, müzisyenler yaylarını bıraktılar ve alkışlar yeniden başladı. Ne Eliot ne de ben alkışlamaya tenezzül ettik; bunun yerine, ayakta durup birbirimizi değerlendirdik, göğsümün inip kalkışı onunkiyle aynıydı.

Ve odanın bir yerinde, Noé Alaire'in bizi izlediğini hissettim.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bir saat sonra, karanlık bir odada tek başıma duruyordum, sırtım kapıya yaslanmış.

Eliot'tan değil, kendime ısrarla söylediğim gibi, *her şeyden* uzaklaşmak için gelmiştim. Orkestranın sürekli uğultusu, tüm konuşma girişimlerini boğan böcek vızıltısı gibi; burnuma polen gibi yapışan avizelerin tozlu altın ışığı; partinin kenarında dolaşırken bile partinin merkezinde olan Noé, ara sıra bana doğru yönelen anlaşılmaz bakışları.

Neden kızarıyorsun?

Dayandığım ahşap bir kez, iki kez titrediğinde irkildim. Biri kapımı çalıyordu.

"Lovett." Sesini ilk hecesinden tanıdım, sanki kendi sesimmiş gibi. "Orada olduğunu biliyorum."

Ellerimi yanlarımda yumruk yaptım. Alaires malikanesindeki birçok boş odadan birine, bir çizim odasına sığınmışım. Teorik olarak, ziyaretçim gidene kadar sessiz kalarak yokmuşum gibi davranmamı engelleyen hiçbir şey yoktu.

Yine de, sesinden onu tanıdığım kadar kesin bir şekilde, bunu yapmayacağımı anladım.

Nefes vererek, kendimi zorlayarak, "Ne istiyorsun?" diye bağırdım.

"Konuşmak istiyorum, Lovett." Eliot yorgun bir sesle konuştu, sözleri uzun, pes etmiş bir iç çekiş gibiydi. "Beni içeri al."

Sadece bir saniye reddetmeyi düşündüm, sonra dönüp kapı kolunu tuttum. Eliot, kapıyı açtığımda gözlerini kırptı, sol kolu hala kapıyı çalmak için havada duruyordu.

"Affedersin," dedim, ifadesiz bir yüzle. "Yine kızardım mı?"

Sözlerim onu kendine getirmiş gibiydi. Gözlerini kaçırarak yanımdan geçip eşiği aştı ve karanlık odaya girdi. "Noé erken çıktığını fark edecek."

Arkasından kapıyı kapattım ve kimse bizi görmediğinden emin olmak için dışarı baktım. "O zaman belki de beni takip etmemeliydin."

Eliot burnundan nefes aldı. Sakin ses tonuna rağmen, onun da balo salonundayken olduğundan daha gergin görüldüğünü fark ettim, sanki titreyen bir iplik gibi telaşlı ve huzursuz bir enerji vardı. "Sana sürekli tekrar ettiğim gibi, ben yardım etmeye *çalışıyorum*..."

Sahte bir şokla elimi göğsüme koydum. "Yapmaya çalıştığın şey *bu* mu? Bilemem. Karıştığın her durumu karıştırıyor gibisin."

Gözlerini devirdi. "Lütfen. Kendi karmaşanı kendin yaratıyorsun; sadece ben gelip temizleyene kadar fark etmiyorsun." Ben ona yaklaşırken bakışları beni takip etti, itirazıma cevap vermeye hazırdı, ama ben konuşmadan, onda bir değişiklik oldu. Yutkundu, göğsü bir nefesle çöktü.

"Unut gitsin," dedi bir saniye sonra. "Neden bilmiyorum..." Bir an durakladı, sonra tekrar konuşmaya başladı. "Buraya sadece Noé'nin bu gece gösterdiği kızgınlığın geçeceğini sana temin etmek için geldim," diye devam etti, daha kararlı bir ses tonuyla. "Onu tekrar kazanman senin için kolay olmalı. Son zamanlarda okuduğu ve çok sevdiği bir kitap var, adını öğreneceğim. Bir dahaki konuşmanızda bu konuyu açabilirsin."

"Bir kitap," diye şüpheyile tekrarladım.

Sonra başımı sallayarak, "Bu saçmalık. Bir *kitap* bizi kurtaramaz. Bu ortaklık başından beri mahkumdu," dedim.

Eliot birkaç adım ötede donakaldı, gözleri loş ışıkta baykuş gibi parlıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, neden beni seçtin, Eliot?" diye sordum. Onun ilk adı dudaklarımdan tanıdık geliyordu, ancak daha önce hiç yüksek sesle söylememiştim. "Ben hiç kimseyim - bir otel lobisinde tanıştığın, yarı yarıya işe yarar bir zeka ve sözünü etmeye değer bir yetiştirilme tarzı olmayan, beş parasız bir hırsız. Başka herhangi bir ipek cadı, senin anlaşman için benden daha uygun bir seçim olurdu. Öyleyse neden onlardan birini seçmedin?"

Eliot bana boş boş baktı. Sorumu beklemiyordu, biliyordum — muhtemelen kavgaya devam etmeyi tercih ederdi. Ama içimdeki tüm öfke gitmişti ve artık onunla kavga edemezdim. "Bunu istediğini sanıyordum," dedi sonunda. "Anlaşmamızı."

"İstiyorum," diye cevap verdim, sözler sanki içimden koparılmış gibi. "Manastırlardan uzak bir hayat istiyorum, rahatlık ve zenginlik istiyorum, *kazanmak* istiyorum. Ve sen... sen... hepsini mahvediyorsun." Avucumu göğsüme bastırdım, kalbim ateşli ve acı bir şekilde atıyordu - onun eseri. Onunla tanışmadan önce, kalbim hep soğuktu. "Beni *mahvediyorsun*."

"Ve sen bana aynı şeyi yapmadığını mı sanıyorsun?" Eliot bana doğru hareket etmedi, ama sanki birbirimize kilitlenmiş gibiydik; bakışları sarsılmaz ve öfkeliydi, beni sıkıca tutuyordu. "Seni bu kadar sık düşünmek istediğime gerçekten inanıyor musun?" diye sordu. "Noé'nin sana dokunmasını ve sonra ona boyun eğip onu *kardeşim olarak* adlandırmasını izlemekten zevk aldığımı mı sanıyorsun? Geceleri uyanık yatıp, kendi kız kardeşimin anısı yerine onun kollarında olan senin görüntünle boğuşarak mı?" Elini alnına götürdü, öfkesi azalıyor, bir fırtına gibi diniyordu. "*Beni mahvediyorsun Lovett*," diye yumuşak bir sesle söyledi. "Beni mahvettin."

Nefesim kesik kesikti. Onun konuşmasıyla odadaki hava sanki yok olmuş, yerine başka bir şey gelmişti.

şampanya gibi sarhoş bir şekilde zihnimde köpürdü. "Bazen," dedim, "senden nefret ettiğimi düşünüyorum."

O da buna güldü. "Eh," dedi donuk bir sesle. "Keşke nefret etsen. Kız kardeşler bilir, nefretin buna katlanmaktan çok daha kolay olurdu."

Ama henüz bitirmemiştim ve geri dönmek için çok uzağa gelmiştik. "Nasıl cüret edersin, sanki ben seni lanetlemek için gelen bir şeytanmışım gibi davranırsın?" dedim ve ona bir adım daha yaklaştım. "Sanki bunu kendin getirmediğin gibi... ikimize de. Bu," ikimizin arasını işaret ederek, "başından beri bizimle birlikteydi, Eliot. Diplomat'ta yollarımızın kesiştiği günden beri büyüyordu ve onu kökünden söküp atacak güce sahip olan tek kişi sendin." Durdum, ciğerlerim yakıcı yağla dolmuştu. "Durumumu biliyordun. Daha iyi bir gelecek için bana bir fırsat sunulduğunda, onu reddedemeyecek kadar çaresiz olduğumu biliyordun, ama sen... Sen beni seçtin, Eliot. Bunu sen *seçtin*. Ve bunun için senden tamamen ve tamamen nefret ediyorum..."

Her şey çok hızlı oldu, saniyeler arasında kayıp giden bir sayfa gibi... Bir an sessizlik oldu, sonra Eliot hareket etti, bana doğru geldi, çenemi avuçladı ve ağzımı kendisinininkine yaklaştırdı. Dudakları kuru ve sertti, ama bana rahatlama hissi verdi, sanki çok uzun zamandır beklediğim bir cevap gibiydi. Tereddüt etmeden ona karşılık verdim, kollarım doğal bir şekilde boynuna dolandı.

Onun hareketlerini takip ettim, geriye doğru sendelerken, omuzlarım bir kez daha kapıya yaslanırken, sadece kısmen farkındaydım. Nefesimi tuttuğumda, sanki iyi olup olmadığımı kontrol eder gibi, yarım santim geri çekildi, ama onu tekrar kendime doğru çektiğimde, itiraz etmedi. Sanırım ikimiz de, bu anı bir saniye bile olsa bozarsak, durup düşünersek, kendimizi net bir şekilde görecektik ve her şeyin biteceğini anladık. Bunun yerine, ona izin verdim.

beni kendine yakın tuttu, göğsü benimkine değiyordu, benim kafa derim yere düşmüştü ve parmakları gevşek saçlarıma dolanıyordu, ağzı tekrar tekrar benimkine değiyordu. Coşku, arzu ve özlem hissettim; ama hepsinden öte, kemiklerimde daha önce hiç yaşamadığım kadar derin, güçlü ve kalıcı bir öfke hissettim. Onu içime çekmek, tüketmek istedim; onu yutmak ve sonunda, *sonunda* ondan kurtulmak istedim ve bana dokunduğu açgözlü tavırlarından onun da aynı şeyi hissettiğini anladım. İkimiz de doyuma ulaşmak için çaresizdik ve çılgınca doyamadık.

Sadece koridordan gelen sesler bizi ayırdı.

Eliot'un elleri omuzlarımdan iki yanında duruyordu, parmakları açılmıştı ve nefesleri sertçe çıkıyordu. Ona bakmadım, sadece konuşanlar yaklaşıp yanımdan geçene kadar nefeslerinin üzerimde esintisini bekledim. Konuşmaları acil ve endişeyle alçaltılmıştı.

Onlar gittikten sonra, Eliot'un omuzları gevşedi, alını hafifçe benim alnıma değdi. "Lovett," diye fısıldadı. Sesi narin ve samimiydi ve içimdeki bir şeyi çözdü — kalbimin ortasında bir düğüm gibi tuttuğum kinimi. "Ben..."

"Lear!" Başka bir ses, daha yüksek ve daha uzak, sanki sesin sahibi birkaç koridor ötedeki bir yerden bağırıyormuş gibi. Eliot küfrederek başını kaldırdı ve geri adım attı, parmaklarıyla dağınık buklelerini taradı. Kendini topladıktan sonra bana başını salladı, sonra kapalı kapıyı işaret etti.

"Gitmeliyiz."

İsteksizce yolundan çekildim ama onu takip etmeye çalışmadım. Durup bana soru dolu bir bakış attığında, "Noé senin benimle birlikte gittiğini görmemeli" dedim.

Bu sözler onu çok etkiledi. Tepkisini gizlemeye çalışsa da, sanki yüzüne bir kova su dökmüşüm gibi gerildiğini gördüm. Yine de kararımdan vazgeçmedim. "Bu gece

bu gece eve gönderilirdim, Eliot," dedim. "Böyle bir skandalın ardından hiçbir saygın Weaver benimle evlenmez. Tabii bir silkwitch ile evlenme konusunda fikrini değiştirmediyse."

O anda sessiz kaldı, eli hala kapı kolunu tutuyordu. Loş ışıkta anlamak zordu, ama ifadesinde bir değişiklik, ruh halinin dalgalandığını fark ettim ve sağduyuma aykırı olarak, göğsümün arkasında umut filizlendiğini hissettim.

Gözlerini kaçırması acıyı daha da şiddetlendirdi. "Beş dakika bekle, sonra peşimden gel," dedi düz bir sesle. Kapıyı iterek açtı ve eşiğin yarısına geldiğinde geriye dönüp baktı. "Ben... seni mahvetmek istemedim, Lovett," diye ekledi. Sesi ölçölüydü, sanki itirafını sıkıca tutuyor, kaçmasından korkuyormuş gibi. "Eğer bu seni biraz olsun rahatlatacaksa, bu yıkım karşılıklı oldu."

Sonra ortadan kayboldu, koridora doğru kayboldu. Uzaklaşan ayak seslerini duymamaya çalıştım, her bir adımın sesi, reddinin çivisini omurgama daha da derinlemesine çakıyordu. Onun farklı bir cevap vereceğini beklemiyordum; onu artık yeterince tanıyordum, Noé'nin bir keresinde bana söylediği gibi, *ahlakına* bu kadar *bağlı* birinin tek bir öpücüğün ağırlığı altında yıkılmayacağını biliyordum. Ve yine de...

Onun reddi beni incitmişti ve bu acıdan utanıyordum, çünkü bu, başka bir duyguya kapıldığım anlamına geliyordu.

Yaklaşık beş dakika geçtikten sonra, elimden geldiğince saçımı yeniden topladım ve odadan çıktım. Partiye geri dönmeye zahmet etmedim — görünüşüm çok dağınık olmasa bile, zihinsel durumumun yarın Noé veya diğer kızlarla yüzleşemeyecek kadar kırılgan olduğunu biliyordum — ama odama dönerken koridorların sessiz olduğunu görünce şaşırdım, daha önce balo salonundan dökülen konuklar yoktu

Aslında Fortblanche'ın tamamı, sanki bir lamba kısılmış gibi, balonun ateşlediği gürültülü enerji şimdi sönmüş gibi, sakinleşmiş görünüyordu. Herkes çoktan evine mi gitmişti?

Kaşlarımı çattım. Belki de Eliot ile sohbetim sandığımdan daha uzun sürmüştü.

Kızların koridoru da benzer şekilde terk edilmişti, gece esintisi açık kemerlerden içeri süzülerek boynuma çarpıyordu. Kapıma doğru ilerlerken, Sybil'in kapısının aralık olduğunu fark ettim — çok fazla değil, sadece bir iki santim kadar, sanki çıkarken kapatmayı unutmuş gibi. Bir gün önce, onun dikkatsizliğini içeri girmek için bir fırsat olarak değerlendirdim, ama yorgunluk kemiklerime çok ağır bir şekilde yerleşmişti; sadece başımı salladım ve odama döndüm.

Odaya girer girmez yorgunluğum uçup gitti. Odanın arka köşesinde, penceredeki hayalet gibi bir yüz kadar ürkütücü, tek başına bir beyaz ışık titriyordu. Ophelia'nın mumu —partiye gitmeden önce karanlık bırakmışım—kendi kendine yanıyor gibiydi.

Neredeyse ayağım takılıp düşüyordum, arkamdaki kapıyı kapatmaya bile zahmet etmeden masama koştum. Muhabirim cevap yazmıştı.

Taze kar yağışı gibi mumun etrafında toplanmış dört yeni kağıt parçası, duman izleri bırakıyordu. Parmaklarım ilk kağıda dokunduğunda, yanık bir ses çıkardım ve hepsi önümde açılana kadar dişlerimi sıktım.

Onları tek tek okurken kalbim durdu.

Aldın mı?

Cevap ver.

Ne yaptığının farkında değilsin. Bunun için seni öldürecekler.

Sonuncusuna bakarken, göğsümü delen acı bir soğukluk hissettim, tam o sırada kapım çalındı: acil *bir iki vuruş*.

Aceleyle mumu söndürdüm ve hızla döndüm. Clio Lavoie'nin odamın eşiğinde durduğunu gördüğümde kalbim hızla çarpmaya başladı, yeşil elbisesi etrafında dalgalanıyordu. Diğer kız dağınık görünüyordu, uzun, koyu renkli saçları başörtüsünden kısmen çıkmış ve yüzünün etrafında sarkık bir şekilde duruyordu. Kolları, dirseklerinin altında sarkan bir çift beyaz eldivenle kaplıydı.

Bir an için, sadece birbirimize baktık, o kapıda, ben ise hala dumanı tüten mumun önünde, göğsüm panikle sıkışmış halde. Sonra Clio konuştu.

"Demek buradasın," dedi. "Seni bulmam için beni gönderdiler. Hepimizin balo salonuna gelmesini istiyorlar."

Sesi boş ve duygusuzdu, sözlerinin anlamı bir saniye sonra kafama dank etti. Onun zekası... Sınırlı etkileşimlerimiz boyunca bu konuya pek kafa yormamıştım, ama Eliot'un Diplomat'ta diğer bakirenin mükemmel iz sürme yeteneği ile kutsanmış olduğunu söylediğini hatırladım. Belli ki, bu yeteneğini bana karşı kullanmıştı, ama...

"Neden?" diye sorduğumu duydum. Sesim tiz ve nefes nefeseydi - suçlu hissediyordum - ama Clio fark etmemiş gibiydi. "Bir şey mi oldu?"

Diğer bakire alt dudağını ısırды. Gözlerinin yaşlarla dolduğunu fark ettim ve kendimi bu duygu gösterisine kapılmış, ona çekilmiş buldum.

Ama en çok da bu durumdan korkmuştum.

"Sybil," dedi Clio. "O öldü."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Her şeyden çok, beni şok eden şey bu hızlı gelişmeydi. Sanki bu da başka bir denemeymiş gibi: koşulların değişmesi, hafif bir kargaşa ve bir kız daha gitmişti, geri kalanlarımız ise onun bıraktığı alanı paylaşmak için rekabet etmeye devam ediyorduk. Bir ölüm için, bu oldukça acımasızdı; cesedi bile görmedim.

İlk başta, Noé'nin bizimle konuşmaya geleceğini düşündüm — o ya da belki Bastian — ama ne Dokumacı Kral ne de oğlu gecenin olaylarını açıklamak için ortaya çıktı. Bunun yerine, hepimizin güvende olduğundan emin olmak için bizi balo salonunda topladıktan sonra, Bernard bizi aceleyle odalarımıza gönderdi ve sabah "olay" hakkında daha fazla haber alacağımızı söyledi. Beş Alaire erkek hizmetçisi onun peşinden gitti, kalan beş ipek cadı için birer tane: Uşak, rahatımızı sağlamak için ısrar etti. Kendimizi güvende hissetmemiz için.

Yine de, odamın eşiğinde durup kapının diğer tarafındaki figürün hareket etmeyen gölgesine bakarken, hizmetçilerin Sybil'i öldüren şeyi dışarıda tutmak için mi gönderildiklerini yoksa...

Yoksa, gerçekten de bizi içeride tutmak için mi oradaydılar?

Bernard bizi odalarımıza gönderir göndermez mektup yazmıştım, ama balodan döndüğümde bulduğum mesajlar dışında, beni aydınlatacak başka bir not yoktu. Karşı tarafta bulunan kişi Sybil'in ölümünden korkup sessizliğe büründüğü için mi, yoksa kendisi Sybil olduğu için cevap veremediği için mi, bilmiyordum

Yine de, kısa satırlardan bir anlam çıkarmaya çalışarak mektuplarını defalarca okudum — bir gecede arkadaşımın nasıl bir kızıdan bir cesede dönüştüğünü açıklayacak bir hikaye oluşturmaya çalıştım.

Aldın mı?

Bunun için seni öldürecekler.

Ve hepsinin altında, Sybil'in sesi kulağımda fısıldıyordu: *Bayan Lear'ın boşuna ölmesini mi istiyorsun?*

Sonunda, bu meseleyi çözmeyi bırakıp isteksizce yatağıma girdim. Ancak gözlerimi kapattığımda bile, bildiğim gerçekler aklımda kalmaya devam etti, istatistikler sanki mezar taşları gibi.

İki Vainglory. İki ölüm.

Ve şimdi endişelendiğim soru, başka bir ceset daha çıkıp çıkmayacağı değil, ne zaman çıkacağıydı.

—

Ertesi sabah kahvaltı hüzünlü geçti. Masada sadece beşimiz kalmıştık, boş sandalyeler suçlama gibi geliyordu, bir zamanlar orada oturan kızları hatırlatıyordu. Sadece Anais, mezar gibi boş sandalyelerden rahatsız görünmüyordu, önceki gece kaybettiği bir çift eldiven hakkında hizmetçiye gevezelik ediyordu.

Bana dik dik baktığımı fark edince yüzü asıldı. Bana sataşmaya hazırlandığını görünce, Manon'un Fortblanche'daki ilk gecemizde sürmüş olduğu rujun bulaştığı ön dişime kasten tırnağımı vurdum ve başka yere baktım.

İkinci fincan çayımı doldururken Noé içeri girdi, ilk fincan mideye ağır gelmişti. Her zamanki gibi, yargıçları da hemen arkasından içeri girdi: Dorian, şık ve sakın,

Eliot uykusuz ve buruşuk bir takım elbise giymişti. Çay fincanımdaki ıslak tavelere odaklandım, Eliot'un gözlerinin bana doğru kayduğunu hissettiğimde, midem gün ışığında sarhoş bir hatayla karşılaşmanın yağlı utancıyla kızardı. Elbette, bizim... flörtümüz... sadece buydu, değil mi? Yanlış duygular ve birbirimize çok yakın zaman geçirmekten kaynaklanan bir hataydı. Noé'nin bizi yakalamamış olması, hatamı telafi etme şansımın hala olması benim için bir şansdı.

Sence bundan hoşlanıyor muyum...ona boyun eğmekten...ona kardeşim demek

kardeşim olarak çağırmak hoşuma gidiyor mu?

Beni mahvediyorsun Lovett. Beni mahvettin.

"Bayanlar. Günaydın." Noé konuştu ve ben düşüncelerimi derinlere gömdüm. O da Sybil'in ölümünden etkilenmiş görünüyordu — teni, zamanla sararmış kağıt gibi solgun bir renge bürünmüştü. "Şimdiye kadar, eminim hepiniz Bayan Sybil Dabos'un trajik vefatından haberdar olmuştunuzdur?"

Hepimiz başımızı salladık. Onayımızı alınca, genç Alaire derin bir nefes aldı.

"Bayan Dabos'un cenazesi ailesine teslim edildi, böylece yas sürecine başlayabilirler," diye devam etti Noé ciddi ve tekdüze bir ses tonuyla. "Bu arada, Fortblanche'da kalanlarınızın güvenliğinden emin olmanızı isterim. Merhum ve yakınlarına saygıdan dolayı, Bayan Dabos'un ölümünün ayrıntılarını paylaşmayacağım, ancak size şunu söyleyebilirim ki, o, mülkün yasak bölgelerinde meydana gelen bir kaza sonucu hayatını kaybetmiştir..."

"Onun bulunmaması gereken bir yerde." Dorian'ın sözleri keskin ve tamamen anlayışsızdı, bakışları sanki bizi azarlıyor gibi üzerimizde dolaşıyordu. Onun sözleri üzerine Noé'nin yüzünün buruştuğunu gördüm.

"Sus, Dor," dedi, yumuşak ama acı bir sesle. Sonra kendini toparlayarak, "Yine de, Fortblanche'da sana yasaklanan alanların, senin iyiliğin için yapıldığını vurgulamak zorundayım. Lütfen, başka bir ölümün sorumluluğunu omuzlarıma yükleme. Başka bir kaybı kaldıramayacağımdan korkuyorum."

Saatin ibresi gibi, Eliot'un bakışları bir anlığına bana kaydı, ama ben bunun anlamını anladım. *Mülkün yasak bölümü...* Tüneller, Fortblanche'da keşfettiğim, tamamen yasak olmasa da en azından gizlenmiş tek alandı. Konuşmamızdan, Sybil'in daha önce tünellerin derinliklerine girmiş olduğunu biliyordum; yine de, eğer haklıysam, onu Midway Balosu gecesi geri dönmeye zorlayan ne olabilirdi?

Onun alaycı sesi zihnimde yankılandı. *Aptal olma... Eğer yolu biliyorsan, bunu paylaşmak ikimize de fayda sağlar.*

Titredim. *O bir şey arıyordu.* Mektuplaştığım kişinin mesajlarına göre, bulduğu bir şey. Ama ne?

Yine, gri damgalı mektuplar aklıma geldi. *Ne yaptığının farkında değilsin.*

"Bu trajedi nedeniyle yarışmanın geri kalanından çekilmeyi ve Fortblanche'dan ayrılmayı tercih eden varsa, babam ve ben bunu tamamen anlar ve kararınızı destekleriz," diye devam etti Noé, beni tekrar kendine çekerek. "Ancak, bana en ufak bir inancınız varsa, burada başlattığımız şeyi sürdürmeye istekliyseniz, kalmanızı rica ediyorum. Babamın düşüncesi, Bayan Dabos'un, o kız kendisi olmasa bile, bir kazananın taç giymesini isteyeceği yönünde." Şüpheyi kaşlarımı kaldırdım.

No   bize zayıf ve yalvarırcasına gülümserken, bu konuda yorum yapmadı. "Karar sizin," dedi. "Bugün gün batımına kadar Bernard'a kararınızı bildirebilirsiniz. İsterseniz buradan ayrılabilirsiniz, ama kalırsanız, atalarımın üzerine yemin ederim ki, kararlılığınızın karşılığını almanız için elimden gelen her şeyi yapacağım."

O konuşmasını bitirirken, diğer kızlarla ben masanın diğer ucundan birbirimize anlamlı bakışlar attık. Manon Blanc ve Clio Lavoie gibi birkaçının yüzünde titreyen yay gibi korkmuş, ürkek bir enerji vardı, ama bunun altında diğerlerinde hissettiğim aynı buz gibi sakinlik vardı. Sybil'in ölümü yüzünden hiçbirimizin geri   ekilmeyeceğinden emindim. Hepimiz   oktan bu işin içine girmiştik; hepimiz Fortblanche'ın salonlarını görmüş ve kendimizi orada hüküm sürerken hayal etmiştik.

Tabii ki, benim dışındaki herkes için, geçmişteki Vainglory zaten bir cesetle sona ermişti ve bu, tek bir kızın bile geri dönmesini engellememişti.

No   veda ederek, Dorian ve Eliot da onun peşinden çıkarken, teklifini düşünmemiz için bizi yalnız bıraktı. Onlar çıktıktan birkaç dakika sonra, mide ağrısı bahanesiyle izin isteyerek sandalyemden kalktım.

Umduğum gibi, Eliot koridorda No   ve Dorian'ın yaklaşık yirmi adım kadar gerisinde kalmıştı, onların fısıltılı konuşmalarının sınırlarının ötesinde. Onu gördüğümde, bel bandımın altına sakladığım madeni parayı çıkardım ve parmağımla üç kez hafifçe vurdum, parmağımın ucunda uzun yapraklarının sıcaklığını hissettim.

O durup, yanına doğru kaşlarını çatarak baktığında kalbim bir an durdu. Belki de sadece önceki gecenin hatıraları zihnimde uykuda yatıyordu, ama aramızdaki bağlantının aciliyetinde, madeni paralarımızın mesafeyi köprüleyen

Bir çift el gibi. Önümde, pantolonunun cebine uzanırken, ön kol kasları gerilirken sessizce izledim...

Soğukluk, bir alevin aniden söndürülmesi gibi şok ediciydi. Avucumdaki bozuk para tekrar soğuduğunda, öfkeyle dolup taşım.

Eliot aniden başını omzunun üzerinden çevirdi ve ben kaçamadan beni buldu. Kaşları çatılmıştı; başını sallayarak bana iki kelime söyledi, ses çıkarmadan söylediği heceler keskin bir sitem içeriyordu: *Şimdi olmaz*.

Ben itiraz etmeden önce tekrar öne döndü ve Dorian ve Noé'ye yetişmek için adımlarını hızlandırdı. Yalnız kaldım, elimi uzattım, sonra tekrar sıkıca yumrukladım, parmak uçlarım sıcak bir soba tarafından öpülmüş gibi yanıyordu. *Beni reddetmişti*.

Hızla, aşağılanma hissim öfkeye dönüştü. Eliot Lear kendini ne sanıyordu da beni oltasındaki balık gibi bir ileri bir geri çekiyordu? Beni öpmek için... Ben tiksindim, yaptığımız şeyi itiraf etmek, sadece kendime bile olsa, dayanılmaz derecede utanç vericiydi... ve sonra sanki ben bir hiçmişim gibi beni geri itmek? *Şimdi olmaz*, demişti. Sanki benim eylemlerimi o yönetiyormuş gibi.

Sanki onu dinleyecekmişim gibi.

Biz ortak olacaktık. Ve eğer o bir ortak gibi davranmak istemiyorsa, Sybil'in ölümünün ayrıntılarını benimle paylaşmak istemiyorsa, ki Noé'nin ona şimdiye kadar anlatmış olduğundan emindim, ben kendim bulurdum.

Nereye gittiğimi fark etmeden, tekrar dönüp odama doğru aceleyle yürüdüm. Galeri koridoruna vardığımda, arkamdan başka hizmetçi kızların yaklaşıp yaklaşmadığını kontrol etmek için omzuma baktım; sonra, mahremiyetimin güvende olduğunu görünce, kendi odamı geçip bir sonraki odaya doğru devam ettim.

Sybil'in odası.

Önceki gece gördüğümünden farklı olarak, kapı şimdi sıkıca kapalıydı — Alaires'ler tarafından, şüphesiz benim gibi meraklı ziyaretçileri dışarıda tutmak için — kapı kolunu denemek için salladığımda sıkı duruyordu. Sorun yoktu: Wit'imi çağırdım ve köpeğin efendisinin önünde eğilmesi gibi kolayca döndü ve içerideki alanı ortaya çıkardı.

Dizlerim titreyerek eşiği geçtim ve giriş kapısını arkamdan tekrar sıkıca kapattıktan sonra, kendimi içinde bulduğum odayı incelemeye başladım.

Midem bulandı. Sanki büyük bir ziyafetin olgunlaşmış kalıntılarına rastlamış gibiydim.

Alaires'in hizmetçileri, odayı önceki sakini temizlemek için çoktan işe başlamışlardı. Sybil'in yatak örtüleri yataktan sökülmüş, sandığı yatak ayak ucunda açık ve yarısı dolu bir şekilde duruyordu. Odayı terk edilmişlik hissi kaplamıştı, bir şekilde, kanın keskin parıltısından daha kötüydü — sanki odanın tüm sıcaklığı Sybil'in kendisiyle birlikte ölmüş, geride sadece kalıcı bir kayıp hissi bırakmış gibiydi.

Diz çöküp, Ophelia'nın odasında bulduğum gibi gevşek bir taş olup olmadığını zemini incelemek istedim, ama sonra vazgeçtim ve penceresinin hemen altında duran masasına yöneldim. Masası, benim odamda bulunan masanın aynısıydı. Sağdaki çekmeceyi açarken göğsüm sıkıştı, mumluk parıltısı ya da benim masamın üstünü kaplayan kağıtlar gibi bir yığın kağıt görmeyi bekliyordum, ama çekmecedeki yarısı bitmiş bir dolma kalem ve ona ait mürekkep hokkası dışında hiçbir şey yoktu.

Hayal kırıklığına uğrayarak çekmeceyi kapattım, sonra aynı işlemi sol taraftaki çekmecedeki de tekrarladım ve benzer sonuçlar elde ettim. Sybil gerçekten benim mektup arkadaşım, kanıtları benden daha iyi saklamıştı.

Başımı kaldırdığımda, masasının arkasında dizili bir dizi kitap gözüme çarptı. Toplamda beş ya da altı tane vardı, en sondaki yıpranmış bir cilt hariç hepsi deri ciltliydi. Boş boş parmağımı kitapların sırtlarında gezdirerek, kitapların başlıklarını okudum. Çoğu tarihle ilgili görünüyordu — *A People Without a King: Democracy and the Rise of the Virtuous Parliament* (Kralı Olmayan Bir Halk: Demokrasi ve Erdemli Parlamantonun Yükselişi) ve *The Widow and the Wife: A Study of Radical Transformation* (Dul ve Eş: Radikal Dönüşüm Üzerine Bir İnceleme) ile *The Sorcerer Lines of Balmoore* (Balmoore'un Büyücü Soy) kitaplarını gördüm.

Sıranın sondan ikinci kitabında durdum: altın harflerle basılmış başlığı olan kalın, yeşil bir cilt. Matthieu Pender'in yazdığı *Aristide the Culler*.

Pender. Nabzım hızlandı. Tek bir Pender tanıyordum — adı yatak odamdaki parşömenlerden birinde yazılıydı. Hiç bulamadığım muhatabımın tavsiyesi.

Fortblanche'ın kütüphanesinin raflarındaki karanlık boşluğu hatırladım, tek bir metnin çıkarıldığı dişsiz boşluğu. Acaba aradığım bilgi başından beri burada, benim odamdan sadece bir oda uzakta beni bekliyor muydu?

Eğer öyleyse, Sybil bununla ne yapmak istemişti?

Dudaklarımı ısırarak, kitabı raftan çıkardım ve daha sonra incelemek üzere kolumun altına sıkıştırmak istedim.

Sonra metalin boş *bir tınlamasını* duydum.

Tereddüt ettim. Sarsıntıyla, iki kitap arasına sıkışmış olan başka bir nesne yerinden çıkmış ve masanın üzerine düşmüştü. Bronz bir sikke, çizik ve kararmış, başparmağımın tırnağından biraz daha büyüktü.

İçgüdüsel olarak, Eliot'un bana verdiği madalyonun olmadığını düşünerek elim elbisenin bel kısmına gitti

ama hayır, madeni param hala bu sabah koyduğum yerde duruyordu, yuvarlak ve cildime sabit.

Kulaklarımda su varmış gibi başımı sarmış, başımı ağrıtan bir sis vardı. İkisini karşılaştırmam bile, önümdeki Sybil'in masasındaki metal parçanın benim taşıdığım ile aynı olduğunu biliyordum, o kadar ki, ikisini birbiriyle karıştırmıştım. Ama bu imkansızdı. Eliot bana kendisi söylemişti, bana verdiği madalyon özel yapımdı, bir çiftin parçasıydı. Benim madalyonumun yerinde olduğunu az önce teyit etmiştim ve Eliot'un madalyonu da daha önce benim aramamı reddettiğinde üzerindeydi, yani ikisi de yerli yerindeydi. Üçüncü bir ikiz olamazdı.

Tabii...

Tabii ki.

Elimi uzattım ve masanın üzerindeki madeni paraya bir kez, iki kez, üç kez vurdum.

Ve gözlerimin önünde, madalyonun yüzeyi parlamaya başladı.

YİRMİ ALTI.

Masada yanarak duruyordu, gökyüzünden koparılıp önüme konmuş, dolunay gibi parlak beyaz bir daire. Bir dakika boyunca hareketsiz kaldım, onun berrak, soluk ışığına, çağırır gibi sabit bakışına büyülenmiş olarak.

Bir çağrı. Bu düşünce beni kendime getirdi; bedenime geri döndüm ve aceleyle madeni parayı üç kez daha vurdum. Hemen, metal sessizleşti, parlaklığı bir perde kapanır gibi kesildi. Bir saniye için uyanmış olan, içine gömülü büyücü ipeği tekrar uykusuna döndü; madeni para bir kez daha, sanki birinin cebinden çıkarılmış gibi, bronz ve çirkin bir madeni para haline geldi.

Zihnim ağırlaşmış, nefesim hırıltılı ve kendi kulaklarıma çok yüksek geliyordu. Tereddütle, artık soğumuş olan madeni parayı aldım ve elimi bir o yana bir bu yana eğerek onu inceledim. *Hayır*, çukurlu yüzeyini, tanıdık rengini incelerken kendimi azarladım, bu bir *madeni para değildi*.

Bu *Eliot'un* madeni parasıydı. Bir haftadan az bir süre önce bana verdiği kartvizitiyle aynı türden bir kartvizitti. Ancak, bunun onun olmadığına ve benim de olmadığına zaten karar vermiştim, bu da demek oluyordu ki...

Bu keşif, karnımı pürüzlü bir şekilde kesen paslı bir bıçak gibiydi. Bu da ikinci bir setin olması gerektiği anlamına geliyordu. Yani o beni aldatmıştı.

Fortblanche'a girdiğinden beri Eliot'un yazıştığı tek kişi ben değildim — bu üçüncü simgenin varlığı bunu kanıtlıyordu. Babasının zanaatkarları, benimle paylaştığına ek olarak

başka bir çift daha yapmış mıydı? Bütün bu zaman boyunca, her gece yarısı yapılan telefon görüşmelerinde, fısıldanan itiraflarda, her tartışmada... aynamda bir yansıma gibi gizlenen, bariz ama bu ana kadar benim tarafımdan tamamen gözden kaçan başka bir kız mı vardı?

Sybil.

Sanki çağırılmış gibi, onun görüntüsü gözümün önüne geldi: İkinci duruşmadan sonra onunla yüzleştiğimde koridorda duran Sybil, mavi gözleri bana şefkatle bakıyordu. *Dokumacılar kurttur, Bayan Lovett.* Bunu söylerken ne kadar üzgün görüldüğünü garip bulmamış mıydım? Sanki o anda artık onun rakibi, düşmanı değildim. Sanki beni acıacak bir yaratık olarak görüyordu.

Bu düşüncenin anlamını düşünmeye zaman ayırmadım. Parayı avucumda sıkıca tutup, Matthieu Pender'in kitabını masanın üzerine bıraktığım yerden tekrar aldım. Sonra, her iki şeyi de aldığımda, Sybil'in odasından çıkıp kendi odama gittim. Galeri koridoru, geri girdiğimde hala boştu, diğer hizmetçiler muhtemelen kahvaltıda meşguldüler, bu da iyi olmuştu.

—Görülseydim, şüphelerini atlatacak kadar kendimi toparlayabileceğimi sanmıyordum. Duygularım içimde buhar gibi alev alev yanıyordu.

Kapım arkamdan kapandığında kendimi umursayamadım. Titreyerek yatağıma oturdum, kitabı bir kenara bıraktım ve önce elbisenin belinden kendi madeni paramı, sonra da ikinci madeni parayı çıkardım. Kalbim hızla atarken, ikisini de önümde tuttum.

İki para, sanki aynı metal çubuktan dövülmüş gibi, üzerlerinde kazınmış pençelere kadar birbirinin aynısı, kehribar rengi gözler gibi bana bakıyordu.

Yenilgiye uğradım, onları yatağa bıraktım ve yastıklarına yaslandım. *Kahretsin.* Hayal kırıklığıyla parmaklarımı saçlarımın arasına geçirdim, saç filemi çıkarıp bir kenara attım. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.* Şimdi gerçekten düşündüğümde, Eliot'un benimle komplo kurduğu tek ipek cadı olduğumu, Vainglory'de yardım ettiği tek kız olduğumu söylediğini hatırlayamıyordum. Ortaklığımızın münhasırlığı birçok kez ima edilmişti, evet, ıslak çoraplar ve şemsiyenin yağmur yağacağını *ima ettiği* gibi, ama düşününce fark ettim ki, bu kelimeler hiç yüksek sesle söylenmemiştir. Bunu daha önce nasıl fark edemedim?

Onun beni bu kadar kolay kandırmasına nasıl izin vermiştim?

Küçük parmağıma bir tutam saçımı o kadar sıkı sardım ki parmağımın ucu beyazlaştı. Varsayımlarım doğruysa ve Eliot, Vainglory'nin başlangıcından beri hem Sybil hem de benimle çalışıyorsa, belki de onun ihanetini keşfeden ilk kişi ben degildim. Sybil, ikinci duruşmadan sonra Eliot ve benim koridorda konuşurken görmüştü. Onunla ilişkisi ne olursa olsun, o anda ikimizin arasında da bir tür bağlantı olduğunu fark etmiş olmalıydı. O öğleden sonra Eliot'a, bana onunla bir ilişkimiz olup olmadığını sorduğunda yaptığı gibi, bu konuyu da sorgulamış mıydı? Eliot onun sorularına kötü tepki vermiş miydi?

Sıcak tavaya dökülen yağın cızırdaması gibi, bir anlık korku hissetti. Onun yüzünden mi ölmüştü?

Aniden, gözüme bir ışık parlaması çarptığında düşüncelerim silindi. Önümdeki yorganın üzerinde duran, daha önce benimkiyle aynı olan Sybil'in madeni parası parlamaya başlamıştı, kirli yüzeyi bir fener gibi beyaz bir ışıkla çatlamıştı.

Eliot geri arıyordu.

Panik içinde, nesneyi avucumun içinde sakladım, parıltısını gizledim — ama yine de onu hissedebiliyordum, sıcak ve canlı bir fare gibi avucumda kıvrılıyordu. Eliot'un ilk kez madeni paraları değiştirdiğimizde bana söylediğine göre, madeni paralar sadece sahiplerine karşı tarafın çağrısını bildiriyordu. Konumlarını takip etme yeteneklerinden bahsetmemişti; ama ikinci bir çiftin olasılığından da bahsetmemişti.

Yataktan kalktım, parmaklarımı, tırnaklarımın üzerine ışıkla parlak hilaller çizebilecek kadar açtım. Eliot'u biraz olsun tanıyorsam - ki tanımadığım konusunda güçlü argümanlar vardı - Sybil'in simgesinin aktif olduğunu fark ettiğine göre, aramalarında ısrarcı olacaktı. Onu kimin bulduğunu ve ne yapmayı planladığını öğrenene kadar rahat etmeyecekti.

Eliot'un şansına, ben onun kadar acımasız bir ortak değildim. Ona yakında cevabını verecektim.

Madeni parayı son bir kez sıktım, o kadar sıkı sıktım ki, metal kenarı bebek dişleri gibi etime batmıştı. Sonra, rotamı belirledikten sonra, kuleye doğru yola çıktım.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Kulenin tepesine vardığımda yeni bir fırtına kopmuştu, ince sivri pencerelerin ötesindeki gökyüzü, çok uzun süre bekletilmiş bulaşık suyu gibi bulanık ve griydi. Önümde, soyulmuş yeşil kapı sıkıca kapalıydı ve arkasında kimin beklediğine dair hiçbir ipucu vermiyordu.

Kapı koluna uzanırken göğsüm sıkıştı, Sybil'in madeni parası bir yumruğumda, benimki ise her zamanki yerinde, bel bandımın altında hareketsiz duruyordu. Buraya gelmek bir kumar gibiydi ve kendimden nefret etsem de, içimde inatçı, kız gibi bir yanımda bunun karşılığını almayacağını umuyordu. Sybil'in odasında bulduğum jetonu ona Eliot vermiş olsa bile, ikisi için bizimle aynı buluşma yerini belirleyeceğinin garantisi yoktu. Ama belirlemiş olsaydı, ben onun yerinde olsaydım ve yakın zamanda ölen komplocumdan bir telefon gelseydi, geri döneceğim yer burası olurdu.

Kapıyı açtım. Karşı tarafta, bir siluet döndü, sivri yüzünü çevreleyen kahverengi bukleler, beklenti içinde genişlemiş ela gözler ve zarif, kaşlarını çatmış bir ağız.

Eliot.

Umutlarım umutlarım paramparça oldu, bir
porselen fincan fırlatılmış yere
yere.

"Sen."

Eliot'un sesindeki hayal kırıklığını gizlemek mümkün değildi. Bakışları cesurca üzerimde dolaştı, sanki bir dikiş izi, açıp kaburgalarımın arkasında saklanan başka bir şeyi ortaya çıkarabileceği bir dikiş sırası arıyormuş gibi. Bakışlarını yakaladığımda, eşiği geçtim ve arkamdan kapıyı kapattım.

"Üzgün görünüyorsunuz efendim. Başka birini mi bekliyordunuz?"

Konuşurken, Sybil'in parasını elimden fırlattım ve çıplak zemine bir *tıkırtı* ile düşmesine izin verdim. Yatak odamdan çıktığımdan beri parlaklığı azalmamıştı ve şimdi benimkine zıt olarak, açık bir gök ağzı gibi beyaz bir parlaklıkla parlıyordu. Eliot ışığa gözlerini kısarak pantolon cebine uzandı ve üç kez keskin bir şekilde vurdu. Elini tekrar çektiğinde, para parlaklığını kaybetmişti.

İç çekerek dikkatini tekrar bana verdi. "Onu bulanın sen olabileceğinden korktum."

"Korkuyordun mu?" Ses tonum, bir yaradan kan gibi içime sızan öfkeye rağmen soğuktu. "Benim müttefikim olduğumu iddia eden bir çocuktan ilginç bir tepki. Söylesene, ben olmasaydım, burada kiminle buluşmayı umuyordun?"

Kirli fırtına ışığında, Eliot'un yüz hatları belirsizdi, üzerinde beliren duygular, mürekkeple lekelenmiş parmak izleri gibi net değildi. Yine de, konuşurken çatık kaşlarında bir suçluluk izi sezdim. "Lovett..."

Adım, anlam yüklü dudaklarından fısıldanarak çıktı. Buna, arkasında hissettiğim niyete karşı direndim, sanki bir el dirseğimi tutup beni uçurumdan uzaklaştırıyormuş gibi. *Lovett*.

"Beklediğin kişi Sybil miydi?" diye sordum ve bu soruya karşılık olarak yüzündeki ifade birdenbire kapandı. "Sahibinin öldüğü ilan edildikten kısa bir süre sonra madalyonunun parlamasını görmek seni korkutmuş olmalı. Onun hayaleti geri dönüp seni rahatsız etmeye geldiğini mi düşündün?" Gözlerimi ona dikip bir adım daha yaklaştım. "Onu sen mi öldürdün?"

Onun kahkahası beni şaşırttı, keskin ve hızlıydı, bir sustalı bıçak gibi. "Lütfen." Omuzları gergindi; tüm nezaketi kaybolmuştu, sanki kavga etmek için gömlek kollarını sıvamış gibi. "En azından senden daha yaratıcı bir suçlama beklerdim."

"Ve ben özgün bir ihanet ummuş olabilirdim, ama işte buradayız - ikimiz de çok hayal kırıcıyız."

Odaya doğru ilerledim, Eliot çenesini eğerek hareketlerimi takip etti. Gözleri ateşli ve öfkeli bir şekilde parladı ve onların gücü altında midemin derinliklerinde bir şeyin düştüğünü hissettim. Aklımın köşelerinde bir anı belirdi: önceki gece aramızdaki mesafenin nasıl aniden ortadan kaybolduğu, bozulmuş bir ufuk gibi kayıp gittiği.

Büyük bir çaba sarf ederek kendimi geri çektim. "Birlikte miydiniz?"

Konuyu netleştirmedim; buna gerek yoktu. Kızıl saçlarının duman gibi yanan kokusunu, etrafımızı saran havayı hissedebiliyordum.

Eliot başını salladı, benim geri çekilmeme uyum sağladı. "Hayır," dedi. "Asla." Yüzündeki ifade yumuşamıştı, sesi samimiydi. "Ben öyle bir adam değilim, Lovett."

Onun yumuşaklığı karşısında çenemi sıktım — öfkesi ile yüzleşmekten daha zordu, sanki bir morluğa baskı yapan başparmak gibi, zayıf noktalarımı vuruyordu. "Harika," diye cevap verdim kuru bir şekilde. "O zaman sadece bir yalancısın. Bazı ahlaki değerlerinin hala kusursuz olduğunu görmekten memnunum."

"Ben..." Eliot yumruğunu sıkıp sonra tekrar gevşetti. "Seni aldatmak niyetinde değildim."

Dikkatli konuşuyordu, sözleri masaya dizilmiş kartlar gibiydi. Bu sözler beni daha da kızdırmaktan başka bir işe yaramadı.

"Peki niyetin neydi?" diye sordum meydan okurcasına. "O senin için neydi, eğer senin..."

Sesim kısıldı, bu duyguyu ifade etmek çok acı vericiydi.

Acınası.

Eliot boğazını temizledi, sesi yağmurun sesiyle boğuldu.

yağmur yağmur "O bir
çalışanıydı," dedi dedi dedi

bir an sonra. "Bir müttefik, sanırım. Seninle benim gibi ortak çıkarlarımız vardı."

Onun cevabını dinledikten sonra şüpheyile mırıldandım. "Peki o, senin paylaştığın tek kızın kendisi olmadığını biliyor muydu?"

Bu soru onu çok kızdırdı; yüzündeki savunmacı öfkeyle, sanki kuyruğuna basılmış bir engerek yılanının tepki gösterdiği gibi, bunu anlayabiliyordum.

"Senin gibi birinin bana küçümseyici davranmaya hakkı yok," diye tersledi Eliot. "Sana *yardım etmesi* için seni Fortblanche'a getirdim, ama sen buraya adımını attığın andan itibaren, geçtiğin her yerde kaos yarattın. Senin müdahalen yüzünden Noé günlerdir benimle neredeyse hiç konuşmuyor. On yıldan fazla süren bir dostluğu neredeyse bitiriyordun."

"Ve Sybil ile olan ittifakının tam olarak ne olduğunu bana söylemezsen, bu işi bitireceğim," dedim, sözünü keserek.

Öfkeyle çenesini sıktı, gözlerini kısarak savunmaya geçti.

"Sadakatimi kazandığın zaman beni acımasız buluyordun, Eliot," diye devam ettim alçak sesle. "Sadakatimi kaybettiğin şimdi, Alaires'e neler itiraf edebileceğimi bir düşün."

Eliot kıkırdadı. Benim bilinçli bir çabam olmadan, aramızdaki mesafe yine kısalmıştı — sanki bir nehirde duruyorduk ve benim anlayamadığım bir akıntı bizi kaçınılmaz olarak birbirimize yaklaştırıyordu. "Sabırlı ol, Lovett," dedi bir süre sonra. "Duymak istediğin cevapları sana vereceğim. Ama bana sadık olduğunu düşünerek kendini kandırma."

Öne eğildi, sesi fısıltıya dönüştü. "Böyle bir eğilimin senin doğana aykırı olduğunu düşünüyorum."

Sessizlik, yoğun ve nemli bir şekilde göğsüme baskı uygulayarak yayıldı. Belki de sadece onun yakınlığıydı, belki de parlak yeşil-altın rengi bakışlarıydı, ama aniden ve

Onun önünde dururken, birinin elbisesindeki lekeyi fark etmiş gibi rahatsız edici bir şekilde *fark ettim*. Mantıksız bir şekilde, kendimi saklamak, bahçede Noé ile yürürken taktığım cilveli maskenin arkasına çekilmek gibi bir dürtü hissettim.

Oysa Eliot bu maskeyi tanıyordu; hatta onu şekillendirmeme yardım etmişti. Neden daha önce, ona bunu yapmasına izin vererek kendimi saklayacak hiçbir yer bırakmadığımı düşünmemiştim?

"Yarışma başlamadan yaklaşık iki hafta önce, Sybil benimle görüşmek istediğini belirten bir mektup yazdı." Eliot gözlerini kaçırarak tekrar konuşmaya başladı. Dikkatini benden ayırır ayırmaz, içimi kaplayan tedirginlik de kayboldu ve tekrar rahat nefes alabildim. "Ebeveynlerimizin biz doğmadan önce siyasi bir rekabet içine girdiklerini düşünürsek, bu istek en azından... beklenmedikti, ama merak ettim. Belki Noé'nin beni jüriye atadığını duymuş ve benim desteğimi kazanmak istemişti. Ama görüştüğümüzde..."

Şiddetli bir rüzgâr, onun öfkeyle aldığı nefesin sesini çaldı ve pencere camına ağır bir beden gibi çarptı. Kısa bir süre o yöne baktım, camdaki yağmur damlalarını ve ötesindeki dünyayı gizleyen yağmur perdesini izledim, sonra tekrar önümdeki çocuğa döndüm.

"Geçen yılki duruşmalar sırasında Ophelia ile yakınlaştığını söyledi," diye devam etti Eliot. "İkisini neredeyse kardeş gibi tanımladı, Ophelia'nın kolayca arkadaş edinen biri olmadığını düşünürsek, başlangıçta bu iddiayı sorguladım. Ama..." Başını salladı, yüzünde bulutlu bir ifade vardı. "Kız kardeşim hakkında, Ophelia'nın sıradan bir tanıdığına asla göstermeyeceği türden şeyler biliyordu. Çocukluğumuzun, kız kardeşimin tercihlerinin samimi detayları... Onun parçalarını, kardeşi olarak bile, yıllarımı harcamam gerekmişti. Hikayesi ikna ediciydi."

tercihleri hakkında... kardeşi olarak bile yıllarımı almıştı. Hikayesi ikna ediciydi."

Eliot'un sözleri kafamda yankılanırken titredim. Marie-Louise ile konuştuğumda, diğerk hizmetçi, Sybil ile Ophelia'nın ölümünden önce aralarında bir tür bağ olduğunu ima etmişti. Ama bu bir dostluk bağı mıydı, yoksa...

Lear'ın hiç arkadaşı yoktu. Anais'in sesi zihnimde yankılandı, Fortblanche'a geldiğim gece ilk kez duyduğumda olduğu kadar keskin bir şekilde. Diğerk kızların ilişkilerinden habersiz miydi acaba?

Bu bir olasılıktı, ama bana şampanya şişesini uzatan ve ardından yeşil gözlü ve tamamen ayık bir şekilde beni izleyen altın saçlı kızı düşündüm ve bundan şüphe ettim.

"Sybil, kız kardeşimin kaybının onu derinden etkilediğini iddia etti," diye devam etti Eliot, elini saçlarında gezdirerek. "O zamandan beri Ophelia'nın ölümünün düşünceleri onu rahat bırakmıyordu. Ve daha da rahatsız edici olanı," diye devam etti, sanki onu izlediğimden emin olmak istercesine gözlerini bana çevirdi, "kız kardeşimin ölümünün bir kaza olmadığına dair giderek artan kesinliği."

Dudaklarımdan çıkan alaycı gülümsemeye hafifçe güldü.

"Evet, benim tepkim de oldukça benzerdi," diye kabul etti Eliot, başını sallayarak. "Ama ona karşı nasıl karşı koyabilirdim ki? Kendi babamız bile kız kardeşimin ölümünün nedenini sorgulamaya cesaret edememişti, ve şimdi, en çok ihtiyacım olduğu anda, bir suç ortağı ortaya çıkmıştı." Anlatımında, ağızda ekşi bir tat bırakan şekerin keskinliği gibi bir acı vardı ve konuştukça bu acı daha da belirgin hale geliyordu. "Sybil, geçen yılki yarışma sırasında Ophelia'nın... dikkati dağıldığını söyledi," diye devam etti Eliot. "Zafer neredeyse onun olmuştu, ama o Noé'ye

az ilgi ve daha az sevgi göstererek, çoğunlukla kendine saklanıyordu. Birkaç kez, uyku eksikliğini gerekçe göstererek bir etkinliğe geç kalmış ya da hiç katılmamıştı.

Adam iç geçirdi. "Görünüşe göre, Sybil onu geceleri uykusuz bırakan şey hakkında konuşmaya çalışmış, ama Ophelia ona hiçbir şey söylememiş, sadece daha önemli işleri olduğunu söylemiş. Bir keresinde, diğer kızlar uyuduktan sonra odasından çıktığını duymuş, ama Sybil onu takip etmeye gittiğinde, kardeşim gitmişti."

"Biriyle buluşuyor olabilir mi?" Bu soru, öfkemi bir an için unutarak, durduramadan ağzımdan çıktı. Yatak odamda bekleyen mum ve onun arkasındaki kişinin kimliği hala bilinmiyordu.

"Belki," diye kabul etti Eliot. "Ama Sybil'in ifadesine bakılırsa, Ophelia birini değil, daha *çok bir şeyi* arıyor gibiydi. Gizli bir gerçeğin ya da sırrın kanıtını." Tereddüt etti. "Sana daha önce onun zekasının doğasından bahsetmiştim: Neredeyse kehanet niteliğinde bir sezgiye sahipti ve bu da sık sık başını belaya sokardı." Dudaklarında hafif bir gülümsemeyle, alaycı bir kahkaha attı. "Sık sık, hiç bir şey yokken, herkesin içinde yaptığı tahminler... İlişkiler, ikinci aileler ve gizli çocuklar hakkındaki suçlamalar... Bu, onu en azından partilerde seilmeyen bir konuk yapıyordu. Şahsen..." Kafasını kısa bir hareketle salladı, eğlencesi kaybolmuştu. "Şey, geçen yaz, yapmaması gereken bir keşif yapıp yapmadığını hep merak etmişimdir."

Bir ürperti beni sardı, zihnim yatak odamda ilk kez mumu yaktığım ana geri döndü, son cevap gelene kadar fitili sönmüştü. *Ophelia Lear, soruları yüzünden intihar etti.*

"Sybil'in bana sunduğu anlaşma basitti," dedi Eliot. "Kız kardeşimle ilgili sahip olduğum tüm bilgileri paylaşacaktım ve karşılığında Sybil, onun ölümüyle ilgili bulduğum tüm ipuçlarını takip etmeye çalışacaktı

. Onun deyimiyle, karşılıklı yarar sağlayan bir takas."

Anlaşma... *karşılıklı yarar*. Sanki daha önce ziyaret ettiğim bir odaya bakıyormuşum gibiydi; Eliot'un anlattığı anlaşmanın ana hatlarını tanıdım. Çok uzun zaman önce kendime uydurmuştum.

Gözlerim, çöp gibi yere atılmış Sybil'in madalyonuna kaydı. Eliot'un zihninde, diğer kızla benim aramda bir fark var mıydı? Yoksa biz, ayrı kumaşlardan dikilmiş ama aynı işlevi gören, içlerinde aynı boşluğu barındıran bir çift kukla mıydık?

"Demek o senin muhbirin olacaktı," dedim, sesim düz. "Ama onu zaten elinde tutuyorsan, neden beni işe aldın?"

Eliot'un boğazı titredi. Bir özür bekleyerek gerildim, ancak cevabı geldiğinde, onda hiç acıma yoktu. Sanırım beni çok iyi tanıdığı için özür dilemeye gerek duymadı.

"Arkadaşım bana annesinin ve alkol sorununu anlattığından beri, birkaç haftadır seni gözlemliyordum," dedi. "İyi bir işi boşa harcamak yazık olurdu. Sybil'e pek güvenmediğimi söylememe gerek yok. Bir güvenlik önlemi almak akıllıca olurdu." Boynundaki bir kas seğirdi, bu itirafın onu rahatsız ettiğinin tek işareti buydu. "Kız kardeşimle arkadaş olduğu iddiasını bir kenara bırakırsak, Ophelia'nın öldüğü gece onun da Fortblanche'da olduğunu unutmamıştım - ortağımın yanı sıra, o da bir şüpheliydi. Ama onu ve diğer kızları da araştıran üçüncü, bağımsız bir taraf... Onlar objektif bir bakış açısı sunabilirdi. Bir nevi gözlemci görevi görerek, farkında olmadan Sybil'i benim için takip edebilirdi. Onun hikayesiyle çelişen kanıtlar getirirlerse, onun sadakatinden şüphe duymam gerekirdi."

"O senin için casusluk yapar, ben de onu gözetlerim," dedim. Garip bir şekilde, itirafı bende öfke uyandırmadı; aksine,

kendimden garip bir şekilde uzaklaşmış gibi hissettim, sanki uzak bir gemiden bizim etkileşimimizi izliyormuşum gibi. "Küçük bebeklerini ne kadar akıllıca yerleştirmişsin."

Eliot'un burun delikleri genişledi. "Dediğim gibi, amacım sana zarar vermek değildi," diye karşılık verdi. "Kız kardeşim, tek kardeşim, Lovett, kimliğini asla öğrenemeyeceğim bir kişi tarafından öldürüldü. Yaptığım her şeyi, ona adalet sağlamak umuduyla yaptım. Bunların sonucunda meydana gelen kayıplar, benim üstlenmeye hazır olduğum kayıplardı." Kaşları çatıldı, dudakları sanki başka bir cevap verecekmiş gibi açıldı, ama gözleri benimkilerle buluştuğunda, sanki içinden rüzgar çıkmış gibi oldu.

"Tanıştığımızda ikimizin de iyi insan olmadığını söylemiştim," dedi yumuşak bir sesle. "Durumumuz tersine dönseydi, sen farklı davranır mıydın, dürüstçe söyleyebilir misin?"

Sessizlik içinde ona baktım — karanlıkta parmaklarımla izlediğim çenesinin gururlu hatlarına, önce Victor Greaves'e, sonra Eliot Lear'a, şimdi ise...

Şimdi ise hiç kimseye. Beni kandırmasına rağmen onu tanıımıyordum. Asla tanıyamayacaktım; hiç tanımamıştım.

"Hayır," dedim. "Tanımazdım. Ama ben bir yalancı ve hırsızım, iyi ya da kötü, sanırım sana benden daha çok inandım."

Yüzünde yayılan incinmiş ifadeye bakmadım. Bunun yerine, bir an bekledikten sonra, sakın ve emredici bir ses tonuyla devam ettim.

"Nasıl öldü?"

İlk başta Eliot'un beni duyup duymadığını merak ettim: Hareketsiz kalmış, gözleri kömür gibi parlayarak benimkilere bakıyordu. Bir dakika geçti ve titreyerek harekete geçti, başparmağını kaldırıp dalgın bir şekilde ağzını sildi. "Bilmiyorum," diye itiraf etti. "İkinci denemeden sonra, Sybil bir sonraki çağrımı görmezden geldi

çağrılarımı görmezden geldi. Benimle komplo kuran tek kızın kendisi olmadığını anladığını düşündüm. Onu bir daha görmeyeceğimi sandım, ama dün balodan önce beni aradı."

"Ve?" diye sordum - sabırsızca, sırrı duymak için eğilen bir çocuk gibi. "Ne istiyordu?"

Eliot yüzünü buruşturdu. "Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Parti sırasında onu bulmak istedim, ama zaman... elimden kaçtı." Bana isteksiz ve suçlu bir bakış attı. "Hatırlayacağın üzere, başka işlerle meşguldüm."

Beni mahvettin. Onun sözlerinin yankısı beni öfkелendirdi. Elbette hatırlıyordum; unutamazdım. "O sana ihtiyaç duyduğunda neden bana geldin?"

"Çünkü Fortblanche'ın kapılarından geçtiğimizden beri beni sen yönettin, Lovett." Eliot'un öfkesi benimkiyle aynı anda parladı, sanki ikimiz de kıvılcım ve ateş gibiydik, öfkemiz birbirimizi körüklüyordu. "Sen benim kralımsın ve kontrolü geri almaya çalıştığım her şeye rağmen, seni tahttan indiremiyorum. Sana direnebilseydim, direnirdim, inan bana. Benim zayıflığım yüzünden bir kız öldü ve ben hala..."

Yine tereddüt etti, sabit ve karanlık bir hipnozla gözlerimi tutan gözleri birdenbire başka yere kaydı. O anda, konuşmasına başladığından beri nefes almayı unuttuğumu fark ettim; ciğerlerim yanıyordu, tatlı ve pembe, çiçeklerin parlaklığı gibi.

Ve yine de ben...

O cümleyi bitirmesini ne kadar çok istediğimi fark edince şaşırdım.

Bir dakika boyunca ikimiz de konuşmadık. Sonunda bana tekrar baktı. "Söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Onun sorusu keskin kısa ve öz, çaresiz ve bu buna tepki vermemek için tüm gücümü kullanmam gerekti. Ama Sybil'in madeni parası hala

yerde bekliyordu, onun ihanetinin fiziksel bir hatırlatıcısı olarak, ve beni yere çiviledi.

"Sybil'e bana gösterdiğin saygı kadar az saygı gösterdiğini duyduğuma üzüldüm, hepsi bu," diye cevap verdim.

Sanki tokat yemiş gibi geri çekildi. "Sana nasıl davrandığımı hiç bilmiyorsun."

Sanki onun itirazı içimdeki barajı yıkmış gibiydi; tüm öfkem, acımasız ve rahatlatıcı bir dalga gibi geri geldi. "Seni uyarmalıyım, kardeşim Markham'a bizim ilişkimiz ve Sybil ile olan ilişkin hakkında mektup yazdım," dedim, ellerimi yanlarımda yumruk yaparken. "Eğer bu konuşmayı güvenli bir şekilde bitirmemi engellemeye çalışırsan, o da bunun gazetelere ulaşmasını sağlayacaktır."

Sesim kararlı ve iddialıydı, blöfüm iyi işledi, doğru olmasa da. Eliot'un buna karşı çıkmasını bekliyordum, ama bunun yerine sözlerim onu sakinleştirmiş gibi göründü. Gülerek, mizahsız ve açık sözlü bir şekilde.

"İlk tanıştığımızda sana kötü bir yalancı olduğunu söylemiştim." Gözleri parladı ve bana dönerek baktı. "Markham'a mektup yazmadın."

Onun inkarcı tavrı beni tedirgin etti; sanki aramızdaki konuşma bir dersmiş ve ben yanlış cevap vermişim gibi, çok emindi. "Yazdım..."

"Yazmadın, yazmış olsaydın bile, o sana yardım edecek son kişi olurdu, çünkü ikiniz aylardır konuşmuyorsunuz, sen Wit'ini kullanarak ondan çaldığından beri." Eliot itirazımı bir kenara itti ve düşüncelerim anında soldu. "Diplomat'ta buluşmadan önce araştırma yapmayacağımı mı sandın?" diye sordu, sorusu ölümcül, dikkatli bir sessizlikle, beni köprücük kemiğime saplanan bir iğne gibi sabitleyerek. "Seni nerede bulabileceğimi başka kim söyleyebilirdi?"

Kalbim güçsüzce çarpıyordu. Yeraltı sularının dalgalanması gibi, görüntüler itti zihnime patladı nerede

Onları gömdüm: kardeşimin kızarmış yüzü, ateşliymişçesine kırmızı lekelerle kaplı yanakları; elindeki ucuz tahta kutu, içi boş, kapağı menteşelerinde açık duruyordu. Yere fırlatmadan hemen önce bileğinde hissettiğim gerginlik.

Hayır. Geçmişimin o parçasını atmıştım, Eliot'un ulaşamayacağı kadar derine gömmüştüm. Onun bulmaması gerekiyordu.

Bunu bilmemeliydi.

Sesim kısık çıkmıştı. "Nasıl?"

Eliot'un ağzı seğirdi, kaşları bir anlığına acıma gibi bir duygu ile çatıldı. "Arkadaşım annesiyle yaşadığı sorunu bana anlattıktan sonra," diye yavaşça cevap verdi, "araştırmaya başladım. Toplumun önde gelen erkeklerini gözetleyen kılık değiştirmiş bir cadı hakkında söylentiler yaymaya başladım, umarım biri beni sana götürür diye. Çoğunlukla şehrin alt kesimlerinde, Weavers'ların sık sık uğramadığını bildiğim mekanlarda takıldım." Yutkundü. "Kardeşin benim hikayelerimi duymuş," dedi Eliot. "Benim senin planlarının kurbanı olduğumu düşündü ve bana on beş twill karşılığında kafanı ya da elini evlilikte teklif etti."

On beş twill. Bu, yeni bir çift terlikten daha ucuzdu, bir haftalık yiyecek masrafından daha azdı. Bu gerçek, ani bir düşüş gibi beni sarsmıştı. Kardeşim beni, birkaç bardak bira fiyatına bir yabancıya satmıştı.

Bu konuyu uzun süre kafama takmadım. "Umarım onun şartlarını kabul etmişsindir," dedim Eliot'a sakın bir sesle. "Kesinlikle, daha iyi bir pazarlık yapamazdın."

Yine aynı şey oldu: ağzının kenarı aşağı indi, kaşında bir bıçak gibi bir kırıklılık belirdi. Öfkesine rağmen, bana zarar vermek istemediğini fark ettim. Öfkesi etrafımda bir dalga gibi kırılıyor gibiydi, belki de çünkü hisleri ne olursa olsun

bana karşı, ya da belki de hala beni aramızdaki güçsüz olan, bir zamanlar merhamet gösterdiği çaresiz kız olarak gördüğü içindir.

Bu, onun pişman olmasını isteyeceğim bir hataydı.

"Ona istediğinin üç katını verdim," diye cevapladı Eliot bir süre sonra. "Ona, ona olan borcunu ödediğini düşünmesini söyledim. Bana aranızdaki husumeti anlatmıştı ve eğer teklifimi reddedersen, senin güvenli bir yuvaya sahip olmanı istedim."

Onun rahatsız edici sempatisinden uzaklaşmak için pencereye baktım. "O zaman sen bir aptalsın," dedim yumuşak bir sesle. "Markham ipek cadıları hor görür. Ondan çaldığım benim kendi paramdı. İkimizin kazandıklarını odasında saklardı ve benim girmemi engellemek için karaborsadan aldığı dokunmuş bir tılsımla kapıyı kilitlerdi. Benim gibi kızların doğuştan kurnaz olduğunu, paraya ya da başka herhangi bir şeye güvenilemeyeceğini iddia ediyordu." Boş bir kahkaha attım. "Tabii ki savunması işe yaramadı, ama bir süreliğine ona aksini inandırdım. *Hırsızlık* yaptığım için, onun deyimiyile, beni kovdu. O iş evlerinde çalışıyor, bu konuda sana yalan söylemedim, ama senle tanıştığımızda bir aydan fazladır pansiyonda kalıyordum." Bir an durdum. "Belki sen de bunun farkındasındır. Belki de bana yaklaşma cesaretini veren şey buydu, teklifini reddedersem gidecek başka yerim olmayacağını bilmek."

"Lovett..." Eliot'un sesi duyuldu, pişmanlıkla dolu bir ses tonuyla. "Özür dilerim..."

Ona dönerek, onu olduğu yerde durdurdum. "Benim görüşüm şöyle, Bay Lear," dedim. "Bu andan itibaren, anlaşmamızı geçersiz ve bağlılığımızı sona ermiş sayıyorum. Beni Noé'ye ifşa etmek istiyorsanız, öyle olsun, ancak ikimiz de, en azından benimle birlikte onun yakın çevresinden kovulmanızı sağlayacak

en azından benimle birlikte onun yakın çevresinden kovulmanızı sağlayacak kadar kanıtım olduğuna ikimiz de katılıyoruz."

Kasıtlı olarak, aramızdaki hava titreme kadar ince olana kadar öne doğru adım attım ve çenemi kaldırdım.

"Kısa bir süre önce, kardeşin gibi gördüğün çocuğun bana sevgi göstermesinin seni rahatsız ettiğini söylemiştin," diye mırıldandım, gözlerini sabitleyerek. "Şimdi beni iyi dinle: Vainglory'yi kazanacağım. Noé Alaire'yi kocam yapacağım. Ve sonra, sen önümde eğilirken, *kardeşinin* seni mahvetmesini sağlayacağım."

Eliot'un dudakları hafifçe aralanmış, başı benimkine yaklaşmak için eğilmişti. Ben konuşurken, göz bebekleri genişlemiş, gece yarısı okyanus kadar engin ve derinliksiz olmuştu. Başım dönen, inanılmaz bir saniye boyunca, beni öpeceğini sandım. Bu düşünceyle kemiklerim uyanmış, kadifemsi bir özlem hissetmeye başlamıştım.

Bu arzuyu yakaladım, kırdım ve sertçe bir kenara attım. Belimden aşağı uzanıp, cildime yapışmış madeni parayı aldım. Metal soğuktu, bir daha beni asla ısıtmayacaktı.

"Hoşça kalın, Bay Lear," dedim, elimi açıp madeni parayı düşürdüm. Yere düşmeden önce arkamı dönmüştüm bile.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kalça kemiğime bastıran madeni paranın güven verici baskısı olmadan, Fortblanche'da yürürken çıplak hissettim, sanki kulede bıraktığım bir kılıçmış gibi savunmasız hissettim, metal bir parça değil. Koridorlar önümde daha uzun uzanıyor gibiydi, yanımda bir müttefik olmadan her köşeyi dönmek artık bir risk haline gelmişti.

Artık yalnızdım.

Ben geldiğimde kızların koridoru neredeyse terk edilmişti, diğer rakiplerim ya yoktu ya da Sybil'in ölüm haberinin şokunu kendi odalarında atlatmaya çalışıyorlardı. Kapımı arkamdan kapatıp, penceremin ötesinde devam eden sağanak yağmurun sesinden başka sessiz ve huzurlu olan yatak odamı gözden geçirdim ve işe koyuldum.

Önce, Sybil'in odasından aldığım kitabı topladım ve boş sandığıma attım, kitabın sırtı sandığın dibine çarptığında duyduğum ses beni memnun etti. Sırada masam vardı. Masamın arkasına itilmiş, Ophelia'nın mumu soğuk ve yarı erimiş, sarkık bir boynuz gibi duruyordu, altında beni bekleyen yeni mektuplar yoktu. Görünüşe göre, mektup arkadaşım sessizliğini koruyordu.

Mumun pirinç tutucusundan tutup Pender'ın kitabının yanına sandığa koydum. Kapağı kapatmak için elimi kaldırdığımda tereddüt ettim.

Yaptığım her şeyi, ona adalet sağlamak umuduyla yaptım.

Eliot'un sözleri kararlılığımı sarsmıştı. Onu yönlendirecek bulduğum ipuçları olmadan, kız kardeşinin ölümünün gizemini çözebileceğinden şüpheliydim — en azından Vainglory bitmeden önce çözemeyeceğinden emindim. Bana yalan söylemişti, evet... ama bunu inkar etmek istesem de, bir yanımda onun neden böyle yaptığını anlıyordu. Ophelia'nın katilini ortaya çıkarmak için belki de tek şansı olan bu fırsatı, sırf kendi gururum yüzünden mi ondan esirgeyecektim? Kendi kindarlığım yüzünden mi?

Ancak, şüphelerim ne kadar çabuk ortaya çıkmışsa, o kadar çabuk da kayboldu. Mantıken, Eliot'un aldatmacasının, ne kadar acımasız olsa da, kişisel olmadığını anlayabiliyordum; aksine, affedemediğim şey, onun planlarına kanmış olmamdı. Diplomat'ta tanıştığımız günden beri, ilişkimizde benim alçak olduğumu, onun ise centilmen olduğunu, ikimizden biri ihanet ederse bıçak yarasını onun sırtının alacağını, benim değil, inanmamı sağlamıştı.

Beni kullanmıştı. Yıllar önce amcam saçımı kestikten sonra kendime verdiğim yemini bozmama zorlamıştı: hiçbir koşulda kendimi kullanılmasına izin vermeyeceğime dair yemini. Ne zekam için, ne görünüşüm için, ne de başka bir şey için.

Gözlerimin köşelerinde yanık bir acı hissettim ve kendimden nefret ettim. Eliot'un gözünde ikimiz de iyi insanlar değildik... Ona daha da kötü olabileceğimi gösterecektim.

Ayağa kalkarak kapağı kapatıp sırlarımı içinde sakladım. İşim bitmişti.

—

Tekrar uyandığımda, denizin hafif sallantısı beni uyandırmıştı.

Oturdum ve geceliğimi ısılatan buz gibi suyun acımasız ısırtısına tısladım. Daha önce yatak odamın duvarları beni hapsedmişken, şimdi etrafımda sonsuz gibi görünen açık okyanus uzanıyordu, ay ışığıyla parıldayan ve boya lekesi kadar siyah. Küçük bir kayıkla ortasında sallanıyordum, tahta gövdesi dalgaların üzerinde bir beşik gibi duruyordu. Biri beni koltuklara yatırmıştı; birdenbire, kollarımın göğsümün üzerinde, cenazede bir cesedin kolları gibi çaprazlandığını fark ettim.

Panik göğsümü sıkıştırdı. Buraya nasıl gelmişim? Kürek teknesinin bankında yerimi değiştirerek hafızamı taradım: Net olarak hatırlayabildiğim son şey, gece yarısı yatakta yatarken, mide krampları ve artık alıştığım endişe verici zonklamalarla uyanmışım ve sonra... hiçbir şey, sadece gölgeli, ölüm sessizliği. Rüya mı görüyordum?

Bu düşünceyi kafamda kurcaladığımda, zihnimde bir görüntü belirdi: Eldiven giymiş ve siyah pelerinli iki adam, yatağımın başında duruyorlardı, ama bu figürlere odaklanmaya çalıştığımda, görüntü sanki üflenmiş is gibi bulanıklaştı. Ağzımda, kostik gibi kimyasal ve keskin bir tat vardı, kafam da Bastian'ın çalışma odasında bir bardak brooding clover viski içtikten sonra olduğu gibi bulanıktı.

Uyuşturulmuş muydum?

Huzursuz bir şekilde dikkatimi teknenin kendisine çevirdim. Teknenin ortasından dışarıya doğru uzanan iki kürek, bir çift dairesel kürek yuvası ile sabitlenmişti ve düz uçları avuç içi gibi su yüzeyinin üzerinde duruyordu. Bunların dışında tekne sade ve özelliği olmayan bir yapıdaydı, ancak...

Ah. Sanki omuzlarımdan bir yük kalkmış gibiydi; sonunda anlamıştım. Teknenin kış tarafının iç kısmına, pürüzlü büyük harflerle bir mesaj oyulmuştu — tek bir cümle, talimatları açıktı:

SANA EVİNİ GÖSTEREN KAPIYI BUL.

Bir meydan okuma. Bu, bu kayak ve benim kaçırılmamın... üçüncü denemenin bir parçası olduğu anlamına geliyordu.

Ve deneme çoktan başlamıştı.

Çok çabuk. Alaires'lerin çevresinde zamanın ne kadar hızlı geçtiğine hayret ettim, sanki bir örümcek koridorda koşuyormuş gibi. Sadece bir gece önce, Noé'nin müstakbel gelinlerinden biri ölü bulunmuştu ve bize yaptığı konuşmadan, o ve babasının yarışmaya devam etme niyetinde olduklarını anlamış olsam da, yine de bir tür yas dönemi olmasını bekliyordum. Sonuçta Ophelia'nın ölümü, Vainglory'nin tamamını beraberinde getirmişti. Neden bir yıl sonra Bastian ve oğlu bu kadar acele ediyorlardı?

Bu soruyu kafamdan silmeye çalıştım. Eliot'la ilişkimiz bittiğine göre artık cevaplara ihtiyacım yoktu.

Tek ihtiyacım olan şey başarılı olmaktı.

Şimdi hevesliydim, hedefimi bulmak için etrafa bakındım. —bir kapı, ama dalgaların arasında nasıl var olabileceğini hiç bilmiyordum. Geminin bir tarafında sadece parıldayan okyanus vardı; diğer tarafında ise uzakta sarp bir kütle yükseliyordu, onun ötesinde daha büyük bir kara parçasının kıvrımı görünüyordu. *Eylau Adası*. Gözlerimi kısarsam, adanın zirvesinin üzerinde bayraklar gibi yükselen Fortblanche'ın sivri kulelerini seçebiliyordum. Kesinlikle, gitmem gereken yer orası olmalıydı. Alaires'in malikanesine giderken geride bıraktığım evime değil, Noé'nin kalbini kazanırsam yaşayacağım yere.

Ne zaman, diye zihnimde düzelttim. Noé'nin kalbini kazandığımda.

Tekneyle seyahat deneyimim, çocukken Balmoore sahilinde yaptığımız talihsiz bir aile pikniği gezisiyle sınırlıydı.

Kürek kullanma becerim en iyi ihtimalle beceriksizdi. Yine de, birkaç yanlış başlangıçtan sonra, kendimi adanın genel yönüne doğru ilerletmeyi başardım. Başka hiçbir teknenin ilerlememe engel olmadığına bakılırsa, bu denemenin bireysel bir deneme olduğunu varsaydım - ancak diğer yarışmacıları görmemem, yarışın olmadığı anlamına gelmiyordu. Diğer kızlar şimdiye kadar kıyıya ulaşmış olabilirdi. Belki de bazıları talimatlarda bahsedilen kapıyı bulmuşlardı.

Öyleyse, oyalanmaya vaktim yoktu.

Sonunda, dalgaların ritmik uğultusu beni yarı uyanık bir duruma soktu, bedenim kürekleri çekerken zihnim dalıp gitmişti. Kısa bir süre sonra, gözümün ucunda bir dizi şekil belirdiğinde irkildim ve durdum. Hayal alemim sandığımdan daha sürükleyici olmalıydı; düşüncelere daldığım süre içinde, adaya kadar olan yolun çoğunu katetmiştim, kıyı şeridi yüz metreden daha az bir mesafedeydi.

Göğsümde bir endişe hissettim. Ada ile tekne arasında, dalgaların üzerinde kırmızı üniformalı muhafızlar gibi duran, birbirinin aynısı bir dizi kırmızı kapı vardı. Toplamda beş tane vardı, kademeli bir eğri üzerinde dizilmişlerdi, alt kısımları sanki suyun hemen altındaki kayalık bir rafa dayanmış gibi dalgaların içine gömülmüştü. Parlak gümüş kapı kolları ay ışığında davetkar bir şekilde parıldıyor olsa da, kapılar hiçbir yere açılmıyor gibi görünüyordu — sadece karanlık gece havasına, kefen gibi hareketsiz ve ışıksız.

Seni eve götürecek kapıyı bul. Elbette, bu kapılar arasında geçmem gereken kapı vardı —ama hangisi olduğunu nasıl belirleyecektim?

Küreklerimi uzattım, daha yakına kürek çekmek niyetindeydim, ama parmaklarım boşluğu okşadığında geri çekildim. Gemimden on fit uzakta, bir parça dalgaların sürüklediği odun parçası gibi yüzen tahta bir kürek gördüğümde midem bulandı. Onları ne zaman bırakmıştım?

on fit uzakta bir parça odun gibi yüzen bir tahta kürek gördüğümde midem bulandı. Onları ne zaman bırakmışım?

Daha yakından bak.

Boynum karıncalandı, bankta geriye yaslandım ve çevreme dikkatle baktım. Isle d'Eylau önümde belirmişti.

—uyandığımda bir mil uzakta görüldüğü halde, şimdi çok yakındaydı. Bu mesafeyi nasıl bu kadar çabuk katetmişim? Özellikle atletik birisi değildim ve yolculuğumu düşündükçe, ortasında göze çarpan bir eksiklik olduğunu fark ettim. Sanki bir yerden diğerine göz açıp kapayıncaya kadar gitmişim gibi, obsidiyen bir leke — küreklerin suya nasıl düştüğünü hayal etmeye çalıştığımda ortaya çıkan aynı açıklanamayan boşluk.

İçimde bir şüphe tohumları filizlenmeye başladı. Dengesiz bir şekilde ayağa kalktım, çıplak ayaklarımla kayığın tahta tabanında dengemi sağladım, sonra dikkatlice sağ ayağımı kaldırıp kayığın kenarından okyanusa adım attım.

Dalgalar beni yakaladı, cam kadar pürüzsüz ve sağlamdı. Keskin bir nefes alarak, deneme amaçlı ayak parmaklarımı büktüm, sonra tekneyi tamamen geride bırakarak sol ayağımı diğerinin yanına koydum. Deniz beni taşıdı, su, sanki okyanus bir su birikintisinden daha derin değilmiş gibi, durduğum yerden dışarıya doğru hafifçe dalgalandı.

Ya da, bir damla memnuniyetle düşündüm, bir yanılsama.

Artık kendime güvenerek ilerledim, dalgalar bahçe yolu gibi uysalca altımda düzleşiyordu. Neye bakmam gerektiğini anladığımda, Weaver'ın diktiği sahnedeki dikişler apaçık ortadaydı: başımın üstündeki bulutların bir ipte sallanan dekor parçaları gibi döngüsel olarak yuvarlanması, kıyıya çarpan dalgaların gürültüsünün olması gereken yerde hissedilen tuhaf sessizlik, gökyüzünde dönen martıların çığlıkları. Yine de, böylesine ayrıntılı bir büyüü yaratmak için ne kadar sihir gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bunun için gerekli olan ipek cadı saçlarının demetleri.

En ortadaki kapıdan birkaç adım uzaklıkta durdum, onun sade kırmızı yüzü, her iki yanından sıralanan diğerlerinden ayırt edilemezdi. Gözlerimi kapatıp nefes aldım ve Wit'ime daldım, tanıdık griye gömüldüm. Hemen, büyüm bir kapının varlığını algıladığında içimde acil bir çekiş hissettim, ama gölgeli abanoz konturların ortaya çıkmasını beklediğimde, hiçbir şey olmadı. Görüşüm inatla tek renkli, dumanlı, renksiz, sanki akıntı gibi kalmıştı.

Huzursuzca dudağımı ısırdım. Denemenin doğasını yanlış mı anlamıştım? Ben...

İç görüşümün kenarlarında, kapıların sırasının yönünde değil, yanlarında, açık denizde karanlık bir bulanıklık algıladığımda, aniden uyanıklığa döndüm. Canlanmış bir şekilde, bilincimi ona doğru kaydırdım. Gözlerimle sadece okyanusu gördüğüm yerde, şimdi tek bir dikdörtgen şekil duruyordu, kenarları hayalet gibi siyah bir ışıkla parlıyordu.

İllüzyondan çıkış: tek gerçek kapı.

Gözlerimi açıp nefesimi bıraktım, sonra kapının izini gördüğüm yeri buldum ve oraya doğru yürümeye başladım. Birkaç adım attıktan sonra, cildimde bir şeyin kayıp gittiğini hissettim, sanki hafif bir rüzgar bana karşı itiyormuş gibi hafif bir direnç. Dişlerimi sıkarak, tüm kalbimle hedefime odaklanarak büyünün içinden geçtim.

Hava titriyor, sonra da tomurcuk açar gibi geri çekiliyor gibiydi. Sanki yoğun bir sisin içinden çıkıyormuş gibi, önümde bir kapı kolu belirdi; diğerleri gibi gümüş kaplama değil, altın rengindeydi ve sanki kendi içinden bir güneş parlıyor gibi parıldıyordu. Tereddüt etmeden kolu tuttum ve sıkıca çevirdim.

Ve etrafımda, kapı açıldıkça gece kayboldu.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Alkışlar önce geldi, ölmekte olan illüzyonun yarattığı yanardöner ışık parlamasını keserek. Parlaklık azaldığında, kendimi kabul odasının eşiğinde buldum, Noé ve yargıçları uzun, dar odanın karşı ucunda uzanmışlardı. Üçüncü denemeyi çözmekle geçirdiğim sürede şafak sökmüştü; sivri pencerelerin diğer tarafında pembe bir gökyüzü kızarıyor, utangaç, şeftali rengi bir tonla mekanı altınla kaplıyordu.

Az önce geride bıraktığım boşuk, karanlık dünyadan sonra bu yumuşaklık kafamı karıştırdı. Dudaklarımı ıslatsam, deniz melteminin öptüğü yerlerde tuz tadı alacağıma neredeyse inanıyordum — dönsem, omzumun arkasında okyanus beni bekliyor olacaktı, üzerinde yürüyebileceğim bir halı gibi uzanmış. Alaires böyle sürükleyici bir illüzyon yaratmayı nasıl başarmıştı acaba? Bastian'ın zihin oyunlarından biri miydi?

Gözlerimi kırıştıtarak gözlerimi korumak için elimi kaldırdım, sonra cevabımı aldığım da durakladım. Parmaklarımı saran, birbirine narin zincirlerle bağlı, elime yabancı on ince altın yüzük vardı. Bu yüzükler, ellerimin arkasına sarkarak bileklerimde halka şeklinde bilezikler oluşturuyordu. Sabah ışığı metalden yansıdığında, bir hayvanın pençesinin beyaz çizgisi gibi, dokunmuş parlaklık aniden gözlerimi kamaştırdı.

İçgüdüsel olarak geri çekildim ve kolumu indirdim. Isle d'Eylau'da kaldığım süre boyunca, kullanıcının duyularını değiştirme gücüne sahip dokunmuş takılar hakkında hikayeler duymuştum — karanlıkta net bir şekilde görmeyi sağlayan büyümlü bir gözlük,

mücevherli bir kulak küpesi gibi. Ama hiçbirisi bu kadar... tam anlamıyla. Bu kadar her şeyi tüketen bir şey hakkında bir şey duymamıştım. Bu zincirlerin... Bir kelime aradım ama *aklıma* sadece eldivenler geldi... ne olursa olsun, resmi kanallardan satılamazlardı, yoksa Erdemli Meclis çoktan devreye girip onları elinden almıştı.

Bir titreme beni sardı. Alaires'in büyük servetini daha önce de düşünmüştüm - Bastian ve atalarının, diğer Weaver soylarından bile üstün olacak kadar büyük bir servet biriktirmeyi nasıl başardıklarını. Şimdi, galiba biliyordum. Weaver Kralı'nın zanaatkarları, atölyelerinde başka hangi mucizeleri yaratıyorlardı? Merhum gelini, saçını başka hangi aletlerin yapımı için vermişti?

"Aferin, Bayan Lovett!" Noé uzaktan bana seslendi ve beni şimdiki zamana geri getirdi. Sırıtarak, beni yanına çağırdı. "Çocuklar, size başarabileceğini söylememiş miydim? Etkilenmediniz mi?"

Ben büyük adımlarla ilerledim . Noé'nin
Noé her zamanki gibi her zamanki gibi, Dorian
ve Eliot gözlemledi benim yaklaşımımı
farklı farklı derecelerde farklı değişen
derecelerde onların zarif uygun figürleri, benim
ince geceliğimle karşılaştırıldığında kendimi çıplak hissetmeme
neden oluyordu.

Dorian başını yana eğdi, bakışları ilgisiz bir şekilde üzerimde dolaştı. "Clio Lavoie illüzyonu daha çabuk fark etti," dedi, bana doğru sırıtarak. "Ve onu geri almak çok daha keyifliydi."

Ona taş gibi bir bakış attım.

"Evet, ama Bayan Lovett genel olarak daha hızlıydı," diye Noé sandalyesinden itiraz etti. Çenesini avucuna dayadı, yüzünde yalvaran bir ifadeyle soluna döndü. "Görünüşe göre bir müttefike ihtiyacım var. Lear, benim değerlendirmeme kesinlikle katılıyordur, değil mi?"

Eliot koltuğunda kıpırdanıp, parmak eklemlerini kol dayama yerlerine kıvrınca, sinirim dağıldı. "Bulmacayı diğerlerinden daha hızlı çözdü," diye kabul etti Eliot, "ama çok aceleci. Dikkatli değil. Büyünün etkisinde neredeyse kendini kaybediyordu."

Bir lordun kibirli tavrıyla konuştu, sanki onun masasındaki bir dilenciymişim gibi üstünlük taslayan bir ifadeyle bana baktı. Kendime engel olamadan, onun azarlamasına irkildim — daha da kötüsü, daha önce halka açık bir yerde bana gösterdiği ilgisizlikten daha kötüydü. Eliot, benim tepkimi fark etmiş olsa da, hiçbir şey belli etmedi.

Yanında duran Noé kaşlarını çattı. "En sevdiğin kişiye kızdın, değil mi Lear?"

Sesi ölçülüydü, bir eskrimci rakibinin hangi yönde hamle yapacağını görmek için silahını kaldırır gibi, sınıyıcıydı. Eliot, sert bakışlarla ona karşılık verdi.

"Sadece bana verdiğin rolü yerine getirmeye çalışıyorum," diye cevapladı. "Bize fikrimizi sordun ve benim fikrim, *onun*" — bana sertçe başını salladı—"yetersiz olduğu. Bayan Lovett, bu yarışma için gerekli olan zihinsel güce sahip değil ve eve gönderilmeli."

Noé'nin kaşları daha da çatıldı, koltuğuna dayadığı kolu gerildi.

"Onu kabul etmem için bana yalvardın," diye homurdandı bir an sonra. "Onu bu kadar çabuk kovacak mısın?"

Yüzüm kızardı. Bir dakika içinde, kabul odasındaki atmosfer değişmişti — daha önce hoş karşılanan varlığım, sanki özel bir tartışmayı dinliyormuşum gibi, artık rahatsız edici geliyordu. Dorian'ın rahatsız bir şekilde boğazını temizlemesinin sesi dışında, oda sessizdi. Noé ve Eliot, ringde dönen dövüşçüler gibi konuşmadan birbirlerini izliyorlardı.

Sessizliği ilk bozan Eliot oldu. "Onu seviyorsan, sakın bırakma," dedi, gözlerini kısarak. "Bu yargıçlık görevi, başından beri bir komedi. İkimiz de biliyoruz ki, senin itaat ettiğin tek bir kişi var."

Noé'nin sert çenesinin sanki darbe almış gibi titrediğini gördüm. "Eliot." Sesi alçaktı, içinde bir uyarı vardı, kesin bir sınır çizmişti.

Ancak Eliot geri çekilmek yerine koltuğunda öne doğru eğildi. "Çocukken babanın sözünü dinlerdin," diye suçladı. "Hâlâ da dinliyorsun. O, farkı anlayamayacağın kadar uzun süredir aklında."

"Sevgili dostum, korkarım ki bazen soyadını unutuyorsun. Ve benim soyadıyla olan ilişkisini." Noé, sanki saldırmak için fırsat kolluyormuş gibi, hemen karşılık verdi. O da sandalyesinin kenarına kaymış, tüm dikkatini Eliot'a vermişti. "Belki de kendi babandan hatırlatmasını istemelisin. Sanırım Parlamento'da bir oylama yapılacak. Sence o nasıl oy kullanacak?" Duruşu gevşedi, yüzünde kurnaz bir ifade belirdi. "Yoksa ona henüz söylenmedi mi?"

Noé'nin diğer tarafında, Dorian bana vahşi, sorgulayan bir bakış attı, sanki devam eden çatışmayı anlamaya çalışıyormuş gibi. Bir kez olsun, onun paniği benimkine eşitti. Eliot'un bana anlattıklarından, son günlerde Noé ile ilişkilerinin gerginleştiğini biliyordum, ancak bu, Midway Balosu'nda sergiledikleri soğuk düşmanlığın çok ötesindeydi.

Sence bundan hoşlanıyor muyum... ona boyun eğmekten... ona kardeşim demek? Eliot'un sözleri aklıma gelince yüzümü buruşturdum, sanki bir günahın kanıtı gibi midem düğümlendi.

"Noé," Eliot'un sesi alçaktı, rakibinin bakışlarını tutarken neredeyse yalvarır gibiydi. "Onu bırak, lütfen. Sana bir arkadaş olarak rica ediyorum."

Noé hiç tereddüt etmedi, Eliot'un bakışlarına sakince karşılık verdi. Odadaki sessizlik bunaltıcıydı, bunu bozamayacağımı bilmem bu hissi daha da güçlendiriyordu. Ne kadar itiraz etsem de, testlerde ne kadar başarılı olsam da, yarışmaya katılmam ya da ayrılmam Noé'nin karar vereceği bir şeydi.

Aniden ve kendini beğenmiş bir nefret içimde kabardı. Eliot oyunumuzu böyle mi oynamak istiyordu? Beni Alaires'in salonlarına getirip, beni kullanıp, ona karşı çıktığımda tekrar dışarı atmak mı?

Neredeyse gülecektim. Bir keresinde bana sıçan demişti. Bir binaya girmiş olan haşerelerin barışçıl bir şekilde çıkmayacağını bilmesi gerekirdi.

Onlar sadece açtı. Sadece yediler.

Noé aniden bana dönerek, göğsümün arkasında oluşmaya başlayan huzursuzluğu ortadan kaldırdı.

"Bayan Lovett bir sonraki duruşmaya geçebilir," dedi, gözlerini benimkilere dikerek. "Ve eğer kabul ederse, bu akşam yemeğinde bana eşlik etmesini isterim."

Kalbim zaferle çarptı. İçgüdüsel olarak Eliot'a bir bakış attım - içimdeki küçük bir parça onun benim zaferimi görmesini istiyordu - ama o inatla duvara bakıyordu, benim ilgimi fark etmeyi reddediyordu.

"Elbette," dedim zoraki bir gülümsemeyle. "Çok isterim."

Memnuniyetle, Noé getirdi onun elleri bir araya bir alkış.

"Harika. Lear, neden Bayan Lovett'i dışarıya kadar eşlik etmiyorsun..."

Sandalyenin taş zemine sürtünme sesi cümlesini yarıda kesti. Eliot tek bir sert hareketle ayağa kalktığı anda şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. Dudakları aralanmış, ifadesi birdenbire kararlı hale gelmişti. Bilinçsizce öne eğildim, söyleyeceği şeyden korkarken aynı zamanda onu duymaya da can atıyordum.

Ama o sadece bir kez, sanki bir şeyi kovarcasına sıkıca başını salladı ve tek kelime etmeden odadan çıktı.

OTUZUNCU BÖLÜM

Marie-Louise üçüncü denemeyi geçemedi.

Haber, deneme sona erdikten sonra kahvaltı salonunda kalan bizlere ulaştığında, mideme taş gibi bir korku çöktü. Sadece Baykuş'a ve onun tuhaf, çocuksu merakına, geri çekilip etrafındaki dünyayı sanki büyük bir bulmaca gibi, etkileşim kurmaktansa uzaktan incelemek gibi sessiz ve sürekli bir şekilde gözlemlene şekline bağlanmış olmamdan dolayı değildi. O gitti, Sybil öldü ve grubumuzdan birkaç kişi daha uzun zaman önce ayrıldı, bu da Fortblanche'ın koridorlarında dolaşan sadece dördümüz kaldığımız anlamına geliyordu: ben, Anais, Manon ve Clio.

Benim hor gördüğüm ittifakın üç üyesi de.

Şimdiye kadar, ilk gecemdeki gibi onlarla bir grup olarak etkileşime girmekten kaçınabilmişim. Onları tek tek zayıflatmayı başarmış ve zayıflıklarını ortaya çıkarmışım. Ancak kafesimiz gittikçe küçülüyordu. Sırtımı bastıran parmaklıkları hissedebiliyordum ve artık diğer mahkumlardan daha fazla kaçamayacağımı biliyordum.

Aniden, kurt sürüsünün içinde olmak, onunla çevrili olmaktan çok daha güvenli göründü.

"Bayan Lovett."

Dönüp, girmek için hazırlandığım odamın kapı koluna elimi uzattım. Kapıların daha ilerisinde, Marie-Louise'in solgun başı kendi kapısından dışarı çıkmıştı, beyaz saçları başörtüsüyle zar zor tutunuyordu, gözleri bu mesafeden bile tabak gibi görünüyordu. Aceleyle beni yanına çağırdı.

Ben de itaat ettim. Omzunun kemikli çıkıntısının ötesinde, yatak odasında bir çift hizmetçinin, onun ayrılışı için eşyalarını toplayarak telaşla koşturduklarını görebiliyordum. Bu manzarayı görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. Baykuş'un odası, adeta bir ayna sığınağına dönüşmüştü. Her şekil ve boyutta aynalar odayı doldurmuş, mobilyaların üzerine yaslanmış ve duvarlara asılmıştı. Tüm oda, yansıyan ışığın parıldayan bir prizması gibiydi. Arkadaşımın odanın ortasında oturup, bir tiyatro seyircisi gibi etrafındaki dünyanın sahneye açılmasını izlediğini hayal edebiliyordum.

Bana doğru eğildi ve dikkatimi tekrar kendisine çekti. "Geçen gece yatak odanda biri vardı." sırtımı kafamın kaşımı İç yorgun bitkin halimde, ben ayna ayna Eliot Eliot ile yüzleşmeden döndükten sonra aynamı tekrar örtmeyi unutmuş ol gerçekleşengerceği gerçeği gözlemlediğimi gözlem farkına en parça parçası Marie-Louise'in itirafı bu rahatsız en en "Evet," " kararsız bir şekilde cevap verdim. "Seninkinde de olduğu gibi, eminim ki... bizi duruşmaya götüren adamlar."

Baykuş şiddetle başını salladı. "Hayır. Ondan önce," diye ısrar etti. "Başka biri vardı... Bayan Dabos'un bulunduğu akşam, balo sırasında. Masana yakın duruyorlardı, aynadan uzaklaşmışlardı, bu yüzden yüzlerini göremedim. İlk başta, seni sabote etmek için gelen başka bir hizmetçi olduğunu sandım, ama gördüğüm kadarıyla kötü bir şey yapmadılar. Sadece orada durup, sanki bir şey arıyormuş gibi etrafı karıştırıyorlardı."

Gözlerini kırptı, bu hareket rüzgarda titreyen bir saz gibi ince vücuduna yayıldı. Onun sözleri üzerine, kollarımdaki tüyler diken diken oldu. *Hiçbir şey yapmadılar... sadece durdular... sanki bir şey arıyormuş gibi.*

Masanın yanında, demişti. Ophelia'nın elbiseleri dışında, odamda pek değerli bir şey yoktu, ama bir hırsızı çekebilecek bir nesne *vardı*.

Mumum. Korku, odanın köşesinden bir güve gibi üzerime çöktü. Fortblanche'da kaldığım süre boyunca, onu masamın çekmecesinde saklı tutmaya özen göstermişim, ama balo hazırlıklarının telaşında, birdenbire dehşetle fark ettim ki, unutmuştum. Eliot'la öpüştükten sonra yatak odama döndüğümde, karanlıkta bana göz kırpan beyaz alevi ve etrafında ölü sinekler gibi kıvrılmış kağıt parçalarını hatırladım.

Biri onu arıyor muydu?

Endişemi zorla kafamdan silip attım. Marie-Louise'in gördüğü kişi mumumu aramaya gelmiş olsaydı, onu alırdı. Üstelik, bu komplolarla işim bitmişti. Eliot'un aldatmacasını öğrendikten sonra onun soruşturmasını bitirdiğimi kendime söylemişim ve ciddiydim.

Onun ya da başka birinin beni tekrar bu işe bulaştırmasına izin vermeyecektim.

"Eminim sadece hizmetçiydi," dedim yatıştırıcı bir sesle. "Belki bir hizmetçi odamda bir ses duyduğunu sandı ve kontrol etmek istedi."

Baykuş ikna olmamış gibiydi, ama başını sallayarak uzaklaşmaya hazırlandı. Kapıyı kapatmadan önce, öne doğru adım attım ve elimle kapı kolunu tuttum. "Marie-Louise?"

Bana dönüp, sorgulayan gözlerle baktı.

Ona gülümsedim, bakışlarını karşıladım. "İyi oyundu, Bayan Rochefort."

Eşiğin onun tarafında, kapı kolunu sıkıca kavradığını gördüm ve kısa bir an için, sanki

Her ne kadar biz birleşmiş olsak da, bir şekilde, ahşabın engeli aracılığıyla birbirimize bağlıydık. O da ince dudaklarıyla gülümsememe karşılık verdi. "İyi oyundu, Bayan Lovett."

—

Noé ile randevum için gün batımında çağrıldım, Bernard huysuz bir şekilde yatak odamdan beni almaya geldi. Alaires'lerin resmi yemek odasına götürüleceğimi sanıyordum, ama bunun yerine Fortblanche'ın en batıdaki ve en büyük kulesi olan, keşiflerim sırasında kaçındığım bir alana çıktığımızda şaşırdım. Bildiğim kadarıyla, orada sadece aile odaları vardı — Bastian Alaire'nin odaları ve oğlunun odaları, Wit'im izin verse bile girmeye cesaret edemediğim odalar.

Eliot ve benim buluşma yerimizin bulunduğu kuleye kıyasla, bu kule iyi bakımlıydı ve duvarlarında portreler asılıydı. Resimlerin çoğu, evin başka yerlerinde gördüklerime benzer şekilde düğün veya aile sahnelerini tasvir ediyordu: Alaires ailesi ve eşleri, izleyiciye stoik bir şekilde bakıyor, ellerini birbirlerine kenetlerken hafifçe parlayan magesilk ile birbirlerine sarılmışlardı. Pervazlı pencereler aşağıdaki okyanusa bakıyordu, bazıları indigo ve lapis mavisi tonlarında vitray çiçeklerle süslenmişti.

Kulenin tepesinde, tek bir kapının önünde durduk. Kapı, Stravastian fallownut ağacının kendine özgü mat siyah rengindeydi. Bu ağaç, babamın memleketinin uzak dağlarında bulunan, son derece nadir bir ağaçtı. Kapı, dalgaların ve asılı ayların desenleriyle oyulmuştu. Beni tam olarak nereye götürüyorlardı?

Bernard benim için cevap verdi, kapıya yaklaşp kolu çevirdi. "Genç efendi bu gece özel odasında yemek yemeyi tercih ediyor."

özel odasında yemek yemeyi tercih ediyor."

Kapı gıcırdayarak açıldı: bir davet. Boşluktan bir oturma odası görünüyordu, kademeli pirinç avize, kanarya sarısı döşemeli lüks bir kanepeye ve ona uyan koltuk takımına ışık saçıyordu, altında pudra mavisi bir halı vardı. Bu manzara dişlerimi gıcırdatmaya başladı. Noé benimle *burada* buluşmak mı istiyordu?

Harekete geç, Lovett. Daha önce Marie-Louise'e yaptığım gibi, endişelerimi bir kenara attım. *Onun istediği yerde yemek yiyeceksin. Bu kadar yol geldin, şimdi geri dönemezsin.*

Bernard'a solgun bir gülümsemeyle veda ederek başımı eğdim ve kapıdan çıktım.

Noé oturma odasında değildi. Onu merdiven sahanlığından görmemiştim, ama içimden bir ses onun bir köşede oturmuş, önündeki zengin akşam yemeği karşısında bana gülümsediğini umuyordu. Tereddütle odanın içine doğru ilerledim ve arka duvarda açık duran, yatak odası olduğunu tahmin ettiğim ikinci bir kapıya göz attım. Oradan yankılı ve dolgun bir ses geldiğinde midem düğümlendi.

"Girin, Bayan Lovett."

Dilimde acı bir tat, ağzım kuruyordu. Sanki çamurda yürürmüşçesine uzuvlarım isteksizce hareket ediyordu; beceriksiz adımlarla, ikinci odanın eşiğine gelene kadar kendimi zorladım ve elimle kapının ahşap yüzeyine bastırdım. Bir itmeyle kapı açıldı ve kafamı dolduran görüntüler karşısında nefesimi tuttum — Noé yatakta uzanmış, beni kendine doğru çekiyordu...

Gözlerimi kırptım, burnumdan bir nefes çıkarken. Kapının ardındaki oda gerçekten bir yatak odasıydı; ama akşam yemeği arkadaşım ortalıkta yoktu. Kaşlarını çatarak, I içeri girdim, taking in the dört direkli yatakta

(düzeltilmemiş, ipek çarşafı buruşuk), zarif sehpa (üzerinde kitaplar yığılmış, bazılarının sayfalarının arasına çatalı diller gibi şeritler sıkıştırılmış), filigran ızgara ile gizlenmiş şömine. *Mum yoktu*, ama bunun pek bir anlamı yoktu. Yatak odası büyüktü; saklanacak yerlerin fare delikleri kadar çok olduğundan emindim.

Noé'nin sesinin beni buraya çağırdığını hayal etmiş olabilir miydim?

"Buraya."

Bu sefer daha yakın bir ses. Kafam pencereye doğru döndü; pencerenin açık olduğunu fark ettim, perdeleri rüzgarda hafifçe dalgalanıyordu. Pencerenin önüne geçtim, başımı pencere pervazından dışarı çıkardım ve aşağıdaki denize şaşkınlıkla baktım.

"İşte buradasın."

Beklediğim dalgalı, şist rengi okyanus yerine, çenesini bana doğru eğip gülümseyen Noé'yi gördüğümde pencere pervazından neredeyse düşüyordum. Yaklaşık bir metre aşağıda, kulenin kavisli tarafına bir cumbalı pencere yapılmıştı ve mazgallı çatısı bir tür kompakt bir iniş alanı oluşturuyordu. Noé, başını geriye atmış, kule duvarına yaslanmış, sağ elinde sürekli duman çıkaran yanan bir sigara ile oturuyordu. Yanında, kareli bir peçete serilmiş, yanında da açık bir hasır sepet duruyordu. İçinde yarısı yenmiş bir baget, balmumu bezine sarılmış bir parça sert peynir ve bol miktarda üzüm gördüm.

Sigara izmaritini söndüren Noé ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Elini tutarken, pencere pervazına bacaklarımı atıp aşağı inerken, "Seni korkuttum mu?" diye sordu. Kulenin güvenli sınırlarını terk ederken kalbim bir an için hızla çarptı. Bu yükseklikte rüzgâr beni daha sert ve vahşi bir şekilde sardı Noé

belimi tuttu, beni çatının düz yüzeyinde dengeledi.

"Özür dilerim," dedi, ağzı kulağıma yakın, sözleri rüzgârla neredeyse fısıltıya dönüşmüştü. "Sana en sevdiğim yeri göstermek istedim."

Siyah saçları vahşi ve canlıydı, abanoz rengi bukleler yüzünü kaplıyor ve benim kahverengi buklelerimle karışıyordu. Buklelerimden birkaç tanesi kafamdan kopmuş ve şimdi aramızdaki havada dalgalanıyordu. Belki de bu sadece adrenaline sarhoş olmuş, baş döndürücü bir duyguydu - ölümün gölgesine yaklaşp zarar görmeden kurtulmanın verdiği duygu - ama o anda onunla birlikte dururken, onun görüntüsüne sarhoş olmuş gibi hissettim: rüzgârla kızarmış teni, parlak gri çakıl taşları gibi gözlerinin sıvı parlaklığı. İniş yeri o kadar dardı ki, ikimiz birlikte neredeyse tüm alanı kaplıyorduk, hasır sepet unutulmuş bir şekilde bacaklarının arkasına sıkışmış, etrafımız boşlukla çevriliydi, sadece o ve ben dünyanın sonunda.

O, benim şaşkın ifademi görünce güldü, başparmağıyla kalça kemiğıme bastırdı ve bu his beni kendime getirdi. Kafamı sallayarak, avucumu yanağıma bastırdım ve dikkatlice oturdum, eteğim vücudumla sert, soğuk taş arasında bir yastık oluşturdu.

"Burası en sevdiğin yer mi?" diye sordum, dizlerimi göğsüme çekerek yanıma oturması için yer açtım. "Çok güzel, ama oldukça gizli bir yer, değil mi? Beni çağırmasaydın seni asla bulamazdım."

Noé sepetin içine uzanıp altından bir şişe beyaz şarap çıkardı, mantarını açtı ve uzun boynundan direkt olarak bir yudum aldıktan sonra bana uzattı. Alkol damlacıkları çenesine yapışmış, berrak kaynak suyu gibi boynuna akıyordu. Şarabı ondan alırken, avuçlarımın içinde kaygan ve buz gibi olan kadehi tutarken, "Aksine," diye cevapladı. "En çok burada kendimi görünür hissediyorum."

Denize doğru başını salladı, batan güneşin yarılmış sarısı dalgaların üzerine damlıyordu. "O, benimkinden daha değişken bir ruh hali olan tek canavar."

Şişeden hafifçe bir yudum aldım, keskin ekşiliğini tadarak, sonra şişeyi yanıma koyup kollarımı ovuşturdum. Kuleden atladığımda içimi kaplayan coşku dalgası azalmaya başlamıştı ve onunla birlikte alacakaranlığın soğuğu da üzerime çökmüş, beni nemli bir şekilde sarmıştı. Noé titrediğimi fark edince suçlulukla yüzünü buruşturdu. Ceketini çıkarıp omuzlarıma sarmalarken, bana öne doğru kaymamı işaret etti. Saten astarı, vücut ısıısıyla dikilmiş olduğu için sıcaktı.

"Bu gece geldiğine sevindim," dedi, geri çekilirken. "Gelmeyeceğinden endişelenmiştim. Belki de ortak arkadaşımıza kötü davrandığım için beni zalim bulmuşsundur diye."

Onun açık sözlülüğü beni tedirgin etti ve ona yan gözle baktım. Doğruydu, bir gece önce aynı şeyi yapacağını söylememe rağmen, Eliot'un bu kadar sinirlenmesini görmekten hoşlanmamıştım, hatta onun ani ayrılışından dolayı üzölmüştüm. Yine de...

"Seninle ilk kez özel olarak konuştuğumuzda, duruşman için bir sır bulmak için Bay Lear'dan nasıl hırsızlık yaptığımı sana anlatmıştım," diye cevap verdim, ses tonum ihtiyatlıydı. "Seni yargılayacak durumda değilim."

"Yine de yargılamaktan kendini alamıyorsun." Noé bana ince bir gülümsemeyle baktı ve ben itiraz etmek için kendimi tuttuğumda kıkırdadı. "Sorun değil," dedi, özrünü eliyle savuşturarak. "Ben de kendimi yargılıyorum."

Beni geçerek, şarabından bir yudum daha aldı, parmak eklemleri şişenin boynunda beyazlaşmıştı.

"Eliot ve ben benzer babalar tarafından benzer şekilde yetiştirildik," diye devam etti. "Ama arkadaşımız bunu asla kabul etmese de, Reginald Eliot'a benim babamın asla vermediği bir özgürlük tanıdı. Küçük isyanlarına izin verdi, evliliğini ertelemesine izin verdi

evliliği ertelemesine izin verdi. Bazen onu kıskandığımı itiraf etmeliyim. Kendisine verilen hediyeleri ne kadar az takdir ettiğini kıskandım."

Noé dönerek omzunu kule duvarına yasladı, böylece yüz hatları artık profilden değil, doğrudan bana dönük hale geldi. Düşüşten sonra yerin hızla yaklaşması gibi, fark ettiğimden çok daha yakın bir mesafedeydi.

"Eliot'un düşüncesine göre, Bayan Dabos'un başına gelen gibi başka bir kaza riskine girmektense, seni bırakmak daha iyi olur," dedi. "Ve Fortblanche'dan ayrılmak istiyorsan, seni durdurmayacağım... ama belki de bu benim bencilliğimdir, ama seni bu kadar kolay kovamam.

"Tek bir iyi şeyi kendime ait olarak görmek istemem gerçekten o kadar kötü bir şey mi?" diye mırıldandı, bakışları beni takip ediyordu.

Sadece bir yudum şarap içmiş olmama rağmen, aniden başım döndü ve yutkundum. "Korkarım ben iyi bir şey değilim, efendim."

O sıırttı. "Sadece gerçekten iyi olanlar kendilerini öyle kabul etmeyi reddederler," diye sakın bir şekilde karşılık verdi. "Sizin içinizde iyilik var, Bayan Lovett. Ben gördüm."

Bakışları sarsılmazdı, tutarlılığı rahatsız ediciydi — biraz daha uzun süre bakmasına izin verirsem, kalbimin derinliklerine kadar kesip, gölgeler gibi sakladığım günahlarımı ortaya çıkaracağından korkuyordum. Rahatsızlık duyarak başımı çevirdim.

"Katılmıyor musunuz?" Noé'nin sesi eğlenceli bir tondaydı. O yaklaşırken tüm vücudum gerildi, parmakları başımdan düşen saç tellerinden birini buldu ve neredeyse dalgın bir şekilde avucunun üzerinde okşadı. "Babamın her şeyi bilme yeteneğine sahip olmayabilirim, Bayan Lovett, ama yine de oldukça gözlemciyim," dedi yumuşak bir sesle. "Belki de sizden daha iyi biliyorum."

Soğuktan sinirlerim şok olmuştu, farkındalığım saçlarımın onun tenine değen, gevşek ve serbest halini görmeye odaklanmıştı. Sadece iki hafta önce, bunu hiç önemsemezdim.

Bu hareket, ama Şimdi tamamen skandal gibi geliyordu, bir öpücük kadar samimi. Sigara dumanının kokusunu alabiliyordum — ona doğru biraz yaklaşırsam, temizleyici bir ateşin kokulu dumanı gibi beni saracağını biliyordum. Bu fikir cazipti, Eliot'a olan çekiciliğimden farklıydı, ama neredeyse aynı derecede güçlüydü. Eliot'la birlikteyken, kaçınılmaz olarak kendimi hissediyordum, korkunç ve dürüst bir şekilde tanınıyor ve tanıyordum, sanki aynı türün üyeleriymişiz gibi, her birimizin kusurları diğesinde yansıtılıyordu. Buna karşılık, Noé'nin özgüveni bulanıklaştırıcıydı, beni ay gibi gölgede bırakıyordu. Sanki beni gömebilir ve kurtarabilir, beni yeni birine dönüştürebilirmiş gibi.

Ona yaslanmak istedim — bana söz verdiği gibi iyi, nazik ve dürüst bir kız olmak istedim. Ama denediğim halde, içimde bir zayıflık hissettim, sanki ayaklarımın altından kayıp düşecek bir tuzak kapısı gibi.

Şüphe. Ve ben onu düzeltmedikçe geçmeyecekti. "Noé," dedim, uzaklaşarak ve gevşek saçlarımı örerek. aceleyle kılıfımın sınırları içine geri döndüm. Arkadaşım, onun ilk adını kullanmam üzerine kaşlarını kaldırdı, gümüş rengi gözleri kapandı, ama beni düzeltmedi. "Yersiz bir şey söylüyorsam beni bağışlayın, ama... az önce Bayan Dabos'un vefatından bahsettiniz," diye cesaretimi topladım ve rahatsızlık numarası yaptım. "Siz ve babanız, geri kalan kızların yarışmaya devam etmesine izin verdiğiniz için size minnettarım, ama itiraf etmeliyim ki merak ettim... Ophelia Lear'ın Vainglory'sinde olduğu gibi, geri kalan yarışmanın iptal edilmesi konusunda bir tartışma olmadı mı?"

Noé taşa yaslanarak aramızdaki mesafeyi daha da genişletti. Parmaklarını sol dizinin üstünde birbirine doladı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Geçen yıl durum farklıydı," diye dikkatlice cevap verdi. "Babam Reginald'a saygıdan yarışmayı iptal etti, ama..."

"Bunun yanı sıra..." Burnunu kırıştırdı. "O zamanlar şimdi sahip olmadığı avantajları vardı. Örneğin zaman."

"Zaman mı?" diye tekrarladım. "Ne için zaman?"

"Birçok şey için," diye belirsiz bir cevap verdi Noé. "Ama çoğunlukla..." Parmak eklemleri dizinin üzerinde gerildi, solgun teni daha da beyazladı. "Annemin verdiği saç, gençliğim boyunca bize yetecek kadar boldu, ama bir yıldan biraz fazla bir süre önce stokumuz bitti. O zamandan beri, zanaatkarlarımızın önceden hazırladığı parçaları satarak idare ediyor, ama..."

Omuz silkerek, sağ pantolon paçasının yanındaki bir ipliği koparmak için eğildi. "Evlilik kanunları, her Weaver'ın hayatı boyunca sadece bir eş alabileceğini belirtiyor — sadece *bir tane*, daha fazlası değil. Babamın yetenekleri etkileyici, ancak zanaatkarlarımızın çarklarımızda eğirip iplik haline getirebilecekleri taze saç sağlayan bir silkwitch olmadan, ailemin geliri yakında kuruyacak," diye itiraf etti. "Ailemizde evlenmemiş tek dokumacı benim, yani babamın kaderimizi tersine çevirmek için tek şansı benim. Açıkçası, kalan tüm rakiplerimin bir tanesi hariç hepsinin ölmesine razı olurdu, tabii bu benim kalan kızla evlenmemi sağlayacaksa."

Kaşlarımı kaldırdım. "Peki bunun bir tehlikesi olduğunu düşünüyor musunuz, efendim?" diye sordum.

Noé, haddini aştığını fark edince kızardı. "Hayır, elbette yok," diye beni temin etti. "Sadece demek istedim ki..." Dudaklarını ısırarak sözünü yarım bıraktı. "Özür dilerim," diye birkaç saniye sonra tekrar başladı. "Sadece karamsar davranıyordum. Size söz veriyorum Bayan Lovett, burada oldukça güvendesiniz."

O konuşurken sinirlerim gerildi. Tek başına bakıldığında, Noé'nin sözleri rahatlatıcıydı; ancak tavırları, sözlerinin verdiği güveni yansıtmıyordu. Her zamanki rahat tavırları yoktu, aksine neredeyse... Korkuyor muydu?

Onu sınavı öğrenmeye karar verdim. "Ama Sybil'in ölümünün ayrıntıları bu kadar gizemliken, ben ve diğer kızların bundan nasıl emin olmasını bekleyebilirsiniz?" diye ısrar ettim. "Dün, cesedinin yasak bir bölgede bulunduğunu söylemişsiniz. Fortblanche'da geçirdiğim ilk gece, garip bir şeye rastladım: malikanenin uzak bir köşesindeki bir çalışma odasının içinde gizlenmiş bir tünel. Size bunu sormak istedim, ama Bay Lear bana başka türlü tavsiyede bulundu, sizin bir bakirenin önemsiz endişeleriyle uğraşacak kadar meşgul olmadığınızı söyledi." Noé'nin ceketini kendime daha sıkı sararak, endişeliymiş gibi bakışlarımı ayaklarıma çevirdim. "Sybil orada mı öldü?"

Noé çenesini sıktı, başını çevirip okyanusa doğru baktı. Eliot'un benim sorumu cesaret kırıcı tavrını abartarak, onu cevap vermeye teşvik edebileceğimi umuyordum, ama belki de arkadaşını çok iyi tanıdığı için benim o anki uydurmamla kandırılmayacaktı. Soğuk şarap şişesi yuvarlanarak uyluğuma çarptı ve ben, her an gelebileceğinden emin olduğum reddedilme yerine, eteğimden sızan nemli lekeye odaklanmaya çalıştım.

Noé yorgun bir şekilde omuzlarını düşürerek iç geçirdiğinde kalbim sıkıştı. "Evet," dedi ve tek kelimeyle —bu sözleri isteksizce söylediği için—sinirlerim gerildi. "Oraya gittiğini bilmiyordum—Lear bana söyleseydi, sana gitmemen için onu uyarırdım. Evin o kısmı çok eski, onu inşa eden bozuk büyü de öyle. Sık sık çöküntüler oluyor..." Yutkundığında boğazı sertçe titredi. "Babam, Bayan Dabos'un bir çöküntünün kurbanı olduğuna inanıyor." Yüzünü buruşturdu. "Ama neden o bölgedeydi, ya da oraya nasıl girdi... Bu sorular hala cevapsız."

Eğer yolu biliyorsan, bunu paylaşmak ikimize de fayda sağlar.

Gözlerimi kırpmamak için tırnaklarımı avucuma batırdım, Sybil'in sesi kulağımda tuzlu su gibi çınlıyordu. Ölümünden önceki gün, bana tüneller hakkında sorular sormuştu — sanki orada bir şey arıyormuş gibi, benim önce bulduğumdan endişelendiği bir nesne. Bu, muhabirimin ertesi gece bana yazdığı şeyin aynısı mıydı? Gözlerimi kapattığımda, göz kapaklarımın arkasına külle yazılmış mesajlarının beni beklediğini biliyordum.

Onu aldın mı?

Ne yaptığını bilmiyorsun.

Şüphelerimi bastırdım. Anladığım kadarıyla, Noé'nin Sibyl'in öldüğü yer hakkında bana yalan söylemesi için bir neden yoktu, ama kanıt olmadan onun sözünü kanun gibi kabul edemezdim. Belki de benim ona verdiğim açıklamayı alıp bana geri atmıştı. Durumumuz tersine olsaydı, ben de öyle yapardım.

"Baban Sybil'in bir çöküntüde öldüğüne mi *inanıyor*?" diye sordum aniden.

Noé bana yan gözle baktığında, yüzüm kızardı.

"Affedersiniz," dedim, başımı eğerek. "Sadece... Kabul etmelisiniz ki, efendim, bu tuhaf bir kelime seçimi. Sybil'i öldüren bir çöküntü olsaydı, kanıtlar açık olmaz mıydı?" Tereddütle öne eğildim, baskı yaptığımın farkındaydım ama geri çekilemiyordum. "Cesedi kendiniz gördünüz mü?"

Noé şimdi bana doğrudan bakıyordu, bakışları kararlı ve anlaşılmazdı ve bu bakışların altında kararlılığım zayıfladı. Bu şekilde kurcalayarak neyi başarmaya çalışıyordum? Beni odasına davet etmiş, kazanmak istediğimi söylediğim yarışmada bana yardım etmişti ve ben, Eliot'a bittiğini söylediğim bir soruşturma uğruna her şeyi mahvediyordum. Aniden kendime sinirlenerek ayağa kalktım,

“ Beni affet,”

tekrar etti. "Ne oldu bana bilmiyorum, gitmeliyim."

"Bayan Lovett." No  n n eli bileğimi yakaladı ve dönmemi engelledi.

Endişelenerek aŗađı baktım. Alacakaranlıkta, neredeyse tanınmaz haldeydi, yüz hatları bir kahininki gibi, pencerenin dıŗında uğursuzca t nemiŗ bir kuzgununki gibi, kötü bir önseziyle  rt lm ŗt .

"Bunu tekrar edersen, inkar ederim," dedi, sesi alçaktı. "Sybil Dabos'un ölümü korkunç bir trajediydi. Ama... o iradeli bir kızıdı, uyarıldığı halde oraya giden türden bir kızıdı. Belki de bu meydan okumadan zevk alıyordu, belki de bunun ona getirebileceği en kötü Şeyin birkaç yeni d ŗman olacağını d ŗ n yordu."

Bacağımı daha sıkı kavradı, alnı kırıŗtı. "Bu ev eski ve içinde
Seni koruyamam," diye sertçe devam etti. "Iŗık olmadan büyüyen, çok uzun zamandır gölgelerde çürüyen g  lerden. Ve onlar, Bayan Lovett, d ŗman edinmezler. Onları  ld r rl r."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Bastian'ın varisi beni odasından uğurlamayı teklif etmedi.

Onu, gözleri ufka dikilmiş, dudaklarına yarıya kadar kaldırılmış soluk bir sigara izmaritiyle merdiven sahanlığında otururken bıraktım. Mırıldandığı veda zayıftı, gevşek bir el sıkışma gibiydi; önceki sözleri, diğer tüm sözleri bizden çalmış gibiydi, beni kaşıntılı ve yorgun bırakmıştı, sanki öğle güneşinin altında çok uzun süre yürümüşüm gibi.

Onlar, Bayan Lovett, düşman edinmezler. Onları öldürürler.

Onun oturma odasından giriş kapısına geri döndüğümde sinirlerim çok gerilmişti. Yine de, kapıyı açtığımda diğer tarafta birinin beklediğini beklemiyordum.

Şok onu ele geçirmeden önceki kısa anda, Eliot'un yüzü gergindi, dağınık bukleleri kısmen kızgın bakışlarını gizliyordu. Basit bir pantolon ve keten gömlek giymişti, gömleğinin yakası düğmesiz ve geriye doğru katlanmıştı, böylece köprücük kemiği görünür olmuştu. Ceket ya da yelek giymemişti. Sanki bir doğal afetten kaçmış, kendini toparlayamadan pencereden atlamış gibi, dağınık ve düzensiz bir havası vardı.

Bir an için, benim için geldiğini sandım — Noé ona burada yemek yiyeceğimizi söylemişti — ama geri adım atıp, beni daha iyi görebilmek için alnındaki saçlarını geri ittiğinde, bu düşünce bir anda yok oldu. Bakışları benden Noé'nin odasına, arkamda gölgede kalan odasına kaydı, sonra yavaşça tekrar bana döndü.

Dudaklarını ıslattı, sonra araladı. "Onun yatak odasında mıydın?"

Soru düz bir şekilde, ilgisizmiş gibi gayri resmi ve keskin bir şekilde sorulmuştu. Ancak gözleri onu ele veriyordu: içten içe yanan bir ateş gibi sessizce parlıyordu. Yanaklarım, onun sözsüz suçlamasıyla yanarak kızardı.

"Yemek yiyorduk," diye kısa bir cevap verdim ve kapıyı arkamdan kapattım. "Arkadaşının erdeminden şüphe mi ediyorsun?"

Eliot şüpheyi kaşlarını kaldırdı. "Onun değil."

Gevşek saçlarımın kıvrımını, Noé'nin avucundaki koyu renkli bir taç yaprağı gibi canlı bir şekilde hatırladım ve öfke içimde bir vida gibi sıkı sıkıya dolandı. "Demek artık aramızda böyle olacak?" diye bağırdım. Sesimi alçaltarak, göğsüm onun göğsüne degecek şekilde öne doğru adım attım. "Buradaki yerimi hak ettim Eliot, bunu sen de biliyorsun. Noé'ye beni kovmasını söyledin, sırf bana inat etmek için."

"Eğer hak etmiş olsaydın, beni bu gerçeğe ikna etme ihtiyacı hissetmezdin." Eliot'un cevabı net ve anında geldi. "Maalesef *Bayan Lovett*, çalabileceğiniz şeylerin bile bir sınırı var."

Gülerek, "Öyle mi?" dedim. Kollarımı kavuşturup, omzumun üzerinden kapıya doğru başımı salladım. "Arkadaşını çoktan çaldım. Başka ne çalayım?"

Burnu kırıştı, öfkesi yüzüne karanlık bir perde gibi çöktü. Cevap vermek için ağzını açtığı anda, arkamdaki odadan boğuk bir çığlık yükseldi. "Lear? Sen misin?"

Noé. Yaklaştıkça ayak seslerini duyabiliyordum, sanki bir uyarı ateşi gibiydi. Eliot ve ben onun yaklaşmasıyla aynı anda doğrulduk ve kırık bir vazonun önünde oyalanırken yakalanan iki çocuk gibi birbirimize baktık.

Sonunda Eliot konuştu. "Kalkacak mısın, yoksa kendini koruma içgüdünü tamamen mi kaybettin?" diye tısladı. "*Git*, beni seninle görmeden önce, yoksa ikimiz de sonuçlarına katlanmak zorunda kalırız."

Onun kınaması ihtiyacım olan itici güç oldu; son bir kez kaşlarımı çatarak onu itip geçtim ve merdivenlerden aşağı inmeye başladım. Sadece birkaç saniye sonra, Noé'nin kapısının gıcırdayarak açılma sesi beni sendeletti, Eliot'un sesi de hemen ardından geldi. "Kardeşim. Özür dilemeye geldim..."

Onun sözlerinin geri kalanını kasten duymazdan geldim ve kendimi kulenin merdivenlerinde aşağı doğru inerken kaybettim. Aşağıya vardığımda ev sessizdi; zamanlamam doğruysa, diğer hizmetçiler şu anda akşam yemeği için toplanıyor olmalıydılar, bu da bana, onlar geri dönüp beni ve nerede olduğumu sorgulamaya başlamadan önce bir saat kadar kutsal bir özgürlük süresi bırakıyordu.

Kızların koridoruna vardığımda, koridorun ortasında durdum, birkaç kapı önümdeki yatak odasından gelen boğuk hıçkırık sesine kapıldım. Kaşlarımı çatarak, yavaşça yaklaştım. Diğer kızlardan biri akşam yemeğinden geri mi kalmıştı?

Dikkatlice bir adım daha yaklaştım ve daha iyi duyabilmek için başımı eğdim. Tepki veremedi kapı birden açıldı ve diğer tarafta parlak bir silüet belirdi. Silkwitch'in gözleri gözlüklerinin arkasında şişmiş ve kızarmıştı, tüm vücudu suçlayıcı bir öfkeyle titriyordu, sanki rüzgâr gülü benim yönüme doğru sallanıyormuş gibi. *Manon*.

Beni fark edince öfkesi azaldı, utanç duygusu öfkesinin kızıl kızarıklığını derinleştirdi. "Oh... özür dilerim, Bayan Lovett," diye kekeledi Manon. Saçları kıvrımlarına gevşekçe yapışmıştı, sanki daha yeni takmış gibi. "Koridorda birini duydum ve düşündüm ki..." Sesi kesildi, yüzündeki ifade bir anlığına tekrar karardı. "Sizi beklemiyordum."

Omzunun üzerinden yatak odasına baktım. Yatağının üzerine dağılmış kitapların arasında, birkaç tane kullanılmış

mendil gördüm, sanki dantelli kelebekler çarşaflarının üzerine yayılmış gibi. "İyi misin?"

Manon'un kızarıklığı boynuna kadar yayıldı. "Tabii ki," dedi —sonra, kendinden emin değilmiş gibi, daha sert bir sesle tekrarladı, "Tabii ki. Aslında ben de akşam yemeğine gitmek üzereydim—diğer kızlar daha önce gittiler, ama Bayan Tremblay ve ben... bir anlaşmazlık yaşadık." Burnunu çekti, gülüşü boğazında zayıf bir şekilde takıldı. "Önemli bir şey değildi, gerçekten

— dostça bir tartışmaydı."

"Dostça," diye şüpheyi tekrarladım. Sesimi neşelendirerek sordum, "Ne hakkında?"

Manon gözlerini kıırttı — açıkça benim küstahlığımdan şaşırmıştı. Ona çekici bir şekilde gülümsedim.

"Ne?" dedi. "Oh, hiçbir şey." Yere doğru baktı ve bir an dudağını ısırdı. Gözlerini tekrar kaldırdığında, gözlerinde ateş vardı. "Biliyor musun, biz buradayken, o Dorian Drake'le görüşüyordu," diye fısıldadı Manon. "Çocukken onu kovalayan kızlarla dalga geçerdi. Ben..." Sözüünü kesip, kendini hatırlar gibi başını salladı. "Affet beni. Bunu paylaşmam çok uygunsuzdu."

Ona baktım, gözlüklerinin ardında yeni gözyaşları dolmuştu. Demek öğrenmişti. Anais'in ittifakının parçalanması beni memnun etmeliydi, ama Manon'un üzüntüsüne tanık olunca, sadece acıma hissettim. "Sorun değil," dedim nazikçe.

Kapıma doğru bakarak, ayrılmaya hazırlanmak için gerildim, ama bir saniye sonra geri döndüm.

"Bayan Blanc," dedim aniden. Diğer kız bana bakışlarını çevirdi ve içimden kendime lanet okudum. Ne *yapıyordum* ben? Ahlaki bir yol izleyip onu kontrol etmişim, artık odama çekilmemi engelleyen hiçbir şey yoktu. Yine de bu, konuşmamda olduğu gibiydi.

No  ile; tüm çabalarıma rağmen, kendimi devam etmekten alıkoyamadım. "Sana sormak istediğim bir şey var. Sanırım bana verilen oda, geçen yıl Ophelia Lear'ın kaldığı oda. Onun birkaç eşyası burada kalmış gibi görünüyor, özellikle de Matthieu Pender'ın *Aristide the Culler* adlı kitabı." Kafamı eğdim ve yalanımı fark etmemesi için dua ettim. "Ophelia'nın bu kitaba neden ilgi duyduğunu biliyor musun?"

Manon gözlüklerini silerek burnunu çekti. "Pender... Onu duydum, evet, ama tanidik olduğumu söyleyemem," diye cevapladı. "Korkarım, geçen yıl Bayan Lear ve ben pek konuşmadık. Diğerleriyle çok nadiren bir araya geliyordu. Wit'im sayesinde bir şeyler sakladığını hissedebiliyordum, ama ne olduğunu asla ke fedemedim. Ve sonra, tabii ki, vefat etti... ve şimdi, sadece bir yaz sonra, Bayan Dabos da..." Dudakları titredi, sesi titriyordu. "Onlara olanlar çok korkunç."

" yle," diye içtenlikle onayladım. Sonra, sessizlik yerleşmeden önce: "Wit'in, hissettiğin gizli şeyler hakkında sana hiçbir şey söylemiyor mu? Onların doğası hakkında herhangi bir ipucu?"

Manon omuz silkti. "Farklı kokular farklı sırları ima eder," dedi. "Bazıları diğerlerinden daha zor anlaşılır. Ama Bayan Lear'ın kokusu her zaman kişisel geldi bana." Yutkundu. "Bir ilişki gibi. Anais'te de aynı kokuyu aldım, o..."

Gözleri yine doldu ve ben, o tekrar ağlamaya başlamadan önce oradan ayrıldım. "Yardımanın için teşekkür ederim," dedim. "Seni yalnız bırakayım."

Ayrılırken, onun kapısını geride bırakıp kendi odama gittim. Yürürken,    hizmetçi kız, çamaşır sepetleri üzerinde kıkırdayarak yanımdan geçtiler. Aklıma bir fikir geldi, omzumun üzerinden Manon'un kapısının kapalı olup olmadığını kontrol ettim ve sonra

En yakınımıdaki kızın dirseğine dokunarak onu durdurdum.

"Affedersiniz," dedim, gözlerimi genişleterek. "Bay Dorian Drake nişanlı değil mi?"

Hizmetçi gözlerini kırptırdı, bakışları arkadaşlarına doğru belirsizce kaydı. "Sanırım evli, hanımefendi."

Dudaklarımı büzüştüm. "Ne garip," dedim, üç kızın da duyabileceği kadar yüksek sesle. "Çünkü geçen gece, onu tam da bu koridorda Bayan Anais Tremblay ile gördüm, tam bir bekar gibi davranıyordu."

Hizmetçilerin yüzleri skandalla aydınlanırken, ben de elimi çekip sııttım.

"Bunu onlara da söyleyebilirsin," dedim tatlı bir sesle.

Manon'a olan borcumu ödedikten sonra, sonunda odama döndüm. Odamda, sandığım yatağımın ayak ucunda bekliyordu: daha önce bıraktığım gibi sıkıca kapalıydı. Yanına gidip diz çöktüm, mandalı açtım ve homurdanarak sandığın ağır kapağını kaldırdım.

Bayan Lear'ın kokusunun her zaman kişisel olduğunu hissetmiştim... bir ilişki gibi.

Ophelia'nın mumu, Sybil'in ölümünden sonraki sabah onu diktiğim yerde, soluk bir mantar gibi çömelmiş, bana bakıyordu. Eliot'la kavga ettiğimizden beri mektup arkadaşına yazmamıştım, ama şimdi... Manon'un sözleri zihnimi onlara geri çekmişti, itirafı görmezden gelinemeyecek kadar cezbediciydi. *Bir ilişki*, demişti. Diğer kızların Ophelia'nın ilişkisini romantik bir ilişki olarak görmesi kolaydı - ben de yarışmanın başında öyle düşünmüştüm - ama Manon gerçekten farklı bir tür ilişki sezmiş olabilir miydi? Bir ilişki gibi, hem samimi hem de gizli olan, benim de içine karıştığım bir ilişki.

Bir iç çekişle nefes verdim. Son birkaç günün olayları bana bir şey öğrettiyse, o da güvenmeyi göze alamayacağımdı.

Weaver King'in sarayındaki herhangi biri. Marie-Louise'in Fortblanche'dan ayrılmadan önce verdiği uyarıyı hatırladım: odamda, masamın yanında duran kişi yi görmüştü. Midway Balosu gecesi mumumu arıyor olsalar da olmasalar da, iyi bir nedenim olmadıkça muhatabımla yeniden iletişime geçmek aptalca olurdu. Yine de, sandığı tekrar kapatmaya gittiğimde, tereddüt ettiğimi fark ettim.

Dişlerimi sıkarak, bir dakika daha içimde bir tartışma sürdürdüm, sonra geri çekilip kapağı tekrar açık bıraktım. Mücadele etmeye değmezdi; kabul etmek istemese de, tereddütümün nedenini biliyordum. Tüm karşılaşmalarımda ortaya çıkan direnç: önce Noé ile, sonra Manon ile.

Sybil.

İlişkimizin, ne kadar kısa sürmüş olursa olsun, düşmanca olduğu inkar edilemezdi. Yine de, diğer ipek cadısı hakkında daha fazla şey öğrendikçe, onun ölümünün doğası üzerinde daha fazla düşünmeye başladım. Sybil'in ölümüyle ilgili bildiğim gerçekler azdı, ama Noé ile yaptığım konuşmadan, onun gerçekten tünellerde öldüğüne ve öldüğünde yalnız olduğuna oldukça emindim. Yalnızdı, çünkü müttefiki olduğunu sandığı çocuk, benim çağrımı tercih ederek onun çağrısını görmezden gelmişti.

Baloda dans pistinden ayrılmasaydım, Eliot planladığı gibi onu aramak yerine beni takip etmek zorunda kalmasaydı, Sybil hala hayatta olur muydu?

Onun beni ona tercih etmesinden gurur duymadım. Aksine, bu durum kendi güvenilmezliğimin farkındalığımı daha da güçlendirdi. Benim gibi bir silkwitch, Weaver'ın değişken arzularına göre kaç kez yüceltildi, sonra da ondan sıkıldığında alçaltıldı? Ben istisna değildim;

sadece o anın kızıydım. Ve o an her zaman, kaçınılmaz olarak sona erecekti.

Kararıma razı olarak, sandığa odaklandım, bakışlarım sadece bir saniye bükülmüş muma takıldı, sonra içinde saklanan ikinci eşyaya kayd: *Aristide the Culler*, Manon'a sorduğum kitap. Ophelia'nın muhatabıyla konuşmaya henüz hazır hissetmesem de, bana verdikleri ipuçlarını çözebilirdim. Ve ilk ipuçlarından biri bu kitap, gizemli Pender'dı.

Kitabı kaldırıp ortasından açtım. Metin karıncalar gibi sıkışık ve sayfada sürükleniyordu, o kadar yoğundu ki hemen gözlerimi başka yere çevirmek istedim. Anladığım kadarıyla kitap, Noé'nin atalarından birinin biyografisiydi ve ne kadar sıkıcıydı. Kendimi okumaya zorladığım her satırda zihnim daha da uzaklara kayıyordu, sanki kaçmak için can atıyormuş gibi.

Odaklanmaya çalışarak kitabın yeni bir sayfasına geçtim —ve birden durdum. Okuduğum bölüm sayfanın ortasında bitiyordu ve altında oldukça büyük bir boşluk kalmıştı.

Ve biri bu boşluğu kendi el yazısıyla doldurmuştu.

Beni takip eden genç kıza,

Kim olduğunuzu bilmiyorum, ama öğrenmeyi amaçlıyorum. Bu kitabı kütüphaneden ödünç aldım çünkü dikkatimi çeken her şeyin sizin de dikkatinizi çektiğinin farkındayım ve sizinle konuşmak istiyorum. Geçenlerde hizmetçim odamdan bir mektup kaçıtırırken yakaladım ve ona bunu yapan kişinin adını itiraf ettirmeye çalıştım, ama ona ne kadar ceza vereceğimi söylesem de itiraf etmedi.

. Ona çok iyi rüşvet vermiş olmalısın, biliyorsun, biz Learlar nüfuzlu bir aileyiz ve istediğimizi elde etmeye alışkınız.

Bana doğrudan yaklaşabilirdin ve ben de sırlarımı bedavaya paylaşırdım. Ama benim iznim olmadan benim olanı almayı tercih ettiğine göre, bir hırsız gibi alabilirsin. Fortblanche'ın tünelleri çok geniştir, ama bu bilmece sana yol gösterecektir: İlk önce tavşan, sonra tilki gelir. Üçüncü sırada okçu, son sırada da sürüler halinde kargalar gelir.

Ayın olmadığı kapının arkasına bir şey gömmüşler. Henüz ne olduğunu bilmiyorum, ama bir sevgilinin odaya girdiğinde sevgilisini hissettiği gibi, sırtı dönük olsa bile, duvarın arkasından olsa bile, onun beni çağırdığını hissediyorum.

Dikkatli olun. Çabuk olun. Onlar casuslara benim kadar hoşgörülü davranmazlar.

Sanki göğsümde bir saat kurulmuş gibiydi; düşüncelerim hızlanmıştı, ani bir hareketle sarsılmıştı. Aceleyle kitabı yere bıraktım ve karalanmış mesajın ilk paragrafını tekrar okudum: *Biz Learlar etkili bir grubuz...*

Bu not Ophelia Lear tarafından yazılmıştı.

Bir anda, birçok parça yerine oturdu. Marie-Louise, Sybil'in önceki Vainglory sırasında Eliot'un kız kardeşini yakından takip ettiğini, benim Sybil'e ilgi duyduğum gibi onun da Ophelia'ya ilgi *duyduğunu* ima etmişti. Açıkçası, Ophelia bu ilgiyi fark etmişti, ancak diğer kızı cezalandırmak yerine ona rehberlik etmişti. Fortblanche'ın tünellerinden geçen, tek bir hedefe giden bir yol: aysız kapı.

Eğer yolu biliyorsan, bu ikimiz için de faydalı olur... Anahtarın nerede saklandığını buldum. Sybil'in ölümünden önce bana söylediği sözler... Onun bulmaya çalıştığı yol, Eliot'un kız kardeşinin notunda yazdığı yoldan başka bir şey olamazdı. Midway Balosu gecesi Ophelia'nın bilmecesini çözmüş müydü? Onu tünellere tekrar girmeye iten şey bu muydu?

Yoksa bunu yapmaya çalışırken mi öldü?

Bir de bahsettiği anahtar meselesi vardı. Şimdiye kadar bu konuya pek kafa yormamıştım. Anahtarın bu aysız kapıya açıldığını varsaymak doğal görünüyordu, ama...

Bunun arkasında ne yatıyor? En önemli soru ve benim cevaplayamadığım soru. Kapının koruduğu şey her neyse, geçen yaz Ophelia'nın dikkatini çekecek kadar ilgi çekiciydi, önceki Vainglory sırasında Sybil'e onun varlığından bahsetmesine neden olacak kadar.

Bu bilgiyi Eliot ile paylaşmış mıydı? Düşünceli bir şekilde sayfayı tıklattım. Bulgularımı ona anlattığımda tünelleri araştırmamı önemsememişti, ama sanırım diğer komplocusu Sybil'i korumak için beni kandırıyor olabilirdi.

Teori mantıklıydı, ama yine de kendimi şüpheyeye düşmüş buldum. Eliot bana başka ne konuda yalan söylemiş olursa olsun, görevi her zaman aynı kalmıştı: kız kardeşinin katilini bulmak. Sybil ona bu kitaptaki bilmeceyi anlatmış olsaydı, ikimizi de Ophelia'nın aysız kapısını ve bununla ilgili olası ipuçlarını bulmak için tünelleri taramaya gönderirdi, bu bilgiyi birimizden saklamazdı.

Daha büyük olasılıkla... Nefesimi tuttum. Büyük olasılıkla, Eliot'a yaklaşma nedenini gizleyen *Sybil*'di. Eliot'a göre, o çözmek istemişti...

Ophelia'nın gizemi — sözde arkadaşının — ölümü. Ama gerçekte, en çok önem verdiği şey bu bilmece miydi? Kabul etmeliyim ki, bu akıllıca bir numara olurdu: yas tutan bir kardeşi bulup, en çok istediği cevapları bulmasına yardım etmeyi teklif etmek, sonra da onun verdiği bilgileri kullanarak kız kardeşinin geride bıraktığı bilmeceyi çözmek.

O, Ophelia'nın bilmek istediği her şeyi ona anlatırdı.

Kapının içindekileri kendim görmeden hiçbir şeyden emin
olamazdım. Yine de bir avantajım vardı

Ophelia'nın da Sybil'in de sahip olmadığı bir avantaj.

Kapıyı açmak için anahtar gerekiyordu. Benim yoktu.

Girişime doğru ilerleyerek kulağımı tahtaya dayadım ve diğer hizmetçilerin geri dönme seslerini dinledim, ama koridor sessizdi. Boştu.

Bu bir fırsattı. Ve ben fırsatları kaçıran biri değildim.

Kapımı yavaşça açtım ve koridora süzıldüm. Sonra, kalbim hızla çarparak tünellere doğru koştum.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Giriş tam hatırladığım gibiydi: karanlık ve derin, eşikten hemen sonra merdivenlerin düşüşü görünüyordu, sanki uçurumun kenarı gibi, boşluğa doğru düşüyordu.

Bütün gün hiç yağmayan yağmur, gece çöktüğünde geri döndü ve gece hayvanları gibi büyük bir uğultuyla ortaya çıktı. Fortblanche'den koşarak geçerken gök gürültüsü vitray pencereleri sarsmıştı. Boynuma sıkıca sarılmış bir pelerinin vardı ve başlığımı yüzüme çekmiştim, böylece karanlıkta bir gölgeye dönüşmüştüm.

Önceki ziyaretimdeki hatalarımı tekrarlamamaya kararlıydım, odamdan aldığım dokuma lambayı elimde bir fener gibi sıkıca tutuyordum. Tünel geçidinin bulunduğu atölyeye giderken yolumda birkaç kişiye rastladım ve Eliot'un yaptığı gibi, yanından geçtiğim birkaç hizmetçiye kayıtsız bir şekilde başımı salladım, sanki onlar eğlendirecek vaktim olmayan çok küçük çocuklarmış gibi. Hiçbiri bana şüpheli bir bakış bile atmadığı için, yaklaşımımın uygun olduğunu düşündüm.

Şimdi, ayaklarımın dibinde halı duruyordu ve tünelin ağzı önümde açılmıştı. Yüzümü okşayan bir esinti, nemli toprak kokusuyla aklıma bir dizi tatsız görüntü getirdi: sümüksü gelgit havuzları, beyaz tuz yığınları ve yaşlı bir adamın durmadan yemeğini kemirir gibi, okyanusun acımasız, dişsiz aşınması.

Eğilip, yanımda getirdiğim fenerimi aldım. Fenerimi, duvar halısını çubuğundan çıkarmak için yere bırakmıştım. Fenerin cam iç kısmından beyaz bir ışık parladı.

deneme amaçlı loşluğa doğru salladığımda, karanlığın varlığında dokunmuş büyüü uyandı. Işığının verdiği güvenle kapıdan geçtim ve arkamdan kapıyı yavaşça kapattım.

Tünel duvarları, beni yutan bir boğazın kıvrımı gibi birbirine yaklaşmıştı. Fortblanche'ın altındaki çukur geçitlere ilk kez lambasız olarak girdiğim zamankinden farklı olarak, fenerin süt beyazı ışığı sayesinde önümdeki yolu görebiliyordum: balmumu gibi fildişi taştan oyulmuş bir merdiven, karanlık tekrar onu kaplayana kadar aşağıya doğru uzanıyordu. Farelerin ışığın kenarlarında koşuşturup, hırsızlar gibi karanlıkta saklandıklarını gördüm; onları görünce dudaklarımı kıvırdım, ilk denemede çalışma odasında gördüğüm kemirgeni hatırladım.

Dikkatli ol. Çabuk ol. Ophelia'nın sözleri beni ileriye doğru itti, sırtımda bir rüzgar gibi. Notunda bahsettiği "*onlar*" kimdi acaba? Alaires mi? Tek mantıklı sonuç bu gibi görünüyordu; ama yine de, Fortblanche'a girdiğimden beri olan hiçbir şey mantıklı değildi.

Weaver King burada, karanlıkta ne saklıyordu?

İlk adım en zor olanıydı. Bir kez başardıktan sonra, gerisi daha kolay oldu, ayaklarım beni aşağıya doğru taşıdı, ta ki çalışma odası arkamda uzak bir anı haline gelene kadar. Beklediğimden daha çabuk, merdivenler altımda düzleşti ve beni son ziyaretimde keşfettiğim avlunun girişine bıraktı. Taş kemeri geçtikten sonra, yuvarlak, dairesel göbeğini ve kavisli duvarlarına yerleştirilmiş yedi adet aynı kemeri görebiliyordum. Her birinin üzerinde soğuk bir lamba vardı ve kendi geçitleri uzun kuyruklar gibi karanlıkta kayboluyordu.

Bir an için, bir hafta kadar önce tam da bu yerde, zifiri karanlıkta durduğum bir anı içgüdüsel olarak aklıma geldi. Önümdeki kumaş parçasını hatırladım, sanki taştan açan fildişi bir çiçek gibiydi. Sybil'e mi aitti? O bunu hiç doğrulamamıştı, en azından sözlü olarak, ama bunu hayal etmek tüm olaya tuhaf bir şiirsel hava katıyordu: iki yabancı, iki yolun kısa bir süre kesişip sonra tekrar ayrılması, her birimizi kendi amaçlarına göre yoluna devam ettirmesi.

Geçen sefer neden geldiğimi biliyordum. Peki o neden gelmişti? "Bayan Lavoie?"

Bu ses, atriyumun ölüm sessizliğini bozdu, o kadar beklenmedikti ki, bir an için hayal gördüğümü sandım. Gözümün ucunda, sinek vızıldayarak görüş alanıma giren bir şey parladı. Kafamı salladım, odaklanmaya çalıştım...

Ve karşımdaki kapının üzerindeki lambanın, geçmişten bir görüntü gibi yanıp söndüğünü görünce donakaldım.

Düşüncelerim karışmıştı. Önceki ziyaretimden, atriyum lambalarının benim taşıdığım gibi dokunmuş olduğunu biliyordum

—yakınlarda bir varlık hissettiklerinde devreye giren büyülmüş lambalar olduğunu biliyordum. Aceleyle, arkamdaki loş tünele doğru sendeledim, kendi kemerimin ötesinde bekleyen lambayı tetikleyecek kadar ilerlememiş olduğum için minnettar oldum ve el fenerimin ışığını kısıklaştırdım.

"Clio, bu kadar histerik davranma. Zaten bir kez özür diledim, hadi ama, seni kırmak istemediğimi biliyorsun. Barışalım ve bu ıssız yerden gidelim."

Karşımdaki derin geçidin derinliklerinden Dorian Drake'in gri bir takım elbise giymiş ve benimkine benzer bir dokuma lamba taşıyarak ışığa doğru yürüdüğünü inanamadan izledim. Lamba, bir hayalet gibi mavi-beyaz renkte yanıp sönerken onun yanında sallanıyordu.

Durarak, yargıç boş elini alnına götürdü, çenesini geriye doğru eğerek, bitkinliğin eşiğinde olan bir adamın havasını takındı. Loşlukta bir şeyler mırıldandı; küfür gibi tükürülen, *güvenilmez* bir homurtudan başka bir şey anlayamadım. Burada ne yapıyordu? Görünüşe göre Clio Lavoie'yi arıyordu, ama neden ipek cadı Manon ve Anais ile akşam yemeğinde değildi? Başka bir yasak randevuya mı rastlamıştım?

Mezarın içi kadar karanlık ve ciddi olan, terk edilmiş atriyumda etrafa göz gezdirdim. Konum olarak, romantik bir yer olduğunu söyleyemezdim.

"Biliyorsun," Dorian bir saniye sonra, sanki benim sesli olmayan soruma cevap veriyormuş gibi, "sen bizim aramamıza yardım etmelisin, *beni seni* aramaya zorlamamalısın." Sözleri suçlayıcı bir ton almıştı; sadece sessizlikle karşılık bulduğunda, sanki etrafındaki karanlıkta saklanan birini arıyormuş gibi etrafında bir daire çizdi. "Bastian bundan hoşlanmayacak!"

Ensemde bir ürperti hissettim. Demek Dorian, Fortblanche'ın altındaki karanlık yeraltına aşk için inmemişti; bir şey arıyordu. Neydi o? Mükemmel iz sürme yeteneğine sahip bir ipek cadısı olan Clio'yu bu arayışına dahil etmişse, cevabın kayıp bir mendil kadar basit olmadığını varsayabilirdim.

Merakla yaklaşarak yaklaştım. Duvar lambasının aydınlattığı alanda duran yargıç, sahnede tek başına siyah bir fonun önünde repliklerini okuyan bir aktör gibi görünüyordu. Yine kendi kendine mırıldanıyordu, sesi çok kısık olduğu için ne dediğini anlayamıyordum. Fenerimi eteğimin arkasına saklayarak, kendimi ele vermemek için dikkatli bir şekilde bir adım daha attım, ama onun sözlerini anlamak için can atıyordum.

Yargıcın başı aniden yukarı kalkınca ağzım kurudu. "Kim var orada?" diye tısladı. "Clio mu?"

Onun gözleri kemerli geçitlerin çevresini tararken, benim arkasında durduğum, görünmeyen geçidi geçerken nabzımın hızlandığını hissettim. Bir an için, bakışlarımız kesiştiğinde, sanki bir perde açılmış ve beni sertçe ortaya çıkarmış gibi, bir elektrik kıvılcımı hissettiğime yemin edebilirim.

Yarım adım öne çıktı, fenerinin ışığında yüz hatları ürkütücüydü. "Benden uzak durabileceğini mi sanıyorsun?" diye mırıldandı. "Ailem büyücdür, türümüzün en güçlülere arasındadır. Seni bir yaradan irin gibi çıkaracağım."

Gözleri kısıldı, sanki bir hareket beklermişçesine önce sola, sonra sağa kaydı, avını korkuttuğunun kanıtı olarak.

"Eğer Bayan Lavoie değilsen, şimdi ortaya çıksan iyi olur," dedi alçak sesle. "Dokumacı Kral merhametlidir.

—Eğer ona sorarsan, seni affetmeye meyilli olabilir. Tek istediği anahtardır.

Kaslarım yanıyordu, hareketsizliğim o kadar katıydı ki acı vericiydi — ama tek duyabildiğim kelime *anahtardı*: Dorian'ın aradığı şey buydu. Sybil'in bahsettiği anahtarla aynı olmalıydı.

Zihnimde, kütüphane kitabındaki Ophelia'nın el yazısını tekrar gördüm: *Ayin olmadığı kapının arkasına bir şey gömmüşler...*

Solumdaki kemerli geçitlerden birinin arkasındaki tünelden gelen bir çakıl taşının sesi düşüncelerimi böldü. Dorian hemen canlandı. Dikkatini kısa ve acı verici bir şekilde saklandığım geçide çevirdi; sonra, benim rahatlamama neden olacak şekilde, dönüp sesin geldiği yöne doğru koştu ve karanlıkta kayboldu. Atriyumdan geçerken ayak sesleri taşların üzerinde yankılandı, fenerinin sallanışı karanlıkta asılı duran bir deniz canlısı gibi görünüyordu.

Onun geri dönmesini beklerken dakikalar geçip gitti. Birkaç dakika geçti ama kimse gelmedi, ben de kemerin koruyucu gölgesinden çıktım. Üzerinde bulunan Dokuma fener, hareketimle birlikte görevini yerine getirerek parlak bir şekilde yanmaya başladı. Bir saniye donakaldım, Dorian Drake'in bir kedi fare deliğine atlar gibi gölgelerden sıçrayacağını bekledim, ama avlu sessizliğini korudu, yargıç çoktan gitmiş gibiydi.

Kendime bir rahatlama nefesini verdim. Artık tünellerde yalnız olmadığımı bildiğim için, en güvenli seçenek, bana verilen kaçış yolunu kullanmak ve hala yapabiliyorken odama çekilmektir. Yine de... tanık olduğum olaydan sonra, Ophelia'nın kütüphane kitabı bilmeceğini sonuna kadar takip edersem, onun ölümünün açıklamasını da bulacağıma her zamankinden daha emin hissediyordum. Dorian'ın aradığı anahtar, Sybil'in nerede olduğunu bildiğini söylediği... aysız kapı... tüneller... üçü de bir şekilde birbirine bağlıydı. Gizemin cevabı çok yakındı; artık geri dönemezdim.

Nabzım yavaşladı, kaslarım gevşedi. Bir nefes daha verip, az önce geçtiğim kemeri inceledim. Varlığımla duvara monte edilmiş lambayı ve el fenerimin yardımıyla, kemerin üst kenarına oyulmuş bir desen görebildim: dalgalarla çevrili bir hilal, Noé'nin yatak odasının kapısına oyulmuş desene benziyordu.

Bir desen mi?

Dorian'ın dönüşünün işaretlerini aramak için duyularımı keskinleştirdim ve geldiğim geçitten saat yönünde, sağındaki bir sonraki geçide doğru ilerledim. Bu geçidi besleyen kemerin üstüne, aynı desenin bir varyasyonu oyulmuştu: önceki kemerdeki hilal yerine, dalgaların ortasında bir yarım ay

. Bir sonraki kemere oyulmuş versiyon ise daha da dolgundu: lamba ışığında parıldayan, dolunaya yaklaşan bir ay.

Bir ay döngüsü. Durup, anladım. Atriyumdan dallanan sekiz tünel, ayın sekiz evresi için. Ama *aysız* kapı neredeydi? Ophelia'nın mesajında bahsettiği kapı? Onu aradım, ama yeni ayın yükselmesi gereken yerde, diğerlerinden daha ince ama yine de var olan başka bir hilal vardı. *Yararsızdı.*

Zihnimde Ophelia'nın yazdığı bilmeceyi tekrar ettim: *İlk önce tavşan gelir, sonra tilki. Üçüncü sırada okçu gelir, son olarak da kargalar sürüsü.*

Tavşan. Eliot'un kız kardeşi hangi tavşandan bahsediyor olabilirdi acaba? Tünellerin yanlış bölümünde miydim? Bu düşünce beni dehşete düşürdü. Etrafımı çevreleyen kemerlerin sayısına bakılırsa, Fortblanche bir parça dalgaların sürüklediği odun parçası gibi yeraltı geçitleriyle doluydu. Rehber olmadan doğru başlangıç noktasına ulaşmak neredeyse imkansızdı.

Etrafımdaki girişlere baktım, karanlık ağızlar kendi gizemlerini saklıyorlardı. *Çok fazlaydılar.* Tüm bu yolların sonunda ne olduğunu merak ettim. Daha fazla tünel mi? Hayal edebiliyordum: bir geçit diğerine uzanıyor, elma çekirdeğindeki diş izleri gibi sürekli aşağı doğru spiral şeklinde. En dibe kadar.

Ve o noktaya ulaşırsam, orada beni bekleyen yaratıklar ne türden olurdu?

Yönüm olmadan daha fazla keşfetmek aptalca görünüyordu. Vazgeçerek, avludan uzaklaştım ve karanlığa doğru koştum.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kızların koridoruna geri döndüğümde Clio'nun kapısı sıkıca kapalıydı ve odadan sadece sessizlik geliyordu. Koyu gözlü ipek cadının diğer tarafta loş sessizlikte beklediğini mi, yoksa Dorian'la birlikte Fortblanche'ın tünellerinde kaybolduğunu mu bilmiyordum. Ayrıca, akşam yemeğine gelmemesini haklı çıkarmak için ne tür bir bahane uydurduğunu da bilmiyordum. Tünellere doğru yola çıkmalı bir saat kadar geçtiğini düşünmek garipti. Sanki bir saat taşıyor olsaydım, çalışma odasındaki gizli girişi geçtiğim anda, suya dalarken nefesini tutan bir dalgıç gibi, saatin akrepleri durmuş gibi hissettim.

Diğer bakirelerin kapısının önünden geçerken hızımı yavaşlattım ama durmadım. Clio'ya soru sorma zamanı gelecekti. Ama şimdilik, daha acil işlerim vardı.

Odama girince, doğruca sandığıma yöneldim. Ophelia'nın mesajının yazılı olduğu kütüphane kitabı, ayrılmadan önce bıraktığım yerde duruyordu, ama bu sefer onu görmezden geldim ve yerine spiral mumunu alıp masamın üzerine koydum. Bulduğumda zaten yarısı erimiş olan mum, önceki kullanımlarımdan sonra daha da erimişti; kalan kısmı ölçtüğümde, mum tamamen eriyene kadar bir, belki iki konuşma daha yapabileceğimi tahmin ettim.

Bu da, bu konuşmayı iyi değerlendirmem gerektiği anlamına geliyordu.

Odaya dönerken kelimeleri mükemmelleştirdiğim mesajımı hızlıca yazdım. *Bastian Alaire'in aradığı anahtarın nerede olduğunu biliyorum.*

Alev onu yakaladı, ben kağıdı fitilin üzerine tutarken parmak uçlarımı yakarak sıçradı. Tıslayarak tırnaklarımı emdim ve gergin bir şekilde geriye yaslandım. Sybil'in ölümünden sonra onlarla iletişime geçme girişimlerimi reddetmişken, şimdi bana cevap vereceklerinin garantisi yoktu. Kimlikleri bilinmediği sürece, onlara mektup yazmak riskliydi, ama Midway Balosu gecesi bıraktıkları mesajı da unutmamıştım: *"Onu aldın mı?"* yazan parşömen.

Dorian'ın tünellerde söylediği sözleri duyduğumdan beri, onların notunda bahsedilen *şeyin*, yargıcın aradığı anahtardan başka bir şey olmadığına dair güçlü bir şüpheye kapıldım — ikisi aslında aynı şeydi. Ve muhatabım anahtarı biliyorsa, muhtemelen onun nereye çıktığını da biliyordu: Ophelia'nın mesajındaki aysız kapı.

Belki de oraya nasıl gidileceğini bile biliyorlardı.

Rüzgarda eğilen bir fidan gibi mum alevi titreyip sonra tekrar canlanınca düşüncelerim dağıldı. Ortasından bir parşömen fırladı, masadan sekip sol başparmağımın hemen yanına düştü. Üzerindeki yazı kısaydı, tek bir kelimeydi ve noktalama işareti yoktu. *Nerede.*

Nefesimi bıraktım, gözlerim rahatlamış bir şekilde kapandı. Onların dikkatini çekmiştim.

Şimdi bunu sürdürmem gerekiyordu.

Bana amacını söyle, belki paylaşırım, yazdım.

Cevap bir dakika sonra geldi, neredeyse öfkeyle masaya vuran bir şekilde. *Beni etkileyebileceğini mi sanıyorsun? Benim bağılılıklarımı bilmiyorsun. Belki de onun kaybolmuş kalmasını istiyorum.*

Yine de onu almamam konusunda beni uyardın ve önceki mesajlarımı görmezden geldikten sonra şimdi benim mesajlarıma cevap veriyorsun

mesajlarımı görmezden geldikten sonra şimdi cevap veriyorsun, diye karşılık verdim. Neden?

Çünkü kazanamayacağım oyunları oynamaktan hoşlanmam. Ve bu oyun çok uzun süredir Bastian Alaire'nin lehine.

Kağıtta yazılı kelimeleri okurken kaşlarımı kaldırdım. Cevap beklediğim gibi değildi; içinde kendini beğenmişlik, ahlaki tavır ya da bir amaç tartışması yoktu. İlk kez değil, mesajın arkasındaki kişinin kim olduğunu merak ettim, tıpkı benim gibi mum ışığında beyaz renkte boyanmış. Kötü bir şekilde, Marie-Louise'in zekasına sahip olmayı diledim, kendi zekam yerine — Fortblanche'in aynalarından, karanlıkta bana yazan kişiyi bulana kadar bakabilmeyi diledim.

Bir süre sonra cevap verdim. *O zaman dengeleri sağlamama yardım et.*

Ateşin tekrar alevlenmesini beklerken sabırsızlıkla parmaklarımı birbirine kenetledim. Ateş alevlendiğinde, alevlerden fırlayan parşömeni hemen yakaladım ve masamın üzerine düzleştirdim. *Amacı, herhangi bir anahtarın amacı gibidir. Bir kapıyı açar.*

Aysız kapı mı?

Demek ona aşinasın. İlginç.

Kaşlarımı çattım. Arkasında ne var?

Bastian Alaire'in en büyük nimeti. Ve en gizli laneti.

Cevabı okurken içimde bir hayal kırıklığı uyandı; karışık ve anlamsızdı. *Bilmece gibi konuşmayı bırak, yazdım. Bunu nereden biliyorsun?*

Weaver Kralı'nın tüm zayıflıklarını öğrenmeyi görevim olarak görüyorum.

Onun düşüşünü görmek isteyen biri gibi konuşuyorsun. Sen bir ipek cadısı mısın? Yoksa rakibi mi?

Bana söylememi mi istiyorsun? Ne kadar hayal kırıcı.

Sinirlenerek homurdandım. Kafamı sallayarak, dolma kalemimin ucunu emdim ve cevabımı düşündüm. Kalem yeni bir kağıt parçasına indirdiğinde, alev tekrar parladı ve önümdeki masaya yeni bir mesaj düştü. Parşömen yüzeyinden sessizce dumanlar yükseldi ve burnumu gıdıkladı.

Üzerinde yazılı mesajı okurken kollarımdaki tüyler diken diken oldu. *Bir anlaşma yapalım. Sen de kendini açıklarsan ben de kendimi açıklayacağım. Kim olduğunu söyle bana, anonim konuşmaktan yoruldum.*

Dudaklarımı ıslattım, gözlerim gergin bir şekilde muma geri döndü. Konuşmamız sırasında mumun fitili daha da kısalmış, eriyen mum pirinç mumluktan taşmıştı. Karşımdakinin sabrı açıkça azalıyordu, ama ateş sönene kadar dikkatini başka yöne çekebilirim, belki sorularından kurtulabilirdim.

Reddedilmiş gibi, bir not daha fırladı. *Benden sonsuza kadar kaçabileceğini mi sanıyorsun?*

Kalbim durdu. Bir dakika sonra, önceki üç mesaja dördüncü bir mesaj daha eklendiğinde, damarlarım buz gibi oldu. *Cevap ver.*

Kağıt parçasını parmaklarımın arasında yaydım, ellerim titreyerek emri düşündüm. Önümde alev titriyordu, sanki geri çekilip bana vermek istemediğim gerçekleri öğrenmek için başka bir parşömenle yüzleşmeye hazırlanıyormuş gibi.

İçgüdülerimle hareket ederek öne eğildim ve mumu üfledim.

—

Daha sonra, kuru bir dilin kollarımı yaladığı gibi bir sıcaklık hissiyle uyandım.

Gözlerim hala kapalıyken, yatağımdan yuvarlandım ve terden ıslanmış ve vücuduma yapışmış çarşafları üzerimden ittim. Normalde göz kapaklarımın arkasını indigo karanlık kaplardı, ama şimdi loşlukta, inci gibi parıldayan ay ışığı gibi, soluk, süt rengi bir parıltı süzülüyordu. Onu fark ettiğimde parlaklığı arttı ve ışığı zihnimdeki son uykululuğu da yok etti. Uyurken perdelerimi açık mı bırakmıştım?

Sinirlenerek oturdum.

İlk düşüncem, yatak odamın hayalet gibi göründüğüydü — tüm mobilyalarım, düz duvarlarım, göz kapaklarımın arasından gördüğüm aynı fildişi parlaklıkta, bir hayaletin ürkütücü parıltısı gibi. Gözlerimi kısarak, ışığın ve ürkütücü sıcaklığın yayıldığı yere döndüm.

Elimi ağzıma kapattım, dehşetle nefesimi bastırdım. Yatağa girmeden önce söndürdüğüm Ophelia'nın mumu yeniden yanmıştı ve daha da kötüsü, alevi yakınında asılı duran perdenin kenarına tutuşmuş, kumaşta sarmaşık dalları gibi kıvrılıyordu. Sanki benim gördüğüm şey tetiklemiş gibi, kokusu dalga dalga burnuma çarptı: keskin ve keskin, burun deliklerimi dolduruyor ve boğazımı yakıyordu.

Yangın. Aceleyle yataktan fırladım, ayağa kalkarken çarşaflar bacaklarıma dolandı ve neredeyse yere düşüyordum. Onları tekmeleyerek masama doğru sendeledim, çaresizce nefesimi vererek mumu söndürdüm ve perdeleri hararetle çırttım. Alevler söndükçe nabzım bir an için yavaşladı, ama sonra bakışlarım masamdaki beni bekleyen tek bir yeni parşömene kayınca tekrar hızlandı.

Kağıdın kıvrımına yazılmış mesajı okuduğumda, hiç şaşırmadım. Nedense, bunu bekliyordum — değil çünkü mum

daha önce alevlenmişti, ama bilinçsiz bir şekilde çok daha öncesinde, belki de Diplomat'ta o kapıyı açıp arkasında Eliot'u bulduğum andan itibaren. Açığa çıkma tehdidi başından beri benimle birlikteydi, cebime sokulmuş kınısız bir bıçak gibi; sonunda, ne kadar dikkatli olursam olayım, beni kesecekti. Ve şimdi, sonunda, kesmişti.

Parşömene gri harflerle yazılmış bir mesaj vardı:

Bana sırları öğrenmek için yazıyorsun, ama kendi sırlarını sandığın kadar iyi saklamıyorsun.

Fortblanche'da adını bilen tek kişi ben değilim.

Dikkatli ol, Bayan Tamerlane.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yangının izlerini elimden geldiğince temizledim, lavabomun üstüne koyduğum sürahidен suyla duvarımı kirleten is lekelerini ovuşturdum. Elimden gelenin en iyisini yaptıktan sonra, muhatabımın son mesajını içeren parşömeni aldım ve şöminemde yaktım, kenarlarının böcek bacakları gibi buruşup kıvrılmasını memnuniyetle izledim.

Benden sonsuza kadar kaçabileceğini mi santıyorsun? Kağıt kızıl bir renge bürünüp küle dönüşürken, muhatabımın sözleri zihnimde yankılandı. Adımı nasıl öğrendiklerini bilmiyordum, ama yöntemlerinin pek önemi yoktu. Önemli olan beni tanımalarıydı. Gerçek benliğimi... Eliot'un yardımıyla yarattığım Cecilia Lovett karakterini değil, Lovett Tamerlane'i.

Yalancı ve hırsız.

Yazma nedenleri ne olursa olsun, not bir uyarıydı — en azından bu konuda kafam netti. Ama yazan kimdi? Bilmediğim için içim içimi yiyordu — onlar benim maskemı çıkarmış olsalar da, ben onlarınkini çıkarmaya hiç yaklaşmamıştım. Kalan kızlardan Manon ve Anais'in ikisi de benim adımı öğrenmelerini sağlayacak zekaya sahipti: Anais doğru kişiyi öperek, Manon ise üzerimdeki sırrımı koklayarak. Bir de Weaver King vardı. İkinci denemede zihnimden neyi çıkarmayı başardığını hâlâ bilmiyordum. Kimliğimi öğrenip Noé ile paylaşmış mıydı?

Eliot mu yapmıştı? Pratik olarak, beni bu şekilde aldatmasının bir anlamı olmayacağını anlıyordum, ama daha batıl inançlı bir yanım, onun bu işe karışmış olmasının tuhaf bir şekilde uygun olduğunu düşünüyordu. Sanki gittiğim her yolun onu geri götürmesi çok doğalmış gibi.

Weaver King'in tüm zayıflıklarını öğrenmeyi kendime görev edindim. Muhabirimin sözlerini kafamdan silip attım. Cevaplarında hiçbir mantık yoktu; olsa bile, artık onların iddialarına güvenmemenin daha doğru olduğunu biliyordum.

Beni neye inandırmaya çalışırlarsa çalışsınlar, onlar benim tarafımda değillerdi.

Düşüncelerim, kapının hızlıca çalınmasıyla kesintiye uğradı. Şaşkınlıkla önce duvarıma baktım — tahta hala görülebilen yanık izine — sonra penceremin yönüne. Sabahın tam olarak gelmesine bir saat kadar vardı; şu anda bunun tek kanıtı, gökyüzündeki soluk pembe renk tonuydu. Bu kadar erken saatte kim gelmiş olabilir?

Sanki kapının çalınması beni derin ve huzurlu uykumdan uyandırmış gibi, nefes nefese, "Kim o?" diye seslendim.

Onların yanıtını beklerken gerildim, ancak tanıdık olmayan bir ses "Bay Noé sizi bekliyor, hanımefendi" dediğinde tekrar rahatladım.

Kaşlarımı kaldırdım. Noé mi? Beni en son dün akşam görmüştü ve vedalaşmamız en iyi ihtimalle tedirgin geçmişti. Bu kadar çabuk beni tekrar çağırmasını beklemiyordum, tabii...

Bu başka bir duruşmanın başlangıcı mıydı?

"Oh, bir dakika bekleyin," diye aceleyle cevap verdim.

"Giyinmedim, görüyorsunuz."

Koridorda, beni çağıran kişi boğazını temizledi. "Hemen gelin, Bayan Lovett."

Peki. Bu pek umut verici gelmiyordu. Bulabildiğim ilk başörtüsüyle saçlarımı bağlayıp kapıya gittim.

kapıyı açtı. Koridorda bir hizmetçi duruyordu; onu Sybil'in vefatından sonra bizi gözetlemekle görevlendirilen adamlardan biri olarak tanıdım. Gençti, muhtemelen benden sadece birkaç yaş büyüktü, keten rengi saçları ve boş bir bakışı vardı, sanki etrafıma bakıyor ama bana bakmıyormuş gibi. Selamlamama karşılık başını salladı, sonra tek kelime etmeden koridordan uzaklaştı ve ben de onun peşinden sendeleyerek gittim.

Onun beni dün gece Noé ile yemek yediğim kuleye götüreceğini sanıyordum, ama bir merdivenle karşılaştığımızda, hizmetçi merdivenleri yukarı değil aşağı indi. Şaşkın bir şekilde, onun arkasında yürüdüm, ince geceliğimle kaybolmuş bir kuzu gibi hissediyordum, çıplak ayaklarım buz gibi taş zeminden uyuşmuştu. Eğer bu benim için yapılan bir sınavsa, başlangıcı tuhaf görünüyordu.

Eliot'un önceki gece beni iterek arkadaşının odasına girdiğini düşündüm. Ben gittikten sonra ikisi ne hakkında konuştular acaba, diye merak ettim aniden.

Sonunda, hizmetçi evin batı kanadında, boş bir yan koridordaki sade bir kapının önünde durdu. Bu, Fortblanche'da ilk gecemde, bir sırrı ararken ziyaret ettiğim kapıydı. Hatırladığım kadarıyla, kapının ardındaki oda bir salondur — mobilyaların üzerinde biriken toz miktarına bakılırsa, kullanılmayan bir salondur.

Tereddüt ettim. Noé beni *burada* mı bekliyordu?

Hizmetçi, nazikçe öksürdükten sonra kapıyı açarak geçmemi sağladı. Eşiği geçerken beni takip etmek için hiçbir hareket yapmadığını fark ettim, bunun yerine kapının hemen dışında bir nöbetçi gibi duruyordu. Dudaklarımı sıkıştırarak ona son bir kez değerlendirici bir bakış attım, sonra bakışlarımı içeriye çevirdim.

Hatalı olduğumu fark ettiğim anda kapı arkamdan kapandı, sanki bir tetikleyiciyi ateşleyen lanetli bir *tıklama* gibi.

geri dönmeye çalıştım, ama sert ahşap kapı beni geri çevirdi, sanki bir cellat beni kaderimle yüzleşmem için duygusuzca ileri itiyormuş gibi. Kandırılmıştım.

"Sen," diye homurdandım.

Eliot, odanın uzak köşesinde durarak bana sabit bir şekilde bakıyordu — koridordan görünmeyecek şekilde, fark ettim. Benim sesimle, duvardan ayrıldı ve dikkatini az önce girdiğim girişe çevirdi.

"Fabian'a kapıyı arkandan kilitlemesini söyledim," dedi tonlamasız bir sesle.

Alaycı bir şekilde güldüm. "Bunun benim üzerimde pek bir etkisi olmayacağını biliyorsun."

Gözleri tekrar benimkilere kaydı, kısıldı. Önceki akşam giydiği kıyafetleri giydiğini fark ettim: bol pantolon ve yakası açık, rahat bir gömlek. Dün gece hiç uyumamış mıydı?

Yanağımın içini ısırdım, içimde yükselen kıskançlık ve merakı bastırmaya çalıştım - ona nerede olduğunu ve kiminle olduğunu sormak için duyduğum dürtüyü. Onu düşünmek, tahmin ettiğimden daha zor bir alışkanlıktan vazgeçmekti. Kaşınamayan bir kaşıntı gibi, kaşıyamadığım için şimdi daha da cazip geliyordu.

"Fabian da koridorda beklemesi için talimat aldı," dedi Eliot, arkamdaki kapıyı işaret ederek. "Erken çıkmaya kalkışırsan diye."

Onun sözleri beni kendime getirdi. "Demek tuzağa başvurmuşsunuz," dedim. O bu iddiayı yalanlamayınca, kollarımı kavuşturup, ifadesiz bir yüzle devam ettim, "Ne istiyorsunuz, Bay Lear? Çok yorgunum ve yatağıma dönmek istiyorum."

Çenesini sıkarak bir adım öne çıktı. "Fortblanche'dan ayrılmanızı istiyorum."

Açıklama ya da özür dilemeden yaptığı bu açıklama çok keskin ve sert olmuştu; sesindeki aciliyet ve yalvarır gibi bakan gözleri olmasaydı, buna gülebilirdim. Aniden fark ettim ki, tavırları tedirgindi; pencerelerden içeri sızan şafak ışığından sanki yanıyormuş gibi uzaklaşıyor gibiydi.

Rahatsız oldum ve boğazımı temizledim. "Hatırladığım kadarıyla, Noé daha dün senin isteğini reddetti. Neden benim kabul edeceğimi düşünüyorsun?"

Eliot gürültüyle nefes verip, elini buklelerine geçirdi. "Dördüncü deneme bugün yapılacak," diye başladı. Bu söz üzerine sessizleştim, ilgim uyandı. "Noé dün gece senin odasından çıktıktan sonra onunla konuştuğumda bana bundan bahsetti. Bu bireysel bir değerlendirme olacak; her bir kız, zekalarını test etmek için tasarlanmış özel bir kursa tabi tutulacak ve ilerlemeleri tek bir jüri üyesi tarafından izlenecek." Boğazı titredi. "Sen Dorian ile eşleştirildin."

Bireysel bir değerlendirme... Endişemi gizledim, Eliot'un meslektaşının isminin bende yarattığı rahatsız edici etkiyi görmesini istemedim. Zihnimde onu gördüm — tünellerde dururken lamba ışığında yıkanan ince, sırık gibi vücudu, sırttan ağzı. *Seni bir yaradan irin gibi çıkaracağım.* Ve gözleri, benim saklandığım yeri farkında olmadan dolaşırken, nadiren duygulara kapılan, dünyaya açık ama ondan sonsuza dek sıkılmış, sanki o dünya bir meyve kabuğundan ibaretmiş, tüm tatlılığı onun tarafından emilmiş gibi.

Çıplak ayaklarımı altımda kaydırdım. "Ve?"

"*Ve?*" Eliot'un sesi keskinleşti; bir adım daha yaklaştı, ama bir saniye sonra durdu. Tereddüt ederek, başını kısa bir hareketle salladı. "Anais Tremblay bu sabah eve gönderiliyor. Muhafızlar onu şimdi almaya gelmiş olsalar şaşırırmam," dedi.

Onun sözleri beni büyük bir memnuniyetle doldurdu. Konuştuğum hizmetçiler, tahmin ettiğimden daha da gayretli bir şekilde dedikoduları yaymış olmalılar.

"Noé, hizmetçilerinin kendisiyle Drake arasındaki ilişki hakkında fısıldaştıklarını duymuş," diye devam etti Eliot, benim tahminimi doğrulayarak. Gözleri benimkilere sabitlenmişti. "Lovett. Dorian, bu dedikodunun senden çıktığını biliyor. Senden nefret ediyor."

"Beni istediği kadar hor görebilir, onun duyguları benim için önemsiz," diye cevap verdim. "Noé'yi kızdıracak bir şey yapmaya cesaret edemez."

"Noé, Dorian'ı kontrol altında tutmuyor." Eliot'un itirazı tıslayarak ve sert bir şekilde geldi, huzursuzluğu çılgınca ve tehlikeli bir hal aldı, kopmuş bir telin titrek öfkesi gibi. "Bastian tutuyor. Ve o seni Drake'den bile daha çok nefret ediyor olabilir."

İç çekerek, avucunu alnına götürdü.

"Lovett, beni dinle," bir saniye sonra tekrar başladı. "Seni aldatmaya çalışmıyorum. Dorian Drake, tek başına yüzleşmek isteyeceğin türden bir adam değil. Lütfen..." O da benim kadar bu yalvarıştan etkilenmiş gibiydi, ikimiz de sanki aramıza atılmış, her an patlayabilecek bir tabanca varmış gibi gerildik. "Sözüme güven ve elinden geldiğince yarışmadan çekil. İzlenimini bıraktın; Balmoore'da bundan sonra sana kur yapacak birçok Weaver var. Envies'in hatırı için, *git*."

gecegömleğim, saçlarım saç filesi içinde uygunsuz bir şekilde düzgün. Konuşmasında bir samimiyet vardı ki, yalan söylemediğine ikna oldum ve itiraf etmeliyim ki, yalvarışları karşısında kararlılığım sarsıldı. Şimdi yarışmadan çekilmek gerçekten o kadar korkunç mu olurdu?

Ama... bu düşünce kafama girer girmez, diğer itirazlar onu tekrar bastırdı. Dördüncü denemeyi atlatmıştım bile. Bundan sonra, Vainglory'nin sona ermesinden önce sadece bir zorluk kalmıştı: Noé'nin gelininin seçilmesi. Zafere *çok yakındım*. Manastırın ulaşamayacağı bir hayata, Eliot'a yaptığım tehdidi yerine getirmeye ve onun önümde çökmüş, yaptıklarının pişmanlığını yaşamaya çok yakındım.

İyi ya da kötü, bana yaşattığı onca şeyden sonra, gururum şimdi vazgeçmeme izin vermezdi. Onu sonsuza dek yenmeme sadece birkaç gün kalmışken olmazdı.

"Dorian ya da başka biri bana ne yaparsa yapsın, sana ne önemi var ki?" Aramızda sessizlik hakim olmaya başlamışken, ben söze başladım. "Benim düşüşüm sana kesinlikle yarar sağlar; en azından, artık Noé'ye itiraf etmemden endişelenmene gerek kalmaz. Senin yerinde olsam, benim ölümüm için dua ederdim."

Eliot'un ağzı seğirdi, sanki şaşırmış gibi kıvrıldı. İlk başta bana küfredeceğini sandım, ama öyle bir şey yapmadı, sadece bir adım geri çekildi, benden uzaklaştı.

"Belki de ben senin kadar intikamcı değilim," dedi düz bir sesle. "Artık birine bağlı olmadığım için, ona kötülük dilediğim anlamına gelmez. Senin farklı düşündüğünü bilmek iyi oldu, sanırım." Gözleri, kıskançlığın yeşilimsi parıltısı gibi acımasız bir yeşil renkte parladı. "Söylesene, Bayan Lovett," diye sordu, "eğer sana fırsat verilseydi, arkadaşşıma senin hakkındaki gerçeği ifşa edememem için beni şimdi öldürür müydün?"

Bakışları suçlayıcı bir parmak gibiydi ve onun bakışları altında aniden utanç duydum. Arkadaşının yanında yerimi tehlikeye atarsa onu öldürür müydüm? Sanki bir ses bana telkin etmiş gibi, önceki gece Noé'nin odasına girdiğimde, beni bekleyenlerin farkında olmadan

ama geleceğimi güvence altına almak için ne gerekiyorsa yapmaya tamamen hazır olduğum halimi gördüm.

Noé, *sende iyilik var* demişti. Ama ben emin değildim.

Bazen içimde herhangi bir şey olup olmadığından bile emin değildim.

Bunu itiraf etmek yerine, omuzlarımı geriye doğru çekip Eliot'un bakışlarını karşıladım. "Kendini zeki sanıyorsun," dedim. "Bu gerçekten acınası bir durum. Ne kadar kandırıldığını bile bilmiyorsun." Çenemi daha da yukarı kaldırarak ona yaklaştım. "Sybil sana yalan söyledi, Eliot. O ve Ophelia geçen yıl arkadaş değillerdi. Sybil kız kardeşini takip ediyordu, onu *izliyordu*. Kanıtını kendim gördüm."

Sözlerim istenen etkiyi yarattı; Eliot'un dudakları aralandı, yüzündeki küçümseme ifadesi kayboldu. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu. Cevap vermediğimde, sesini sertleştirerek bana yaklaştı. "Ne kanıtı? Lovett..."

Koridordan gelen bir vuruş onu kesintiye uğrattı — hizmetçinin sesi kapıdan net ve kararlı bir şekilde duyulduğunda ikimiz de geri sıçradık. "Hizmetçiler beş dakika içinde turlarına başlayacaklar, Bay Lear."

Eliot içinden küfretti, yarı dönerek kapıya doğru baktı, sonra bana tekrar döndü. Davranışları telaşlıydı, sanki rüyadan beklenmedik bir şekilde uyanmış gibi, biraz şaşkındı.

Bir karar vermiş gibi, tekrar bana dönerek baktı. "Söylediğim gibi gidecek misin, gitmeyecek misin?"

Gözlerini tereddüt etmeden karşıladım. "Hayır."

Yüzü sertleşti. "Peki." O yanımdan geçip giderken, ani bir rüzgar gibi bana çarparak, omzumu tuttum. "O zaman kendi mezarını kendin kaz."

Kapı kapı kolayca kolayca için ona için sol
ayrıldığında Ben de, o da öyle olduğu gibi, hiç
kilitli olup olmadığını merak ettim.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Koridora geri döndüğümde Anais'in yatak odasının kapısı açıktı, odası boştu ve tamamen boşaltılmıştı.

Bir yandan, yarışmadan elendiği için onun öfkesiyle yüzleşmek zorunda kalmadığım için mutluydum, ama diğer yandan intikamcı bir yanımla, onun elenmesinin benim sözlerimden kaynaklandığını bilmesini istiyordu. Kütüphanede dışladığı *yetim kız*, artık Fortblanche'da kalan üç kızdan biriydi, oysa o, tüm hesaplamalarına rağmen eve dönüyordu.

Yine de onu tamamen kınayamazdım. Bana ve Manon'a karşı davranışı acımasızdı, ama onun motivasyonları da bizimkilerle aynıydı.

Ona yaşını hiç sormamıştım. Manastır onu alana kadar kaç yılı kaldığını bilmiyordum, ama umuyordum ki, tüm bunlar bittikten sonra Manon'un teklifini kabul edip, zamanı gelmeden sahil şeridine kaçacaktı. Aşk bir yana, o, deniz kenarının yumuşak havasından faydalanabilecek birine benziyordu.

Benimki dışında, bu koridorda sadece iki yatak odası kullanılıyordu: Manon'un ki ve Clio'nun ki. Benimle hedefim arasında sadece iki kız duruyordu.

Ve onlardan biriyle işim vardı.

Notu Clio'nun kapısının altından içeri attım, sonra kapıyı çalmadan uzaklaştım. *Dördüncü deneme*, yazıyordu. *Bireysel değerlendirme. Hazır olun.*

Manon'un odasının önünden geçerken, ona benzer bir uyarı notu bırakmadığım için kısa bir süre suçluluk duydum. Ama dün gece Dorian tünellerinde son gece

bu nedenle, Alaires'in bir sonraki sınavını geçmem gereken kişi Clio'ydu, böylece sınavı geçtiğinde zaferini kısmen bana borçlu kalacaktı.

Manon'un aksine, Clio huysuz biriydi. Büyük olasılıkla, bana bir borcu olduğunu hissetmedikçe, Dorian ile olan ilişkisi hakkında sorduğum hiçbir soruya cevap vermeyecekti. Bu da bana ona bir borç yüklemek dışında başka bir seçenek bırakmadı.

Umarım bu yeterli olurdu.

Görev tamamlandıktan sonra odama çekildim ve beni karşılayan bayat, dumanlı kokuya burnumu kırıştırdım. Pencereimin mandalını açarak içeri giren tuzlu okyanus havasını içime çektim, sonra yatağıma geçtim ve nihayet geceliğimi çıkardım. Geceliğim ayaklarımın dibinde bir yığın halinde dururken, kıvrımlarından boğuk *bir tıkırtı sesi* duydum; merakla eğildim ve giysinin cebinden düşen nesneyi inceledim.

I drew back as soon as I touched it, as if burned. Yerde, tanıdık, kararmış bir bronz sikke duruyordu.

Diz çöküp onu inceledim. Bu jeton, Sybil'in odasında bulduğum jetonla aynıydı, ama mantıksız bir şekilde, onu hemen tanıdım. Fortblanche'da geçirdiğim ilk sabah Eliot'un bana verdiği jetondur. Sanki madalyonun yüzeyinde ince, vızıldayan bir enerji alanı vardı; parmağımla dokunduğumda parmağıma çarptı, Sybil'inkinde hissetmediğim bir kıvılcım bağlantısı. İçinde yaşayan sihir tarafından oluşturulan bir tür bağ olduğunu tahmin ettim, ama yine de

—nasıl bana geri dönmüştü? Madeni parayı son gördüğümde, Eliot ile yaptığım anlaşmayı bozduktan sonra benim tarafımdan atılmış, kule odasında terk edilmiş halde yatıyordu.

Elim dalgın bir şekilde omzuma gitti. Birden, Eliot'un kapıya doğru giderken beni hiç nazik olmayan bir şekilde kenara ittiğini hatırladım. Bu hareketin öfkeden kaynaklandığını düşünmüştüm, ama...

Belki de ben senin kadar kindar değilim. Onun sözleri beni rahatsız ederken, madeni parayı dikkatlice avucuma koydum. Elimdeki metalin dokunuşu, güneşin ısıttığı bir taşın uyku verici sıcaklığı gibi rahatlatıcıydı ve içimde nazik bir yumuşaklık yayıldı. Düşündüğüm kadar yalnız değildim sanki.

Hızlıca giyindim, ortasına kadar uzanan inci düğmeli pamuklu bir elbise giydim. Giysilerimi değiştirirken madeni parayı yatağımın başucundaki masaya koydum, saçımı tararken gözümün ucuyla onu izledim, sonra saçımı bir kez daha topuz yaptım. Madeni parayı yanımda götürmeli miydim, yoksa bırakmalı mıydım? Ben karar vermeye çalışırken, metalin parıltısı sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi, neredeyse kurnazca görünüyordu.

Kapımın tekrar çalınması kararımı vermemi sağladı. İçgüdüsel olarak, tekrar düşünmeden önce madeni parayı cebime attım, bir kez okşayarak yerli yerinde olduğundan emin oldum ve sonra ziyaretçimi karşılamaya gittim.

Kapıyı açtığım anda, yakalandığımı düşündüm. Kapı çerçevesine yaslanmış, dağınık saçları ve gevşemiş kravatı ile şaibeli ve dağınık bir şekilde duran Dorian Drake'di.

Bana dişlerini gösteren, kurt gibi bir sırıtışla gülümsedi. Ağırlığını kaydırarak, sol kolunu kapının üst kısmına dayadı ve vücuduyla koridoru görüş alanından kapattı. "Sürpriz."

Bu selamlama, onun ağzından çıktığında alaycı bir tona büründü, sanki o bile bunu umutsuzca sıkıcı buluyormuş gibi.

Gözlerimi kırptım, onun ani ortaya çıkışı nedeniyle verebileceğim herhangi bir yanıt birdenbire anlamsız hale gelmişti. Eliot'un önceden verdiği uyarı sayesinde onun geleceğini biliyordum, ancak bu kadar çabuk karşılaşacağımızı tahmin etmemiştim ve şimdi kendimi sözsüz kalmış bulmuştum.

Dorian sessizliğimden eğlenmiş gibiydi, mavi gözleri parıltıyordu. Boyu o kadar uzundu ki kapının tamamını kaplıyordu, bakışlarım onun yelekli göğsüne denk geliyordu. "Hadi ama Bayan Lovett," dedi, dilini uyarıcı bir şekilde şaklatarak. "Bundan daha iyisini yapabilirsiniz. Beni gördüğüne sevinmedin mi?"

Benden uzak durabileceğini mi sanıyorsun? Tünellerden gelen alaycı sesi kulaklarımda sert bir şekilde yankılandı; bir an için kapıyı kapatıp onu tamamen dışarıda bırakma dürtüsüne direndim, sonra kendimi topladım. "Bir sonraki duruşmamız için bizi Bernard'ın alacağını sanıyordum."

"Ah, ama uşak çok kötü bir konuşmacıdır, çok katıdır, bilirsin, çok *sert*," diye cevapladı Dorian, tiksintiyle burnunu kırıştırarak. "Seni hayal kırıklığına uğratacak bir yürüyüşten kurtardım." Kolunu indirip geri çekildi, ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Bu test bireysel olacak," diye açıkladı, konuşurken keskinleşen sesi, ilgisiz bir monotonluğa geri döndü. "Zekanızı test etmek için özel olarak hazırlanmış bir dizi zorluğun içinden geçeceksiniz. Ben de size eşlik edeceğim." Çenesini kaldırarak koridorun uzak ucunu işaret etti. "Gelin, keşfe çıkalım."

Beni beklemeden uzaklaştı, bana da onu takip etmekten başka seçenek bırakmadı. Elime almamış olsam da, hareket ederken elbise cebimdeki madalyonun vuruşunu hissedebiliyordum ve onun varlığı beni Eliot'a karşı isteksiz bir minnettarlıkla doldurdu. Onu çağırmamın tekrar ona borçlu kalmamla sonuçlanmasından korktuğum için onu kullanma fikri hoşuma gitmiyordu, ama yine de bu seçeneğin var olduğunu bilmek hafif bir rahatlama sağlıyordu.

Dorian'ın yürüyüşü yavaştı, tavırları telaşsızdı, biz mülkü geçerek ilerlerken. Konuşma becerilerinden bu kadar çok bahsetmesine rağmen, benimle konuşmaya hiç girişimde bulunmadı.

Yürüdük, ara sıra omzunun üzerinden sessizce bakışlar atarak benim hala arkasında olduğumdan emin oldu. Yavaş yavaş, kızların yatak odalarının bulunduğu açık hava koridorlarından geçip evin içlerine doğru ilerledik ve birkaç dakika sonra Dorian sade, süslemesiz bir kapının önünde durdu.

Kapı koluna doğru başını salladı. "Aç şunu."

Ona gizlice kaşlarımı kaldırarak kapıyı açtım. Kapının diğer tarafında, dar bir merdiven uzanıyordu — hizmetçilerin kullandığı merdiven, tahminimce üçüncü kata çıkıyordu. Duruşma orada mı yapılacaktı? Dorian onaylayarak homurdandı, yanımdan geçip merdivene çıktı ve bir saniye sonra bana dönüp eliyle işaret etti.

"Acele ettiğiniz için teşekkürler, Bayan Lovett. Yapacak çok işimiz var."

İsteksizce onun peşinden gittim. Merdivenlerin tepesinden çıkıp, granit zemine vitray ışığı saçan sivri pencere, eğri bir koridora girdik. Koridorun sonunda, bir önceki kapıdan daha sade, boyası daha solmuş başka bir kapı vardı. Oraya vardığımızda Dorian bana devam etmem için işaret etti ve nasıl itiraz edeceğimi bilemediğim için itaat ettim.

Aynı döngü birkaç kez daha tekrarlandı.

—O bizi bir kapıya götürdü, ben kapı kolunu çevirdim, ikimiz de kapının diğer tarafında ne varsa oraya geçtik—ta ki Fortblanche'ın üçüncü katında bir yerde yönümü kaybedene kadar. Hâlâ sınava *doğru* mu gidiyorduk, yoksa yargıç beni almaya geldiğinde bahsettiği yol bu *muydu*? Bir dizi kapıyı açmak mı? Üçüncü denemenin hayali manzaraları ve gece yarısı kaçırılmalarından sonra, bu alışılmadık derecede sıradan görünüyordu.

Sonunda sessizliği bozdum.

"Deneme bu kadar mı?"

Başka bir kapının önünde durduk, etrafımızdaki mülk uyku-
lu bir hal almıştı. Başımızın üstünde tavan zirveye ulaşmıştı;
gittikçe daralan pencerelerden, sanki çok uzaklarda, altımızda
uzanan gri bir çayır gibi, baş döndürücü bir deniz manzarası
gördüm. Dorian, sorumdan hiç rahatsız olmamış gibiydi. "Hiç de
değil," diye cevapladı, gözleri bir anlığına kavuşturduğum
kollarımda takıldı. sonra yükselmeden
yükselmeden karşılamak bakış bakışımı "Orada
bir bir bir
bir bileşen var."

Ben irkildiğimde sıırttı ve ellerimi yanlarıma indirdi.

Boğazını temizleyerek, birkaç adım önde bekleyen kapıyı
işaret etti. "Şimdi onu, lütfen."

İsteksizce, kapı kolunu çevirdim ve kapı direnç göstermeden
gıcırdayarak açıldığında gerildim. Soluk güneş ışığı, tıpkı
durdurulmamış bir sürahi gibi kapının ötesinden içeri doldu;
eşiği geçerken gözlerimi kısarak baktım, parlaklık sanki
dokunmuş bir nesne gibiydi, görüşümü beyazla dolduruyordu.

Gözlerim yavaşça alıştıkça, mekanın bir müzik odası
olduğunu gördüm: Bir köşede, şık siyah bir piyano gururla
duruyordu, salonun en dikkat çekici özelliği. Bir kanep ve
birkaç sandalye, odanın karşı ucunda, mutlu bir parti grubu
gibi dizilmişti. Onları çevreleyen pencerelerden ışık içeri
doluyordu

—kemerli ve görkemli, göze çarpan görünümleri, yukarı
çıkarken geçtiğimiz ince lancet tarzı pencereleri kıyaslandığında
yetersiz kalır gibi gösteriyordu.

Yavaşça döndüm, ilk başta hissettiğim hayranlık, farkına
vardığımda hızla yerini dehşete bıraktı. "Burada başka kapı yok."

"Yok mu?" Arkamda Dorian düşünceli bir şekilde mırıldandı
ve geldiğimiz girişi bir *tıklama* sesiyle kapattı. "O zaman kapana
kısıldın demektir."

Mandalı tıklattığında, göğsümde bir buz damarı zonkladı ve kayayı kıran don gibi göğüs kafesimi çatlattı. Hızla döndüm. "Çıkar beni."

Dorian somurtkan bir şekilde iç geçirdi ve kapı çerçevesine yaslandı. "Sıkıcı olma. Seni buraya getirmek için harcadığım tüm çabayı boşa çıkaracağı için bunu yapmayacağım belli." Elini kaldırdı ve başparmağının altındaki bir şeyi boş boş karıştırdı, kirpiklerinin siyah saçaklarının altından gözlerimi aradı. "Başka isteğin var mı?"

Hiçbir şey söylemedim, sadece onu izledim, kalbim dizginlenemeyen bir korkuyla çarpıyordu. Dördüncü deneme için beni almaya mı gönderilmişti, yoksa sadece yatak odamdan çıkmam için beni teşvik etmek amacıyla bir yem gibi bu vaadi mi kullanmıştı? Ve neden onun niyetinden daha önce şüphelenmemiştim?

Eliot. Suçlamam kolayca hedefini buldu, bıçak tam isabet etti. Eliot bana bir sonraki sınavda Dorian ile eşleştirileceğimi söylemişti, bu yüzden bir saatten az bir süre sonra yargıç kapımda belirdiğinde, onun varlığı tuhaf değil, beklenen bir şey gibi geldi. Lanet olsun ona.

Düşüncelerimi düzene sokarak, kaçış yolları için çevremdeki ortamı inceledim. Girişin önünde duran Dorian'ı geçip kapıya ulaşmamın imkânı yoktu; balo salonunun sıcak mum ışığında bir anlık görüldüğünde o kadar esnek ve çekici olan uzun boylu vücudu, şimdi bir engel oluşturuyor ve kaçış umutlarımı söndürüyordu. Beni götürdüğü Fortblanche bölgesi o kadar uzak bir yerdi ki, yargıçların hiçbirinin sebepsiz yere buradan geçmeyeceğinden emindim. Bağırsam bile sesim duyulmaz, en azından duruşma sürerken yokluğum fark edilmezdi.

Madeni para. Aniden hatırladım, Eliot'a karşı olan kızgınlığım biraz azalmıştı. Mümkün olduğunca dikkatlice, elimi eteğimin yarık kısmına soktum ve madeni paraya bir, iki, üç kez vurdum.

Parmak eklemlerimde bir sıcaklık hissettim, bu his o kadar rahatlatıcıydı ki, ağlamamak için kendimi zor tuttum. Gri evin bir yerinde, Eliot'un madalyonunun da aynı şekilde parlayacağını biliyordum, ama benim çağrımı algılasa bile, bu ona benim yerimi söylemeyecekti. Beni zamanında bulabilecek miydi? Daha önce ona yaptıklarımın sonra bunu isteyecek miydi?

Sessizliğimi cevap olarak kabul eden Dorian devam etti. "Hiçbir şey mi?" diye sordu hızlıca. "Harika. O zaman sıra bende." Dikleşerek kapıdan bir adım uzaklaştı, ellerini arkasında birleştirdi. "Söyleyin bana Bayan Lovett: Dün akşam Bay Noé ile akşam yemeğinden sonra nereye gittiniz?"

Sorusu üzerine endişem doruğa ulaştı. "Ne demek istediğinizi anlamadım, efendim," diye cevap verdim, parmaklarımı cebimden çekerek. "Odama gittim, tabii ki uyumak için."

"Elbette." Dorian beni taklit ederek yumuşak bir kahkaha attı. "Sizi kırmak istemem, ama bunun doğru olduğundan emin değilim. Noé ile konuştum ve o, sizin gün batımından kısa bir süre sonra odasından çıktığınızı söyledi. Ancak diğer hizmetçiler, akşam yemeğinden döndüklerinde sizin hala ortada olmadığınızı söylediler."

Yavaşça bir adım daha yaklaştı, hareketleri akıcı ve kedimsi bir zarafetle kolaydı.

"Dün gece tünellerde küçük bir farenin koşturduğunu duydum sanırım," dedi. Sesi artık alçalmıştı, tetiğe basılmış parmağın sessiz yoğunluğu ile bastırılmıştı. "İlk başta onun ortağım olduğunu sandım, ama Anais senin akşam yemeğinde olmadığını bildirdikten sonra, merak etmeye başladım... Sen

Sen de oradaydın, değil mi? Görünmez bir kemirgen gibi beni gözetliyordun.

Ağzımda acı bir tat vardı, sanki acı bir safra gibi. Gözlerim kapıya kaydı — cebimdeki madeni paradan sürekli ısı sızdığını hissetmeme rağmen, kapı hala sıkıca kapalıydı. *Eliot neredeydi?*

"Üzgünüm, Bay Drake," dedim dikkatlice. "Sanırım yanılıyorsunuz. Hiç tünele girmedim."

Dorian yine güldü, bu sefer alaycı bir şekilde. Ben tepki veremeden, bana doğru ilerledi ve bir eliyle bileğimi sıkıca kavradı.

Acıması, acı dolu bir ses çıkardım. Tutuşu eziciydi, gücü demir gibiydi. Homurdanarak beni kendine doğru çekti, diğer eliyle çenemi kaldırıp bakışlarını karşılaştırdı. "Durumunuzu anladığınızdan emin değilim Bayan Lovett, çünkü benimle oyun oynayabileceğinizi sanıyorsunuz," dedi ve her şeyden çok, sesindeki sakinlik kemiklerime korku saldı — bizi çevreleyen pencereler gibi camsı bir düzlük. "Açık konuşayım: Bu yarışmanın başında sunumunuzu izleme talihsizliğini yaşadığımdan beri, sizi sinir bozucu, hoş olmayan ve işbirliği yapmayan biri olarak görüyorum. Sadece arkadaşıma olan saygımdan dolayı sizi rahat bıraktım, ama şimdi benim yoluma çıkarak bana büyük bir iyilik yaptınız. Bu odadan canlı çıkmak istiyorsanız, bana isteyerek ve tamamen dürüstçe cevap vereceksiniz." Tırnakları yanaklarımın etine gömüldü, beni o kadar sıkı tuttu ki dişlerimde ısırıklarını hissedebiliyordum. "Birbirimizi anlıyor muyuz?" diye fısıldadı.

Yutkundum, içimde nefret birikiyordu. "Evet," dedim.

Dorian'ın beni tutuşu biraz gevşedi, ama bu bana herhangi bir rahatlama sağlamaya yetmedi. "Mükemmel," diye cevapladı. "

evet ya da hayır ile cevap verebilirsin: Sybil Dabos sana tünelleri nasıl bulacağını söyledi mi?

Cevap vermek aşağılayıcı geliyordu, her kelime bir yenilgi daha demekti, ama cevap verdim. "Hayır."

"Ama onun orada öldüğünü biliyorsun." "Evet."

Parmakları kıpırdadı; itaatim onu memnun etmişti. "Aferin," dedi. "Bakalım bunu sürdürebilecek misin? Sıradaki soru: Bayan Dabos ölmeden önce Bay Alaire'den bir şey çaldı. Ne olduğunu biliyor musun?"

Konuşurken gözleri benimkilere daha da derinlemesine bakıyordu, mavi gözlerinin derinlikleri o kadar yakındı ki, aramızdaki tüm yalanları görebileceğini biliyordum. Eliyle doğal olmayan bir şekilde yukarı doğru eğilen yüzüm, onun yüzüne dayanılmaz derecede yakındı; başka herhangi bir durumda, bizi ayıran mesafe o kadar yakın olurdu ki, bir öpücükle aşılabilecek kadar azdı. "Bir anahtar," bir süre sonra tahmin ettim. "Bay Alaire'in geri istediği anahtar."

O, "Bu, evet demekten biraz daha uzun sürdü, ama affedeceğim. Sonuncusu çok önemli," dedi. "Onu nerede bulabileceğimizi biliyor musun?"

Onun bakışlarını kırıp tekrar kapıya bakacak kadar aptal değildim, ama kalan tüm gücümle Eliot'un aramasına devam etmesini istedim. Cevaplarım çok çabuk tükeniyordu; yakında verecek başka bir şeyim kalmayacaktı ve o zaman geldiğinde şansımın pek iyi olmadığını biliyordum. "Bana neyi açtığını söyle," diye geçiştirdim. "Belki hatırlarım."

Dorian'ın sırtışı kayboldu. "Ne yazık," dedi, sözleri sanki omurgamdan aşağı bir iğne kayıyormuş gibi. "Oysa çok iyi gidiyordun."

Tırnakları yanaklarıma daha sertçe batınca yüzümü buruşturdum. "Beni öldürürsen, anahtarı bulma şansın da yok olur," dedim aceleyle. Tepki olarak kaskatı kesildiğinde, nefes aldım ve düşüncelerimi sakinleştirmeye çalıştım. "Ophelia Lear da

o da ölmeden önce anahtarı arıyordu, değil mi?" diye ısrar ettim, dikkatim hâlâ onun üzerindeydi. "Neden? Aysız kapının arkasında ne var?"

Birbirimizi o kadar dikkatle izliyorduk ki, yüzündeki en ufak bir değişiklik bile benim için fark edilebilirdi, her hareket bir oyun tahtasının yeniden konumlandırılması gibiydi ve bir an için dengelerin benim lehime

—onun güveni sarsıldı ve başım dönen bir saniye boyunca kazanabileceğimi düşündüm.

Sonra: bir düzeltme, bir düzeltme, bir dansçının dengesini yeniden kazanması gibi. Gözleri kısıldı, sesi tehlikeli bir şekilde alçaldı. "Bu anahtarı bana tarif edebilir misiniz, Bayan Lovett?"

Yüzüm bembeyaz oldu ve hatamın ciddiyetini hemen anladım. Aceleyle, bunu örtbas etmeye çalıştım — bir şeyler söyleyerek ya da dikkatini başka yöne çekerek — ama çok geçti.

Dorian, memnuniyetle alaycı bir şekilde çenemi bıraktı, diğer eli ise bileğimi sıkıca tutmaya devam etti. "Onu hiç görmedin," dedi neredeyse neşeyle. "Ve eğer hiç görmediysen, bana hiçbir faydan dokunmaz."

Kolunu gerdi, sanki vurmaya hazırlanıyormuş gibi. O bunu yapamadan, serbest olan elimle hızla harekete geçtim ve topuğumu burnunun köprüsüne sertçe vurdum. Darbem isabet ettiğinde bir şeyin kırıldığını hissettim, sıcak kan bileğime akıyordu.

Uluyarak beni bıraktı. Kapıya doğru iki adım attım, ama onun kolları yine beni sardı, bu sefer belimi mengene gibi sıkıştırdı. Beni kaldırıp en yakın pencereye sürükleyip mandalı açmaya çalışırken çılgılık attım.

Rüzgar içeri girerek çılgılıklarımı bastırdı. Dorian, acımasız bir güçle beni dizlerimin üzerine çöktürdü, kollarımı arkamda tuttu. my back and thrusting my head out over the

pencere pervazından. Sesim kesildi, korku göğsümü bir kedi gibi tırmalıyordu. Altımda, uçurumlar o kadar dikti ki, dikey bir ufuk gibiydiler ve çok aşağıda okyanusa çarpıyorlardı.

"Noé Alaire hakkında komik bir şey var." Dorian, boynumu daha da dışarı doğru iterek sert bir sesle fısıldadı. "Şahsen ben onun çekiciliğini anlamıyorum, ama siz bakireler hep ona aşık oluyorsunuz."

Kapının duvara çarpması, uzak bir silah sesi gibi kulaklarımda boğuk bir ses olarak yankılandı. Sanki su içinden duyuyormuşum gibi, birinin "Vay vay. Merhaba arkadaşlar" dediğini duydum.

Eliot. Dorian'ın beni tutuşu hemen gevşedi. Hala diz çökmüş pozisyonda, başımı girişe doğru çevirip onu aradım, ama eski ortağım hiçbir yerde yoktu. Onun yerine, Noé Alaire kapı eşiğine yaslanmış, yüzü sakın ve ürkütücü bir şekilde boş bakıyordu.

Onun ortaya çıkışı Dorian'ı da benim kadar şaşırtmış gibiydi. "Noé," diye başladı, elleri hala benim ellerimi arkamda tutuyordu. "Dördüncü deneme için Bayan Lovett'i getiriyordum..."

"Oh, Dor." Noé'nin ifadesi acıma doluydu; sesi hiçbir zaman samimi bir konuşma seviyesinin üzerine çıkmadı, ama yine de sözlerinin ağırlığını soğuk bir hava dalgası gibi hissettim, odanın sıcaklığını düşürdü. "Yalanlardan ne kadar nefret ettiğimi bilirsin."

Noé olduğu yerde kalarak başını sağa eğdi.

"Ondan uzak dur," dedi sakın bir sesle. Diğer yargıç olduğu yerde kalınca, Noé kaşlarını kaldırdı. "Beni görmezden mi geliyorsun? Oysa babam senin zeki olduğunu söylüyor, bana karşı gelmek hiç de akıllıca olmaz," dedi. İnce bir gülümsemeyle, tehlikeli bir şekilde sakın bir sesle konuştu. "Hangisisin sen, Drake? Zeki bir adam mısın, yoksa bir aptal mı?"

Dorian bana son bir kez sert bir bakış attı, sonra omuzlarını gerdi ve beni bıraktı.

Noé memnuniyetle kapı çerçevesine yaslandı. "İyi seçim. Şimdi lütfen bizi yalnız bırak."

Dorian çenesini sıktı. Tereddüt ederek çenesini, onun altında çökmüş bir şekilde diz çökmüş olduğum yere doğru eğdi. "Eğer sen..."

Ancak o zaman Noé bir adım öne çıktı ve meslektaşının cümlesini bitirmeden sözünü kesti. Duruşu sertti, ilerleyişi okun takılmış bir ok kadar anlamlıydı

—şiddet vaat ediyordu. "Çık."

Bu kez Dorian gecikmek istemedi. Küfrederek odadan çıktı, arkasını dönmeden Noé'nin yanından geçip gitti.

O gider gitmez, Noé'nin tüm rahatlığı bir anda yok oldu. Hemen yanıma koşarak omuzlarımdan tuttu.

"İyi misin?"

Sesi acil, yüzü endişeyle gergindi. Onun ellerini yüzüme kaldırıp gözlerimin altındaki nemli izleri silerken, ben şaşkın bir şekilde ona baktım. Gözyaşları mı? Ağlıyor muydum? Sanki karda çok uzun süre kalmışım gibi, garip bir şekilde bedenimden kopmuş hissediyordum; tüm vücudum uyuşmuş, bulanık, belirsiz bir beyazlık içindeydi.

"L... Bayan Lovett. Bana cevap vermen gerekiyor. Bak... buraya, bana." Noé'nin avuç içi yanağımı kavradı, kararlı ve keskin gri gözleri beni kendime getirdi. "Güzel," dedi, bakışlarımız buluştuğunda. "Şimdi söyle bana: İyi misin?"

Yutkundum, ağzıma biraz nem girmesini sağlamaya çalışarak, bunun üzerine Noé yanıma diz çöktü. El bileğinin arkası elbisenin eteğinin kenarına değdiğinde, sanki irkilmiş gibi geri çekildi.

Bu ani hareket beni ayıltmıştı. Gözlerimdeki kalan nemi kırıştırarak, tam zamanında aşağıya baktım ve sağ elinin zarifçe cebime girip içinden yuvarlak, parlayan bir nesne çıkardığını gördüm.

Kaşlarını çatarak, nesnenin soluk ışığına karşı gözlerini kısarak baktı. "Bu da ne...?"

Kalbim durdu. *Eliot'un madeni parası*. Bronz parça, Bastian'ın varisinin avucunda duruyordu ve babasıyla Knave's Cup oynadığım zamankinden farklı olarak, üzerindeki büyü aktifti. Eliot'la yaptığım dolandırıcılık, birkaç saniye içinde ortaya çıkacaktı.

Düşünmek için zaman yoktu, kararlarımı sorgulamak için zaman yoktu. Noé'nin başparmağı madalyonun arkasını okşadı, dudakları düşünür gibi birbirine bastırdı. Bir dakika sonra bana tekrar soracaktı ve onun incelemesini durdurmanın tek bir yolu aklıma geliyordu...

İçgüdülerime yenik düşerek gözlerimi devirdim ve iç çekerek kendimi yere bıraktım.

OTUZ ALTI.

Daha sonra, gözlerimi açtığımda Eliot'un yanımda oturduğunu gördüm.

Yatağımın başucundaki sandalyeye kambur oturmuş, ceketini sandalyenin koluna asmış, yüzü aşağı dönük, kucağındaki açık kitaba kaşlarını çatmış bir şekilde bakıyordu. Müzik odasından dinlenmek için yatak odama getirilmiştim ve ben uyurken gün öğleden sonraya gelmişti. Şimdi güneş ışığı soluk, berrak bir şarap gibi üzerine dökülüyor, dağınık buklelerini altın çizgilerle süslüyordu. Uyanmamı fark etmemişti ve bir an için bu yanılsamayı sürdürdüm, sessizlik içinde onu uykulu gözlerle izledim. O, kendini tamamen okumaya kaptırmış türden bir insandı: Alnı endişeyle çatılmış, başparmağı dalgın bir şekilde dişlerinin arasına sıkışmıştı.

Sonunda, başını kaldırıp bana baktı ve gözleri büyüdü. Nedenini açıklayamazdım, ama onun tepkisini görmek — ikinci duruşmadan sonra onu ele geçirmiş olan aynı kıskançlık ve endişeyle parlayan bakışları — içimdeki bir şeyi, kalbimin etrafını saran sert nefret kıvrımını yok etmekle tehdit ediyordu.

Saçımı düzeltmekle ve başörtüsünün altına sokmakla meşgul oldum. "Fabian seni tamamen kontrolü altına almış olmalı," dedim. "Ya da belki de sen onu. Seni buraya gizlice soktuğu için ona ne kadar borçlusun?"

Eliot kitabını kapattı ve sayfayı işaretlemeye gerek duymadan yanındaki yere bıraktı. "Bu ziyaret için bir şey yok," diye cevapladı. Başını sallayarak, yatağımın yanındaki komodini işaret etti. Orada, içinde güveç gibi bir şey olan buharlı bir kase olduğunu fark ettim.

. "No   bana yiyecek gönderdi. Dorian'ı babasına götürdü, ama bu arada Dorian'ın yaptıklarının sana kar  şı kullanılmayacağını sana söylememi istedi. Bir sonraki duruşmaya katılmana gerek yok." Zayıf bir gülümsemeyle, "Tebrikler," dedi.

No  . Bastian'ın varisi söz konusu olunca, onunla olan etkileşimimizin hatırası içimde canlandı; ağzının düz çizgisini, avucundaki parlak bronz parçanın arkasını başparmağıyla ok  şadığını hatırladım. Aceleyle, elbisenin iki cebinde de küçük metal parçayı aradım: yoktu. "Parama," dedim nefes nefese. "Nerede?"

Eliot'un kaşları çatıldı. O,   orba kasesinin yanında duran bir nesneyi alıp, görebilmem için parmakları arasında tuttuğunda, içimi bir yudum likör kadar g     l   bir rahatlama kapladı. *Madeni para.* "Ben girdiğimde buradaydı," dedi Eliot ve parayı bana uzattı. "Neden soruyorsun?"

Ona hemen cevap vermedim. Metal artık matla  mı  tı, büyüsü kaybolmu  tı. Eliot mu onu susturmu  tı, yoksa No   mi? Bastian'ın oğlunun Eliot'un simgesini daha önce görmüş olup olmadığını bilmiyordum; görmüş olsaydı, benimkinin bir çiftin parçası olduğunu fark eder miydi?

Onu yere bırakarak bu düşünceyi kafamdan attım. No   madalyonun amacını anlamı     olsaydı, Ő u anda odamda rahatça dinleniyor olmazdım, Fortblanche'dan ayrılmak üzere bir arabaya tıkılmış olurdum. Bir dahaki konuşmamızda iyi bir açıklama uydurmam gerekecekti; ama Ő imdilik sorun yoktu.

Buradaydım.

Kafamı sallayarak dikkatimi Eliot'a geri verdim. "Sebebi yok," diye cevapladım. "Kaybetmekten korktum."

Eliot, yaklaşmaya hazırlanıyormuş gibi kolunu hareket ettirdi, ama sonunda cevabımı kabul etmiş gibi göründü ve parmaklarını buklelerine geçirdi. "Lovett," dedi ciddi bir tonla. "Dorian'a ne oldu?"

Soru çok ağırdı, uyandırdığı anılar içimde sıcak buhar gibi birikiyordu. Cevap vermek yerine dudağımı ısırdım ve yüzümü başka yöne çevirdim.

"Noé'ye beni aramasını söyleyen sendin, değil mi?" diye sertçe sordum. Ona bakarak, bakışlarını yakaladım. "Dorian ve beni bulduğunda, şaşırmış görünmüyordu. Başımın dertte olduğunu başka türlü bilemezdi."

Eliot omuz silkti, ensesini ovuşturdu. "Ona gerçeğı söyledim, yani Dorian'ın dördüncü deneme için seni erken ve tek başına almaya geldiğini ve onun korkunç bir planı olduğunu hissettiğimi," diye cevapladı. "Senin sinyalin geldiğinde ben de aramaya başladım, ama Noé'nin seni kurtarması en iyisi oldu."

Son cümlesini, sanki kabullenmiş gibi söyledi: yorgun bir şekilde, bayrağı indirir gibi isteksiz bir kabul havasıyla. Dudaklarımı büktüm. "Neden en iyisi?"

"Birincisi, Dorian beni asla dinlemezdi," diye cevapladı Eliot. "Ve..."

Sözünü kesti, sandalyesinde hareket ederken sandalye gıcırdadı. Alnına bir tutam saç düşmüştü ve çıkardığı ceket ve gevşetilmiş yakasıyla birlikte, etrafına güneş ışığı dolmasına rağmen konuşmamıza yasadışı bir hava katıyordu.

"Baloda sana söylemiştim, Noé'nin bazı... güvensizlikleri var," diye devam etti Eliot, gözleri suçlulukla benimkilerden kaçarak. "Kahramanlık yapmak, içeri dalıp seni kurtarmak, onun yaptığı gibi... Bu, onun kolayca unutacağı bir şey değil. Senin ona ihtiyacın olduğu için, artık ikinizi birbirine bağılı olarak görecektik."

Öksürerek, dikleştirdi ve gömlek kollarını hızlıca çekti.

"Bana güven," dedi. "Eğer daha önce seni karısı yapmayı planlamıyorsa bile, şimdi onun kararını kesinleştirmiş oldun."

Bana bak. Dorian'ı kovduktan sonra müzik odasındaki Noé'yi düşündüm. Odaklanırsam, varisin kollarının beni sardığını, adımı söylerken yanağıma değen sıcak nefesini hâlâ hissedebileceğimi biliyordum. Belki de o anda onun galibi olmuşum. Ancak, yarışma boyunca elde ettiğim diğer tüm fırsatlar gibi, bunu da boşa harcadığımdan korkuyordum.

"Emin değilim," diye cevapladım. Dudaklarımı ısırarak, daha önce sakladığım itirafı serbest bıraktım. "Senin paranı buldu, Eliot. Anlamını anladığını sanmıyorum, ama sormaya çalıştı."

Eliot hareketsizce oturdu, yüzünde okunamaz bir ifade vardı. "Sadece sormaya mı çalıştı?"

Gülmeden sııttım. "Bayıldım."

Bir anlık sessizlik oldu, bu sırada boynum utangaç bir kızarıklıkla kızarmaya başladı; sonra, bir kuşun ani dalışı gibi, Eliot gülmeye başladı, hoş bir boğuklukla kıkırdayarak, bir avuç kumun cildime sürtünmesi gibi. Onu daha önce hiç gülerken duymadığımı fark ettim ve bu keşif beni de güldürmeye yetti, gözlerim gülmemi bastırmaya çalışırken yaşardı.

Sadece yanlarım ağrıyana kadar güldüm, sonra bir avucumu yanağıma bastırarak durdum, gülümsemem o kadar genişti ki, parmaklarımın altında kıvrımlarını hissedebiliyordum. Kendimi... tuhaf hissettim, sanki içimde uzun süredir kullanılmayan bir musluk aniden açılmış gibiydi. En son ne zaman güldüğümü merak ettim, şu anda olduğu gibi gerçekten güldüğümü?

baloda yapılan nefesli bir iç çekme, yelpazenin arkasına gizlenmiş bir sırıtış değil, dostluktan,

Arkadaşlık. Eliot ve ben öyle miydik? Artık değil, elbette, o ihanetiyle ittifakımızı parçaladıktan sonra değil, ama ondan önce... keskin sözlerimizin altında, Midway Balosu gecesi beni öptüğü anın altında, Eliot Lear'ı arkadaşım olarak görmüş müydüm?

Belki de, aksini iddia etmeme rağmen, öyle düşünmüştüm. Belki de bu yüzden tüm bunlar bu kadar çok acıtmıştı. "Eliot."

Adını söyledim ve Eliot ciddileşti, gülümsemesi kayboldu. "Ben... senden özür dilemeliyim. Bu sabah Dorian konusunda beni uyarmaya çalıştın, ama ben seni dinlemedim."

Yanağımın içini ısırarak, ondan gözlerimi kaçırdım.

"Çok inatçı olabilirim," diye itiraf ettim. "Ve sanırım her zaman gururlu bir insan oldum, egom incindiğinde kindarlaşıyorum, bu da tüm kötü özelliklerimi daha da kötüleştirir." Nefes vererek, kendimi toplamak için bir ara verdim. "Özür dilerim. Gördüğünüz gibi, hatalarımı kabul etmek benim için zor."

Gözlerimden yaş akmamış olmasına rağmen boğazım ağrıyordu. Eliot'un dikkatini üzerimde hissettiğimde, sanki organlarımı çıkarıp tek tek onun önüne koymuşum gibi, incelenmek üzere parçalanmış gibi hissettim. Yutkundu ve konuşmak için ağzını açtığı anda rahatlardım.

"Sanırım bu konuda birbirimize benziyoruz," dedi. "Ve özür dilenecek biri varsa, o da benim. Tanıştığımız günden beri sana karşı çok kötü davrandım, sadece davranışlarımla değil, aynı zamanda..."

İçini çekti ve bir anlığına daldı.

"Anais'in sana itiraf ettiğim şeyi anlattığını söyledin - senin türünden birini asla sevemeyeceğimi," diye devam etti. "Öyle bir iddiada bulundum, ama onun ifade ettiği şekilde değil. Annem bir ipek cadısıydı, kardeşim de öyle."

çoğu Dokumacının senin yeteneklerine sahip kızlara nasıl davrandığını gördüm ve ben sadece... bunun bir parçası olmak istemedim." Burun deliklerinden nefes vererek, gözlerini aşağıya indirdi. "Seninle anlaşma yaptığımızda, yanlış bir şekilde, senin nasıl bir insan olduğunu bildiğimi sanmıştım, ama sen sürekli... benim kategorilerimi yıkmaya devam ettin," diye devam etti yumuşak bir sesle, sanki sadece yüksek sesle düşünüyormuş gibi, bana hiç konuşmuyormuş gibi. "Sen... müthişsin, Lovett. Sandığından daha müthiş."

Aniden elini uzattı ve elimi avuçladı. "Demek istediğim, iyi olduğuna sevindim."

İçimde, kemik kırılması gibi bir sarsıntı hissettim — sanki gerçekliği ikiye bölen, yanardöner bir mage ipek parıltısı gibi. Eliot bunu hissetmiş gibi, parmaklarını bileğimde kıvırdı; yavaş yavaş, bakışları yana kaydı ve benimkilerle buluştu.

Sanki Sybil ile koridorda duruyormuşum gibiydim, onun Wit'i cildimi ateşe veriyordu. Kolum boyunca, yanaklarıma çarpan çok soğuk bir rüzgârın ısırması gibi, iğneleyici bir hassasiyet vardı — tüm farkındalığımı onun beni tuttuğu noktaya odakladım. Nefesim kesildi, tereddütle gözleri dudaklarıma kaydı ve ben de onun da benim gibi, aramızdaki mesafeyi kapatmanın, savaşmayı bırakıp sadece *teslim olmanın* nasıl bir his olduğunu hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim.

Bakışları tekrar bana döndü, gözlerinde bir soru belirgindi.

Ağzımın açıldığını hissettim, tam o sırada kaşları çatıldı ve dikkati omzumun ötesine kaydı. "Perdeleri ateşe mi verdin?"

Gerginliği kesen bir kızarıklık boynuma sıçradı. Dönerek, onun bakışlarının izlediği yolu takip ettim. Açık pencereden esen bir rüzgar perdelerimi dalgalandırmış, arkalarında bir yara izi gibi gizlenmiş yanık izini ortaya çıkarmıştı. Dudaklarımı ısırarak yanığı inceledim.

"Eliot..." dedim, ona bakarak. "Son konuşmamızdan bu yana birkaç... gelişme... oldu."

Eliot'un şerefine, beni kesmedi — ne Woven mumunun erimiş fitilini, neredeyse bitmiş fitilini gösterdiğimde, ne de Sybil'in ölümünden sonraki gün ayrıldığımızdan beri olan biten her şeyi açıklamam için harcadığım süre boyunca. Tünellere girdiğim macerayı ve orada kulak misafiri olduğum konuşmayı, kütüphane kitabındaki Ophelia'nın mesajını anlatırken, o hareketsiz ve sarsılmaz bir şekilde oturdu. Dorian'la müzik odasında yaşadığımız yüzleşmeyi, Sybil'i çalmakla suçladığı anahtar hakkındaki sorularını anlattığımda, sadece boynundaki seğirme, bir kasın hafifçe titremesi, öfkesini ele verdi.

Ben sonunda susmuş olsam da, Eliot hemen tepki vermedi. Bunun yerine, sandalyesinden kalkıp çömeldi ve aramızdaki yere koyduğum mumu aldı.

Onu eline alırken çenesi gerildi. "Gerçekten kiminle konuşmuş olabileceğini hiç bilmiyor musun?"

Kimin kastedildiğini anlamak için sormama gerek yoktu. Ophelia'nın mektup arkadaşı fikri onu rahatsız ettiği belliydi; mumun varlığı sanki iyileşmemiş bir yarayı tahriş ediyormuş gibi, mumu tutarken sinirli tavırlarından bunu anlayabiliyordum. "Şüphelileri doğrulamaktan çok, elemek konusunda daha şanslıydım," diye cevap verdim, omuz silkerek. "Anais, Dorian'ın benim tarif ettiğim mumla aynı mum görmediğini söyledi - tabii yalan söylemiş de olabilir - ve onun da mektubu yazan kişi olmadığına oldukça eminim. İlk başta mesajların arkasında Sybil'in olduğunu düşündüm, ama bariz nedenlerden dolayı fikrim değişti." Yerdeki kütüphane kitabına, içine kazınmış Ophelia'nın notuna başımı sallayarak ekledim, "Sybil'in kız kardeşinle arkadaşlık iddiasının neden bana sahte geldiğini şimdi anlıyorsun."

Eliot'un kaşları çatıldı. "Onu araştırıyordu," dedi kısaca, mumu önündeki masaya geri koyarak. "Sanki bir tahtaya iğneleyip inceleyecek bir güve gibi."

Oturduğum pozisyonda kıpırdadım, geceliğimin gevşek kumaşı tenime değdi. "Ve benzer bir mum taşıyan başka birini görmediğinden emin misin? Mum yanık değilse fark etmemiş olabilirsin. Noé olabilir mi?"

Eliot topuklarının üzerine yaslandı, alnı sanki sersemlikten kurtulmuş gibi kırıştı. "Hayır," diye cevapladı. "Ne Noé, ne de Ophelia hayattayken. Yarışma başladığında bana neredeyse hiç mektup yazmadı, tabii ki bir yabancıyla mum aracılığıyla işbirliği yaptığından hiç bahsetmedi. Bu fikir çok tuhaf geliyor..." Sessizce, önümüzde biriken enkazı, gelişigüzel açılmış kitabı ve neredeyse tamamen erimiş mumu gözleriyle süzdü. "Dorian'ın aradığı anahtarı bildiğini mi söylüyorsun? O ve Bayan Lavoie'nin onu aradıklarını mı?"

Başımı salladım. "Sanırım öyle. Beni köşeye sıkıştırdığında bana bunu sordu — nerede bulabileceğimi bilip bilmediğimi sordu." Bir an durdum. "Ancak anlamadığım bir şey var... Dorian, Sybil'in anahtarı Bastian'dan çaldığını söylerken doğruyu söylüyorsa, anahtar onu bulduklarında cesedinin üzerinde olması gerekmez miydi? Öyleyse neden arama yaptılar?" İç geçirdim. "Noé sana onun nasıl öldürüldüğü hakkında tam olarak ne anlattı?"

O sinirli bir şekilde homurdandı. "Çok az," diye cevapladı. "Sana anlattığı hikayenin aynısı... Sybil kendi isteğiyle tünellere girmiş, orada bir şekilde yaralanmış ve yaralarına yenik düşmüş." Başparmağını dudağına götürdü ve kütüphane kitabını tekrar kendine doğru çekti. Ophelia'nın notu, gizemli bir gülümseme gibi bize esrarengiz bir şekilde göz kırptı. "Öyleyse, senin teorin doğruysa, Sybil'in - ve muhtemelen kız kardeşimin - tünellerdeki b i r kapıyı açmak için bu anahtara ihtiyacı vardı

"Ama kapıyı bulmak için önce bilmeceyi çözmek gerekir. Tavşanlar ve tilkilerle ilgili tüm bu konuşmalar... Hiç mantıklı değil." Parmak ucuyla satırları takip etti, kaşlarını çatarak. "Sybil Dabos gibi bir yabancıyı bırakın, bu dizelerden tek başına kız kardeşimin ne demek istediğini anlayabileceğimi sanmıyorum."

Kitabı yine sertçe itti. Hareketle sayfalarının uçuşmasını izledim. "Korkarım benim şansım da pek iyi değil," dedim. "İnan bana, denedim." Sonra geceliğimin eteğini çekiştirerek ekledim, "Ondan nefret ediyor olmalısın."

Eliot, neşesiz ve hızlı bir şekilde sırtıttı. "Sybil'den nefret etmek mi?" diye tekrarladı. "Onu terk ettikten sonra mı?" Dudak köşesini ısırdı ve başını salladı. "Hayır, ona saygı duyuyorum," diye cevapladı. "Ophelia da duyardı. Kız kardeşim her zaman iyi bir rakibi severdi."

Buna akıllıca bir cevap veremedim, ama bakışlarımı başka yere çevirmek yerine, ona bakmaya devam ettim. Konuşurken, akşam karanlığı çökmüştü; balkonumun cam kapılarının ötesinde, bir taş kadar yuvarlak ve ağır bir dolunay yükseliyordu. Onu gizleyecek hiçbir bulut olmadan, ışığı Eliot'u kapladı ve cildini inci tozu gibi boyadı.

Bana baktığımı fark etmiş olmalı ki, bana ince bir gülümseme attı ve balkona doğru başını salladı. "Kız kardeşimin bilmececi demişken... Bu gece tavşan ayı var."

Dişleri parladı; bir anlığına, başını geriye atmış, gömlek kolları dirseklerine kadar sıyrılmış, ağırlığını taşımak için ön kollarını zorlayan, yere çökmüş haliyle beni büyüledi. Sonra sözleri içime işledi.

Dik oturdum. "Ne dedin?" Sesim keskin ve hızlıydı.

Eliot, endişeyle dirseklerini kaydırarak bana daha iyi bakabilmek için döndü. "Hiçbir şey, sadece aklıma geldi," diye cevapladı. "Yaz sonlarında dolunay

ay, tavşan ayı olarak adlandırılır. Annem astrolojiyle ilgilenirdi..." Sesi kesildi, yüzü kızardı. "Bunu gündeme getirmek aptalcaydı. Beni affet."

Ama ben çoktan harekete geçmiştim, kütüphane kitabını alıp ona doğru uzattım. "Diğer hayvanlar," dedim, bilmeceyi işaret ederek. "Onlar için de aylar var mı?"

Eliot bana sorgulayan bir bakış attı, ama nazikçe metnin üzerine eğildi, kaşları çatıldı. "Bir tilki ayı," dedi yavaşça, ilk satırı işaret ederek. "Bu, azalan bir hilal ayını ifade eder, özellikle de ekinoksun hemen ardından ortaya çıkan hilal ayını. Annem hiç okçu ayıdan bahsetmedi, ama aslında, sanırım buna uyan bir yay ayı, bir hilal ayı var. Ve son olarak..." Bilmeceyi son dizesini izledi ve bir kez daha gözlerime baktı. "Bir karga ya da karga ayı. Kış ortasında yeni ay."

Omurgamdan bir ürperti geçti. Zihnimde Ophelia'nın şiirini baştan sona okudum: *İlk önce tavşan, sonra tilki gelir. Üçüncü sırada okçu, son olarak da sürüler halinde kargalar gelir.* Sadece dört yaratık değil, dört ay da vardı... Ve sadece dört ay da değil, dört ay da...

Yeraltı avlusunu çevreleyen sekiz kemeri hatırladım; kenarları basit ama kendine özgü desenlerle oyulmuştu. Desenler kemerden kemere aynı değildi; birinde dalgalarla çevrili dolunay varken, diğerinde sanki ayın döngüsünü taklit edercesine üç çeyrek ay vardı.

Göğsüm sıkışarak, tekrar bilmeceye baktım. Dört ayın karşılığı olan dört varlık. Ve dört geçidin karşılığı olan dört ay.

Dört kapı.

Aceleyle kendimi topladım. "Ben... Sanırım çözdüm," diye tereddütle başladım. "Eliot, dinle... Tünellerde, her geçidin başlangıcını gösteren kemerler var. Ophelia'nın bahsettiği aylar..."

Ophelia'nın bahsettiği aylar... Sanırım bunlar kemerlerin üzerindeki desenlerle örtüşüyor. Bize hangi tünelleri kullanmamız gerektiğini söylüyor galiba." Yutkundum ve aramızda hala açık duran kütüphane kitabını işaret ettim. "Önce, tavşanla işaretlenmiş geçidi kullanacağız, yani dolunayı. O geçidin sonuna geldiğimizde, arayacağımız şey..."

"Bir tilki ayı," Eliot, ben cümlemi bitirmeden sözümü kesti. "Azalan hilal şeklindeki kemerin bulunduğu geçidi takip edeceğiz."

Dizlerinin üzerine çökerek yaklaşmıştı. Onun yakınlığı karşısında şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. "Aynen öyle. Ve onun talimatlarını sonuna kadar izlersek, vardığımız yer..."

"Aysız kapıya," diye fısıldadı Eliot. Sözleri heyecanla aceleyle çıkıyordu. "Lovett, sen dahisin."

Midemde bir şey kıvrıldı, atılmış bir köz gibi ateşli bir iz. "Bu sadece bir teori. İlk avludan öteye geçmedim, ötesinde ne olduğunu görmeden bilemeyiz."

Eliot gözlerini bana dikti. "Haklısın," dedi. Sırtışı şeytaniydi, ay ışığında şeytani bir şekilde parlıyordu. "Öyleyse neden şimdi yapmıyoruz?"

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Fortblanche'ın geri kalanı uykuya daldıktan ve malikaneyi keşfetmek için bize kaldıktan sonra, gece yarısı ayrılmayı planladık. Odamdan ayrılırken Eliot, Noé'ye durumumun iyi olduğunu, ancak Dorian'ın saldırısından tamamen kurtulmak için rahatsız edilmeden dinlenmem gerektiğini söylemeyi kabul etti. Her şey yolunda giderse, Eliot birkaç saat sonra beni almaya geri dönecekti.

Bu, ihtiyacım olan şeyi başarmak için yeterliydi.

Clio Lavoie kapısına gelmesi birkaç dakika sürdü. Üçüncü kez kapıyı çaldıktan sonra nihayet kapı kolu döndü ve yorgun gözlü ve somurtkan bir ifadeyle eşiğimin ötesinde ortaya çıktı. Parlak, koyu renkli saçları uyku için gevşek beyaz bir ağla bağlanmıştı, zeytin rengi teni sağlıklı bir solgunlukla kaplıydı. Görünüşe göre, tünellerdeki gece maceraları ona zarar vermişti.

Ona neşeyle gülümsedim. "Merhaba."

Clio bana yavaşça göz kırptı. "Demek hayattasın," dedi. "Son test sırasında bir kaza geçirdiğini söylemişlerdi."

Bu açıklamadan pek memnun görünmüyordu.

"Sen de öyle," dedim, ses tonum değişmeden. "Dördüncü denemeyi geçmişsin."

Manon ise geçmemişti. Eliot bana bu haberi verdiğinde üzülmüştüm, ancak bir yandan da diğer kızın kötü performansının kendi tercihi olup olmadığını merak etmiştim. Anais'in gitmesi ve Noé ile evlilik ihtimalinin her zamankinden daha yakın olmasıyla, artık mücadele edecek bir şeyi kalmadığını hissetmiş olabilir miydi?

Karşımda Clio kaşlarını kaldırdı ve ben tekrar ona odaklandım. "Bu sabah şanslıydım, yardımsever bir ruh beni ziyaret etti," dedi kuru, düz bir ses tonuyla. "Sınavın yaklaştığını söylediler ama ben teşekkür etmeden ortadan kayboldular."

Sözlerinin ima ettiği şey beni heyecanlandırdı —planım işe yaramıştı—ama bu heyecanı bastırdım. "Şanslısın," dedim. "Ama ruhların bazen yardımlarının karşılığında bir iyilik istediklerini duymuştum."

Yüzü gevşedi. "Ne istiyorsun?"

"Önemli bir şey değil." Elimi kapı çerçevesine dayadım ve koridorda hala hizmetçi olup olmadığını kontrol ettikten sonra devam ettim. "Dorian Drake'in neden Sybil Dabos'un çaldığı iddia edilen anahtarı Fortblanche'da aramanı istediğini bilmek istiyorum."

Clio'nun yüzü sanki bir şimşek çakmış gibi aydınlandı, ifadesinde korku belirgin bir şekilde görünüyordu. "Sana bunu söyleyemem."

"Veremem mi, vermez misin?" Yaklaştım. "Çünkü ikincisi durumunda, eğer bilgiyi saklamaya karar verirsen, bu sabah bu bilgiyi nereden aldığını Noé'ye kesinlikle söyleyebilirim ve söyleyeceğim."

"*Veremem*," diye tısladı Clio. Koyu renkli kaşları, reddini vurgulayan düz bir çizgi gibi birbirine yaklaşmıştı. "Noé'ye istediğini söyleyebilirsin. Sözümü ona vermedim."

Parmaklarım ahşabı sıktı. "O zaman kime verdin?" diye ısrar ettim. "Babasına mı?"

Tereddüt etti, bakışları üzerimde dolaştı, dudakları sert ve solgun bir ifadeye büründü. Ona tekrar soru sormak için duyduğum dürtüyü bastırdım, çünkü bunu yaparsam çaresizliğim çok açık hale gelir ve pazarlık gücüm kumdan bir kale gibi çökerdi.

"Başka bir iyilik bul," dedi Clio, bir an sessiz kaldıktan sonra. "Bu iyilik beni öldürme ihtimali bu iyilikten daha az olduğu sürece, yaparım."

O kapıyı çarptığında elimi geri çektim, sert kenarı parmak uçlarımı kesti ve içimi keskin bir acı kapladı. Nefes alıp, başparmağımı dişlerimin arasına sıkıştırıp emdim, önümdeki masif ahşap sınırına öfkeyle bakarak. Clio beni dışarıda bırakmış olsa da olmasa da, fark etmezdi — her halükarda girebilirdim ve ikimiz de bunu biliyorduk. Ancak benim Wit'im Anais'inki gibi değildi; diğer kızın sınırlarını aşabilirdim, ama Dorian'ın ona anlattıklarını kendi isteğiyle itiraf etmedikçe, zihnini aşamazdım. Ve en azından şimdilik, dudaklarının sıkı kapalı olduğunu hissettim.

Koridordan geri çekilerek odama döndüm ve hala yerde duran kütüphane kitabı ve mumu görünce kaşlarımı çattım. Eliot ve benim incelediğimiz kanıtlar... O ayrıldıktan sonra, onları toplamaya zahmet etmemiştim.

Kitabı sandığıma koydum ama mektup arkadaşımın son mesajından sonra hala rahatsız olduğum mumla masama gittim. Onu saklamak için çekmeceyi açtığımda durdum.

Kutunun arka köşesinde, ikiye katlanmış bir kağıt parçası vardı. Mektup arkadaşımın gönderdiği parşömenlerden daha büyüktü ve kenarları yırtılmış gibi pürüzlüydü.

Oraya ben mi koymuştum? Şimdi düşündüm de, Sybil'in ölümünden hemen önce, Midway Balosu gecesinden beri çekmeceyi açmamıştım.

Bu düşünce başka bir düşünceyi daha ortaya çıkardı: Marie-Louise, ayrıldığı gün bana fısıldıyordu. Masamın yanında duruyorlardı... sanki bir şey arıyormuş gibi etrafta karıştırıyorlardı. Aynamdan gördüğü davetsiz misafir... Ne için geldiklerini hiç anlayamadım.

Açık çekmeceye tekrar baktım. *Masamın yanında...*

Merakla kağıdı çıkardım ve mesajı gözden geçirmeye başladım.

Bir dakika kadar sonra, kapımın hafifçe çalınması beni irkitti. *Eliot*. Kendimi toparlayıp notu masaya bıraktım. Şu anda içeriğini düşünmeye vaktim yoktu.

Şimdi, iyi ya da kötü, kendimi bir kez daha Eliot Lear'ın şüpheli, çıkarıcı ellerine teslim edecektim.

—

Karanlıkta geldi, siyahlar giymiş bir kuzgun gibi, kapımın hemen arkasında ciddiyetle bekliyordu.

Odamdan sessizce çıktım, kapı kolunu dikkatlice çevirip, arkamda kilidi hafif *bir tıklama* sesiyle kapattım. Kapıyı çaldığında yanında giysiler taşıyordu — kendisinden çok daha küçük birine ait bir hizmetçi üniforması — ve onu giymek bana tuhaf geldi, sanki Fortblanche'a girdiğimden beri ikinci kez kendi derimden çıkıp başka birinin derisine girmişim gibi. Saçımı, kılık değiştirmeyi tamamlamak için bir örgüye bağlamıştım; karanlıkta başka hizmetçiler yanımdan geçerse, başörtüsü takmış olsaydım hemen yerimde olmadığımı anlarılardı.

Bu tuhaftı: Hayatımın çoğu boyunca bu benim olağan stilimdi, ama şimdi... saçlarımı tutan ağ olmadan kendimi çıplak hissediyordum, örgümün enseme değmesi sürekli olarak buraya ait olmadığımı hatırlatıyordu.

Değişiyordum ve bu değişimin kısmen Eliot'un etkisinin sonucu olduğunun farkındaydım — onun beni hem yumuşattığını hem de sertleştirdiğini biliyordum, tıpkı içkinin sarhoşu cesaretlendirip aynı ölçüde zayıflatması gibi. Bütün bunları anlıyordum, ama yine de tek bir şeyi anlayamıyordum: bunu nasıl durduracağımı.

Hizmetçilerin olağan telaşı olmadan koridor terk edilmiş gibi görünüyordu. Eliot beni almaya geldiğinde konuşmadı; sadece parmağını dudaklarına koydu ve başını sallayarak beni takip etmemi işaret etti. Giderken adımları o kadar uzundu ki, ona yetişmek için neredeyse koşmam gerekti.

Geçidin sonuna vardığımızda, Eliot geride kalarak öncü olmama izin verdi. Sessizce, onu malikanenin içinden geçirdim, adımlarımızın yankısı kadife gibi sessizliğin içinde tehlikeli bir şekilde yankılanıyordu. Her dakika, Weaver King'in bize rastlayacağı düşüncesiyle göğsümde panik tomurcuğu açmak üzere olduğunu hissediyordum, onun varlığı zihnimi bir bıçak gibi kesiyordu, ama hiçbir kesinti olmadı. Ev huzurlu ve loştu, taşıdığım Woven fenerinin ışığı altında neredeyse hiç hareket yoktu.

Magesilk atölyesine vardığımızda, boş mandalları ve örtülü eğirme çarklarını geçerek odanın en arkasına doğru yürüdüm. Gobleni kenara iterek, arkasında gizli taş kapının dikişini buldum ve Wit'imi çağırdım. Kapı içe doğru gıcırdayarak açıldığında, arkasında bekleyen tünel girişinin oyulmuş ağzı ortaya çıktı ve içimde endişe uyandı. Arkamda, Eliot boğazından ses çıkardı.

"Bunun gibi kaç tane geçit var?" diye mırıldandı. Sesi alçaktı, ama sessizlikte duyuluyordu. Omzumun üzerinden dönüp ona baktım.

"Emin değilim," diye itiraf ettim. "Sadece bunu buldum."

Ancak aşağıdaki avludaki kemerlerin sayısına bakılırsa, daha fazlasını keşfetmek beni şaşırtmaz. Muhtemelen düzinelerce daha fazla.

Fortblanche kaç sır saklıyordu?

Eşiği geçip ilk merdivene ayağımı koyduğumda, kalbim panik içinde düzensiz bir şekilde atıyordu. fenerimi sıkıca tutuyordum. siyah hava

beni yuttu—durgun su gibi, soğuk ve cansız—ve ben, Eliot'un arkamda durduğunu çok iyi fark ederek, kaskatı kesildim. Ona tekrar baktığımda, o da başını sallayarak, sözsüz bir onay verdi; sonra, aynı anda, hareket etmeye başladık.

Başlangıçta cenaze törenindeki bir çift gibi yavaşça yürüdük, sonra ayaklarım yere basmaya başlayınca hızımızı kademeli olarak artırdık. Dokuma fener tüneli hayalet gibi bir ışıkla aydınlatıyor olsa da, bizi çevreleyen karanlık bunaltıcıydı — gecenin mavi pusuna kıyasla düz ve yapışkan, sanki su üstünde bir yağ tabakası gibi. Kendimi zorlayarak ilerledim, Eliot'un ayak seslerinin taşa yankılanması, arkamda hala onun varlığının tek kanıtıydı.

Altımızdaki yol düzleşmeye başladığında ve ileride atriyum kemerinin hafif kıvrımını görebildiğimde durdum. Fenerim önümde bir yem gibi sallanıyordu, uzun parmaklı gölgeler uzanıp buz gibi avuçlarını kalbime bastırıyordu.

Eliot, bir hayalet gibi karanlıktan çıkıp yanıma yaklaşınca ırkildim. "Ne oldu? Durmuşsun."

Sorusu beni rahatsız etti, ama içinde kötü niyet olmadığını biliyordum. Ona sitemkar bir bakış attım. "Hiçbir şey."

Kaşlarını kaldırarak gözlerime baktı. "Hadi, devam et," diye meydan okudu. Bir süre daha geçmesine rağmen hala harekete geçmediğim için, sinir bozucu bir sakinlikle bana doğru yaklaştı. "Fazla vaktimiz olmadığını biliyorsun."

Farkındaydım, ama endişe beni felç etmişti ve hareket edemiyordum. "Bu geçitlerin ne kadar uzandığını bilmiyoruz. Ya da sonunda kimlerin beklediğini," diye fısıldadım. Onları bastırmaya çalışsam da, Dorian'ın görüntüleri zihnimde canlanıyordu. Noé'nin daha önceki eylemlerinin sonucu olarak ne tür bir ceza verdiğini bilmiyordum;

Yargıç, bir yılanın deliğine geri çekildiği gibi, daha sonra buraya gizlice girmişse ne olacaktı?

Eliot'un çenesi seğirdi, protestolarım karşısında bakışları sertleşti. Onun karşı çıkmasını bekleyerek gerildim, ama beni tekrar sıkıştırmak yerine omuzlarını düşürdü ve yanıma yaklaşarak yanıma geldi.

"Lovett," dedi, fısıltısı karanlıkta kolayca duyuluyordu. "Birlikte çok yol kat ettik, bu tünellerde yaşayan hiçbir şeyin seni almasına izin veremem."

Aniden elini bana uzattı, cildi fenerin ışığında doğal olmayan bir beyazlıkta parlıyordu.

"Tutun," dedi, açık avucuna doğru başını sallayarak. "Eğer düşerseniz, ben de sizinle birlikte düşerim."

Kalbim sızladı. *Sen düşersen, ben de düşerim.* Garip olsa da, bir parçam fiziksel olarak bağlı olsak da olmasak da bu duygunun geçerli olacağını hissediyordu. Geçtiğimiz haftalarda, birbirimizi yaralamış olsak da, ya da belki de bu yaralar sayesinde, onun benliği ve benim benliğim birbirine dolanmıştı. Bir insanın çocukluk korkularının, büyüdükten sonra da uzun süre onunla birlikte yaşaması gibi, kaçınılmaz bir şekilde birbirine bağlıydık, sanki bir yardımcı uzuv gibi.

Pes ederek, elimi uzattım ve parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştirdim. Avucunun içi beklenmedik bir şekilde pürüzlüydü, nasırlıydı, bir beyefendininkinden çok bir çiftçininkine benziyordu; parmaklarımı bir kez sıktı, sonra kolunu yanına indirdi.

Bu sefer, kemere doğru ilerlediğinde onu geri çekmedim. Serbest elimle, yanımızda getirdiğim fenerden sıkıca tutundum ve kapının üstüne monte edilmiş diğer fenerin ışığına gözlerimi kısarak baktım. Eliot parmaklarını benimkilerle sıkıca kavradı ve beni nazıkçe kendine doğru çekti. "Her şey yolunda mı?"

Sesi ensemın arkasına doğru kaydı ve içimi bir ürperti kapladı. Boğazımı temizleyip, kısa bir baş sallama ile onayladım

sonra uzaklaştım.

Eliot'tan ayrılıp arkamı döndüm ve girdiğimiz kemerin üst kısmına oyulmuş deseni daha iyi görebilmek için fenerimi kaldırdım. Hatırladığım gibi, yükselen dalgalar ortasında hilal şeklinde bir ayı çevreliyordu, oyulmuş çizgiler basit ama belirgindi. Onları görünce içimi sıcak ve tatlı bir adrenalin dalgası kapladı.

Haklıydım.

Oyma işçiliğini işaret ettim, parmağımın ucuyla ayın yayını takip ettim. "İşte," dedim. "İşaretlerden biri."

Yanımda, Eliot çenesini sıkarak başını salladı; gözleri, belirsiz bir hayranlık duygusuyla aydınlatılan odanın boyutlarını dolaştıktan sonra tekrar bana odaklandı. "Dolunayı ara," diye cevapladı, sesi alçaktı. "Teorinin doğruysa, bu odada sadece bir tane olmalı."

Görevimiz için birbirimizden ayrıldık. Ben kemerlerin etrafında saat yönünün tersine ilerlerken, Eliot ters yönde ilerledi. Her kemerin üzerinde bulunan dokuma lambalar, ilerlememizi işaret eden ateşböcekleri gibi atlıyordu. Lambaların sürekli parlayıp sönmesini görmezden gelerek, kendimi tamamen önümdeki kemerlere odakladım ve her birinin üstündeki işaretleri incelemek için durdum. *Dolunay. İlk çeyrek. Ve sonra...*

"Burada." Giriş yaptığımız avlunun yaklaşık yarısında bulunan bir kemerin eşiğinde durdum, fenerimi başımın üzerine uzattım. Fenerin ışığına yakalanan dolunay, diğer oymalar gibi dalgaların tepesinde, kapının üstünden parıldıyordu. Fenerimi ona doğru tuttuğumda, oyulmuş sade daire parladı.

Eliot'un incelediği kemeri terk edip bana doğru gelmesini beklerken kalbim hızla atıyordu.

Ona döndüm. "Önce tavşan gelir..."

Gözlerime bakarak sırttı. "Gidip tilkiyi bulalım."

Birlikte kemerin altından geçip ötesindeki tünele girdik. Arkamızdaki geniş alanın ardından geçidin darlığı boğucu geliyordu. Tünel bizi yutarken titredim. Tünellere yaptığım önceki iki yolculukta da aynı rotayı izlemiş, atriyumun ötesine hiç geçmemiştim. Çıkış yolumu, yani çalışma odasına giden tüneli hiç tamamen geride bırakmamıştım.

Şimdi ise daha önce hiç gitmediğim bir yere gidiyorduk. Ophelia'nın yolumu gösteren bilmecesi olmadan, çabucak kaybolurdum.

Bir süre Eliot ve ben sessizce yürüdük, tek duyulan sesler ayaklarımızın düzenli adımları ve tünel duvarlarından damlayan nemin ara sıra çıkardığı *damlama* sesleriydi. Yarım saatten az bir süre yürüdükten sonra, tünel aniden sona erdi ve ben daha sonunu kavrayamadan bizi başka bir yuvarlak mağaraya çıkardı. Geride bıraktığımız avlu gibi, bu alan da bir kavşaktı; daire etrafında eşit aralıklarla yerleştirilmiş beş kemerli geçit, her biri kendi yoluna çıkıyordu.

Bu sefer, bir sonraki geçidi belirleyen Eliot'tı.

"Tilki," dedi, beni yanına çağırarak kemerin üzerindeki oymaya doğru başını salladı. "Azalan dolunay. Sırada okçu var."

Yine karanlığa daldık; yine diğer tarafa çıktık. Hayal gücüm müydü acaba, yoksa tüneller her geçişte daralıyor, duvarlar birbirine yaklaşıyor, karanlık yoğunlaşıyor muydu? Yürüdükçe fenerimin ışığı bile sönükleşiyor, kibrit başı kadar zayıflıyordu.

Üçüncü mağara, öncekilerden daha küçüktü, kenarlarında sadece üç kemer vardı. Yay ayı, yani okçuyu simgeleyen hilali kolayca bulduk ve bu sefer tereddüt etmeden içine doğru ilerledik.

Sadece birkaç dakika sonra, etrafımızdaki duvarlardan, yağmur suyunun sürekli *damlaması* gibi hafif bir damlama sesi yankılandı. Durdum. "Duydun mu?" diye fısıldadım.

Eliot, kaşlarını çatarak sessizce başını salladı. Bir şekilde *dikkatli ol* anlamına geldiğini anladığım bir hareketle avucunu düz tutarak beni ileri çağırdı ve ayak seslerinin hafif tıklaması bir kez daha havayı doldurdu.

Tünelin sonuna geldiğimizde nefesim kesildi. Daha önce geçtiğimiz atriumlardan farklı olarak, bu geçit bizi, geçtiğimiz ilk ve en büyük odanın iki katı büyüklüğünde, tonozlu, açık bir alana çıkardı. Önümüzde, beyaz kireçtaşından oyulmuş ve yeraltı gölünün üzerinde kavisli bir köprü uzanıyordu. Altındaki su pürüzsüz, parlak siyah ve hareketsizdi, ancak tavandan ritmik bir şekilde damlayan nem hariç - şüphesiz duyduğumuz sesin kaynağı buydu.

İnanamadan, şok olmuş bir ifadeyle üstümüzdeki tavanı inceleyen Eliot'a baktım. Başımı geriye eğdiğimde, tavanın Fortblanche'ın süslü Gotik tarzında oyulduğunu, payandaların ve kaburgalı tonozların işlenmemiş taştan yontulduğunu gördüm. Burada orada, sarkıtlar tasarımının üzerinde diş gibi çıkıntılar oluşturunuyordu.

Kollarımda tüylerim diken diken oldu, nemli hava cildimi gıdıklıyordu. Burası *neydi*?

Eliot'un nefes alışışı beni ona geri çekti. "Lovett," diye fısıldadı. "Bak."

Baktım. Mağaranın uzak tarafında, köprü bir kireçtaşı rafın dibinde son buluyordu. Raf, bir uçurum kenarı gibi yukarı ve dışarı doğru uzanıyordu

Ve arkasında, geldiğimiz kemerin tam karşısında, bir kapı vardı.

Daha önce karşılaştığımız açık kemerli kapılardan farklı olarak, bu kapı kapalıydı, parlak abanoz ağacından oyulmuştu — Noé'nin odasının kapısı da aynı ağaçtan yapılmıştı — ve ortasında altın bir kapı tokmağı vardı. İçgüdüsel olarak, gözlerim kapının kavisli lentoğunun üst kenarına kayd, üzerine oyulmuş geleneksel deseni aradım, ama hiçbir şey yoktu. Yüzeyinde dalgalar ya da ay işlenmemişti.

"Kale," diye fısıldadım, Ophelia'nın bilmecezinin son kıtasını hatırlayarak. "Yeni ay."

Yanımdaki Eliot başını salladı. "Aysız kapı," diye mırıldandı. "Öyle olmalı."

Birlikte, bakışlarımız birbirimize doğru döndü. Aramızda sözsüz bir soru geçti; sonra karar verildi, Eliot ilerledi, durduğumuz sağlam kayadan uzaklaşarak köprünün yükseltisine doğru. Kalbim güm güm atarken onu takip ettim. Köprünün kendisi korkuluğu yoktu, sadece sessiz gölün üzerinde, derinliklerinden sıçrayan bir balık gibi kıvrılan, beyaz karnı yukarı dönük pürüzsüz bir kireçtaşı kemeri vardı. Köprüden geçerken aşağıya bakma hatasına düştüm; her iki tarafımda da su boya kadar kaygandı. Aniden, düşersem suyun üzerime katran gibi kapanacağına dair bir kesinlik hissettim — beni boğmak yerine, kehribar içindeki sinek gibi fosilleştirecekti.

Kafam zonkluyordu. Bence, bu odanın tamamında tuhaf bir gerçekdışılık vardı. Sanki üçüncü duruşmaya geri dönmüş, yine bir illüzyona hapsolmuş gibiydim. Ya da Fortblanche'da kaldığım süre boyunca her şey bir rüya gibiydi, uyanınca Diplomat'ta kahvemi içerken uyuyakaldığımı ve Eliot'un şapkalı figürünün hala barın karşısında beklediğini fark edecektim.

Bu düşünceleri kafamdan silkeledim. Önümdeki köprüye odaklanarak, ayaklarımın dengesini korudum ve diğer tarafa doğru ilerlemeye devam ettim.

Endişelerime rağmen, sorunsuz bir şekilde hedefimize ulaştık. Eliot ve ben tek tek köprüden inip sağlam kayaya adım attık — önce o, sonra ben.

Kapı önümüzde belirmişti.

Yakından baktığımda, kapı tokmağının altında, altın kenarlı küçük bir anahtar deliği olduğunu gördüm. Kayıp anahtarı düşünerek parmağımla narin telkari işçiliğini izledim ve yanımdaki Eliot'a baktım. "Sence nerede olabilir?" diye sordum.

Konuyu netleştirmedim, ama yine de ne demek istediğimi anlamış gibiydi. Belki de o da aynı şeyi merak ediyordu.

Kaşlarını çatarak alnını kırıştırdı. "Ben... emin değilim," diye belirsiz bir şekilde cevap verdi. "Clio Lavoie bile bulamamışsa, güvenli bir yerde olmalı..." Sözleri yarım kaldı. Bir an için, sanki bir düşünce aklına gelmiş gibi tavrı değişti, ama bu düşünce, her neyse, ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu. Aniden bana döndü. "Önemli değil," dedi daha kararlı bir sesle. "Aç şunu."

Tekrar sorulmasını beklemedim. Elimizi uzattım, tokmağı aldım ve tüm gücümle çektim.

Hiçbir şey olmadı. Kapı yerinden kıpırdamadı, kilit sıkı bir şekilde kapalıydı. Eliot'un beni dikkatle izlediğini fark ederek, başımı salladım ve tekrar çektim.

Bir dakika sonra konuştu. "Lovett, kapıyı aç."

Yanımda Eliot sabırsızlıkla kıpırdanırken ben kolumu indirdim.

"Ben... yapamam," dedim.

Boğazından inanamama sesi çıktı. "Ne demek yapamam?"

"Yapamam demek istiyorum," diye cevap verdim ve ona döndüm... Kanıtlamak için üçüncü kez denedim, sonra geri çekildim, çünkü çabalarımın rağmen kapı inatla kapalı kalmıştı.

"Yapamıyorum," diye mırıldandım ve isteksizce Eliot'a baktım. "Anahtara ihtiyacımız var."

Gözlerime baktı. "Sybil'in çaldığı anahtar," diye açıkladı düz bir sesle. "Bastian Alaire'in bile şimdiye kadar geri alamadığı anahtar."

Yüzündeki ifade okunamazdı. Onun bakışlarını karşılayarak başımı salladım.

Gergin bir an yaşandı ve ben içtenlikle onun bana kızgın olup olmadığını merak ettim — Weavers ve silkwitches hakkında tüm o konuşmalarından sonra, şimdi benim Wit'ime ihtiyacı olduğu için, benim iddialarım ne olursa olsun, beni baskı yapmaya zorlayacak mıydı? Bakışları sertleşti; sonra geri adım attı.

Derin bir nefes aldı. "Şey..." Elini başının üzerinden geçirip buklelerini çekiştirdi. "Sorun değil," dedi bir dakika sonra. "Yarın ararız. Belki Sybil, kız kardeşim gibi eşyalarını sakladığı gibi, Bastian'ın fark edemeyeceği özel bir yere saklamıştır."

Dönerek köprüye doğru büyük adımlarla yürüdü, belli ki benim de onu takip etmemi bekliyordu, ama ben bunu yapmak yerine durakladım. Aysız kapı görüş alanımın köşesinde kalakaldı, yaldızlı kapı tokmağı alaycı bir şekilde göz kırpıyordu. Ona bakarken midemde bir suçluluk hissi uyandı, Eliot'un nezaketi bu hissi daha da kötüleştirdi. *Onu hayal kırıklığına uğratiyordum.*

Tereddütümü hisseden Eliot, omzunun üzerinden bana baktı ve ifadesi yumuşadı. "Sorun değil, Lovett," diye tekrarladı, sesi nazikti. "Yarışma henüz bitmedi."

Yalvarırcasına elini uzattı ve ben de pes ederek ona doğru gittim. Gözlerine bakmadan onun yardımıyla köprüye çıktım ve ikimiz de dengemizi bulduğumuzda elini bıraktım.

, sonra ikimiz de dengemizi bulduğumuzda elini bıraktım.

Kapı arkamızda kaybolurken, hayal kırıklığı değil, derin bir öz nefret hissettim.

Demek gerçekten güçsüz olmak böyle bir şeydi. Sonunda, mağaranın uzak kıyısına tekrar yaklaştık, giriş noktamızı belirleyen kemer önümüzde yükseliyordu. Eliot adımlarını hızlandırırken ben de yetişmek için koştum, köprü altımda yoğunlaşma nedeniyle kaygandı.

"İşte geldik." Eliot taşın üzerine çıkarak bana doğru dönüp sıırttı. "Güvendeyiz ve..."

Şiddetli bir sıçrama onu kesintiye uğrattı, gürültülü ve inanılmaz derecede yakındı. Üstümüzde, bir sarkıtın ucu kopmuş ve solumdan sadece birkaç metre uzağa, suya düşmüştü. Gürültüden irkilen ben, sarkıt suya çarptığında sendeledim.

Ani hareket benim sonum oldu. Dehşete kapıldım, ayaklarımın ıslak taşta kaydığını hissettim, dengemi kaybettim ve buz gibi göle düştüm.

Su, sanki yıldızlar arasındaki boşluğa, o sonsuz, güneşsiz karanlığa fırlatılmışım gibi, acımasızca soğuk bir şekilde, sessizce başımın üstüne kapandı. Anında damarlarım buzla doldu, düşüncelerim yere atılmış bir fincan tabağı gibi paramparça oldu. Gözlerim şoktan kocaman açılmıştı, ama abanoz rengi su beni kör ettiği için kapalı olsalar da fark etmezdi. Göl, mesafe algısını tamamen yok etmişti; kendi bedenimden ötesini bilmiyordum ve ona tutunmam bile zayıflıyordu, uzuvlarım tek tek hissizleşiyordu, sanki yavaş yavaş uykuya dalıyormuşum gibi...

Belirsiz bir şekilde, üstümdeki su yüzeyinde bir şeyin kırıldığını duydum — uzaklardan *gelen*, atılan bir taş gibi *bir ses*. Bir el bileğimi kavradı, sıkıca tuttu ve sonra beni sertçe yukarı doğru çekti, sonunda nefes nefese kalarak tekrar hava aldım.

Eliot kollarıyla belimi sardı ve ben öne doğru eğilip su öksürürken beni sıkıca tuttu. Çamurlu nem burnumu ve gözlerimi yakıyordu, acı ve ekşiydi, göl boğazıma geri yükseldiğinde safra kadar sıcaktı. Elimden geldiğince tükürdüm, Eliot'un beni giriş kemerinin bulunduğu kaya çıkıntısına sertçe geri çektiğinin sadece yarısının farkındaydım, o da peşimden gelerek dizlerinin üzerine ağır bir şekilde çöktü.

Beni taşın üzerine yatırdı, öne doğru eğildi, dirsekleri başımın iki yanına dayandı, yüzü benim yüzümün hemen üzerindeydi. Beni saran titremeye, onun da şiddetli bir şekilde titrediğini fark ettim — omuzları titriyor, göğsü benim üstümde nefes nefese kalmış halde inip kalkıyordu. Neredeyse bir dakika boyunca öyle kaldık, o gücünü toplarken, ben ise onun altında çaresizce yatarken, yardım etmenin bir yolunu ararken, ta ki o dişlerini sıkarak, "Söyleyecek... bir şeyin... var mı?" diyene kadar.

Biraz çaba sarf ederek çenesini kaldırdı ve bana sert bir bakış attı, yeşil gözleri kısılmış ve keskinleşmişti. Bukleleri cildine yapışmıştı, şakaklarında ve burun köprüsünde nem damlacıkları toplanmış, ter gibi üzerime damlıyordu. Damlaları silmek için kıpırdamadım, sadece ona baktım ve sonra çalınan üniformamın sağ kolunu zayıf bir hareketle işaret ettim. Beni sudan çıkarırken, karanlıkta görünmeyen bir kaya çıkıntısına takılmış ve ön kolumda bir yara izi gibi birkaç santim uzunluğunda bir yırtık oluşmuştu.

"Kıyafetimi mahvettin."

Refleks olarak kaşlarını çattı, parmak eklemleri başımın yanındaki taşa gömüldü ve sonra, tıpkı odamda olduğu gibi, ikimiz de gülüyorduk, nefeslerimiz sık ve titrek nefesler halinde geliyordu. Bir anda, tüm durum gülünç, komik bir şekilde absürt göründü - ben göle düşüyordum, o beni

bir bez bebek gibi çekmesi... sanki bir melodram sahnesi gibiydi.

Eğlencem beni eritti, kaslarımı saran donukluğu eritirken,
yanaklarım ağrıyarak ona gülümsedim.

Sessizleşen Eliot, gözlerime düşen nemli saç telini alnımdan çekerek okşadı. "Yaşayacaksın, değil mi?"

Sesi şefkatliydi, dokunuşu nazikti ve ben çenemi eğip ona yaslanma isteğine direndim. "Hayatta kalacağım."

Ağzının köşesini ısırdı ve başını salladı. Kahkahalarımızın ardından, aramızdaki mesafe daralmış gibi görünüyordu, pozisyonumuz - o üzerime eğilmiş, parmakları hala saçlarımda dolanmış halde - yeni imalar, yeni anlamlar kazanmıştı. Oturmalıydım, en azından ondan başka bir yere bakmalıydım, ama denediğimde, onun hareket etmesini hiç istemediğimi fark ettim.

Burun deliklerinden bir nefes verdi, nefesi nazikçe üzerime esti. Başparmağı şakaklarıma hafifçe dokunduğunda, keşif amaçlı, deneme amaçlı bir hareketle, kaskatı kesildim. "Lovett," dedi. Konuşmasında daha önce duymadığım bir kısıtlama vardı, bir endişe, sanki dinlenen bir kuşa uzanıyormuş, onun uçup gitmesine hazırlıyormuş gibi. "Balodaki gece... Beni asla seçmemem gerektiğini söylemiştin. Ciddi miydin?"

Yutkundum, yüzüm kızardı. "O geceyle ilgili her şeyi unutmak için elinden geleni yapacağını düşünmüştüm."

Parmağı durdu. "Sen öyle mi yaptın? Unuttun mu?"

Başparmağının ucu nazikçe başıma bastırdı ve nedense bu, yalan söylememi engelleyen bir silah namlusu gibiydi. Yine de, dürüstçe cevap verdiğimde kendime şaşırdım.

"Hayır," diye fısıldadım. "Denedim, ama... hayır."

Omuzları düştü. "Soruma cevap vermedin."

"Çünkü bu saçma, Eliot." Onun altında hareket ettim, aniden savunmaya geçtim, onun sorgularının merceği altından çıkmak için can atıyordum. "Tabii ki ortak olmamalıydık. Geçtiğimiz haftaları bir düşün, ikimiz de birbirimizi defalarca ihanet ettik. Ben senin güvenebileceğın en son kişi olmalıyım, ve tersi de geçerli."

"Peki ya şimdi?"

Dudaklarım başka bir sözlü atışmaya hazırlanmak için çoktan açılmıştı, ama onları kapatıp ona sert bir bakış attım. "Anlamadım?"

"Eğer sana bir şans daha verilseydi," diye sordu Eliot, "şimdi de bana ihanet eder miydin?"

Elini çekip kayanın üzerine koydu, böylece artık birbirimize dokunmuyorduk, ama yine de bakışlarını sanki fiziksel bir şey gibi hissediyordum, tüm vücudumu bir anda saran bir bakış. İçimde yanıcı bir öfke alevlendi, öfke hızla ve çabucak yayıldı.

"Ben... herkese zarar verdim," diye kısa bir cevap verdim ve bir kez başladığımda, durmak mümkün olmadı. "Kendi kardeşimi soydum. Ve Kız Kardeşler'den, beni bir şekilde kurtarılabiliymişim gibi bakmayı bırakmanızı rica ediyorum. Ben..." Sözlerim kesildi, gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı, onun bakışlarının gücü birden fazla geldi. "Beni kurtaramazsın, Eliot," diye mırıldandım. "Ben iyi bir insan değilim. İkimizden birini seçmek zorunda kalsam, her seferinde kendimi seçerdim."

Eliot regarded me without speaking, the echo of my cevabım mağara tavanının yüksek kubbesinde bir koro gibi yankılandı. Bir dakika sonra, arkasına yaslandı.

Gözlerimi sıkıca kapattım, duygularımın dalgasını bastırmaya çalışarak. Bir saniye sonra, onun ayrıldığını duyacaktım; ben

Bunu biliyordum, bunu istiyordum, sanıyordum, ama Şimdi o an geldiğinde, buna Őahit olamadım.

"Bence yanılıyorsun."

Gözlerimi açtım, ŐaŐkınılıkla. "Ne?"

Eliot önümde diz çökmüş, yüzünde kararlı bir ifade vardı. "Ben de senin kadar bencilim," dedi. "Ve seçim bana kalsaydı - senin de dediğın gibi, kendim ve sen arasında - kimi seçeceğimi biliyorum."

Ayağā kalktı, pantolonundaki kumları silkeledi.

"Sen iyi olmak için fazla ilginçsin, Lovett."

Bana bakmadan, arkamda olduğunu bildiğim kemerli geçit ve tünele doğru hızla yürüdü. "Hadi. Sırılsıklamsın, seni yatağā götürelim."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Eliot, Fortblanche'a dönüş yolculuğu boyunca bana dokunmadı. Sessizce solucan tünel geçitlerinden geçtik, aramızdaki hava savaş alanı gerginliğiyle doluydu, sanki birbirlerini çevreleyen iki savaşçının temkinli beklentisi gibi, her birimiz diğerinin saldırmasını bekliyorduk.

Bu gece bir şey kabul edilmişti. Belki de bunu daha önce fark etmiştik, ama bu, ikimizin de varlığını yok sayacak kadar aktif bir şekilde görmezden geldiği, yakışsız bir yara gibiydi. Ancak mağarada, birbirimizin bakışlarını yakaladık ve bu, her şeyi gerçek hale getirdi.

Seçim bana kalmış olsaydı, senin de dediğin gibi, kendim ve sen arasında, kimi seçeceğimi biliyorum.

Önümüzde tünel ağzının açık çıkış yarasını gördüğümde rahatlardım, çalışma odası birkaç saat önce geçtiğimiz zamanki gibi sessiz ve sakin bir şekilde bizi bekliyordu. Malikanenin içine güvenli bir şekilde geri döndüğümüzde, Eliot beni galeri koridoruna kadar götürdü ve sonra durup kemerli geçitlerden birine yaslandı.

"Sorun yok," dedi, gözleri benimkilerle aynı hizada. "Açamamanın bir önemi yok. Bu, kaybettiğimiz anlamına gelmez."

Göğsüm sıkıştı, sonra bir nefes gibi gevşedi. Aptalca olsa da, bir an için, aramızdaki olayı, yani göle düştükten sonra yaptığımız konuşmayı ele almaya hazırlandığını düşünmüştüm. Giysilerim hala mağara suyuyla ıslaktı, örgülü saçlarım

boynuma yapışmış, gevşek bir fare kuyruğu gibiydi ve cildimdeki nemin ısırtığı bir kanıt gibi geliyordu. Kabul etmeyi reddettiğim bir suçun kanıtı.

Kendimi topladım. "Vainglory yarından sonra sona eriyor," dedim, sesimin sabit kalmasına rahatladım. "O zamana kadar anahtarı bulmak bir mucize olur, hem de kız kardeşinin katilini bulmak daha da zor. Gerçekten kazanma şansımız olduğuna inanıyor musun?"

Taşa yaslanarak Eliot başını eğdi. "Fortblanche'a girdiğinden beri, tek başına bir anahtardan çok daha fazlasını buldun. Belki de sana güveniyorum."

"O zaman zamanım vardı," diye sakın bir sesle cevap verdim. "Şimdi ise zamanımız neredeyse doldu."

Bu sözlerim üzerine yüzü asıldı, ağzı buruştu. Bir kez daha nefes verip çenesini ovuşturdu. "Dinle... Uzun bir gece oldu. İkimiz de şu anda bu konuları tartışacak durumda değiliz. Neden dinlenmiyorsun? Sabah devam ederiz."

Başımı salladım ama olduğum yerde kaldım, hala sersemlemiş durumdaydım. Odama gitmediğimde, Eliot'un kaşları çatıldı, gözleri benimle koridorun karşısındaki yatak odamın kapısı arasında gidip geldi.

"Lovett..." Sesi tuhaftı — belirsiz, boğuk, kısık, sanki soğuk almış gibi. Sesini duyunca irkildim ve dikkatimi tekrar ona verdim. "Bu akşamın erken saatlerinde," diye devam etti ve hemen kollarımdaki tüyler diken diken oldu. "Belki de uygunsuz bir şey söyledim. Düşündüm ki... Aslında, dürüst olmak gerekirse ne düşündüğümü bilmiyorum, sadece... söylediklerimi söylemek zorunda hissettim."

Konuşurken, cildinde pembe bir renk belirdi, alışılmadık bir sıcaklık. Kızarıyor muydu?

"Umarım seni kırmamışımdır, hepsi bu," diye bitirdi.

Onu izledim, ağırlığını bir kalçadan diğerine kaydırmasını izledim. Ne dememi istiyordu? Benim de kendimi ona karşı çekici hissettiğimi mi? Kendime güvendiğimden daha az ona ihanet etme yeteneğime güvendiğimi mi? Ya da belki de onun ne demek istediğini tam olarak anladığımı, her zaman anladığımı ve her zaman anladığımı, sanki kulağıma fısıldamış gibi açıkça anladığımı mı?

Hepsi tehlikeli derecede akılsızca görünüyordu. "Yapmadın," diye cevap verdim bir saniye sonra. "Sorun yok."

Yanakları daha da kızardı — utanıyordu ve bu durum beni mağarada gördüklerimden neredeyse daha fazla rahatsız etti. "İyi," diye kısa bir cevap verdi. "Öyleyse sorun yok, sevindim. İyi geceler."

Ben bir cevap bulamadan, o sertçe yanımdan geçip koridorda kayboldu. Arkasını izlemek için döndüm, dudaklarımı açıp ona seslenmek istedim, ama içimdeki bir isteksizlik beni durdurdu. Onun ardından, atmosfer gergin ve patlamaya hazırdı, etrafımdaki hava sanki nefesini tutmuş gibi gergindi.

Sinirlenerek örgümün ucunu çekiştirerek vazgeçtim ve kapıma doğru yürüdüm. Eliot'un dediği gibiydi, gece uzun geçmişti, önceki gün de öyle, ve ben ikisini de inceleyecek durumda değildim. Yorgunluk kaslarımı yakıyordu, uykuya ihtiyacım vardı, ama yatağıma girip başımı yastığa koyduğumda, uyku gelmediğini fark ettim.

Homurdanarak pozisyonumu değiştirdim, ama başımı hangi yöne çevirsem de, başım ağrısı geçmek bilmiyordu. Aklım Eliot'la doluydu: gün ışığının solduğu saatlerde yatağımın başında otururken kambur duruşu, kucağında bir kitap; buklelerinden damlayan mağara suyu üzerime düşüyor, karanlıkta gözyaşları gibi cildimde ıslak bir parıltı bırakıyordu. Bu çok sinir bozucuydu — son yirmi dört saat içinde çok şey keşfetmiş, çok şey görmüştüm

ama yine de *onu* düşünmekten kendimi alamıyordum, dokunuşunun duyusal hatırası, gökyüzünde avını kovalayan güneş kadar ısrarcıydı.

Sonunda tekrar ayağa kalktığımda ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Aynam hala örtülüydü, bu yüzden önünden geçerken nasıl görüldüğümü bilmiyordum, ama tahmin edebiliyordum: kahverengi saçlarım dağınık örgüsünden yarısı dökülmüş, onları tutan zayıf kurdeleden saç telleri kaçmış, ayaklarım çıplak ve ışıksız karanlıkta ölümcül beyazlıkta. Huzursuz tavırlarımla, kalenin koridorlarında biri beni görseydi, intikam peşinde bir hayalet gibi görünürdüm, ama yine de koridora çıkmadan önce başıma bir örtü takmadım.

Yıpranmış yeşil kapı önümde belirlediğinde, hiç şaşırmadım. Eliot'un ve benim toplantı odamızın bulunduğu kulenin tepesine, gideceğim yeri tam olarak bilmeden tırmanmıştım. Buraya gelme içgüdü, bir kuşun göç etme dürtüsü gibi, kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar doğal bir şeydi. Denesem bile, bunu durduramayacağımı biliyordum.

Kapı kolunu çevirdiğimde kapı direnç göstermeden gıcırdayarak açıldı. Eşiği geçtiğimde donakaldım.

İçeride zaten biri vardı.

Odanın iki koltuğundan birinde kambur oturmuş, mağaralara giderken giydiği kıyafeti giymiş, bacağına açık bir kitap koymuştu. Küre şeklindeki aplikler sönmüştü, rahat yuvarlak oda sadece isle kaplanmış şöminede çıtırdayan alevlerin ışığıyla aydınlanıyordu. Yürürken başlayan yağmur, pencereden damlıyordu ve camlara çarpan mürekkep gibi parlaklığı, içerideki turuncu sıcaklıkla keskin bir kontrast oluşturuyordu.

Eliot beni görünce kitabını kapattı. "Lovett."

Adımı söylerken sesinde bir endişe vardı, sanki niyetimden emin değilmiş gibi bir ihtiyat vardı ve açıklayamadığım bir nedenden dolayı bu beni utandırdı. Son haftalarda neredeyse kendiminki kadar iyi okumayı öğrendiğim ifadesi kapalıydı, sanki bir perde çekmiş gibiydi. "Uyuyamadım," diye zayıf bir sesle kekeledim.

Kapı hala arkamda açık duruyordu ve onun birkaç saniye sessiz kaldığı süre boyunca, beni dışarı çıkaracak mı diye merak ettim. Eğer yalnız kalmak istiyorsa, bunun bir önemi olmamalıydı — ben de görünüşte aynı şeyi aramak için buraya gelmişim

ama şimdi ona rastladığım için, beni reddetme düşüncesi tüm heyecanımı yok etti.

O koltuğa yaslanıp iç çekince rahatladım. "Ben de," dedi, yanındaki koltuğu işaret ederek. "Bana katılır mısın?"

Minnettarlıkla öyle yaptım, bacaklarımı bükerek sandalyenin minderine kedi gibi kıvrıldım. Yerleşince konuşmanın devam edeceğini umuyordum, ama Eliot tekrar konuşmak yerine, sessizce kitabına geri döndü ve sayfaları çevirmeye başladı. Yüzü okumak için eğilmiş olsa da, bana bakmaktan kasten kaçındığına dair net bir hisse kapıldım — sanki ben akşam yemeğinde istenmeyen bir misafirmişim gibi, davet edilmiş ama pek hoş karşılanmamış gibi, incinmiş bir tür huysuzluk yayıyordu. Bu, beni odamda bırakıp koridorda bıraktığı gerginliği, kavga bittikten sonraki gibi değişkenliği hatırlattı. Sanki yaralarını sarmak için buraya gelmiş gibiydi.

Birkaç dakika sonra, sessizliği daha fazla dayanamadım. "Okuyor musun?"

Eliot sessizce başını salladı, başka birinin fısıltısı sayfa lancing through the stillness. Annoyance

kısmen rahatsızlığımı bastırarak, devam ettim. "Noé de sık sık okur."

"En iyi alışkanlıklarının çoğunu benden aldı." Eliot'un cevabı sert ve ani oldu. Çenesini geriye doğru eğerek, sanki kendini toparlamak istercesine burun deliklerinden derin bir nefes aldı, sonra kitabını tekrar kapattı ve bana döndü. "Üzgünüm," dedi daha yumuşak bir tonla. "Senin yanında onu küçümsemekten kendimi alamıyorum."

Onun bakışlarının gücü beni rahatsız etti, ama bunu kendim kaşındım. "Sorun değil."

Eliot'un bakışları sabitti. "Yakında kocan olabileceğini düşünürsek, bu saygısızlık."

Ben irkildim, sonra hatamı fark edince tekrar yüzümü buruşturdum. Aceleyle hoşnutsuzluğumu gizlemeye çalıştım, ama çok geçti. Eliot arkadaşına evlilik teklifinde bulunmuştu ve ben ona yaklaşmak yerine uzaklaşmıştım. Kartlarımı açmıştım.

Eliot öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayadığında midemde bir ağırlık hissettim. "Lovett," dedi, sesi alçak ve sakindi. "Buraya neden geldin?"

"Sana zaten söyledim," diye cevap verdim, sesimin düzgün çıkmasına dikkat ederek. "Uyuyamadım."

Kafasını salladı. "Hayır, odandan bu yüzden çıkmadın. Neden *buraya*, bu yere geldin?"

İkimiz de koltuklarımızdan kalkmamıştık. Eğer bir şey varsa, mağaralarda olduğu gibi, yalanlarımı anlayacak kadar yakınımda duran onun varlığıyla, şimdi onu reddetmek daha kolay olmalıydı - ama yine de gerçeği söyleme dürtüsünü aynı yoğunlukta hissediyordum. "Sanırım öyle olacağını düşündüm," diye fısıldadım. "Buraya gelmeni, yani."

Wit'imle olduğu gibiydi: bir düğmeyi çevirmek, tek bir cümle kurmak ve yeni bir olasılıklar dünyası açılmak. 'yi izledim, 'dan bana, Eliot gevşedi, dirseklerini

Sanki tüm vücudundaki sert kasları gevşiyormuş gibi öne doğru kaydı. Gözlerini tekrar bana çevirdiğinde, yüzünde tanıdığım aç bir kararlılık vardı. Bu kararlılığı daha önce, nehir kenarındaki kayalıklarda toplanan memleketimdeki genç köy çocuklarında görmüştüm.

Atlamaya hazırlanıyorlardı.

"Biliyor musun," dedi Eliot, ipeksi tenoru sanki parmağıyla omurgamdan aşağı kayıyormuş gibi. "Hayatım boyunca silkwitch'lerle birlikte oldum. Senin türünün sahip olduğu yetenekler... Artık beni pek etkilemiyorlar. Ama sen..."

Sözünü kesip, konuşması takıldı.

"Bazen sana bakmak *acı verici*, Lovett," dedi. "En kötüsü, Noé'nin bunu görebildiğini bilmem. O kadar barizim ki, sanki yeniden on üç yaşında gibiyim ve ne *yapacağımı* bilmiyorum." Nefesini hızla vererek öne doğru eğildi ve başını ellerinin arasına gömdü. "Seninle ne yapacağımı bilmiyorum, Lovett."

Kalbim boğazıma kadar çıkmıştı ve şimdi orada, bir kemik parçası gibi takılı kalmıştı. Hareketlerimin sadece kısmen farkında olarak, ona doğru eğildim ve parmaklarımla dizine dokundum. "Eliot..."

Çenesini kaldırdı, gözleri parladı, eli benim elimi buldu, tereddütle tuttu...

Aniden, ezici bir sonuç duygusu beni sardı — eğer ilişkimizin daha da ilerlemesine izin verirsem, tüm kontrolüm, tüm varlığım bir iplik makarası gibi çözülecekmiş gibi bir izlenim. Noé'nin gelini olmaya, güvenli ve zengin bir hayata çok yakındım. Alaires'in testlerini geçmişim; tüm zorluklara rağmen, onu kazanmıştım. Sırf kendimi öyle hissettiğim için, şimdi gerçekten her şeyi bir kenara atmak mı istiyordum?

Bu duyguyu adlandırmayı reddettim. Bunun yerine, kolumu geri çektim. "Üzgünüm."

Benim ani reddetmeme şaşırılmış görünmüyordu, yüzünde hafif bir hayal kırıklığı belirmişti. Elini çekip buklelerini okşarken, dikkatini benden ayırmadı. "Neden kendini inkar etmeye bu kadar ısrar ediyorsun?" diye sordu. Konuşurken ateşin ışığı yüzünde dans ediyor, onu düzensiz bir parıltıyla kaplıyordu. "Hiç bu kadar az bir zevk bile elde etmekten kendini alıkoymaya kararlı biriyle karşılaşmamıştım."

Onun keskin bakışları bıçak gibi olsa da, gözlerimi ondan ayırmadım. "Benim reddettiğim şey beni reddedemez."

Yüzündeki ifade yumuşadı. "Lovett," dedi, sessiz, neredeyse sempatik bir ses tonuyla. "Benden isteyebileceğin herhangi bir şeyi senden esirgeyebileceğime inanıyorsan, aptalsın."

O bir kez daha içini çekince, bu seferki daha çok inilti gibiydi, ben de gerildim.

"Ne söylememi istiyorsun, lütfen söyle," dedi ve ben, sanki biri onun düzgün kenarlarını yontmuş gibi, tavırlarının ne kadar yıpranmış olduğunu fark edince şaşırdım. "Ben... Ben böyle devam edemem. Bu işkence gibi."

Bir deneme daha. Buna odaklanmaya çalıştım - çok uğraştığım, manastırdan uzak geleceğe, ki şimdi bir daldaki elma kadar yakındı - ama sanki bir akıntı tarafından kapılmış gibi elimden kayıp gitti. "Ne kadar süreceğini söyle," diye sorduğumu duydum.

Ne demek istediğimi açıkça belirtmedim, ama o anladı. Her zaman anlardı. "Ne zamandır?" diye tekrarladı, dikleşerek. "İlk günden beri... Arkadaşım bana hırsızlığından bahsettiği günden beri, böyle bir plan yapabilecek kadar kurnaz ve acımasız bir kızın nasıl biri olabileceğini merak ettim." Şüpheyle kaşlarımı çatığımda, sırtıttı. "Doğru," diye ısrar etti.

"Sen çok korkutucu derecede zekisin, Lovett. Seninle konuşurken, istersen beni öldürebileceğini biliyorum - geçtiğimiz haftalarda bunu yapıp yapmayacağını merak ettiğim zamanlar oldu - ama bunu umursamıyorum bile. Kendimi koruma içgüdüm... Sen ortaya çıkar çıkmaz yok oluyor gibi görünüyor."

Eliot daha da yaklaştı, ateşin sıcak sıvı ışığının içine doğru. Aramızdaki mesafe neredeyse bir santim bile azalmamıştı, ama değişiklik belirgin ve dramatikti. Bir sınır, bozulmuştu.

"İstersen beni geri çevir," diye mırıldandı. "Ama lütfen, gitmemi istiyorsan şimdi söyle. Ben... Ben Noé gibi değilim, Lovett. Her zaman bir beyefendinin sahip olması gereken bazı özelliklerden yoksundum, özellikle de sevdiğim şeyler söz konusu olduğunda. Ve artık seni sevmediğimi iddia edemem."

O konuşurken kulaklarımda tuhaf bir uğultu duyuyordum ve şimdi, itirafıyla birlikte, bu uğultu sağır edici bir seviyeye yükseldi. Onun sözlerinden değil, ama onun sözlerinin beni yüzleştirdiği gerçeikle, yani onu da umutsuzca ve çaresizce sevdiğimle, bunu itiraf edemediğimle ve bunun yerine onu öptüğümle hasta oldum.

İlk öpücüğümüzden farklıydı. O zaman, sadece öfkemiz bizi yönlendirmişti; şimdi ise sadece rahatlama vardı. Beni hevesle kucağına çekti, parmakları sırtımda dolaşırken hafifçe titriyordu. Nefesi titriyordu, bana doğru esiyordu, inanamama duygusuyla düzensizdi ve beni tamamen mahvetmekle tehdit ediyordu, sanki korsemin bağlarını sertçe çekiyormuş gibi.

Ona sarıldım, bir kolumu boynuna doladım, diğer elimi göğsüne koydum, kalbi avucumda düzensiz bir şekilde atıyordu. Bizi sadece geceliğimin ince kumaşı ve onun geceliği ayırıyordu; cildini hissedebiliyordum, hissedebiliyordum titriyordu kasları titriyordu

benim altımda titriyorlardı. Başparmağı örgümün ucuna dokunduğunda, durdu ve bana bakmak için geri çekildi.

"Saçını açık bırakmışsın."

Gözleri kapakları altında gizli, irisleri koyu renkti. Örgümün ucunu parmağına doladığını izledim, sonra öne eğilip ağzını ağzıma yaklaştırdı. "Saçını toplamaya kendimi ikna edemedim."

Gülümsedi, dudaklarıma nefesli, alçak bir kahkaha attı ve beni kendine daha sıkı çekti. "Dürüst olmak gerekirse," dedi, "ben hep böyle olmasını tercih ettim."

Sonra göz kapaklarım tekrar kapanmaya başladı, elleri üzerimdeydi ve sonra...

Her şeyi unuttum.

—

Daha sonra uyandım, göğsüne yaslanmış, ateş közlere dönüşmüş ve pencereden şafak vakti kızarıyordu. Gözlerimdeki yorgunluğu silerek, çenemi geriye doğru eğdim ve ona baktım. Baş koltuğun arkasına yaslanmış, dudakları uykuda hafifçe aralanmıştı. Onun huzurlu ifadesini, yüzündeki yüzü düzgün endişe endişe kollarının kollar kollarını beni uyurken gevşekçe sarmıştı. O dinlenirken, büyücü büyücüyü büyücü büyücüyü daha açıkça; onun güzelliği çarpıcı ve belirgindi, yükselen güneş onu bal rengi bir parlaklık

Dikkatlice, onu uyandırmamak için yavaşça hareket ederek kollarından kurtuldum. Gecenin bir saatinde geceliğimin bir kolu omzumdan kaymıştı; ayağa kalkarken onu düzelttim ve sessizce kapıya doğru yürüdüm. Kapıya ulaştığımda, elimi kapı koluna koymadan önce derin bir nefes aldım.

Onu bu şekilde bırakmak korkakçaydı. Zaten, midemin dibinde bir parça kendinden nefret duygusu kıvrılıyordu. Yine de kalamayacağımı biliyordum.

Kalsaydım, gün ışığında bana sırtarak baktığını görseydim, beni mahvederdi. Tamamen ona ait olurdum, kendimi ondan koparamazdım. Ve o... O zaten itiraf etmişti, beni asla kendine ait saymayacağını. Beni asla karısı olarak almayacağını.

Beni seviyordu, ama yine de beni manastıra gönderecekti.
Benim gitmeyi
reddettiğim bir yere.

"Lovett."

Onun sesini duyunca eşikte durdum. Omzumun üzerinden geriye bakarak ona döndüm. Giysileri buruşuktu, saçları uykudan dağınıktı, ama gözleri uyanıktı.

"Eğer teklif ederse, onunla evlenir misin?" Eliot basitçe sordu.
"Onun gelini olur musun?"

Yüzündeki ifade okunamazdı; beni boş boş izliyordu, ikimiz tanıdık bir çekişme içindeydik. Dün, gecenin karanlığında, ona teslim olmuşum.

Bugün ise, teslim olmayacaktım.

Bir an daha sessizce onun bakışlarını karşıladım, sonra dönüp sessizce kapıdan çıktım.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Kimse fark etmeden yatak odama geri döndüm.

Boş koridorlarda bu kadar kolayca hareket edebilmem haksızlık gibi geliyordu. Sivri pencerelerin ötesinde, sabahın erken saatlerindeki sis Fortblanche'ı beyaz bir şal gibi sarmıştı; içeride, sanki malikâne önceki gecenin akşamdan kalma haliyle, doğan güneşten gözlerini kısarak uzaklaşıyormuş gibi, uykulu ve halsiz bir atmosfer hakimdi.

Kimse bunu fark etmemiş miydi acaba, diye merak ettim — Eliot'la birlikte uçurumun kenarından aşağı atladığımda ve sonra geri döndüğümde hissettiğim sarsıntı? Bu, bu kadar kolay gözden kaçacak kadar önemsiz bir şey değildi; bana öyle geliyordu ki, odama giderken geçtiğim koridorlar ve saatler önce karanlıkta geçtiğim koridorlar hiç de aynı değildi. Tarihi ikiye bölen bir çizgi gibi: dün akşam, ben tek bir alemde, tek bir çağda var olmuştum, ama bugün...

Bugün, nerede olduğumu bilmiyordum.

Kendi odama güvenli bir şekilde geri döndüğümde, şafak tamamen sökmüştü. Yatağıma girmeye zahmet etmedim, bunun yerine hemen kahvaltı hazırlıklarına başladım. Eliot'un parmaklarıyla taradığı saçlarımı zorlukla düzeltmişim, ama bunu unutmak için elimden geleni yaptım. Bernard koridorda belirindiğinde, kapımı çaldı ve dışarı çıkmamı söyledi.

Clio'nun bakışlarıyla karşılaştım ve onun arkasına geçtim. İkimiz birlikte yürürken, sanki sürüden ayrılmış başıboş ördek yavrularıymışız gibi garip hissettim. Bir kereden fazl , I twitched around at the phantom sound of

Marie-Louise'in arkamdaki titiz adımları ya da Manon'un önündeki kıza yanlışlıkla çarptığında özür dilercesine mırıldanması, burnu kitaplarından birine gömülü.

Vainglory'nin yapısı onların ayrılmasını gerektirmeseydi bile, hepimiz hala burada birlikte olsaydık, Eliot hakkında hiçbir kız arkadaşına güvenemezdim, bunu biliyordum. Ben vahşi bir grubun sadece bir parçasıydım, çoğu benden çok daha kötüydü. Büyük olasılıkla, rakiplerim hikayem daha ağzımdan çıkmadan Noé'ye randevumu anlatmak için koşarlardı, tıpkı benim Anais'e yaptığım gibi.

Hayır, Fortblanche'da kurduğum ittifaklar her zaman bozulmaya mahkumdu. Yine de ilk kez, buna boyun eğmesem de, Eliot'un durumunu anladım — kalbinde ne hissettiğine bakılmaksızın evlenmeyi reddetmesini. İpek cadılarından daha az sayıda dokumacı olduğumuz ve geleceğimizin tamamen bir koca bulmaya bağlı olduğu için, her zaman tuzağa düşmüş tilkiler gibi, güvenli bir yaşam için bacaklarımızı kemirirdik.

Diğerlerinin seçimleri için onları suçlamadım, kendimi suçladığımdan daha fazla. Ama... içimden bir yerleri onlar için, bizim için yas tutuyordu. Toplum bizi düşman rolüne zorlamamış olsaydı, kurabilirdik dostluklar için.

"Cecilia!"

Sahte adımın sesi içimde bir anlık bir uyumsuzluk yarattı, sanki ikiye bölünmüşüm gibi. Kendime geldiğimde durdum ve sesin geldiği yöne döndüm.

Noé'nin siyah takım elbisesiyle, boynuna bağladığı ascot kravatıyla zarif bir şekilde grubumuza doğru hızlı adımlarla yürüdüğünü görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Gözlerim onunla buluştuğunda bana gülümsedi, fildişi rengi

dişlerinin parlaklığı o kadar cesurdu ki, bulutların arkasından çıkan güneşin parıltısı gibi şaşırtıcıydı.

Bize ulaştığında durdu ve çoktan reverans yapmış olan Clio'ya kısa bir selam verdi. Elinde bir kitap taşıdığını fark ettim, zarif safir mavisi renkli, ince, kumaş kaplı bir kitap. Mantıksız bir şekilde, aklıma Eliot geldi: *En iyi alışkanlıklarının çoğunu benden almıştı.*

Nabzım hızlandı, bu anı hatırlayınca. Üç kız kardeş, onun yanımda olduğunu *hissedebiliyordum* ve bundan sonra her zaman böyle mi olacağını çaresizce merak ediyordum. Sanki o, üzerinde kaymış olduğum göl gibiydi, buzun ilk çatlağında beni tutup kendine doğru çekmeye hazırdı.

"Bernard," dedi Noé, geri günümüze dönerek. Serbest eli dirseğimin üzerindeydi — onu oraya koyduğunu nasıl fark etmemiştim? "Bayan Lavoie, Bayan Lovett'i bir dakikalığına alıkoymamın sakıncası yoktur umarım."

Uşak onaylayarak mırıldandı, ama Clio'nun hoşnutsuz bakışını yakaladım, sonra aceleyle onu silip yerine boş, samimi bir maske taktı. Memnun olan Noé, kolumu nazikçe sıktı ve onu takip etmemi işaret etti.

Görüş alanından çıkar çıkmaz, tavırları bir köpeğin tüylerinden suyu silkelemesi gibi değişti. Adımlarındaki neşe kayboldu, yüz hatları daha önce görülmemiş bir uyanıklıkla keskinleşti. Koridorda ilerlerken aniden durduğunda, refleks olarak kaskatı kesildim.

"İyi misin?" Sesi sert çıkmıştı ve bir an için, arkadaşının bana bıraktığı, cildimi çilek suyu gibi lekeleyen izi gördüğünden korktum. Eliot'un kolları bana sarılmış, kirpikleri uykuda kapanmış ve sıcaklığı geceliğime sızmış halde uyandığım günler çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu.

kollarının beni sardığı, kirpiklerinin uykuda kapalı olduğu ve sıcaklığının geceliğime sızdığı an çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu.

Artık seni sevmediğimi iddia edemem. Onun sözlerini safra gibi zorla yuttum; safra gibi, geri çıkmak üzereydiler.

Aceleyle, endişelerim ortaya çıkmadan önce gözlerimi kırptırdım. "Affedersiniz?"

Noé'nin yüzü kızardı; geri çekilerek dirseğimi bıraktı ve dalgalı saçlarını eliyle düzeltti. "Dün aramalıydım, fark ettim," dedi, bakışlarını kaçırarak. "Eliot yalnız kalmak istediğini söyledi, ama ben..."

Durakladı, karar veriyormuş gibi çenesini sıktı.

"Bayan Lovett, bilmenizi isterim ki Dorian malikaneden kovuldu," dedi. "Dün gece onu kendim dışarı çıkardım, artık ondan korkmanıza gerek yok."

Yutkunmak zordu. Eliot ve benim dün keşfettiğimiz onca şeyin arasında, diğer yargıcın saldırısı aklımdan neredeyse tamamen silinmişti, ama bunu Noé'ye söylemek istemiyordum. "Teşekkür ederim, efendim," dedim. "Ben iyiyim."

Arkadaşımın yüzünde beliren gerçek rahatlamayı görünce içimde bir suçluluk duygusu uyandı. "İyi," diye fısıldadı. Dikkatsizce boynunu ovuşturarak, sanki kendine söylüyormuş gibi aynı kelimeyi tekrarladı. "İyi."

Kısa bir süreliğine, dikkati orta mesafeye kaydı. Dönüp ona bakma isteği duydum, ama harekete geçmeden, kendine geldi — neşeli tavrı biraz bozulmuştu ama yine yerine oturmuştu. Bana hafifçe dokunarak gülümsedi.

"Bugün şanslı para yok mu?" Ben solduğumda, aceleyle ekledi, "Babam, duruşmasında ona karşı bir tane kullandığını söylemişti. Sanırım o zaman da yanında taşıyordun

" diye ekledi. "Seni bulduğumda," diye nazikçe bitirdi.

Omuzlarım gevşedi. "Hayır, efendim," zayıf bir gülümsemeyle onayladım. "Görünüşe göre şansı tükendi."

Noé güldü. "Elbette," diye cevapladı, başını sallayarak. "Dinleyin, Bayan Lovett, ben..."

Bir başka duraklama, cümlesinin geri kalanını çaldı. Bu sabah Bastian'ın varisinin tavrında genel olarak garip bir kırılmanlık vardı, diye düşündüm ve istemememe rağmen merakım uyandı. Dorian ile aramızdaki olay onu gerçekten bu kadar rahatsız mı etmişti?

Sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi, Noé boğazını temizledi ve yeniden başladı. "Bayan Lovett," diye devam etti. "Sizinle duygular hakkında pek konuşmadığımızı biliyorum, ama eğer isterseniz..." Tereddüt etti, kravatının üstündeki cilt neredeyse utangaç bir kızarıklıkla renklendi. "Şey, ben ne istediğimi biliyorum. Ve eğer isterseniz, zaferin sizin olduğunu söylemek istedim."

Birbirimizin tam karşısında duruyorduk, başı benimkine doğru eğilmiş ve dudakları çok yakındı — bir gün önce müzik odasında beni kucakladığında olduğundan bile daha yakındı. Kalbim göğüs kafesime çarparak güm güm atıyordu ve ben, o da bunu duyabiliyorsa, bunu gerçeğin bir yansıması olarak değil, ona karşı duyduğum şefkatin bir işareti olarak algılamasını diledim. Onun sesini duyduğumda hissettiğim bölünmüşlük hissi geri gelmişti; yarısı onunla birlikteydim, yarısı ise geriye, geçmişe ve küçük bir kule odasına doğru yuvarlanıyordum.

Onunla evlenecek misin? Onun gelini olacak mısın?

Ayrılmak çok kolaydı — tek bir adım, kapalı bir kapı ve gitmiştim. O anın heyecanıyla, Eliot'un sorusunun beni takip edeceğini fark etmemiştim.

Cevap vermem gerekeceğini fark etmemiştim.

Bakışlarım dalgalandı, Noé'nin yanına düştü. Diğer elinde hala tuttuğu kitabı fark ettiğimde, ona atladım, bir can simidi gibi ona sarıldım. "Ne okuyorsun?"

Bastian'ın varisi, konuyu değiştirmemden rahatsız olmuşsa da, bunu belli etmedi. Aksine, sorumla birlikte kendine geldi, endişesi azaldı. "Ah," dedi, bakışlarımın izlediği yolu takip ederek. "Şiir. Vaudevaul'un." Kitabın kapağını bana incelemem için uzattı. "Tanıyor musun?"

Vaudevaul. Bu isim bana belli belirsiz bir şekilde tanıdık geliyordu, ama nereden olduğunu hatırlayamıyordum. "Sanmıyorum."

"O oldukça popüler. Onu bu kadar sevmem pek orijinal bir şey değil," dedi Noé. "Bu koleksiyonu en az on kez okudum, özellikle bir dizeyi hep sevmişimdir." Tekrar yanıma gelerek sesini alçalttı. *"Her zaman seni yakınımda tuttuğumu bilmek / Kiraz ağacının çiçeklerinin anılarıyla kendini teselli etmesi gibi."*

Soğuk bir dalga içimi kapladı — buz gibi bir bıçak kaburgalarımın arasına saplandı. *Donun dokunmadığı, ölümsüz bahar.* Son satır, sanki bir senaryodan okuyormuşum gibi kafamda yankılandı. Bir bakıma, öyleydin sanırım.

Fortblanche'da ilk günümde bulduğum yırtık sayfanın altını çizilmiş kısmı - *O'ya* hitaben yazılmış şiir. Başlangıçta, onu bir sevgilisi verdiğini düşünmüştüm, ama Eliot ve diğer yarışmacılar beni aksine ikna etmişti. Neden, şimdi merak ediyorum, onları dinledim? Neden bu ipucunu bırakıp gittim?

Sözler, Noé'nin az önce okuduğu dizeyle tam olarak uyuşuyordu.

Düşünme. Noé bana çok yakındı; parçaları daha fazla birleştirirsem, gözlerimdeki keşfi görebilirdi. Adrenalin beni doğal olmayan bir sakinlikle doldurmuştu — her saniyenin titrediğini hissediyordum, daralan bir boşluk gibi, doğru tepki verebileceğim pencerenin giderek

daha da daraldığını gördüm. Bir nefes daha, ve tamamen kaybolacaktı.

Ona cevap ver, Lovett. Hemen cevap ver.

Nefes alırken, sudan çıkmış gibi gülümsedim. "Sanırım onu daha önce okumuş olabilirim. Çok güzel." Kızarıyarak başımı eğdim, yaldızlı başlığı izledim ve kitabı ona geri verdim. "Affedersiniz efendim, ama gitmem gerek. Bayan Lavoie, beni çağırdığınız için zaten kıskançlık duyacaktır ve onu huysuz bir ruh haline sokmadan da yeterince zor bir durumdayız."

Noé gülerek koleksiyonu bana doğru itti. "Alın," diye ısrar etti. "Bugün boş vaktiniz olduğunda okuyun ve okurken beni düşünün." Eğilerek parmak eklemlerime hafifçe bir öpücük kondurdu, sonra durakladı. "O kadar da kötü olmaz, Bayan Lovett," dedi yumuşak bir sesle. "Biz, birlikte. Sanırım düşündüğünüzden daha fazla ortak noktamız var."

Dudaklarının dokunuşu kanımı dondurdu, ama ifademi korudum ve o tekrar ayağa kalkarken reverans yaptım. Utangaç bir veda mırıldanarak döndüm ve çok hevesli görünmeden, olabildiğince çabuk kahvaltı salonuna doğru yürüdüm.

Clio, ben geldiğimde kaşıkla yediği yulaf lapası üzerinden bana sert bir bakış attı. Onu selamlamaya tenezzül etmedim, sandalyeme çöktüm ve masaya eğildim, çaydanlıktan çıkan buhar çenemin altını gıdıklıyordu. "Başka bir ricam daha var."

Gözlerini genişleterek, kapıda bekleyen ve tamamen sıkılmış bir ifadeyle duran Bernard'a gizlice baktı. Gözleri buluştuğunda onu yatıştırıcı bir gülümsemeyle uğurladıktan sonra bana döndü ve alçak sesle fısıldadı.

"Ben bırakmıyorum." Kaşığı hala havada asılı duruyordu, lokması yenmemişti.

"Senden bunu istemiyorum," diye sakin bir sesle cevap verdim.

Peçetemi alıp kucağıma serdim, sonra çaydanlığı kaldırıp yarısı boş olan fincanını yeniden doldurdum.

"Bir olay çıkarmanı istiyorum."

KONUŞMA

En uzak kemerin altında, balkon duvarına yaslanmış, bir ayağım aşağıdaki açık koridora sarkmış halde dinleniyordum ki, Clio anlaşılmamızı yerine getirdi.

Karşımdaki yatak odalarından biri yüksek tiz, tırnakları kırık ve tamamen dehşete kapılmış bir çığlık attı. Bu çığlık sırtımı ürpertti ve gerçek korku hissini uyandırdı: göz bebeklerim büyüdü, boğazım yandı, göğsüm bir avcı beklermişçesine sıkıştı.

Bunu duyunca sırttım. Kısa bir süre sonra, çırpınarak ve panik içinde başka çığlıklar geldi, kapı çerçevesine vücudun etli bir şekilde çarpması gibi uğursuz *bir şaplak sesi* eşlik etti. "Noé! Lütfen, Bay Noé Alaire'ye ihtiyacım var!"

Gizlendiğim köşede, bir dakika içinde koridorun diğer ucundan hızlı ayak sesleri yankılanınca geri çekildim. İki hizmetçi birdenbire ortaya çıktı, kemerli geçidi tamamen geçip doğrudan Clio'nun kapısına yöneldi. Onlar odaya girene kadar bekledim, ilk teselli girişimleri odanın içinden gelen çılgınca sesle öfkeyle reddedildi ("Kesinlikle *olmaz*, Noé'yi istiyorum, yoksa burayı hemen terk etmek zorunda kalacağım ve babasının *bundan* çok mutsuz olacağını söyleyebilirim"). Sonra sessizce yerimden kayarak koridordan köşeyi döndüm.

Clio'nun dikkat dağıtma çabası çoktan etkisini göstermeye başlamıştı; yan salonda, iki hizmetçi amaçsızca koşturuyordu, sanki yönlerini kaybetmiş böcekler gibi, altlarında

Onları geçip yoluma devam ettim, sadece No 'nin yaklaştığını duyduğumda durup yakındaki boş bir salona saklandım. Onun konuşması kırba şakırtısı gibiydi, kaosu tekrar düzene sokuyordu.

"Envies'in hatırı için, isterse evine gitmesine *izin verin*, zaten kazanacak değil ya?"

Kapımın önünden geçerken sesi daha da yükseldi ve sonra hedefine doğru uzaklaştı. Artık sözlerini duyamadığımda, otuz saniye saydım ve sonra koridora çıktım, koridorun boş olduğunu görünce derin bir nefes aldım, fırtınadan sonra okyanusun sersemletici, elektrikli sessizliği ile uğulduyordu.

Acele et. Kendimi ileriye doğru iterek, eteğimi ayak bileklerime toplayıp adımlarımı genişleterek neredeyse koşar adıma geçtim. Bernard'ın No  ve benim akşam yemeğimizde beni götürdüğü kuleye ulaşıp, sert yüzlü portrelerin yanından geçerek, onların kara kuzgun gözlerinin beni onaylamayan bakışları altında, tepeye kadar çıktığımda avuçlarım terlemeye başladı.

No 'nin kapısı zirvede beni bekliyordu, bir asker gibi dik ve gururlu bir şekilde, şişkin ve görevini savunmaya hazır bir şekilde. Geçtiğimiz bir hafta boyunca gözlemlediğim ev düzeni doğruysa, sabahın bu saatinde ev boş olmalıydı, hizmetçiler kahvaltıdan önce işlerini bitirmiş olmalıydılar. Gece ökene kadar beklemek, malikane sessizleştiğinde ve koridorlar boşaldığında daha güvenli olurdu, ama ben bu lüksü çoktan kaybetmiştim. Akşam karanlığı çöktüğünde, ya Alaire'in en yeni gelini olacaktım ya da Fortblanche'dan sonsuza kadar kovulacaktım.

Tek bir şansım vardı. Onu boş a harcamamalıydım.

Kendimi hazırlayarak, cesaretimi topladım ve kapıyı açtım.

Eşğin ötesinde, Noé'nin odası sessizdi — tanıdık, ama nedense hatırladığımdan daha sert, sanki oda benim izinsiz girişimi fark etmiş ve öfkeyle protesto etmek için kendini toparlamış gibiydi. Oturma odasında fazla oyalanmadım ve arka taraftaki bitişik kapıdan yatak odasına geçtim. Burada, odanın yakın zamanda kullanıldığına dair kanıtlar bolca vardı: Düzgünce yapılmış yatağın üzerinde, yüzüstü duran kumaş kaplı bir roman, masanın üzerinde bitirilmeyi bekleyen yarısı içilmiş bir fincan çay, içinden hala ince buharlar çıkan.

Onun eşyalarını elimden geldiğince dikkatlice karıştırdım. Daha önceki keşiflerimden daha fazla, buraya ait olmadığımı çok net bir şekilde hissediyordum; keşfedilme tehlikesi sırtımda bir rüzgar gibi beni teşvik ediyordu. Ne aradığımı tam olarak bilmiyordum — sanırım, Noé'nin bana okuduğu şiir ile Ophelia'nın odasında bulduğum şiirin tesadüfen aynı olmadığına dair bir kanıt. Çalışırken zihnim daldı, eski konuşmaların parçaları, akıntıya kapılmış enkaz gibi zihnimin ön saflarına yüzdü.

O daha önce aşık olmuştu. Eliot, Fortblanche'a vardığımda bana itiraf ettiği sırrı, ben de Noé'nin ilk duruşmasının sonunda ona karşı kullanmıştım. Benim küstahlığının onu yeterince etkilediğini ve ertesi gün beni yürüyüşe davet ettiğini düşünmüştüm, ama ya Noé'nin davetinin sevgiden kaynaklanmıyorsa?

Ya sadece ne kadar bilgili olduğumu görmek istemişse?

Son zamanlarda kalbi kırılmış olduğu söylenen bir çocuk ve ölü bir kızın odasında saklanmış bir aşk şiiri. Geriye dönüp bakıldığında, bağlantı çok açıktı, ama neden daha önce fark etmemiştim? Çünkü Noé ve onun dışındaki herkes, Ophelia ile olan ilişkisinin

Platonik olduğunu ısrarla savunmuştu? Bana onunla ilgili dedikodulara ekleyebileceğim bir isim, bir hikaye vermişti?

Bu bahanelerin hiçbiri artık yeterli gelmiyordu.

Yatağının başucundaki komodine uzanıp, içine yerleştirilmiş sığ çekmeceyi çıkardım.

Sonra bir *gürültü* duyuldu ve hareketimden rahatsız olan bir nesne ahşaba çarptı. Altın rengi bir parıltı gördüm, metale yapışmış bir mum parçası, ondan çıkan fitil kararmış ve üzgün görünüyordu. *Bir mum*. Ve etrafında... Etrafında, kar taneleri gibi dağılmış, yanmış, yarı buruşmuş parşömenler vardı.

Birini alıp açtığımda, zihnim bulanıklaştı ve kağıda düzgün kül rengi harflerle yazılmış kendi mesajımı gördüm. Zihnimin derinliklerinden bir anı yükseldi: Manon, sadece iki gün önce kapısında duruyordu, konuşurken ağlamaktan gözleri kızarmıştı.

Miss Lear'ın kokusunun her zaman kişisel olduğunu hissetmişim... bir ilişki gibi.

O zaman onun yorumunu önemsememiştim — Wit'in Ophelia'nın mektup arkadaşıyla gizli ilişkisini fark edip bunu romantik bir ilişki olarak yanlış yorumladığını düşünmüştüm. Neden durup bunun ikisi birden olabileceğini düşünmemiştim ki?

O bana cevabı *vermişti*, ama ben kendi teorilerime o kadar kapılmışım ki bunu göremedim. Noé sadece Ophelia'nın sevgilisi, ona Vaudevaul'un şiirini veren kişi değildi. O aynı zamanda benim mektup arkadaşımdı.

Arkamdaki oturma odasından gelen, kasıtlı ve telaşsız ayak sesleri duyduğumda kanım dondu. Ardından, zeminde sürtünen ahşap sesi geldi, ardından kısa bir *tıklama sesi*: yatak odasının kapısı açıldı ve hemen ardından hızla kapandı.

"Oh, Bayan Lovett," dedi bir ses - yumuşak ama otoriter. Asil. "Bu çok yazık. Oğlum sizden büyük umutlar besliyordu. Gerçekten, neredeyse ikna olmuştum."

Bastian. Bu açıklama beni bıçak gibi deldi. Ellerim hala mumu kavrarken, tam o sırada zihnimin derinliklerinde tanıdık bir varlık belirdi, hızla yayıldı ve beni kadifemsi karanlığa çekti.

KONUŞMA

Tekrar uyanacağımı sanmıyordum, ama uyandım.

Gözlerimi karanlığa açtım, canlı ve dokunaçlı, beni derin deniz yarattığı gibi meraklı bir şekilde saran karanlığa. Yerde yatıyordum, vücudum yüzüstü ve altımdaki taştan elbiseye sızan soğuktan kaskatı kesilmişti. Nefes nefese nefes aldığımda, ağzım tuzlu ve durgun su gibi tuzlu bir tatla doldu. Etrafımda sessizlik vardı; bulunduğum yeri göremiyordum, şeklini ve ne kadar geniş olduğunu bilmiyordum, ama karanlığın çömelmiş, nefes alan doğasını fark ettim. Yüzsüz ve nefes nefese, üzerime eğilmiş, ayağa kalkıp onunla savaşmamı bekliyordu.

Yine tünellerdeydim.

Bu farkındalık sinir bozucuydu — bazı yönlerden, bir mezarın boş karıncığında uyanmış olmaktan daha da sinir bozucuydu. Oturarak, ağrıyan başımı ovuşturdum, zihnim geriye doğru çalışıyordu: Mum vardı, sonra bir kapı sesi duyuldu ve sonunda bana seslenen bir ses —

Bastian. Bu anı beni bir titreme gibi sarsarak, parmaklarımı boynumdan kaldırmamı sağladı. Weaver Kralı, oğlunun odasını ararken beni bulmuştu. Beni buraya getiren de o olmalıydı, ama neden? Noé'nin yatağının yanındaki çekmecedeki bulduğum şey yüzünden mi?

Kafamın içindeki zonklama arasında, muhatabımla son konuşmamı düşündüm — ateşten fırlayan közler gibi tükürdükleri acı sözleri. *Kazanamayacağım oyunları oynamaktan hoşlanmam... Dokumacı Kral'ın tüm zayıflıklarını öğrenmeyi görevim sayarım. Görmemiş olsaydım...*

Noé'nin çekmecesindeki mumun sesini duyduğumda, Bastian'ın oğlunun bu sert mesajların arkasında olabileceğinden şüphe duydum. Tüm bu olaylarda onun rolü tam olarak neydi?

En sevdiği şiir, onun odasında saklıydı. Onun odasında bulduğum mumla aynı mum. Eliot'un sesi: "O daha önce aşık olmuştu." Manon, burnuna takılı gözlükleriyle bana bir ilişki hakkında fısıldıyordu. Alaire'in aşık olduğu kişi Ophelia mıydı? Eğer öyleyse, bu onu Ophelia'nın katili yapar mıydı?

sadece bir nokta kesinlikle emin:
son günlerde tanıdığım kayıtsız, komik çocuk Noé değildi. Benim gibi o da bir maske takmıştı; benden farklı olarak, o maskeyi o kadar iyi takmıştı ki, onun bir kılık değiştirme olduğunu fark etmemiştim bile.

Elim karanlıkta bir şeye çarptığında zihnim berraklaştı — parmaklarımla dokunduğumda bunun bir *fener* olduğunu anladım. Adrenalin vücudumu sararken, gaz akışını kontrol eden düğmeyi bulana kadar el yordamıyla aradım, sonra Woven alevinin hemen canlanmasıyla rahat bir nefes aldım.

Soluk ışığıyla aydınlanan ortamda ayağa kalktım ve etrafıma baktım. Tahmin ettiğim gibi, bir tüneldeydim: Önümde ve arkamda, Fortblanche'ın altında uzanan tünellerden hangisi olduğunu anlamama yardımcı olacak herhangi bir belirleyici özellik bulunmayan karanlık bir geçit uzanıyordu. Fenerin aydınlattığı alanda iki nesne daha vardı. Eğilip ilkini aldım — kıvrılmış bir parşömen parçası — ikincisini kasten görmezden geldim.

Kağıtta kısa bir mesaj vardı, mürekkep suyla karışmış ve lekelenmişti:

İkisi girdi, ama biri çıkacak.

Taş kanla beslendiğinde çıkış yolu ortaya çıkacak.

Son sınav başladı.

Elimdeki parşömeni yuvarlayarak, kalan nesneye baktım, kıvrımlı kuyruğu ateşin ışığında şeytani bir şekilde parlıyordu.

O bir bıçaktı.

Bir anda durumumu anladım. Bilinçsizliğe dalmadan hemen önce Bastian'ın büyüünün zihnimi deldiğini hatırladım. Onunla konuşmadan, düşüncelerimi incelerken ne bulduğunu bilmek imkansızdı, ama onun, benim çok fazla şey gördüğüme ikna olması için yeterli olmalıydı. Yine de... Sybil'in ölümünün dramından sonra, Weaver Kralı'nın Fortblanche'dan daha fazla tatsız hikaye çıkmasını önlemek için istekli olduğundan emindim. Tek bir kaza trajedi, ikincisi talihsizlikti; üçüncüsü ise komplo teorilerinin ortaya çıkmasına neden olabilirdi. Ama bir bakirenin ölümü bir gösteriyle örtülürse, bu eylemi Alaire'in kendisi değil, onun adına hareket eden başka biri gerçekleştirirse...

Bu bir test değildi. Bir infazdı.

Bu tünellerde yalnız değildim. Başka bir yerde, Clio da benimle aynı şekilde uyanıyor olmalıydı — önünde aynı talimatlar dizili, aynı aydınlanma buz gibi kemiklerine yerleşmiş halde.

İkimizden biri Noé Alaire'in gelini olmak için yaşamak istiyorsa, diğeri ölmeliydi.

Bıçağı elime aldığımda parmaklarım titriyordu. Kompakt bir bıçaktı, kök soğanı gibi yuvarlak, bodur bir sapı ve üzerinde bronz bir çapraz koruyucusu vardı. Bıçağın şekli garipti, düz değil, pençe gibi, eğimli, kötücül bir sırtış gibiydi.

Dikkatlice, işaret parmağımın ucunu bıçağın kenarına bastırdım, sonra geri çekip kaşlarımı çattım.

Bıçağın keskinliği yetersizdi, parmak ucumdaki ince nasırı bile kesmeye yetmiyordu. Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp, bıçağı etime daha sert bir şekilde bastırarak tekrar denedim, ama yine de işe yaramadı. Bıçak, sanki balmumuya batırılmış gibi cildimden zararsız bir şekilde kaydı; bana sağlayacağı savunma açısından, mektup açacağı tutuyor olsam da olurdu.

Harika. Clio'ya da benzer bir dekoratif kağıt ağırlığı verilmiş miydi acaba, her neredeyse? Nedense, bundan şüpheliydim.

Vazgeçip silahı indirdim, ancak bıçağı görüş alanımda tutmaya dikkat ettim. Yararsız olsa da, fenerin ışığının kavisli yüzeyinde alaycı bir şekilde dans etmesi, bıçağın bana gülüyor gibi hissettirdi; metal gülümsemesinde bir duyarlılık, kesin bir düşmanlık vardı ve bundan hoşlanmadım.

Nefes aldım, sonra nefes verdim ve kendimi sakinleştirdim. Alaires, Clio ve benim avcı olmamızı istiyordu, bu çok açıktı. Bizi birbirimizi öldürmemiz için donatmış ve ikimizi labirentteki iki fare gibi baş başa bırakmıştı. Bastian'ın bizim için adil bir dövüş istemediği de açıktı. Bana keskin olmayan bir bıçak verilmişti ve yüzeye geri dönmem için hiçbir talimat almamıştım; buna karşılık rakibim, mükemmel hedefleme konusunda olağanüstü bir yeteneğe sahipti.

Aradığı herhangi bir nesneyi, insanı veya inorganik maddeyi bulmasını sağlayan bir Wit.

O beni bulacaktı ve bulduğunda, parşömenin talebini yerine getirip beni öldüreceğinden hiç şüphem yoktu. Bu da, karşılaşmamızdan sağ çıkmak istiyorsam,

kendimi onun rakibi, onun oyununda eşit bir rakip olarak görmemem gerekiyordu.

Yaşamak istiyorsam, av gibi düşünmem gerekiyordu.

Hâlâ bir elimde bıçağı sıkıca tutarken, yere koyduğum fenerimi aldım ve göz hizasına kaldırarak incelemeye başladım. Dokuma ışık, bir yıldız bakmak gibiydi; yapmam gereken şeye hazırlanmak için gerginleşirken, düğmesini bir kez daha buldum ve bu sefer çevirdim, bu da içindeki ışığın titremesine ve sonra tamamen sönmesine neden oldu.

Onun yerine, karanlık açgözlülükle içeriye daldı. Kasvet beni sardığında kendimi rahatlamaya zorladım, boğazıma yükselen klostrofobik paniğe karşı dişlerimi sıktım. Clio beni takip etmekte zaten yeterince kolaylık çekecekti —ona tam konumumu belirleyecek bir işaret vermek, sadece ölümün daha çabuk gelmesini sağlayacaktı.

Görmeden, ama aynı zamanda görünmeden gölgelerin içinde seyahat edecektim.

Artık sönmüş lambayı yere geri koyarak, boş elimle tünel duvarını bulmak için etraftan dolaştım. Taş likenle kaplıydı ve onun nemliliğine karşı içgüdüsel bir tiksinti hissettim, sanki ateşli birinin alnına avucumu koymuşum gibi. İçimi kaplayan mide bulantısını bastırarak parmaklarımı kayaya daha sıkı bastırdım, sağ bacağımı geri çektim ve zemine sert bir tekme attım.

Ayak parmaklarım acıyordu, ayaklarım, ince terlikleriyle taş zeminin sert darbeleri karşısında yeterince korunmuyordu. Yine de, zeminin granit kenarından bir çakıl taşının koparak solumdaki karanlığa doğru kayarken çıkardığı ses beni rahatlattı. Hızı kesilip sessizliğe bürünene kadar, kayadan sekip gitmesini dinledim. Artık cephaneliğime ekleyeceğim başka bir araç daha vardı: yön duygusu.

Çakıl taşının yolu aşağıya doğruydı.

Adım adım, karanlığın içinden ilerledim. Fenerin ışığı olmadan, karanlık su kadar yoğundu. İçine doğru indikçe, neredeyse boğuluyormuşum gibi hissettim. Gözlerimi, karanlıkla mücadele etmek için zayıf bir girişimle genişlettim; nefesimi tuttum, gözlerimin önünde bir şeyin yüzmesini bekledim — uzun yüzgeçli, ağzı açık bir canavar, yeraltının derinliklerinden yukarı doğru yükseliyordu.

Ophelia ölüm gecesi böyle mi hissetmişti? O bir duruşmada değil, bir baloda düşmüştü, ama yine de... Dokumacı Kral'ın bunu da ayarlayabileceğinden şüphem yoktu. Belki de benim gibi, görmemesi gereken bir şeye tanık olmuştu; belki de bunun için cezalandırılmıştı.

Geri dönüp diğer yöne, teorik olarak bir çıkış bulabileceğim yüzeye doğru gitmek çok daha kolay olurdu, ama içgüdülerim bana başka türlü söyledi. Clio'ya karşı tek bir avantajım varsa, o da onun avı olarak kovalamacayı benim yönlendirmemdi. Tünellerde nereye gidersem gideyim, yakalanana kadar beni takip edecekti. Tek yapmam gereken, onun ulaşamayacağı kadar hızlı hareket etmek ve onu nereye götüreceğime karar vermektir.

Bunu düşündüm. Aç bir kediyle baş başa kalan bir fare ne yapardı? Saklanırdı herhalde, ama bu bir seçenek değildi, çünkü Clio beni hangi deliğe saklansam da bulurdu. Onu bir tuzağa çekebilirdim, ama tuzak kurmamıştım ve ışık olmadan bunu yapma şansım çok azdı.

Belki... Tereddüt ettim, aklıma bir fikir geldi. Belki fare kediye bir tavşana yönlendirebilirdi. Daha büyük, daha cazip bir av.

Belki fare oyunun gidişatını değiştirebilirdi.

Kararımı verdikten sonra adımlarımı hızlandırdım. Önceki gece Eliot ile bu geçitlerin ne kadar uzadığını gördükten sonra, onları geçebileceğime dair kendime hiç güvenim kalmamıştı. Yine de bu geçidi sonuna kadar takip edersem, bir kesişme noktası bulma ihtimalim yüksekti — Eliot ile son yolculuğumuzda geçtiğimiz çoklu atriyum gibi. Oradan, kemerli geçit işaretlerini takip ederek aysız kapıya geri dönme şansım çok daha yüksek olacaktı.

Bastian Alaire'in Fortblanche'ın derinliklerinde ne sakladığını henüz bilmiyordum — Noé'nin yazışmalarımızda ifade ettiği gibi, onun hem nimeti hem de laneti. Ama Clio da benim gibi bir ipek cadıydı. Aramızdaki farklar ne olursa olsun, ona bu tünellerde saklı olan gizemleri gösterebilirim, belki beni öldürmeden önce bir kez daha düşünmesini sağlayabilirdim.

Belki de aynı tarafta olduğumuza onu ikna edebilirdim.

Sinirlerim o kadar gergindi ki, önümde patlayan ışık sanki bir silah sesi gibiydi ve göğsüme elimi bastırmamı sağladı.

Gözlerimi kırptırdım, nefes nefeseydim, gözlerim parlaklığa alışkın değildi. Birkaç adım önümde, tünel duvarları kemerli bir ağzın ucunda son buluyordu, onun ötesindeki geniş alanda tek bir lamba, geceye karşı tutulan bir mum gibi yanıyordu.

Boyutundan, keşiflerim sırasında ilk keşfettiğim merkezi avlu olduğunu anladım. Zafer

boğazıma düğümlendi.

Haklıydım.

Etrafımdaki en ufak bir hareketin bile farkına varmak için kulaklarımı dikip, eteğimin kıvrımlarını ellerimle tutup çömelerek yere eğildim. Seçeneklerim sınırlıydı: Clio'yu kazanmak için bu tek şansı, ne kadar zayıf olursa olsun, değerlendirmesem, ikimiz de tünellerde birbirimizi kovalamaya devam edecek ve sonunda biri diğerini yenene kadar bu döngüden çıkamayacaktık. Kendi silahım

ve saklanabileceğim bir kapı olmadan, kazananın ben olmayacağından hiç şüphem yoktu.

Ya atlayıp ölümü göze alacaktım ya da burada kalıp ölümü garantileyecektim. Sonunda karar vermek kolay oldu.

Koştum.

Fener arkamda bir işaret ateşi gibi parlıyordu, dokunmuş ışığı, geçitte bıraktığımdan çok daha güçlü ve belirgindi. Yine de, ışığı sadece belli bir mesafeye kadar ulaşıyordu; birkaç adım attım, birkaç adım daha attım ve fenerin ışığından çıktım, vahşi, anlaşılmasız karanlığa daldım.

Görüşüm sönmüş bir kibrit gibi kayboldu; sanki gece yarısı koşuyormuşum gibi, atriyum etrafımı saran derinliği ve gözlem gücü olan büyük siyah bir göz bebeği gibiydi. Birkaç metre önümde, ona yaklaştığımda başka bir ışık yandı, üzerinde dolunay oyması bulunan kapıya sabitlenmişti. Tavşan. Neredeyse başarmıştım...

Onu hissetmeden önce ağırlığını hissettim, kolları belime bir taş gibi sarıldı. Onun ivmesi ikimizi de aşağıya çekti, kafatasım acı verici bir şekilde yere çarptığında etrafımızda keskin bir çatlak sesi yankılandı. Sıcak bir acı çenemden şakağıma doğru yayıldı ve görüşüm bulanıklaştı.

Bir şekilde kendimi sırt üstü çevirmeyi başardım, düşerken elimde tuttuğum bıçağı sıkıca kavradım ve gövdemin altına sıkıştırdım. Clio üzerimde duruyordu, bacaklarını belimin iki yanına sıkıca sıkıştırarak beni ikiye ayırıyordu. Yanımızdaki lambanın soluk ışığına rağmen, karanlık bizi o kadar sarmıştı ki, sadece onun gülümsemesi belirgindi: geniş ve korkusuz, beyaz bir tırpan gibi parılıyordu.

Gözlerimiz buluştuğunda gülümsemesi daha da genişledi. "Yakaladım... seni," diye nefes nefese söyledi.

Tek bir hızlı hareketle bıçağını kaldırdı. İçgüdüsel olarak, bıçağını kalbime doğru salladığı anda ben de bıçağımı kaldırdım ve bıçağımın sapını bileğinin alt kısmına ve oradaki hassas sinir demetine sapladım. Parmakları istemsizce bükülürken, yarı acı, yarı hayal kırıklığıyla çığlık attı ve silahı elinden kayarak karanlığa doğru kaydı.

Metal bıçağın taşa çarpması, havaya atılan bir bozuk para gibi, kısa bir süre hipnotize edici bir ses çıkardı. İkimiz de bir an donakaldık; sonra, aynı anda, başlarımızı yana çevirip bıçağın gittiği yöne baktık. Clio, belime sarılmış bacaklarını daha da sıkı kavradı ve zıplamaya hazırlanarak gerildi.

Düşünmedim. Vücudum zihnimden bağımsız olarak ve ondan önce hareket etti, sanki ikisi bir şekilde birbirinden kopmuş gibiydi. Elimi uzattım, Clio'nun her zamanki gibi topladığı saçlarından bir avuç dolusu tutarak tüm gücümle çektim, başı doğal olmayan bir şekilde geriye doğru savrulurken midem bulandı.

Ağırlığı azaldı, çenesi ile birlikte vücudu da havaya kalktı. Onu üzerimden iterek, ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm ve düşen bıçağının olduğu yöne atladım, kendi silahım hala elimdeydi. Kafatasım, yere çarptığı yerde yavaş, zonklayan bir nabızla ağrıyordu, düşüncelerim uyuşuk ve yapışkan bir özsu gibiydi.

Bir dakika içinde yine üzerime atladı, elbisenin eteğini yakaladı ve beni sertçe geri çekti. Nefesim kesilerek yüzüstü yere düştüm, sonra onun yanımdan sürünerek geçtiğini hissedince ters döndüm ve bacağına yapıştım. Homurdanarak beni silkmeye çalıştı, ama ben daha da sıkı tutundum, tekmeleriyle dişlerim titrese bile bırakmadım. İkimiz de eğitilmiş dövüşçüler değildik ve deneyimsizliğimiz

saldırılarımız—kontROLSÜZ ve tehlikeli, rüzgârın düzensiz darbesi gibi, zarif olmayan darbelerimiz.

Kolumu vahşice sallayarak, onun dizlerini altından vurmaya başladım ve onu bir anlığına yere düşürdüm. İhtiyacım olan tek şey buydu — adrenalinle dolu olarak, ileri atıldım, parmaklarım onun düşürdüğü bıçağın kabzasına kapanırken, göğsümün arkasında bir zafer dalgası yükseldi.

O ayağa kalkmadan sırtına oturdum, bacaklarımla kollarını yanlarına sabitledim, bir bıçak boğazına dayadım, ikincisini ise belime sıkıca soktum.

"Clio," diye fısıldadım, "direnmeyi bırak." Altımda kıvranıp küfürler savururken, "*Lütfen*," diye tısladım.

Sessizleşince güldü, göğüs kafesi bacaklarımla arasında genişledi. "Yalvarıyor musun, Cecilia? Senin gururun buna izin vermez sanıyordum." Dönerek yanağını yere dayadı, gözleri bana doğru döndü. Saçları kafasından kopmuş, yüzüne dağılmış, bukleler yüz hatlarını çapraz çapraz örten bir ağ gibi kaplamıştı. "Bunu onurlu bir şekilde bitirelim, olur mu?"

Aniden başını geriye doğru attı. Kafatasının kubbesi çenemi sıyırırken, beyaz bir acı dalgası içimi yaktı. Çığlık attım, onu tutan bacaklarım gevşedi.

Kavrayışım zayıfladığı anda, tırnakları dişler gibi kıvrık ve acımasızca bileğime saplandı. Kavrayışımın zayıfladığını hissedince boğuk, çaresiz bir ses çıkardım, silahımın kabzası parmaklarımla arasından kaydı...

Bıçak havada parıldarken onu yakaladı, karanlıkta elini sallaması o kadar düzgündü ki, sanki koreografi yapılmış gibiydi. Boğazından yarı zevk, yarı çaba dolu bir ses çıktı ve sonra dirseği boynuma dolandı, sanki şiddetli bir kucaklama gibi beni kendine doğru çekti. Bıçağın sırtı çenemin altındaki yumuşak eteye değdiğini hissedince yutkundum

yumuşak etime değdiğini hissettim, metal ucu bana batıyordu.

"Ben..." Sesim bıçağa çarparak kesildi. "Kapıyı buldum. Dorian'ın sana aradığı anahtarın açtığı kapıyı."

Clio boğazımı sıkan elini hafifçe gevşeterek ciğerlerime hava girmesine izin verdi. "Ne?"

"Alaire'ler bizden sır saklıyorlar," dedim nefes nefese. "Birine yaklaştım ve şimdi bunun için beni cezalandırıyorlar. Bu deneme neden benim zekama değil de senin zekana göre düzenlenmiş sence? Beni öldürmeni istiyorlar Clio. Sessiz kalmamı sağlamak için seni kullanıyorlar."

"Seni öldürmek mi?" Clio alaycı bir şekilde güldü. "Sen Noé'nin en sevdiği kişisin."

Onun talan edilmiş yatak odasını, arkamdaki Bastian'ın sesini düşündüm ve istemeden yüzümü buruşturdum. Dokumacı Kral, oğlunun benimle yazıştığını biliyor muydu, yoksa ben baygınken zihnime girip bu bilgiyi kendisi mi almıştı? Emin değildim, ama Noé bu sabah bana ne tür güvenceler vermiş olursa olsun, artık bunların hiçbir anlamı kalmadığını biliyordum. Zafer kazanma şansı çoktan yok olmuştu. "Öyleydi."

Gülümserken göğsünün çöktüğünü hissettim. "Doğru, sen onun en *sevdiğiydin*." diye mırıldandı. "Ben onun karısı olacağım."

Kötü niyetli bir hareketle bıçağı boğazıma dayadı. Hançer bedenimi zararsız bir şekilde sıyrırken, nefesinin kesildiğini hissettim, bıçağın kenarı oyuncak kılıç gibi derimden kaydı.

Ya da, zaferin coşkusuyla, sıkıcı bir zafer olduğunu düşündüm.

Silahı incelemek için daha yükseğe kaldırdığında, ben de dönerek göğsüne doğru ittiğim ve ağırlığımın gücüyle onu yere düşürdüm. Üzerine uzanarak, elinden işe yaramaz bıçağı düşürdüm, sonra

bilmiş olanı, Clio'nun hançerini, daha önce yerden aldığımda belime taktığım yerden çıkardım.

"Sana söyledim, bu test senin lehine ayarlanmış. Bana keskin olmayan bir bıçak verdiler," dedim, silahın ucunu boğazına dayayarak. "Seninki daha keskin bahse girerim."

Clio, hançerin ucuyla derisini kestiğimde gerildi, ama çığlık atmadı.

Gözlerine bakarak sırttım. "Senden daha önce istediğim iyiliği tekrar hatırlatmak istiyorum," dedim sakın bir sesle. "İlk seferinde reddettiğini biliyorum, ama koşulların değiştiğini hissediyorum. Dorian'ın aradığı anahtar hakkında sana neler anlattığını söyle bana."

Gözleri, sanki ikinci bıçağı arıyormuş gibi karanlığa daldı. Boğazımı temizledim ve kendi boynumu onun boynuna yaklaştırdım, bu da onun yine yüzünü buruşturmasına neden oldu. "Fazla bir şey bilmiyorum," diye tükürdü.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Ama bir şeyler biliyorsun."

"Bir kapıyı aıyor... Tabii ki, onu bulduysan biliyorsundur," diye cevapladı Clio dişlerini sıkarak. "Dorian arkasında ne olduğunu bana söylemedi. Dışarıda kalmaktan çok endişeli görünmüyordu, daha çok başka kimsenin içeri girmediğinden emin olmak için çaresiz gibiydi."

"Ne demek istiyorsun?" diye sabırsızca sordum. "Ne farkı var?"

"*Bilmiyorum*," diye tersledi Clio. Sonra, silahımı daha sıkı kavradığımda, "*Bilmiyorum*, yemin ederim. O dedi ki... Kapının, Dokumacı Kral'ın en değerli sırlarından birini koruduğunu söyledi. Ve anahtar düşmanlarının eline geçerse, onu devirmek için kullanacaklarını söyledi." Clio yutkundu, kestiğim yerden kanı cildine bulaşmıştı. "Alaire ailesine gelin gitmek istiyorsam, bunun gerçekleşmeden önce anahtarı geri almama yardım etmem gerektiğini ısrarla söyledi."

Kalbim göğsümde çarpıyordu. Clio'ya odaklanarak, elimdeki hançeri cildine daha sert baskı yapacak şekilde ayarladım. "Bana anlattıklarının hepsi bu kadar olduğundan emin misin?"

Clio, sanki sorumu düşünüyormuş gibi tereddüt etti. Sonra, boğuk bir homurtuyla kolumu yakaladı ve bıçağımı boğazından uzaklaştırdı. Uluyarak, oturmaya başladı...

Elimde bıçağı çevirdim, kolumu ondan çekip çıkardım ve bıçağın sapını sert *bir çatırtıyla* kafatasına indirdim.

Sarkık bir oyuncak bebek gibi, bilinçsiz bir şekilde yere yığıldı. Bir dakika boyunca onu izledim, loş ışıktaki göğsünün düzenli olarak inip kalkışını gözlemledim, sonra — beni kandırmadığından emin olduktan sonra — elini elimde tuttum. Dikkatlice, bıçağı avucunun kavisli kısmına doğru çektim, bıçağın ucunun altında kırmızı bir çizgi açıldı.

Elini ters çevirip, kırmızı kanın damlamasına izin verdim, yere sıçradı.

Taş kanla beslendiğinde çıkış yolu ortaya çıkacak. Denemenin kuralları zihnimde çok netti. Boşluktan yararlanmamın onları tatmin etmeye yeteceğini umdum.

Sanki cevap olarak, gözümün ucunda bir kıvılcım çaktı. O yöne doğru dönerek, atriyumun uzak köşesindeki bir lambanın yandığını gördüğümde nefesimi verdim. Lambanın soluk ışığı, sanki su altında gibi hafifçe titriyordu. Bir dizi kibritin tutuşması gibi, arkasında başka ışık küreleri titreyerek ortaya çıktı, kemerin ötesine ve tünelin içine doğru uzanıyordu.

Bir yol. Ve benim yapmam gereken tek şey onu takip etmektir.

Ama bunu yapmadan önce... önce gitmem gereken başka bir yer vardı. Çözmem gereken son bir gizem.

Nefes nefese, elbisem kir ve rengi solmuş suyla lekelenmiş halde, Clio'yu arkamda bırakarak ayağa kalktım ve karanlığa doğru yürüdüm.

KONUŞMA

Aysız kapı, mağaranın değişmeyen karanlığında sessizce, stoik ve ifadesiz bir yüzle beni izliyordu.

Arkamda köprü uzanıyordu, altındaki yeraltı gölü saten gibi parlıyordu. Atriyumdan buraya olan yolculuk bu sefer geçen seferkinden daha hızlı geçmişti, yolum — dolunay, azalan hilal, hilal, ve sonunda yeni ay — önceden bilinmezlikle örtülüydü, şimdiyse açıktı. Yola çıkarken iki bıçağı da yanıma almıştım; Clio uyanıp beni tekrar aramaya başlamadan önce ne kadar vaktim olduğunu bilmiyordum.

İleri adım atarak, elimi dairesel altın kapı tokmağına koydum ve Wit'imi çağırdım.

Bir gece önce Eliot'un beni almaya gelmesini beklerken yatak odamdaki çekmecedен kağıt parçasını çıkardığımda, üzerinde yazılı mesajın yazarını hemen tanıyamamıştım. El yazısı narindi, Ophelia veya kardeşine ait olamayacak kadar düzgündü, Noé'nin şiddetli karalamalarına kıyasla çok yumuşaktı. Ama okumaya başladığımda, sanki yanımda mırıldanıyormuş gibi, onun sesini net bir şekilde duydum.

Hâlâ da duyabiliyordum, kulaklarımda yankılanıyordu.

Bayan Lovett, Sybil'in mesajı başlamıştı. Geçenlerde bana, Fortblanche'da ilk gün elinizi tuttuğumda Wit'imın bana ne gösterdiğini sormuştunuz. O zaman size bunu açıklamak istemedim, ama şimdi açıklayacağım: Sizi bir kapının önünde dururken gördüm. Ben de kapının yerini ararken, ilk başta

vizyonumun, bizim rakip olacağımız anlamına geldiğini düşündüm, ama son günlerde ilk izlenimimi yeniden gözden geçirmeye başladım.

Sen zekisin ve benim zamanım kısıtlı, bu yüzden seni çok fazla ayrıntıyla yüklemeyeceğim. Sadece bir yıl önce, annem Lucie Dabos'un isteği üzerine Bastian Alaire'nin yarışmasına katıldığımı söyleyeceğim. Bildiğin gibi, o ve Dokumacı Kral eski düşmanlardır ve annem onun düşüşünü sağlayacak her türlü bilgiyi elde etmeye hevesliydi. Fortblanche'da kaldığım ilk günlerde, ipek cadısı arkadaşım Ophelia Lear'ın şüpheli davranışlarına birkaç kez tanık olduktan sonra, onu soruşturmamın odak noktası olarak belirledim. Ayın olmadığı kapının varlığını ondan öğrendim, ancak yakın zamana kadar kapının yeri ve ona erişim sağlayan anahtarın yeri benim için bir sır olarak kaldı.

Geçtiğimiz bir yıl boyunca Ophelia'nın bilmecesini çözmeye ve kapıyı bulmaya çalıştım. Şimdi, sonunda, başardığıma inanıyorum. Her şey yolunda giderse, endişelerim yersiz olacak ve bu mektubu asla okumayacaksınız. Ancak kaderim değişirse: Yatak odamdaki Pender'in kitabında gizli talimatları izleyin. Vainglory'nin gerçeği Fortblanche'in tünellerinin derinliklerinde gizlidir.

Senden tek bir ricam var, o da aysız kapıdan geçmeye karar verirsen, bunu yalnız yapman. Eliot Lear iyi bir adam, ama Weaver taliplerimizin bize uydurduğu yalanlar yüzünden çok fazla silkwitch acı çekti.

Onlar alçaltılacaksa, bunu bizden biri yapmalıdır.

Tünellerden geçtiğimiz önceki yolculuğumuzda Eliot'u kandırmak istememiştim. Kendisi bir ipek cadısı olmasa da, kız kardeşi bir ipek cadısıydı;

bu kapının öbür tarafında ne varsa, Eliot'un görmeye hakkı vardı.

Yine de... Sybil, Dokumacı Kral'ın sırrını araştırırken hayatını kaybetmişti, ben ise hayattaydım. Onun mesajını okuduğum andan itibaren, onun isteğini yerine getireceğimi biliyordum.

Kapı tokmağını daha sıkı tuttum. Hakkımda iki şey doğruydu:

Ben bir yalancı ve hırsızdım.

Ve kapılarım asla başarısız olmazdı.

Zekam içimde koparılmış bir tel gibi uğultu yaparken, kolumu uzattım ve nazikçe aysız kapıyı çektim...

Ve anahtarım olmamasına rağmen, kapı açıldı.

Odanın içinden, dokunmuş ışık parladı ve mağarayı süt beyazı bir parıltıyla kapladı. Gözlerim parlaklığa alışana kadar gözlerimi kısarak baktım, sonra son bir nefes alıp eşiğı geçtim.

details room clear.

Kapının arkasında bir çalışma odası vardı.

Her tarafına monte edilmiş dokuma aplikler dışında, bu alan yer üstündeki ikiziyle neredeyse aynıydı: İki eşit sıra halinde dizilmiş on adet eğirme çarkı sessiz ve hareketsiz duruyordu, her birinin yanında eğiricilerin oturabileceği tabureler yerleştirilmişti. Üzerlerinde dengeli bir şekilde duran kanvas torbalardan farklı tonlarda saç bukleleri dökülüyordu, bitmiş ürün olan magesilk uzun ipler halinde örülmüş ve kesilmiş örgüler gibi duvarlardan sarkıyordu.

Arkamdaki kapıyı yavaşça kapatarak, en yakın tekerleğe doğru ilerledim. Clio'yu yendikten sonra beni harekete geçiren adrenalin hızla azalıyordu. Bu, Bastian Alaire' 'ın

görmekten? Sybil'in sızmaya çalışırken öldüğü tahmin edilen yer?

Bir iplikçinin atölyesi. Çocukluk hayallerinin birdenbire ortaya çıkması gibi, inanması çok hayal kırıcıydı. Elbette, bu kadar çaba, bu kadar merak, bu kadar sıradan bir keşifle sonuçlanamazdı.

Daha fazlası olmalıydı.

Boş boş, parmağımı tekerleğin çivileriyle bastırdım ve tekerlek gıcırdayarak hareket etmeye başladı. Ahşap parlak, yeni yağlanmıştı; yanındaki taburede duran kese içinde, bobine takılmayı bekleyen koyu renkli bir saç tutamı vardı. Boş boş bir tutam saç kopardım ve aniden bunun nereden geldiğini merak ettim. Noé'nin, ailesinin annesinin saçından yaptığı yedeklerin bittiğini söylediğini hatırladım. Bu saç manastırdan mı satın alınmıştı?

Göğsümün arkasında ani bir sarsıntı hissettim. Tuvalin üzerine ince altın iplikle bir isim işlenmişti.

Manon.

Geri adım attım, bakışlarım bir sonraki tabureye kaydı. Üzerinde, aynı şekilde şişkin ve kurbağa gibi duran bir saç kesesi vardı, kumaşa başka bir isim daha dalgalı harflerle dikilmişti. Bunu fark ettiğimde kalbim sıkıştı: *Marie-Louise.*

Onuncu. Alaire hizmetçisi her sabah saçımı tararken, gevşek saç tellerini altın bobine özenle sarıyordu. O ilk seferden sonra, bu uygulamayı sorgulamayı bıraktım; sürekli başlığımı takmayı kabul ettiğim gibi, buna da razı oldum. Hizmetçinin kafamdan aldığı saçlar buraya, derin yeraltına, kilitli bir kapının arkasında diğer kızların sunduklarının yanına mı götürülmüştü? Öyleyse, neden?

Trans halindeymişçesine hareket ederek, üzerinde adım yazan çantayı buldum. Kendi saçımı görünce midem bulandı. topladık i içinde, bir düğüm kahverengi gibi kurumuş çimen.

Dayanamayıp elimi uzattım ve parmaklarımla bir tutam aldım. Tüyler dokunulduğunda saman gibi kırılıyordu.

Saçın yanı sıra, keseye iç kısmına küçük bir cep dikilmişti ve içinde sıkıca sarılmış bir kağıt parşömen vardı. Tereddüt etmeden onu çıkardım ve tabureye düz bir şekilde serdim.

Cecilia Lovett: Verim saflığı yüzde seksen beş olarak ölçüldü. Verim gücü yüzde doksan olarak ölçüldü — olağanüstü. Kilitli kapıları açabilme yeteneği; geçitlerden geçme, yol bulma potansiyeli.

Önerilen sıralama: ikinci sıra. Ayrıca bakınız: Clio Lavoie, birinci sıra; Manon Blanc, üçüncü sıra.

El yazısı bana yabancı geliyordu. Garip bir şekilde, diğerlerinden önce bu ayrıntıya takıldım. Bu notu yazan kişiyi tanıımıyordum, ama farkında olmadan o kişi beni görmüştü. Bana dokunmuştu, ya da en azından kafamdan alınan saçıma dokunmuştu. Beni yargılamıştı.

İkinci sıra. Boğazımdan kahkaha yükseldiğini hissettim. Alaires'in sınavlarını geçmek için harcadığım tüm çabalar, tüm entrikalarım... Bana hiçbir şey kazandırmamıştı.

Kaybetmek kaderimde vardı.

O... bana kapının, Dokumacı Kral'ın en değerli sırlarından birini koruduğunu söyledi. Ve anahtar düşmanlarının eline geçerse, onu devirmek için kullanacaklarını söyledi. Topuklarımın üzerine oturarak, Clio'nun atriyumda söylediği sözleri zihnimde düşündüm. Bir sır. Dorian'ın kastettiği sır bu muydu: Alaires'in yarışmasının

hiç adil bir şekilde değerdendirilmediğini, aksine başından beri hileli olduğunu mu? Bu şok edici bir şeydi, ama yine de... yeterli gelmiyordu. Böyle bir ifşanın en çok kızdıracağı kişiler ben ve diğer hizmetçi kızlardık ve Bastian Alaire'yi sevmesem de, Dorian'ın beni düşman olarak nitelendirecek kadar değerli bir rakip olarak gördüğünü sanmıyordum.

Şaşkın bir şekilde, parşömen üzerindeki notları tekrar inceledim. Verim ile ilgili satırları tahmin edebiliyordum — muhtemelen, bir ipek cadının saçından eğrilen büyücü ipeğinin saflığı ve gücünü ifade ediyorlardı — ancak diğer ölçümleri çözmek daha zordu. *Kapı geçme. Yol bulma.* Bu terimleri çözemedim; bana yabancıydılar.

Parşömeni, kör bıçağın yanına belime sıkıştırarak ayağa kalktım. Tünellerde yeterince oyalanmışım. Clio eninde sonunda uyanacaktı ve her halükarda, Alaires'in son sınavında zaferi kazanmak için içimizden biri yakında ortaya çıkmazsa, Bastian'ın adamlarını beni bulmak için aşağı göndereceğinden şüphem yoktu. Onun ikinci adayı.

Vainglory'nin gerçeğı, Fortblanche'ın tünellerinin derinliklerinde gizliydi. Aysız kapının ötesine geçmişim; onun arkasında saklı sırları ortaya çıkarmışım, ama yine de anlamlarını anlamamışım.

Bu ağı bir Alaire örmüştü. Onu çözmek için bir Alaire'nin yardımına ihtiyacım vardı.

Sonunda, muhabirimle konuşma zamanı gelmişti.

KONUŞMA

Fortblanche'a geri dönmek tuhaftı. Kirle kaplı, karanlıktan dolayı gözlerim ağrıyor ve küçülmüştü, sanki mezarından çıkıp yaşayanlara zarar vermek için gelen bir yaratık gibi hissediyordum.

Bir bakıma, tam da bunu yapmaya geldiğimi düşündüm.

Atriyuma geri döndüğümde fener hala yanıyordu ve çıkış yolumu sadakatle işaretliyordu. Geçtiğim koridorun sonunda, loşluğa doğru uzanan bir merdiven vardı ve üst kısmında zar zor görünen dikdörtgen açıklıktan mavi ışık sızıyordu. Ben yeraltındayken akşam olmuştu, gün yükseklerde bir kuş gibi geçip gitmişti. Onun gittiğini bile hissetmemiştim.

Merdivenin basamakları ellerimde kaygandı. Kafamı tekrar yer üstüne çıkardığımda, kendimi küçük, zevkli bir şekilde döşenmiş bir odada buldum: Weaver King'in çalışma odası, ikinci denemeyi yaptığı yer. Çiseleyen yağmur, kafesli pencereleri kaplamıştı, Bastian'ın masası ve altındaki halı, geldiğim açıklığı ortaya çıkarmak için kenara itilmişti. *Başka bir giriş*. Fortblanche'ın temellerinde kaç tane giriş olduğunu merak ettim, bu ilk kez olmuyordu. Clio'nun yarasından akan kanın, onu bıraktığım avludan dışarı sızıp, yeraltı suyu gibi malikaneye yayıldığını hayal ettim.

"Sonunda kazananımız belli oldu."

Bastian'ın sesini bekliyordum, ama onun yerine oğlunun sesi sessizliği kolayca deldiğinde irkildim. Omzuma bakıp Noé'yi gördüğümde içimi bir ürperti kapladı.

babasının koltuğuna oturmuş, bir bacağını diğerinin üzerine atmış, tembel tembel uzanıyordu. Benim geldiğim günkü gibi fildişi rengi giysiler giymişti, saçları düzgünce taranmış ve gümüş rengi gözleri sakindi.

Babası ortalıkta görünmüyordu, ama bu durum beni pek rahatlatmadı. Varisiyle yüzleşmek yeterince zorlu bir sınav olacaktı.

En son konuştuğumuzda Noé bana zafer sözü vermişti. O da bir yalan mıydı?

Ne kadarını biliyordu? Bu, diğer tüm soruların merkezinde yer alan soruydu. Vainglory'nin sırlarından hangilerini babası onunla paylaşmıştı ve hangilerini Weaver King, bir insanın kafasının kalbinden amacını gizlediği gibi, kendine saklamıştı?

"Peki," dedi Noé aniden, koltuğunda öne eğilerek, "Bayan Lovett Tamerlane. Sonunda sizinle konuşabilmek gerçekten harika." Koltuğuna dirseğini dayadı, çenesini avucuna alarak beni inceledi. "Beklediğimiz kişi değilsiniz," dedi.

Hala merdivenin en üst basamağını tutarken onun bakışlarını karşıladım. Gerçek adımı kullanması beni rahatsız etmedi; bir şekilde uygun geldi. İkimizin de kılık değiştirmeyi bırakma zamanı gelmişti.

"Babanın sıralamasını altüst ettim, değil mi?" diye cevap verdim.

Noé sırtıttı ama cevap vermedi, odaya tamamen girmem için işaret etti. Öyle yaptım, girdikten sonra tünel girişinin üzerindeki halıyı tekmeledim ve geri çekilip karşı duvara yaslandım. Clio ya da Bastian, her neredeyse, aynı çıkıştan geçmeye çalışırsa, halının oluşturduğu bariyer bana avantaj sağlayacaktı.

Yerime yerleştikten sonra Noé tekrar konuştu. "Bayan Lavoie'yi sen mi öldürdün?" Yüzünde hiçbir ifade yoktu, ne yargılama ne de endişe. Onun ilgisizliği beni tiksindirdi.

"Hayır."

Kaşlarının yukarı kalkması, cevabımın onu şaşırttığıının tek işaretiydi. "Durumunuz tersine dönseydi, onun öldüreceğini biliyorsun."

Özel olarak, bıçağının göğsüme doğru saplandığını hatırladım ve bundan şüphe duymadım. "O zaman, ikimiz için de şanslıyız ki öyle olmadılar," dedim yüksek sesle.

Yine bir gülümseme belirdi. Bu sefer Noé eğlencesini gizledi ve ifadesi ciddiye döndü. "Bayan Tamerlane," dedi, sandalyesinde öne doğru kayarak. Sesi yeni bir tona bürünmüştü — alçak, kasvetli — ve Dorian'ın saldırısından sonra gösterdiği endişe, benim iyiliğime gösterdiği özen, o zamanlar gerçek olduğunu düşündüğüm, aniden aklıma geldi.

Aynı hatayı bir daha yapmayacaktım.

"Neden buradasın?" diye devam etti Noé. "Zekan sayesinde herhangi bir tünelden kaçabilirdin. Aslında babam yok, çünkü ne sen ne de Bayan Lavoie zamanında ortaya çıkmadığınız için, kaçtığınıza ikna oldu. Şu anda seni arıyor. Neden fırsatını değerlendirip Fortblanche'dan kaçmadın?"

Demek Bastian buraya gelmişti: beni kendisi bulmak için. Beni bulamadığında buraya geri dönecek miydi? Bu ihtimal rahatsız ediciydi; yine de, korkmadan oğlunun bakışlarına karşılık verdim. "Sana soracaklarım var. Aysız kapı ve onun ötesindekiler hakkında."

Sözlerimin etkisi hemen ortaya çıktı. Noé'nin yüzünde soğuk bir anlayış belirdi, sahte endişesini ortadan kaldırdı; sandalyesine yaslandı ve beni donuk gözlerle izlemeye başladı.

"Peki, tabii ki," dedi sakın bir sesle. "Sor bakalım."

Onun fikrini değiştirmesini beklemedim. "Bu sabah bana, istersem senin gelinin olabileceğimi söyledin," dedim, sesimin titrememesine dikkat ederek. "Ama yalan söylüyordun. Clio Lavoie başından beri zafer kazanmaya yazgılıydı, kanıtını kendi gözlerimle gördüm. İnkâr mı ediyorsun?"

Noé, sanki onu kırmışım gibi, refleks olarak ağzını bükerek kaşlarını çatı. "Bu sabah söylediklerimde ciddi dim," diye cevapladı bir süre sonra. Sözleri yavaşça çıkıyordu; her kelimeyi özenle seçtiğini, konuşmadan önce her birini tarttığını hissettim. "Bayan Lavoie babamın seçtiği kazanan, evet, ama ben seni istiyordum. Onun isteğine karşı gelip seni seçecektim, ama sonra..." Sessizce omuz silkti ve söylemediklerini duydum. *Dağınık yatak odası. Elimde mumla duran ben. Bastian'ın varlığı düşüncelerimi ele geçiriyordu.*

Öfkem alevlendi. Beni mi suçluyordu?

"Baban, senin ve Ophelia'nın yazışmalarından haberdar mıydı?" Duygularımın beni saptırmasına izin vermeden sordum.

"Artık biliyor," diye cevapladı Noé sandalyesinden. "Önceden bilmiyordu." Bakışları üzerimde sabitlendi. "Onun için mumu sen buldun."

Onun azarlayıcı bakışları göğsümde öfke uyandırdı. Beni suçluyordu, fark ettim, ve bu düşünce beni çileden çıkardı. Mantıksız bir şekilde, onun tepkisini Eliot'unkine kıyasladım kendimi. Eliot, beni her zaman anlamaya, teselli etmeye çalışırdı. Tartıştığımızda bile, benim zayıf noktalarımı gözetir, ben çekindiğimde yumruklarını geri çekerti.

Benim reddettiğim ve terk ettiğim Eliot.

"Peki ya Eliot?" diye sorduğumu duydum. "O ne olacak?"

Noé sanki vurulmuş gibi yüzünü buruşturdu. "Eliot hiçbir şey bilmiyor," dedi yumuşak bir sesle. "Senin için endişeleniyordu, biliyorsun."

Senin son duruşmaya onun haberi olmadan götürüldüğünü öğrenince çok sinirlendi." Kucağına bakarak, dalgın dalgın başparmağının tırnağını ısırđı. "Babam, duruşmayı bölmemesi için onu bu geceki baloya kadar uzaklaştırdı. Yarın yapılacaktı ama senin yüzünden yarışmanın takvimi öne alındı." Sırıttı. "Gerçekten bir onur."

Onunla evlenecek misin? Onun gelini olacak mısın? Eliot'un konuşmasının yankıları kafamda yankılanıyordu; zorlukla onları uzaklaştırdım.

"Siz ikinizin birbirinize karşı tam olarak ne gibi bir ilişkiniz vardı?" Kendimi topladıktan sonra sordum. "Sen ve Ophelia?"

Yine oradaydı: zırhındaki bir çatlak gibi, ağzının zar zor fark edilebilen seğirmesi, sorularımın onu etkilediğini gösteriyordu. "Uzun süre arkadaştık," dedi Noé, bakışları hala inatla aşağıya dönük. "Ve sonra, daha sonra, daha fazlası oldu. Elbette, ilişkimizi Eliot'tan sakladık. O bunu onaylamazdı, onun benim için fazla iyi olduğunu düşünürdü ve Ophelia...Onu üzmemek istemedi." Durdu, gözleri benimkilere kaydđ ve gri derinliklerinde ani bir sis gibi pişmanlık gördüğümde şaşırdım. "Mumlar başlangıçta ayrı olduğumuzda birbirimizle konuşmamız için bir yoldu," diye devam etti. "O Fortblanche'a geldikten sonra, özel olarak iletişim kurmak için kullandık."

Onun bakışlarını kırdım, acıma duygusunu beslemek istemiyordum. Dışarıda bulutlar koyulaşmıştı; yağmur, pencere camlarına tükürük kadar kalın bir tabaka halinde düşüyor, ötesindeki manzarayı gizliyordu.

"O zaman bahçelerde bana anlattığın diğer kız, Clémence hakkındaki hikaye yalandı," dedim bir süre sonra. "Geçen yılki yarışma başlamadan önce aşık olduğun kişi Ophelia'ydı."

. İlk denemeden sonra beni bulup ne bildiğimi öğrenmek istedin."

Görüş alanımın kenarında, Noé'nin yanağında hafif bir gülümseme belirdi. "Beni şüpheyile karşılamaya kararlısın. Seni ilginç bulduğum için aradım," diye araya girdi. "Ama evet, tabii ki bu bir yalandı. Lear sana benim kalp kırıklığımı çoktan söylemişti. Geçen yıl Vainglory'den önce biriyle görüştüğümünden şüphelenmeye başlamıştı ve onun kızın kim olduğunu merak etmesini engellemek için bir hikayeye ihtiyacım vardı." Düşünür gibi bir süre durakladı. "Normalde sırları saklamakta oldukça iyidir, biliyorsun. Bu dedikoduyu yaydığını öğrendiğimde çok şaşırdım."

O başını sallarken ben ona döndüm.

"Kendini çok kurnaz sanıyor," dedi Noé. "Seni Vainglory'ye kabul etmemi istediğinde bir şeyler planladığı belliydi. Hem onun hem de senin güvenliğin için bunu reddetmem gerekirdi, ama..." İçini çekti. "Bilmiyorum. Sanırım ona acımıştım. Ve... bir yanım senin ne bulabileceğini görmek istiyordu."

"Ophelia hakkında," diye açıklığa kavuşturdum. "Ve onun ölümü hakkında." Beni düzeltmediğinde, boğazımı temizleyip kendimi sakinleştirdim. "Onu sen mi öldürdün?"

Cevabı acı ve mizahsız bir kahkaha oldu. "Hayır," dedi Noé bana bakmadan. "Ama onun ölümü benim hatamdı. Tartışmıştık... düştüğü gece. Bir keşif yapmıştı ve benim bilgisizliğimden şüphe duyuyordu."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Ne konusunda bilgisizdi?"

Başını kaldırdı ve sessiz bir azarlama ile kaşlarını kaldırdı. "Aysız kapının arkasındaki oda," diye tahmin ettim. O başını sallamadan önce doğru tahmin ettiğimi biliyordum. "Amacı nedir?"

Noé bir an sessiz kaldı, beni incelerken bakışları sarsılmaz ve anlaşılmazdı. Sonra gülümsedi ve

"Şimdi, buna kendin cevap verebilirsin."

Onun kaçamak cevabına biraz sinirlendim. "Saçlarımız oraya götürülüyor," dedim. "Benimki ve diğer kızlarınki. Yarışma hileli, daha önce de söylediğim gibi."

Burnunu tiksiniş gibi buruşturdu. "Tabii ki hileli," diye açıkça cevap verdi. "Bu seni gerçekten şaşırttı mı? Her zaman hileli olmuştur." Çenesini bana doğru sallayarak beni teşvik etti. "Devam et. Daha iyisini yapabilirsin."

Ona sert bir bakış attım ve yerimden kıpırdamadım. "Ama kazanan baştan belli ise neden yarışma yapılıyor?" diye itiraz ettim, tavrımdan vazgeçmedim. "Neden yarışma düzenleniyor ki?"

"Duruşmalar bir dikkat dağıtma aracıdır, kızların gerçekte neye göre yargılandıklarını tahmin etmelerini engellemek içindir. Kaybederse, suçlamalarını başka bir yere değil, kendilerine yöneltirler." Noé'nin sesi sabırsızdı, konuşması kesik kesikti. Homurdanarak gözlerini kısarak baktı. "Lear sana her zaman bu kadar çok cevap verir mi?"

Ben de ona kaşlarını çatarak karşılık verdim. "Eliot yardımcı oluyor."

"Sana karşı yumuşak davranıyor." Noé bir saniye daha bakışlarımı karşıladıktan sonra tekrar kucağına doğru bakışlarını indirdi. "O odada tam olarak ne buldun?" diye sordu sertçe.

Onun geri çekilmesinden, sanki yine bir sınavın ortasındaymışız gibi aralıksız sorularından tüylerim diken diken oldu. "Bir çalışma odasıydı," diye cevapladım. "İplik çarkları ve benim ve diğer hizmetçilerin saçlarından yapılmış çantalar vardı. Ve..." Tereddüt ettim. "Çantaların içinde ölçümler vardı. Saflık ve verimlilik ölçümleri."

Noé dalgın dalgın başını salladı, koltuğunun kol dayanağından bir parça dolgu malzemesi koparmakla meşgul gibiydi. "Elbette," diye cevapladı. "Babam, dokuma ürünlerini büyüleyecek en kaliteli ürünü üretmem için

en güçlü ipek cadısıyla evlenmemi istiyor, böylece dokuma ürünlerini büyüleyecek en kaliteli ürünü üretebilsin." Bana şüpheyi baktı. "Başka ne var?"

"Benim Wit'im de kaydedildi," diye kısa bir cevap verdim. "Birkaç... ekstrapolasyonla birlikte."

Gözlerinde bir kıvılcım parladı — bir tatmin dalgası. Yavaşça elini indirdi ve dikkatini tamamen bana verdi. "Güzel," diye yanıtladı. "Peki, bunlar ne anlama gelebilir?"

Dişlerimi sıktım. "Bilmiyorum."

Burun delikleri genişledi. "Daha fazla düşün."

"Düşünüyorum." Sabrımın son damlası da tükenirken, bu sözleri tükürdüm. Neden beni bu şekilde zorluyordu? Bir anda, tünellerde Clio ile yaşadığım mücadelenin yorgunluğu kemiklerime işledi; ayakta durmakta zorlanarak sallandım.

Önümde, Noé'nin ifadesi yumuşadı, sanki acıma duygusu ile. Tiksinerek başka yere baktım.

"Annemin Wit'i onu terk etmeden önce ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu. Sesi artık daha yumuşaktı, soru bana fırlatılmış değil, uzatılmıştı.

Yine de, öfkemi o kadar büyük ki, onun önünde ağlamak tamamen aşağılayıcı olmasaydı, ağlayabilirdim. "Hayır."

Noé sesimdeki huysuzluğu fark ettiyse de, görmezden geldi. "O bir kahindi," diye devam etti. "Çay yapraklarından insanların duygularını okuyabiliyordu."

"Sence, şu anda benim duygularımı okusa ne görürdü?" Ona bir bakış attım.

O alaycı bir şekilde güldü. "Ne komik," dedi. "Şimdi onun zekasını al ve ondan bir sonuç çıkar."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

No   başını salladı. "Sana, silkwitch'lerin kutsamalarının belirli, dar ama kullanışlı bir yetenekler kümesi olduğuna inanman öğretildi," dedi. "Senin ufkunu genişletmeni istiyorum. Annemin Wit'ini, tam olgunluğa erişmiş bir büyüden ziyade, bir güç kaynağı olarak d  ş  n. Onun gibi bir yetenek başka neye dönüşebilir?"

Başım zonkluyordu. Tek istediğim No   ve onun sa  ma düşünce deneylerini geride bırakıp gitmekti, ama nereye gidebilirdim ki? Bastian'ın çalışma odasında onunla birlikte kapalı kaldığımda, kendimi bir delikteki fare gibi hissediyordum; gizli kimliğimi bırakıp Fortblanche'a geri dönersem, Weaver Kral'ın beni bulacağından hiç şüphem yoktu.

İyi ya da kötü, kapana kısılmıştım. "  ay yapraklarını okumak... Bunun genişletilmiş hali genel olarak duyguları okumak olabilir mi?"

No   onaylayarak mırıldandı. "İyi başlangıç. Daha büyük d  ş  n."

Gözlerimi kapattım, kafamdaki ağrıyı uzaklaştırmaya çalıştım. "İzlenimleri okumak?" Umutsuzca tahmin ettim. "Düşünceleri? Başkasının zihnini okumak?"

S  ylediğimin farkına varınca gözlerimi açtım.

"Anlamıyorum," diye fısıldadım. "Böyle bir g   ... Bizim ulaşabileceğimiz bir şey değil. Sadece babanız gibi büyücülere ait olabilir."

No  'nin bakışları h  z  nly  d  . "Dokumacılar büyücü değildir, Bayan Tamerlane," diye d  zelitti. "Sizin t  r  n  z büyücüdür."

KONUŞMA

Sanki benim tepkimi beklermişçesine bana umutla baktı, etrafımızdaki oda yağmurun sürekli mırıldanması dışında sessizdi. Ben de ona boş boş baktım. Onun sözlerini anlayamıyordum; anlamını kavramaya çalıştıkça, sanki bir kibritin alevi gibi, anlamı benden uzaklaşıp gidiyordu. "Ben... anlamıyorum."

Noé iç çekerek yerinden kalktı, köşeli vücudu koltuğunda uzun bir virgül gibi yavaşça eğildi. "Yüzyıllar önce, evlilik kanunları kanunlaştırıldığında, çoğu sıradan insanın sizin gibilerden korktuğu doğru," dedi bir süre sonra. "Ancak atalarım, yani ilk Dokumacılar, Balmoorish'in bugün tanıdığı büyücüler değildi. En iyi ihtimalle, halk için sahte iksirler ve merhemler sunan şarlatanlardı. İnsanların bugün babam gibi adamlara atfettiği türden yeteneklere sahip olanlar, ipek cadılarıydı. Ama benim atam..." Gözleri benimkilerle buluştu, çelik gibi ve sakindi. "O farklıydı."

Yutkunduğunda boğazı gerildi.

"Adı Aristide'di, Aristide Alaire. Silkwitch saçlarının magesilk'e dönüştürülebileceğini ve magesilk'in de büyü dokumak için kullanılabileceğini keşfeden kişi oydu," dedi Noé. "Bunun ötesinde, onu bağlamak için de kullanılabileceğini fark etti."

Tüylerim diken diken oldu. "Bağlamak için mi?"

"Aynen öyle," diye onayladı Noé. "Günümüzde, magesilk ile yapılan bir yeminin, magesilk kendisi yok edilmediği sürece bozulmaz olduğunu çok az kişi bilir. Atam Aristide, ilk kişi oldu onun potansiyelini keşfetti. genç bir kız

ipek cadısı olan Léontine adında bir kızı baştan çıkardı ve kız ona sırlılıkam aşık olunca, ona bağılılığının bir göstergesi olarak saçından bir tutam vermesini rica etti. Onu kandırarak, eğer onu gerçekten seviyorsa, yeni eğrilmiş büyücü ipeği üzerine yemin ederek kendini ve tüm büyüsünü ona adayacağını söyledi.

"Onun gücünü çaldı mı?" diye sordum. Kalbim durmuştu; göğsümde bir kaya gibi sert ve hareketsiz olduğunu hissedebiliyordum.

"Ve onu kendine bağladı, evet," diye cevapladı Noé. "Zavallı Léontine, çok geç olana kadar başına gelenlerin farkına varmadı. Sözünü geri almaya çalıştı, ama sözün yapıldığı büyücü ipeği var olduğu sürece, bu söz bozulamazdı. Léontine'in onu yok etmemesini sağlamak için Aristide, ipliği bir yüzüğe yerleştirdi ve onu her zaman yanında taşıdı — bu ilk mühür oldu." Yüzü karardı. "Léontine'i tamamen tüketti," diye bitirdi Noé. "Gücünün son kalıntıları bile ondan ayrılana kadar."

Bir titreme geçirdim. "Ne demek 'tükenmek'?" diye sordum.

Bana anlayışla baktı. "Bu yavaş yavaş olur," dedi Noé. "Bir sürahideki çatlaktan sızan su gibi. Bir bağ kurulduktan sonra, Weaver karısının yeteneğini, yani büyüsünü her kullandığında, karısının zekâsını biraz daha onun bedeninden alıp kendine aktarır. Onun gücü arttıkça, karısının gücü azalır, ta ki sonunda karısının tüm yetenekleri onda toplanana kadar."

Parmakları kol dayanağına tiksintiyle seğirdi. "Babam gibi adamlar, soyumuzun güçlü olduğuna inanmanızı isterler, ama gerçekte, Weavers'ı Balmoore'un diğer vatandaşlarından ayıran tek şey, soyumuzdan aktardığımız sırlar ve çaldığımız sihirdir." Noé devam etti. "Bir düşünün. Hiç evlenmemiş bir Weaver ifade hatta bir ipucu sihirli

potansiyel? Bahçede yürürken sana kendimi güçsüz hissettiğimi söyledim, ama sen bu açıklamayı önemsemedin, çünkü kurduğumuz mitoloji o kadar güçlü ki.”

Öyleydi. Bu farkındalık sarsıcıydı. İlk kez özel olarak konuştuğumuzda bana sihrinin gerçeğini itiraf etmişti, tıpkı babasının yaklaşan duruşması hakkında bana ipucu verdiği gibi: daha sonra incelemem için cebime bırakılmış bir kart gibi. Bir ipucu bulmuştum. Diğerini nasıl gözden kaçırmıştım?

Elimi göğsüme koyma dürtüsüne direndim, orada kendi Wit'im uyandırılacak bir kapısı olmayan uyuyan bir kedi gibi kıvrılmıştı. *Bir Weaver'ın ona sahip olması...* Bu fikir benim anlayabileceğim bir şey değildi. Bir uzvumu kaybetmek gibi olurdu.

"O zaman bizim kutsamalarımız," dedim. "Onlar solmak için yaratılmamışlardır."

Noé alaycı bir gülümsemeyle dudaklarını kıvrırdı. "Verilen açıklamaları ne kadar kolay kabul ettiğimiz ilginç, değil mi? Kızlar olgunluğa eriştiğinde ipek cadı yetenekleri kaybolurken, dokumacı büyüsü evlendikten sonra ortaya çıkıyor," dedi. "Oysa gerçekte, bunların hepsi planlanmış. Sizin kutsamalarınızın kaybolacağına dair yalanlar uyduruyoruz, sistemi öyle düzenliyoruz ki, yeterince erken evlenemeyenler, yeteneklerinin neden henüz kaybolmadığını merak etmeden manastırlara gönderiliyorlar. Oysa aslında, onların nihayetinde kaybolmasına neden olan şey düğün töreninin kendisidir."

Sessizlik geri dönmüştü, odanın köşesinde kıvrılmış, gizlendiği yerden yükseliyordu. İtirafı bir sınır gibiydi; hareketsizce, sınırın iki yanında durduk, her birimiz diğerinin harekete geçmesini bekliyorduk. Düşüncelerim takıldı; bana anlattığı her şeyi

Bunu sindirmek beni boğar diye korktum.

"Ama söylediğin her şey doğru olsa bile," diye cevap verdim sonunda, "neden silkwitch Wits'ler bu kadar sınırlı ve Weaver'ların yetenekleri nispeten bu kadar güçlü? Bunun bağlanma ile bir ilgisi var mı?"

Noé başını salladı. "Sana zekanın sınırlı olduğu *söyleniyor*," diye düzeltti. "Lütufları ortaya çıktığı andan itibaren, ipek cadıları izole edilir, kocalar için birbirleriyle rekabet etmeye zorlanır ve bir koca bulamazlarsa toplumdan uzaklaştırılırlar. Ama gerçekte, kapılarla olan yeteneğin muhtemelen yeteneklerinin sadece başlangıcı. Eğer eğitim alsaydın, yeteneğin gelişip büyümesi için zamanın olsaydı, çok daha fazlasını başarabileceğini düşünüyorum. Duvarları veya diğer sınırlayıcı yüzeyleri geçebilirdin. Hatta daha önce hiç olmayan yeni girişler oluşturabilirdin."

Nefes aldım. "Yani baban..."

"Evet, evlendiklerinde annemin bilgisi olmadan onun Wit'ini çaldı." Noé onaylayarak kaşlarını kaldırdı. "Tıpkı geçen yıl Ophelia'ninkini çalmak istediği gibi."

Halı altından, tünellerin karanlık boşluğunda, derinlerde bir şeyin düştüğünü gösteren boğuk bir ses geldiğinde ikimiz de donakaldık. Onun konuşmasına o kadar dalmıştım ki, Weaver Kralı'nın hala kayıp olduğunu, Fortblanche'ı kapıların ötesinde bir haydut gibi dolaştığını neredeyse unutmuştum. Şimdiye kadar, tünellerde bıraktığım Clio'nun baygın bedenini bulmuş olmalıydı. Benim onun yanında olmadığımı fark edince geri dönecek miydi?

Noé de benim kadar bu tehdidi hissetmiş gibiydi, parmakları koltuğunun kolçaklarında gergin bir şekilde duruyordu. "Eliot sana Ophelia'nın Wit'inin doğasını anlatmıştır, eminim," diye devam etti. "Sezgi yeteneği mi?"

Ben başımı sallayınca, devam etti. Konuşması artık daha hızlı, acil bir hal almıştı.

"Babam buna çok değer verirdi," dedi. "Böyle bir yeteneğin olgunlaşmaya bırakılırsa neye dönüşebileceğini bir düşünün. Babam, bu yeteneğin bizim soyumuzda kalması için kararlıydı. Ama..." Tereddüt etti. "Babam sizin türünüzü hep hafife almıştır. İpek cadılarını hasat için olgunlaşmış kozalar olarak görür. Sizin, onun zorlaması olmadan da hareket edebileceğinizi unuttur."

"Ophelia'nın Wit'i onu tünellere götürdü," diye devam etti Noé sert bir şekilde. "Eliot'un aksine, o yarışmadan önce Fortblanche'da fazla zaman geçirmemişti. Kendi yeteneğini keşfettikten sonra, kendi babası onu sosyal açıdan sıkı bir kontrol altında tuttu —ama buradayken, bunu telafi etti ve hatta fazlasını yaptı."

Yine durakladı ve benden uzaklaşarak durdu. Bir şekilde bu hareketin koruyucu olduğunu anladım — gözlerindeki duyguyu görmemi istemiyordu. Bu düşünce beni tedirgin etti.

"Onun bir şeyin peşinde olduğunu fark etmeliydim," diye devam etti Noé ve ben tekrar dikkatimi ona verdim. "Sürekli yorgundu, yemekleri kaçıırıyordu, ayarladığımız toplantılara geç geliyordu, ama dürüst olmak gerekirse... O burada olduğu için o kadar *mutluydum* ki ona soru sormaya gerek duymadım. Hiç aklıma gelmemişti..."

Sesi kesildi; aniden ayağa kalktı, pencerelere doğru yürüdü ve bana sırtını döndü.

"Aşk için evleneceğimi hiç düşünmemiştim," diye devam etti, yağmura karşı yumuşak bir sesle. "O ve ben birbirimize olan duygularımızı fark ettikten sonra, bu olasılık her şeyin önüne geçti. O kazandığı sürece rekabet umurumda değildi." Sesi alçaldı, öfkeli bir tonla. "Babamın istediği her şeyi yapmasına izin verdim."

Nefret dolu bakışları, odayı bir kefen gibi kapladı. Titreyerek ona baktım; pencerenin yanında kambur duran, nöbetçi birinin endişesiyle çatlamış koyu kaşları. Onun ve yaptıkları hakkında ne düşünürsem düşünsem, Noé Alaire'in Eliot'un kız kardeşini sevdiğine inandığımı fark ettim.

Ve onun sevgisinin yeterli olmadığını da anladım.

Tekrar konuşmam uzun bir süre aldı. "Ama sonra o kapıyı buldu."

Noé, sanki orada olduğumu unutmuş gibi yavaşça bana baktı. "Aynen öyle," dedi, kendini toparlayarak. Yer değiştirerek, arkasındaki pencereye sırtını dayadı.

Çalışma odasının girişini korumasız bıraktığını fark ettim; benim gibi, onun da hikayesinin sonunu dinlemeden oradan ayrılamayacağımı biliyor muydu acaba?

"Ophelia aysız kapıyı buldu," diye devam etti Noé. "Anahtarı ele geçiremedi, ama sonunda bunun bir önemi kalmadı; odayı görmeden bile, zekası onun amacını sezmesini sağladı. Son baloda bu konuyu benimle yüzleştirdi." Aşağıya bakarak, yine tırnaklarını kemirmeye başladı. "Babam o zamana kadar bana türümüzün gerçeğini söylememişti," diye itiraf etti Noé. "Sanırım Ophelia'ya olan hislerim onu bağlamaktan vazgeçirmemesi için bunu kasten saklıyordu, ama bunun pek önemi yoktu."

Çenesini oynattı. "Ophelia benim bilgisiz olduğum iddiama inanmadı. Benden kaçmak için tünellere koştu. Ben de onu takip ettim, ama yeraltında birbirimizden ayrıldık. Evin farklı yerlerinde ortaya çıktık. Sonra duyduğum kadarıyla, düşmüş." Gözleri bana döndü, gizli ve bulanık. "Gerisini biliyorsun," dedi hızlıca.

Cesedi dalgalara çarptı. Eliot'un sesinde duyduğum keder, tanıştığımız ilk gün. Ölüm, Fortblanche'ın üzerinde sütlü bir sis gibi.

Fortblanche'in üzerinde sütlü bir sis gibi. Biliyordum.

"Söylediklerinin hepsi doğru olsa bile," diye cevap verdim bir süre sonra. "Ophelia, senin salonlarında ölen son kız değildi. Peki ya Sybil?"

Peki Eliot bunların farkında mıydı? Bu, sormak istediğim soruydu ve korkumun sesimi çıkarmamı engellediği tek soruydu. Noé, babasının Ophelia'nın ölümüne kadar kendisinden türlerinin gerçeğini sakladığını iddia ediyordu. Eliot da aynı şeyi mi yapmıştı?

Seni manastıra asla göndermeyeceğim. Bana verdiği söz. Ama beni *bağlanmama* izin verir miydi?

Noé yüzünü buruşturarak beni kendine çekti. "Sybil'in kapıyı nasıl öğrendiğini bilmiyorum. Ophelia'dan öğrendiğini tahmin ediyorum, ama ikisi hiç yakın değillerdi," diye cevapladı. "İlk mesajın mumumdan geldiğinde, onun olduğunu sandım. Onu, yani seni, etrafı kurcalamaman için uyarmaya çalıştım, ama belli ki notlarım ona ulaşmamış." Dudaklarını ısırdı. "Onun ölümü babam için bir sorun oluşturdu. Onu kimin öldürdüğünü bilmiyor. Midway Balosu gecesi tünellerde bulunduğu çoktan ölmüştü, boğulmuştu ve çaldığı anahtar kayıptı..."

Burun deliklerinden bir kez daha öfkeyle nefes verdi. "Balodan hemen önce, ofisten kaybolduğunu fark ettiğinde hiç bu kadar öfkeli olduğunu görmemiştim," dedi Noé. "Anladığımız kadarıyla, Sybil kapıya giden yolu bulana kadar beklemiş, sonra da onu almış. Tek seferde halletmesi akıllıca olmuş."

Tereddüt etti. "Ophelia'nın bilgisi onunla birlikte öldü, ama o anahtar tüm sırlarının kilidini açıyor. Onu geri almak için her şeyi yapacaktır, eminim."

Yani Sybil öldürülmüştü ve katil hâlâ bilinmiyordu. I was not sure if I could trust an

Alaire'in sözleri, ama yine de, bu gerçeği daha sonra incelemek üzere bir kenara koydum. Başka bir şey daha beni rahatsız ediyordu.

"O gerçekten düştü mü?" diye sordum. "Ophelia?"

Noé'nin sırtışı refleks gibiydi. Ağzı kıvrıldı ama gözlerine ulaşmadı. "Çok hayal kırıcı mı?" diye yanıtladı. "Lear için ortaya çıkarabileceğin bir katil sunamadığım için üzgünüm. Ama hayır, kimse onu itmedi, eğer ima ettiğin buysa. Ophelia kendi isteğiyle Beyaz Teras'tan düştü. Ama hep merak etmişimdir..." Tereddüt etti, parmaklarıyla düşünceli bir şekilde bacağının yan tarafına vurmaya başladı. "Şey," bir süre sonra tekrar başladı, "babamın büyüsunün etkilerini kendin de hissettin. O her şeye kadir değildir, ama zihinsel durumu yoğun olan birinin yanında olursa - üzgün ya da özellikle mutlu birinin - doğrudan ona odaklanmasa bile, başka birinin yeryüzündeki bir titremeyi hissedebileceği gibi, onun duygularını hissedebilir. O gece kavga ettikten sonra Ophelia'nın endişesini fark edip etmediğini hep merak etmişimdir. Onun zihnini karıştırıp orada ne olduğunu keşfettikten sonra, ona zihinsel olarak biraz... itekleme yapma eğiliminde olup olmadığını."

Adam iç geçirdi.

"Sen benimle evlenirsen, kesin olarak öğrenmek istediğim şeylerden biri de bu."

Nabzım o kadar zayıftı ki, ciğerlerimin arkasında bir tüyün gıdıklaması gibi, zar zor hissedebiliyordum. "Anlamadım?"

Noé'nin yüzünde okunamaz bir ifade vardı. "Bu sabah söylediklerimde ciddiydim, Bayan Tamerlane," dedi alçak sesle. "Clio Lavoie'yi yendin, yarışmayı kazandın. Benimle evlenir misin?"

İçimde öfke alevlendi. Sanki fiziksel olarak tiksiniş gibi ondan uzaklaştım ve kendimi duvara daha sıkı bastırdım. "Sen," diye tükürdüm, "bu ülkede evleneceğim son erkeksin."

Reddetmemin acımasızlığı No  'yi etkilemiş olsa da, bunu göstermedi. "Beni yanlış anladınız, Bayan Tamerlane," dedi sakın bir sesle. "Senden sevgini istemiyorum. şöyle d  ş n: Eliot'la bir anlaşma yaptınız, değil mi?" Kaşlarını kaldırmam üzerine sırttı. "Babam duruşma sırasında zihnini okuduğunda, sadece gerçek adını öğrendi, ama anlaşmanın ayrıntılarını bilmesem de, arkadaşımı tanıyorum. Eliot her zaman iyi bir anlaşmayı takdir etmiştir."

Onun sözleri üzerine midem bulandı. *  yi bir pazarlık...* Onun bunu ifade ediş şeklinden nefret ettim. Sanki Eliot ile benim aramdaki her şey sadece bir... işlemmiş gibi, çok soğukkanlıydı.

Sanki hiç önemi yokmuş gibi.

Ben cevap vermediğimde, No   devam etti. "Bu da aynı olabilir. İlk konuştuğumuzda sana, Eliot'un isyan yöntemlerinin her zaman kendi çıkarlarına hizmet ettiğini düşündüğümü söylemiştim. Biz Dokumacıların davranış biçimlerine olan itirazını o kadar açık bir şekilde dile getiriyor ki, kendi babası bile onun tepkisinden korktuğu için ona bizim gerçek kimliğimizi saklıyor," dedi No  . "O seni adalet için buraya gönderdi, ama ben bundan daha büyük bir şey istiyorum.   ntikam almak istiyorum."

Bakışları odaklanmıştı; pencerelerden gözlerini ayırarak, bir adım   ne   ıktı.

"Benimle evlen, Ophelia'nın başlattığı işi bitirebiliriz. Babamı hor görüyorum.   zin verirsen, onu devirmek için seninle birlikte çalışırım. Evlendiğimiz anda m  hr  m   kırarım." Bir adım daha atarak bana yaklaştı, aramızdaki mesafe azaldı. "Beni istediğin kadar hor görebilirsin, Bayan Tamerlane, ama i  ten i  e, seninle benim aynı olduğumuzu kabul ettiğine inanıyorum.   kimiz de, bir gizem kökünden s  k  l  p —her parçası görülüp açığa çıkana kadar tatmin olmaz."

Onun bu benzetmesine öfkelen dim, tiksintim ayak parmaklarıma kadar ulaştı. "Ben hiçbir şeyim..."

"Yine de, Wit'in sevgilinle yeniden bir araya gelmene izin verecekken, buraya, bana geldin," diye Noé ateşli bir şekilde araya girdi ve itirazım dilimde kaldı.

Kendini toparlayarak, ilerlemesini durdurdu.

"Cevaplar istediğin için geldin," diye devam etti, sesi yumuşaktı, neredeyse empatikti. Bu ses beni rahatsız etti. "Anlıyorum. Ben de aynısını yapardım."

Boğazını temizledi ve kapıya doğru baktı.

"Babam yakında geri dönecek," dedi. "Şimdi gidersen, o seni bulmadan Fortblanche'dan kaçma şansın hala var. Belki Eliot'la yeniden bir araya gelebilir ve o da seni kıyı şeridinin yukarısına götürebilir. Babam elbette seni arayacak, aramaktan asla vazgeçmeyecek

ama ben onun çabalarını engellemek için elimden geleni yaparım. En azından bir süreliğine güvende olursun.

"Ya da," dedi Noé ve bu sözün vaadi midemi bulandırdı, "zaferini ilan edip benimle evlenebilirsin. Burada, bu fare yuvasında kalırsın, ama gücün olur. Bir müttefikin olur. Ve babamı, onun kurbanlarını parçaladığı gibi, içinden parçalama şansın olur."

Elini uzattı ve kötücül ve parlak bir gülümsemeyle sıırıttı.

"Seçim senin. Ne dersin?"

EPILOG

Yağmur, duyuru zamanı gelmeden hemen önce durdu ve Fortblanche'ı kurumaya bıraktı.

Kapıların arkasından dinleyicilerimin seslerini duyabiliyorum. Fısıltıları üzerime dökülüyor, sessiz ve beklentili, balo salonunu iki haftadan az bir süre önce, Alaires'in Noé'nin ilk sınavının bir parçası olarak sırlarını araştırdığı zamanki gibi dolduruyor. Kısa bir süre, Weaver King'in misafirlerinden herhangi birinin bu ikinci daveti reddetmeyi tartışıp tartışmadığını merak ediyorum, ama bu düşünce geldiği gibi hızla kayboluyor. Eminim ki çoğu, onun yanında bir yer edinmek için can atıyordu. Çağırıldıkları anda gelmek için.

Hepsinin bu kadar çabuk geri dönmesi beni hasta ediyor.

Nişanlım bu gece beni yalnız bıraktı. Şimdi onun yerine hizmetçileri etrafımda toplanıyor, nereye gidersem gitsem kazlar gibi peşimden geliyorlar. Bernard bile odamdan çıkarken bana saygı gösterdi, isteklerimi şaşırtıcı bir aciliyetle yerine getirmeye çalıştı.

Nişanlımın söz verdiği gibi, onlar üzerindeki gücümü elimdeki bir kılıç gibi hissediyorum, ama bunun bana verdiği tatmin çok sığ. Öfkeden başka hiçbir şey için doymuş, çok doymuş durumdayım.

Solumda, Bernard kulağıma bir şey fısıldıyor: Başlamak üzereyiz.

İki hizmetçi eteğimin etrafında uçuşuyor, elbisenin soluk rengi ters dönmüş bir zambak gibi taşa atılmış gibi. Daha önce beni giydirmek için neredeyse bir saat harcadılar. Boynumda koyu renkli inciler dizili; kafa derime yapışmış gümüş bir başlıkta daha fazlası var.

Bunun dışında, mücevher takmam—sadece sol elimdeki inciler ve yüzük.

Seni karım olarak alsam, huzur içinde yanımda uzanır mıydın, yoksa uyurken boğazımı keser miydin? Nişanlım bana bu soruyu çok uzun zaman önce sormuştu. Yakında gerçeği öğrenecek.

Kaderime hiçbir şekilde boyun eğmiyorum. Nişanlım evlendikten sonra mührümü kırma sözünü tutsa da tutmasa da, birliğimizin birçok savaşın sadece ilki olduğundan eminim. O ve ben bu malikanede onlarca yıl birlikte yaşayacağız. Onun oyununu ondan daha iyi öğrenene kadar onun oyununu oynayacağım ve sonra, kendi gücümden yeterince emin olduğumda, kazanacağım.

Önümde kapılar gıcırdayarak açıldı ve tanıdık bir ses içeri süzüldü.

"Bayanlar ve baylar, size gelecekteki gelinimi, Vainglory'nin galibini takdim ediyorum..."

Kendimi hazırlayıp damadıyla buluşmaya gidiyorum.

TEŞEKKÜRLER

The Weaver Bride benim ikinci romanım ve yazarken son derece kişisel bir deneyim oldu. Ancak, tüm hikayeler gibi, bu roman da tamamen yazarına ait değildir. Aşağıda, bu eserin, benim veya her ikimizin şekillenmesine yardımcı olan birkaç kişiyi sayıyorum.

Krista: Buraya nasıl geldik? Lovett'e ve bu hikayeye benim kadar (bazen daha fazla) inandığınız, en iyi editör gözüne sahip olduğunuz ve bu kitap mükemmel olana kadar beni durdurmadığınız için teşekkür ederim. Bazen bir kişi hakkında söylemek istediğiniz o kadar çok şey vardır ki, hepsini kağıda dökmek imkansız hale gelir. Bu yüzden, büyük Lisa Barlow'un sözlerini ödünç alıp, senin için her şeyi yaparım, güzelim, diyeceğim!

Sarah, senin gibi bir menajerim olduğu için her gün kendimi şanslı hissediyorum. Bu kitabın ilk taslağından itibaren Lovett'i çok iyi anladın, hatta benim başlangıçta anlamadığım yönlerini bile. Bana duymak istediğim şeyleri söylemekle kalmayıp, her zaman düşünceli ve dürüst tavsiyelerde bulunduğun için teşekkür ederim.

Çok değer veriyorum. Deprem sırasında bile benim hikaye hakkında gevezelik etmemi dinleyecek başka kimseyi tanımıyorum... Bu yüzden senin yerin doldurulamaz olduğuna eminim. Bir kitap daha bitti; daha nicelerine!

Random House Children's Books ekibinin tümüne, özellikle de Delacorte ekibime

—Wendy, Kelsey, Hannah, Bria, Rebecca, Ali, Makena ve Emma—her iki kariyerime de destek oldukları ve inandıkları için. Yayıncılık sektörünün en zeki, en yaratıcı ve en eğlenceli insanlarıyla çevrili olduğum için kendimi inanılmaz derecede şanslı hissediyorum. Onlar beni her zaman en iyisi olmaya teşvik ediyorlar ve All & Sundry'ye yüzüncü kez gitmeyi önerdiğimde benimle asla dalga geçmiyorlar.

Bu kitabın yapımında emeği geçen herkese teşekkür ederim: Tamar Schwartz, her şeyi programa uygun şekilde yürüttüğü ve genel olarak en iyi destekçi olduğu için; Colleen Fellingham ve Rebecca Vitkus, muhteşem redaksiyon çalışmalarınız için (*who* ve *whom* karışıklıkları için özür dilerim); Liz Dresner ve Christin Engleberth, bir başka muhteşem kapak için; Kris Kam, beni bir ünlü gibi hissettirdiği ve aynı zamanda nazik ve düşünceli bir insan olduğu için; Cathy Bobak, çarpıcı iç tasarımlar için; Natalia Dextre, prodüksiyon tarafında çok çalıştığı için; ve daha pek çok kişiye. Ayrıca, bu yolculuk boyunca bana liderlik eden, bilgeliği ve inancıyla destek olan Judith Haut, Gillian Levison ve Barbara Marcus'a da teşekkürlerimi sunarım. Hepinize teşekkürler.

Bu riski göze alan uluslararası basına benim ve çalışmalarım hakkında, özellikle İngiltere'deki Hodderscape'e, hayatımın hayalini gerçekleştirdiğiniz için teşekkür ederim. Umarım okuyucularınız Lovett ve onun hikayesini benim yazarken keyif aldığım kadar keyif alırlar.

Çalışmamı okuyup nazik sözlerinizle destekleyen Sasha Peyton Smith, Emily J. Taylor, I. V. Marie ve Sarah Hawley'e teşekkür ederim.

Şimdi sıra arkadaşlar ve ailede. Mallory, bu hikayeyi okuyan ilk kişi sendin ve bitirdikten sonra bana verdiğin tavsiye sayesinde Lovett ve Eliot ellinci sayfada birbirlerine aşık olmuyorlar. Hayatımda bu kadar değerli bir arkadaş ve sadık bir varlık olduğun için, Sonic drive-through'larda geçirdiğimiz öğleden sonraları için, benim okumaya vaktim olmayan kitapları okuyup bana telefonla özetlerini anlattığın için, tiyatro dersimizde tuvaletin hayaletli olduğunu düşündürdüğümüz o gün için ve her şey için teşekkür ederim. Hayatının inanılmaz yeni bir aşamasına girerken seni desteklemek için sabırsızlanıyorum. Diğer her şeyde olduğu gibi bu aşamada da başarılı olacağına eminim.

Avery: Lovett'in Eliot hakkında söylediği gibi, "aynı türden bir üye" olduğun için teşekkür ederim. Arkadaş olduğumuzda, kendimi biraz daha az tuhaf, daha az yalnız ve çevremdeki dünyadan daha az korkmuş hissettim. Seni sonsuza kadar seveceğim, Rus bebeğim!

Merlyn, sen benim en sevdiğim insanlardan birisin, ve bunun sebebi sadece akrabalığımız değil. Yabancı bir şehirde bir yuva bulmama yardım ettiğin ve bana her zaman bir çikolata parçasığı verdiğin için teşekkür ederim (tarifin için gerçekten ihtiyacın olsa bile). Bel, bu yazma işini yapabileceğime inanmamı sağlayan ve *The Selection'ın* yayınlanmamış pilot bölümünü izlemek isteyen var mı diye sorduğumda her zaman evet diyeceğini bildiğim kişi... Yazarlık yolculuğuna devam ederken yanında olmayı sabırsızlıkla bekliyorum. New York'taki arkadaşlarıma (Elaine, Senna, Tesha, Ali — şimdi iki kez buradasın! — Noah, Carl, Julia, Zak, Emma, bunlardan sadece birkaçı), Teksas'taki arkadaşlarıma (sevgili Meredith, Emily D. ve Sarah, Emily S., Marianne, Jacob, Cathy B.) ve daha pek çok kişiye, hayatımı daha iyi, daha parlak ve daha ilginç hale getirdiğiniz için teşekkür ederim. Hepinizi çok seviyorum.

Andriana ve Milo, sizin kız kardeşiniz olmak hayatımın en büyük ayrıcalıklarından biri. Anne ve baba, her şey için ve daha fazlası için teşekkür ederim. Buradaki ve yurtdışındaki tüm geniş aileme: Ortaokul dönemimin zorlu aşamalarında bile beni desteklediğiniz ve sevdiğiniz için teşekkür ederim. Volim te; sizi seviyorum.

O: Bakın, kim hala buralarda? Seni kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok seviyorum, ve ben kelimeleri çok severim. Seninle ne kadar uzun süre birlikte olursam, senin bu dünyadaki tek iyi insan olabileceğine o kadar çok inanıyorum. Beni olduğum gibi kabul ettiğin ve French press'i temizlemeyi unuttuğumda beni sadece birazcık yargıladığın için teşekkür ederim. Söz veriyorum, bunun üzerinde çalışıyorum.

Ve son olarak, kitaplarımı alıp onlardan keyif alan okuyucularıma teşekkür ederim. Lovett'in hikayesinden bir şey öğrenecekseniz, o da kaderinizin kendi ellerinizde olduğu bilgisi olsun. Şimdi, bunu alın ve onunla koşun.

YAZAR HAKKINDA

LYDIA GREGOVIC, Brooklyn'de yaşıyan bir yazar ve editördür. Kimliği, Teksas Körfezi ve Karadağ kıyı şeridine dayanmaktadır. Jane Austen'ın tüm eserleri ve birkaç yarı ölü bitkiyle birlikte New York'ta yaşamaktadır. *The Monstrous Kind* ve *The Weaver Bride* kitaplarının yazarıdır. Onu lydiagregovicwrites.com adresinde bulabilirsiniz.

Okuma listenizde
sıradaki kitap
hangisi?

Bir sonraki harika
kitabınızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap önerileri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

